

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FALLS BOYS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENELOPE
DOUGLAS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

FALLS BOYS

PENELOPE
DOUGLAS

OceanofPDF.com

Telif hakkı © 2022 Penelope Douglas
Kapak Tasarımı © 2021 Hang Le Designs
Biçimlendirme ve Düzeltme: Allusion Publishing

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar dışında, bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya bilgi erişim sisteminde saklanamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

TABLE OF CONTENTS

Penelope Douglas'ın diğ er eserleri

Çalma listesi

Yazarın Notu

Shelburne Şelaleleri Haritası

Aile Ağacı

Adanmışlık

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Epilog
Yazarın Mektubu
Teşekkürler
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

ALSO BY PENELOPE DOUGLAS

Bağımsızlar
Suistimal
Punk 57
Doğum Günü Kızı
İnanç
Tryst Six Venom

Şeytanın Gecesi Serisi
Yozlaşmış
Saklanma yeri
Acil Durdurma Anahtarı
Konklav
Gece çöker
Ateş Gecesi

Düşüş Serisi
Kabadayı
Sen'e kadar
Rakip
Uzaklaşmak
Alevler içinde
Adrenalin
Neredeyse asla

Cehenneme Doğru Yolculuk Serisi
(Fall Away Yan Dizisi/Yapım Aşamasında)
Falls Boys

Korsan Kızlar
Sessiz Olanlar
Gece Hırsızları
Geçit Töreni Sokağı
Ateş Şelaleleri

OceanofPDF.com

PLAYLIST

System of a Down'dan "B.Y.O.B."

Verona'dan "Hayal Gücümde Karanlık"

Darkswoon'un "Karanlık Madde"si

Snow Tha Product ve The Newton Brothers'ın "Esto No A Terminado (Bu Henüz Bitmedi)" şarkısı.

SAYGRACE'in "Feel Good" şarkısı

Madalen Duke'un "Kötüler Nasıl Yaratılır" adlı eseri.

Hidden Citizens'ın "I Ran (So Far Away)" şarkısı

Trent Reznor, Atticus Ross ve Karen O'nun "Göçmen Şarkısı"

Emanuel Vo Williams, Robin Loxley ve Samantha Powell'ın "Önce Beni Öldür" adlı eseri.

Natalie Kills'in "Problem" adlı eseri

Loren Gray'in "Kraliçe" adlı eseri

Imagine Dragons'ın "Radioactive" şarkısı

Saint Mesa'nın "Taht" adlı eseri

J Balvin'in Metallica'dan "Wherever I May Roam" şarkısı.

HIM'in "Wicked Game" şarkısı

Maneskin'den "ZITTI E BUONI"

Çalma listelerine ek olarak, tüm hikayelerim Pinterest ilham panolarıyla
birlikte geliyor.
Okurken FALLS BOYS'un hikaye taslağına da göz atmadan çekinmeyin!

OceanofPDF.com

AUTHOR'S NOTE

Hellbent serisi, Fall Away serisinin bir yan serisidir. Bunlar çocuklara yönelik hikayelerdir.

Fall Away'i okumak faydalı ama şart değil. Ebeveynler sık sık karşımıza çıkıyor ve geçmiş hikayelerine de göndermeler yapılıyor, bu yüzden önce onları okumak isterseniz, okuma sırası şu şekilde: BULLY, UNTIL YOU, RIVAL, FALLING AWAY, AFLAME ve NEXT TO NEVER.

ADRENALINE, Fall Away serisi boyunca okuyucular için birer sürpriz olarak yazdığım konuşmalar ve sahnelerden oluşan bir bonus içerik koleksiyonudur. Seri bittikten sonra yayınlanmıştır. Bunu ve yayınlandıktan sonra yazılan diğer bonus sahneleri web sitemde bulabilirsiniz.

Hellbent'in ana karakterleriyle ilk olarak AFLAME'in epilogunda tanışıyoruz ve NEXT TO NEVER'da da yoğun bir şekilde yer alıyorlar. Ayrıca web sitemde NEXT TO NEVER'dan sonra geçen ve yolculuklarını başlatan birkaç bonus sahne de bulunuyor.

Tekrar söylüyorum, bunların hiçbiri gerekli değil, ancak tüm dünyayı deneyimlemek isterseniz, BULLY başlayabileceğiniz yerdir.

Eğlence!

OceanofPDF.com

Shelburne Şelaleleri'nin haritası için lütfen bağlantıya tıklayın.

OceanofPDF.com

Lütfen soyağacı için bağlantıya tıklayın.

OceanofPDF.com

"Güzel bir polisiye roman yazmanı" dileyen babama.

İşte bu kadar, baba.

Ama yine de içinde seks olacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

Aro

Nasıl öleceğimi bilmiyorum ama Tanrım, umarım manzaralı bir yerde ölürüm.

Tavan kirişleri başımın üzerinden geçerek gittikçe yükseliyor ve sadece pencerelerden süzülen soluk ay ışığıyla görülebiliyor.

Ama gözlerimi daha derine, yukarıdaki karanlığa doğru açmaya çalışırken, orası sadece bir boşluğa dönüşüyor. Görünmez. Boş alan. Ötesinde ne olduğunu seçemiyorum ve neredeyse bu daha hoşuma gidiyor.

Gizem. Keşif.

Umut.

Yukarı bakarak çok fazla zaman geçiriyorum. Özellikle de şimdi her zamankinden daha fazla.

"Onu ben gönderdim!" diye bağıyor Hugo telefona. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Yüzümü buruşturarak gözlerimi aşağı indirdim.

"Flaco tutuklandı," diye açıklıyor müşteriye, ben de masasında ona bakıyorum. "Artık yeni bir elemanınız var."

Nicholas ve Axel, ortadaki kızın bulunduğu küçük yuvarlak bir masanın kenarında oturmuş, sıra halinde sigara içiyorlardı. Kızın elleri kucağındaki bir bira kutusunu sıkıca tutuyordu.

Kız değil.

Bir çocuk.

Beyaz saçlarına mavi tutamlar ekleyerek daha büyük görünmeye çalışıyor ama on üç yaşından büyük olamaz.

Hoparlörlerden İspanyolca bir Metallica şarkısı yankılanıyor, ama Hugo'nun telefonda söylenmeye devam ettiğini hala duyabiliyorum. "Koşucuların geçici işten ayrılma oranının ne olduğunu biliyor musun? Her

birinin değiştirilmesinde seni arayıp uyarabilecek bir sekreterim olduğunu mu sanıyorsun? İstiyor musun, istemiyor musun?"

Neredeyse eğleniyorum, ama sadece onun stresli halini görmek hoşuma gittiği için. Bu durum hem kurye servisi hem de müşteri için büyük bir sıkıntı. Mesaj atıyorsunuz ve en son istediğiniz şey, tanımadığınız birinin sipariş ettiğiniz uyuşturucularla evinize gelmesi. Ama Hugo haklı. Kuryeler gelir gider. Tutuklanırlar, sınır dışı edilirler, aşırı dozdan ölürler...

Yeniden işlevlendirilmiş itfaiye binasında dururken arkamda üç adam sıraya girmiş, sıranın kendilerine gelmesini bekliyor. Arkamdaki garaj kapısı da hala çalışıyor ve zaman zaman arabaların girmesine izin veriyor. Devasa bir garaj gibi, ama bu binada olup bitenlere rağmen, burayı seviyorum. Eski ve hala burada eskiden tutulan itfaiye araçlarının lastiklerinin kokusunu taşıyor.

Bir kez daha yukarı bakıyorum, bedenim -sadece bir anlığına- ta yukarıda, tüm bunlara aşağıdan bakıyor. Ykseklerden. Uzaklardan. Güvende. Sessizliğin içinde.

Kendi kendime, "Sakin ol," diye mırıldanıyorum.

Barış.

Ama sonra biri konuşuyor. "Hadi ama evlat," diyorlar.

Axel'in kıza kopmuş bir pipet uzatıp masadaki kolaya doğru yönlendirdiğini izledim.

Vücudumdaki her kas kasıldı, bacaklarım düşünmeden anında hareket etti. İki adımda aradaki mesafeyi kapattım, elindeki pipeti kaptım ve göğsüne bir yumruk atarak aptalca hareketlerle onu koltuğuna geri ittim.

Axel ve Nicholas geriye doğru çekilip bana bakıyorlar ama ben daha onlar konuşma firsatı bulamadan konuşmaya başlıyorum. "Onun için neden uyuşturucu harcıyorsunuz?" diye ıkışıyorum.

Axel gözlerini devirerek başka bir pipet aldı. "Beyaz ocukların da sorunları var, Aro."

Burnunun bir tarafını tıkayıp, pipeti diğer tarafına sokuyor ve eğiliyor. Ben arkamı dönüyorum ama arkamdan gelen hırıltısını duyuyorum.

Hugo telefonunu masasına fırlattı, müziğin sesini kısıtı ve ben de siyah bomber ceketimin ceplerine ellerimi sokarak tekrar ayağa kalktım.

"Nasılsın?" diye soruyor, yarım yediği hamburgerini alıp bir ısırık alıyor. Bir yudum birayla yemeğini bitirip ayağa kalkıyor ve arkasındaki dosya dolabını karıştırmaya başlıyor.

Cevap vermeyince, gözlerime bakmak için dönüyor, elinde gece için anahtarlarım şıkırdayarak ses çıkarıyor.

Ona bakıyorum.

Kel kafasını sallayarak kısık sesle gülüyor ve ben de on sekiz yaşındayken bir kavgadan kalan kaşındaki yara izine bakıyorum. O gece yarım şişe tekila içtikten sonra kendi kendine dikmişti ve ben onu bir rol model olarak görüyordum.

Artık öyle düşünmüyorum.

"Bana çok kaba davrandın," diye takılıyor. "Eskiden beni severdin."

On beş yaşındaydım. Bir insanın ne kadar çabuk akıllanabileceği şaşırtıcı.

Oturup programımı bir kağıda yazıyor. "Çocuklar nasıl?" diye soruyor.

Sessiz kalıyorum, solumdaki masayı göz ucuyla izliyorum ve bu gece Falls'lu kızı hastaneye götürmekle görevlendirilmemelerini sağlıyorum. Nehrin kendi tarafında kalması gerekiyor.

"Üvey annen senden uzak duruyor mu?" diye devam ediyor, kağıdı katlayarak.

Elimi uzatıyorum ama hâlâ cevap alamıyorum.

Duraksıyor, sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyor. Sanki gençken onunla aynı koruyucu ailede kaldığım zamanlardaki gibi, benim de gülümsememi ve her sözüne kulak vermemi bekliyor.

Bakışlarımı, eskiden hep birlikte büyüdüğümüz zamanlarda tanıştığımız kardeşler Axel ve Nicholas'a çevirdim. İkisi de uzun boylu ve ince yapıydı, ancak Axel'in siyah saçları pompadour tarzında şekillendirilmiş ve yanları tıraş edilmişti, bu da boynundaki dövmelemlerini daha da belirginleştiriyordu. Nicholas'ın saçları ise kesilmiş ama dağınıktı, birçok yönden hala birlikte büyüdüğüm aynı çocuk gibi görünüyordu.

Dördümüz neredeyse her gün birlikte çalışıyoruz veya birbirimize rastlıyoruz, ama benden farklı olarak, onlar gerçek aileleriyle hala iletişim halinde değiller ve kardeşlerine destek olmuyorlar. Benim bir ailem var, sadece beni istemeyen bir annem var.

Axel'in eli kızın dizine iniyor ve ben gözlerimi kısıyorum.

"Adresler önceden programlandı." Hugo kağıdı ve kullanılmış telefonu avucuma tutuşturdu, sonra da araba anahtarlarını bana verdi. "Cherokee'yi al. Her zamanki gibi, geri getirdiğin her şeyin yüzde yirmisini alırsın ve..."

Bileğimi kavradı ve sıkışığında nefesim kesildi.

“Bir daha eli boş dönme,” diye uyarıyor. “Onu bunu ücretsiz yapmaya ikna edebilirim.” Nicholas ve Axel ile oturan çocuğu işaret ediyor. “Seni aile olduğumuz için tutuyorum, ama Reeves'e artık başka işler için daha uygun olmadığını açıklamak giderek zorlaşıyor.”

Dışlerimi sıktım, bileğimi kurtardım ve onun ne demek istediğini çok iyi anladım. Artık on sekiz yaşındayım. Para kazanmaya devam etmek istiyorsam, bunun tek bir yolu olduğuna karar verebilirler ve kira toplamak ve çalıntı mal satmak bu yol değil.

“Bunu görmek istemiyorum Aro,” diyor, gözleri yumuşayarak, “ama...” Tereddüt ediyor ve ben de o saçmalığı cebime tıkıyorum, anahtarları elimde tutuyorum. “Belki de böyle daha iyidir, biliyor musun? Daha çok para, çok daha az risk...”

Ona ters bir bakış attım.

"Yakalanacaksınız," diyor sanki hiç şüphesi yokmuş gibi. "Bu sadece zaman meselesi. Peki sonra Matty ve Bianca'ya ne olacak?"

Gitmek için arkamı döndüm ama kolumu tuttu, kapüşonumu çıkardı ve beni ensesinden çekerek içeri soktu.

Kaslarım geriliyor ama karşı koymuyorum. Ondan korkmuyorum. Ondan değil.

"Bu gece geliyor," diyor.

Karnımdaki o ufak tefek gerginlik dışında, gözlerimin içine hiç tereddüt etmeden bakıyorum.

“Genç ve güzel kızlardan oluşan bir grup istiyor.” Gözleri gözlerimden ayrılmıyor. “Zor olacak ve iyi hissettirmeyecek, ama seni hapisten kurtaracak ve iş bittiğinde elinde bir tomar para olacak.”

Karşıdan gelen trafiğin içine yürümeyi tercih ederim. Kıyafetlerimi çıkarmadan bir tomar para alabilirim.

Sesini alçaltıyor ama solumdaki üçlünün beni izlediğini biliyorum. "Onun için gülümsemene bile gerek yok. O kızlardan hoşlanmadığında bile ondan hoşlanıyor."

Kızların bundan hoşlanmaması hoşuna gidiyor.

"Bırakın beni gideyim," diyorum.

Ama onu beklemiyorum. Elinden kurtulup, ceketimin altındaki sweatshirt'ün kapüşonunu yukarı çekerek arkamı dönüyorum.

"İster inanın ister inanmayın, sizi gerçekten önemsiyorum," diye fısıldıyor arkamdan.

Evet, beni terk edecek kadar benimle ilgileniyor. Siktir git.

Uzandım, kızın mor beyaz batık desenli sweatshirt'ünden bir tutam yakaladım ve onu oturduğu yerden sürükleyerek kaldırdım. Masa neredeyse devrilirken içecekler döküldü, sadece Nicholas sayesinde kurtuldu.

"Hey!" diye bağırdı, sendeleyerek yanıma geldi.

"Aro, bu da neyin nesi?" diye bağırdı Axel.

Ama onları görmezden geliyorum, bizi döndürüp Hugo'ya bir bakış atıyorum. "Yardım alıyorum."

Reeves geliyorsa, o da gidiyor demektir. Onu önüme itiyorum, peşinden çıkıyorum ve neden umursadığımı bilmiyorum. Sanırım yıllar önce birinin benim için de aynısını yapmasını istedim.

Kapıyı iterek içeri girdim, arkamdan Hugo'nun "Ve o küçük korsan pisliklerinden uzak dur!" diye bağırdığını duydum.

Çelik kapı aniden kapanıyor ve çocuk arkasına dönüyor, ama ben kolundan tutup kaçmasına fırsat vermeden onu tekrar öne doğru çekiyorum.

"Bırak beni!" diye bağılıyor, beyaz saçları yüzüne düşüyor, mavi tutamlar sanki yeni boyanmış gibi canlılığını koruyor. Teknik olarak, o küçük Korsanlardan biri; yedi mil uzaktaki, temiz, pitoresk, tam anlamıyla Amerikan, CW lobotomisi gibi Shelburne Falls'ın sakinlerinden biri ve paralarını, arabalarını ve Jared Trent'i gözümüze sokmayı çok seviyorlar, çünkü bana kalırsa övünebilecekleri tek şey o.

Ama nedense bu kızı istemediler, bu yüzden onu isteyen insanları bulmak için Weston'a geldi. Onu cipin yanına doğru ittim. "Lanet olası arabaya bin."

Eski lacivert aracın arkasına doğru dönüyorum; arka camın alt kısmında, "Çocuğum Charles A. Arthur Ortaokulu'nda Başarılı Bir Öğrenci" yazılı bir çıkartmanın kalıntıları can çekişiyor. Kaç önceki sahibinden kalma olduğunu kim bilir, ve Charles A. Arthur Ortaokulu'nun nerede olduğunu da bilmiyorum.

Arabaya binip kapıyı sertçe kapattım. "Tommy, değil mi?" diye sordum. O, birkaç haftadır garajda takılıyordu ve şimdiye kadar hiç konuşmamıştık.

Bana bir bakış attı ama cevap vermedi.

Arabayı çalıştırıyorum. "Eee, ne haber Tommy? Bakman gereken bir ailen var mı? Uyuşturucu bağımlısı anne baban mı var? Açlıktan ölüyor musun?"

"HAYIR."

Arabayı vitese takıp ona baktım. "Evde şiddete maruz kalıyor musun?"

Kaşlarını çatarak, yüzünü bana dikti.

Evet, öyle düşünmemiştim. "O zaman kışını orada tutsan iyi olur," dedim ona. "Burada olmak zorunda olmadığını bilmenin verdiği güven duygusuyla sefil bir hayat sürmek çok kolay, değil mi? İstedğin zaman gidebilirsin. Asla bizim gibi olamazsın."

Kapı kolunu kavradı, dışarı fırlamak için omzunu kapıya çarpmak üzereydi ki, ben tam zamanında kilitleri kapattım.

Bana dik dik bakıyor. "Gitmemi istiyorsun ama gitmeme izin vermiyorsun!"

"Sessiz ol artık."

İssiz otoparktan hızla uzaklaşıyorum, aşırı büyümüş otlar, mülkü arkasındaki tarladan ayıran tel örgünün arasından fişkırıyor. Ağustos nemi sıcağı daha da kötüleştiriyor ve klimayı sonuna kadar açıyorum, ceketimi ve kapüşonlumu çıkarmak için can atıyorum ama suç dolu bir gece motosiklet sürmeye benziyor. Vücudunuzun mümkün olduğunca çok yerini örtmek en iyisi.

"Senin yirmi liranın yüzde ellisini alıyorum," diye belirtiyor.

Sola dönüyorum, yola bakıyorum. "Ya da dudağın tamamen şişmesini göze alabilirsin. Ne dersin?"

Bu küçük serseri, bu gece benimle gelmesini istediğimi sanıyor. Az önce onun hayatını kurtardığımdan haberi yok ve üstüne üstlük fikrimi de kesinlikle paylaşmayacağım.

Lafferty's İçki Dükkanı'nın önüne yanaştım, karşı kaldırıma park ettim ve motoru çalışır halde bıraktım. Dükkanı işleten yaşlı adam Ted, tezgahın arkasındaki yerinden pencerelerin önünden geçti.

Tommy'ye baktım. "Burada kal," dedim ona. "Motoru çalışır halde tut. Eğer bir polis ya da bir yetişkin gelirse, kız kardeşini beklediğini söyle. Bunu söylerken telefonunla oyna, böylece gözlerinin ne kadar gergin görüldüğünü göremezler."

Kaşlarını çatıyor.

Devam ediyorum. "Kimseyle konuşurken kekeleme. Ve eğer bu arabayla gidersen, 911'i arayıp babanın senin evinde beni dövdüğünü söyleyerek şaka yapacağım. Sanırım adresi biliyorlar, Dietrich."

Yüzü düştü, tam olarak kim olduğunu bildiğimi fark etti. Bütün korsanları tanıyorum. Dudaklarını büzdü ama lanet olası ağzını kapalı tuttu. Sanırım görüldüğünden daha zeki.

Kapıyı açıp SUV'den iniyorum, kot pantolonumun bel kısmında ve ceketimin altında gizli duran, sırtıma batan copu düzeltme isteğine

direnmiyorum.

Caddenin karşısına geçerken, hızla geçen Sentra'nın kornasını duymazdan gelip içki dükkanının kapısını aralıyorum. En arkadaki bira soğutucusuna uzanan bir müşterinin başının tepesini görüyorum ama çenemi aşağı indirerek, biri en sağda diğeri tezgahın arkasında bulunan iki kameradan kaçınıyorum.

Bakışlarımı yukarı kaldırdım, sahibinin gözleriyle buluştum. Bugünün hangi gün olduğunu fark ettiğinde nefesini verişini adeta görebiliyordum. Sanki bilmiyormuş gibi.

Tezgaha doğru yaklaşıyorum ama müşterisinin geçmesine izin vermek için biraz kenara çekiliyorum. Ted gözlerini benden ayırana kadar gözlerine bakıyorum.

Adam biranın fiyatını hesaplıyor, adam ödüyor ve eşyalarını alıp kapıdan çıkıyor. Kapı kapanır kapanmaz, tezgahın üzerindeki plastik puro kutusunu kapıyorum; adamın endişeli gözleri eşyalarına kayıyor ve nefesini tutuyor.

Ama ben öyle yapmıyorum. Yanındaki kutudan bir paket sakız alıp yere koyuyorum ve ona doğru itiyorum. Sadece iki saniye bekliyor, çünkü geçen sefer on sekiz kırık Dewar's şişesiyle öğrendiğim şeyi anlaması için bu kadarı yeterli.

Kasaya uzanıp kira bedelini sayıyor ve sakızla birlikte bana doğru itiyor. Ben de parayı tezgahtan alıp kapıya doğru yürüyorum, Hostess marka şekerlemelerin olduğu bir rafı görüp bir paket pudra şekerli donut kapıp dükkandan çıkıyorum.

Caddeyi geçerken geriliyorum, bunu her yaptığımda hissediyorum. Her eylemin bir tepkiyi haklı çıkardığı hatırlatıcısı bu ve bugün o gün olabilir. Peşimden fırlayıp kapıdan çıkabilir. Bir polis beni suçüstü yakalamak için bekliyor olabilir.

Belki de sırtıma bir şey çarpar ve bu hissedeceğim son şey olur.

Arkamı dönmüyorum. Başımı dik tutuyorum, attığım her adım beni güvenliğe biraz daha yaklaştırıyor.

Kapıyı açıyorum, nefesimi tutuyorum ve her seferinde yaptığım gibi kapıları kilitleyerek koltuğuma oturuyorum.

Sırtımdan terler süzülüyor.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye soruyor çocuk.

Donutları kucağına fırlattım, emniyet kemerimi taktım ve dikiz aynasından gözlerimi ayırmadan, beklemeye devam ederek kaldırımdan

uzaklaştım.

Arabayı sürüyorum, ayaklar metrelerce, metreler kilometrelere dönüşüyor ve sonunda biraz rahatlıyorum. O günün geleceğini biliyorum. Hugo haklı. Zor olan sadece onu beklemek.

O, donutları yerken, biz bunu üç kez daha yaparken etrafı gözetliyordu. Ben de arabadan inip ödemeleri topladım ve oradan olabildiğince çabuk ayrıldım; önce kolay müşterilerle ilgilendim, çünkü daha zor müşterilerle uğraşırken sorun yaşama ihtimalim vardı ve bu da gecenin geri kalanını zorlaştırabilirdi.

Otoyola çıkıp bir sonraki çıkıştan ve birkaç dönüşten sonra Wicked'in otoparkına giriyorum. Kulüp teknik olarak Shelburne Falls'ta bulunuyor, ancak güzel kasabalarının sınırları içinde olmadığını iddia etmeyi seviyorlar.

Bu en zor olanlardan biri. Arabayı park konumuna aldım ve Tommy'ye baktım. "Önceki gibi."

Arabayı çalışır halde bırakıyorum, kaputu çıkarıyorum ama bereyi başımda bırakıyorum ve uzanıp kapıyı açıyorum.

"Ama ben içeri girmek istiyorum," diye savunuyor.

"Kalmak."

Kapıyı sertçe kapatıp, otoparkı dolduran arabaların arasından geçerken etrafıma bakındım.

Müzik, kulübün duvarlarında titreşimler yaratıyor ve ben bir an duraksıyorum.

Koku daha burnuma geldi bile. Ucuz vücut losyonunun kokusuyla, ter içinde kalmış, altı santimlik topuklu ayakkabıların, dökülmüş biranın ve kola şurubunun kokusunun karışımı.

Yılın zamanına bağlı olarak bazen idrar veya kusmuk kokusu da duyulabiliyor. Bekarlığa veda partileri ve yaz tatili için eve dönen üniversite öğrencileri yüzünden Haziran ayı, bu yere ayak basmak için en sevmediğim ay.

Ama artık Ağustos ayındayız. Gelen giden trafik nihayet azaldı, ancak yaz sıcağı umutsuzluğu ve çaresizliği, asla alışamayacağımı düşündüğüm iğrenç bir kokuya dönüştürdü.

Cop sopasını kot pantolonumdan çıkarıp uzun kollu tişörtümün içine soktum, düşmemesi için manşetinden tuttum. Kulübe doğru yürürken kapıyı açtım ve girişte duran Angel Acosta'ya başımla selam verdim.

"Hey, bebeğim," diyor.

Yürümeye devam ediyorum, bas gitarın sert vuruşları ayaklarımın altındaki zemini sallıyor, barın önünden geçerken sahnedeki kızlara şöyle bir göz atıyorum.

Tenlerinde ışıklar parılıyor, saçları savruluyor ve neredeyse hiç gerçek dans yok. Sadece bir direğe yaslanıp sahnenin her yerine sürünüyorlar.

Yine de onlara hakkını teslim ediyorum. Daha zor bir iş hayal edemiyorum. Belki matematik gerektirmiyor ya da polis, asker veya doktor olmak gibi riskler yok, ama onların yapmak zorunda kaldığı gibi rol yapmaktansa başka her şeyi yapmayı tercih ederim.

"Aro!" diye biri sesleniyor.

Platformlardan birinde neredeyse çıplak bir şekilde el sallayan Silver'ı görüyorum ve içimden bir şeyleri kırmak istesem de kendimi zorlayarak el sallıyorum. Ortaokulda birlikteydik.

Koridorda ilerlerken, müziğin hafif uğultusu biraz daha azalıyordu, ama yaklaşırken Skarsman'ın bağırıldığını duydum. "Yerine ne kadar kolay başkasının geçebileceğini biliyor musun? Kızlar her yıl büyüyor ve sürekli hasta olan çocukları yok!"

Ofisinin kapısı açık durunca içimden bir ah çektim ve yavaşladım.

Eğer çocukları hasta olduğunda onun için endişelenecek ben olmasaydım, annemin de yıllar önce aynı azar işiteceğinden eminim. Hiçbir zaman işe gitmeyi aksatmadı. Adeta hazır bir çocuk bakıcısı gibiydi.

Köşeyi dönüp ofisine girdiğimde, kapı çerçevesine yaslandım ve gözlerinin bana dikildiğini gördüm. Kısa kesilmiş, kır saçlı ve sakalsız, bakımlı olduğu kadar da şık giyimliydi. Altında koyu mor bir gömlek olan siyah takım elbisesiyle, içten içe ne kadar iğrenç biri olduğunu iyi gizliyordu.

Dumanı üfleyip sigarasını tepside söndürüyor. Karşımda omuzları düşük bir kız oturuyor. Siyah pullu bir bikini üstü giymiş.

"Harika," diye çıkıştı bana dik dik bakarak. "Git de orada otur. Şu an seninle uğraşmak istemiyorum."

Sopanın ucunu elimde sıkıca tutuyorum, arkamda gizli tutuyorum.

Ben kıpırdamayınca, adam çenesini dansçıya doğru sallayarak defolmasını söylüyor. Dansçı sandalyesinden fırlıyor, kızıl saçları kıvrıcık ve bir toka ile yüzünden uzaklaştırılmış. Çok güzel, bu yüzden adam onu henüz kovmamış.

"Benden para almak için bir çocuğu göndermeleri hakaret gibi." Masasının etrafında kıpırdanırken kıkırdadı.

Kız yanımdan geçip gitti, ben de orada kalıp ona bakakaldım.

Yanıma yaklaştı ve elini sallayarak ofis kapısının kolunu tuttu. "İçeri buyurun," dedi.

Elimi gevşettim, cop kolumdan kayıp çıktı ve tüm kaslarımı toplayarak önce geriye sonra da ileri doğru savurdum. Darbe omzuna isabet edince kalbim ağzıma geldi, dizleri büküldü ve yere yığıldı.

"Ah!" diye homurdanır.

Kahretsin.

Bir elimde copu, diğer elimde saçlarını tutarak, iyice sağlamlaştırmak için kafasını dizime sertçe bastırdım; bacağımda keskin bir acı yayıldı.

Bu kısımdan nefret ediyorum.

Yaklaşırken saçlarını yumruğumla sıktım, yüzünü yukarı kaldırdım. "Beni seninle ilgilenmek için göndermediler," dedim ona. "Beni herkesle ilgilenmek için gönderdiler."

Kapıyı kapatmak istedi ve bunun tek bir geçerli sebebi yoktu. Erkek olmadığım için küçümsenerek büyüdüm ve bazen işe yaradı, ama artık yaramıyor.

"Parayı getir." Onu üzerinden atıyorum.

Dört ayak üzerine yere iner ve orada oturur.

"Şimdi demek istiyorum!" diye bağırarak ona tekme attım.

Masasına doğru aceleyle gitti, kendini yukarı çekti ve bir çekmecedan küçük bir miktar nakit parasını içeren kabı çıkardı. Kabı açtı ama ben saymadan içindekileri kaptım.

"Siktir git, Aro!" diye haykırdı nefes nefese.

Ama ben sopayı alıp masasının üzerinden savurdum, lambasını ve diğer eşyalarını devirdim. Paraları yumruğumda buruşturup havaya kaldırdım. "Bunun için bir daha bu berbat yere gelmek zorunda kalma. Angel'ı bununla garaja gönder. Prosedürü biliyorsun."

Ama Hugo'nun unutacağını umduğu için, teslimatı hep savsaklıyor.

Geri dönmeyi reddederek, tıpkı bu gece diğer tüm yerlerde olduğu gibi orada da bir tehdit hissettiğim için sessizce dışarı çıkıyorum. Her adım beni uzaklaşmaya biraz daha yaklaştırıyor.

Sahnedeki kızların yanından geçerken Silver'ın yanına durdum ve eline birkaç banknot sıkıştırdım. "Paylaş, olur mu?" diye kulağına fısıldadım.

Kadın, adamın onlara ödediği cüzi miktarlar için hak edilmiş bir ikramiye olan yüzlerce liraya şaşkınlıkla bakıyor ve başını sallıyor. "Teşekkürler. İyi misiniz?"

Üzgün olduğumu görmüş olmalı.

Ama başımı salladım. "İyiym."

Yürümeye devam ediyorum, onun bunu diğerleriyle paylaşacağına güveniyorum. Eğer paylaşmazsa, duyacağımı biliyor.

Perdenin arkasına geçip arka odaya girdiğimde, bazılarının paralarını saydığını, diğerlerinin ise konuştuğunu, mesajlaştığını ve kendilerini süslediğini gördüm.

Violet Leon'u görüyorum ve arkasından yaklaşıyorum. Gülümsüyor ve koltuğunda dönüyor. "Aro."

Eğilip yanağından öptüm ve dudaklarının yüzüme değdiğini hissettim. Muhtemelen kocaman bir mor ruj izi bıraktı.

Ona biraz para uzattım. "Doğum günü için ona arazi motosikleti dersleri al," dedim sessizce.

Oğlu dokuz yaşında. Yıllar içinde, tıpkı onun benim çocukluğumda yaptığı gibi, ben de zaman zaman ona bakıcılık yaptım. Kırk sekiz yaşında, çocuk yetiştirmeyi bıraktığını düşünüyordu, ama bu küçük sürpriz çocuk, üç büyük kardeşinden daha fazla iş çıkarıyor.

Ama o iyi bir çocuk. Ve JT Racing'de ders almak için can atıyor.

Paraya şaşkınlıkla bakıyor. "Ciddi misin?"

Paranın geri kalanını cebime tıktırıyorum.

"Aro, yapamam..." Başını salladı.

Ama ben tekrar ayağa kalkıyorum. "Daha iyi olur."

Bu, Luis'in yılını güzelleştirecek ve herkesin hayatı zaten yeterince zor. Bırakın biraz eğlensin.

Gülümsedi, gözleri yaşlarla doldu ama benim dayanabileceğim daha fazla şey yoktu. Arkamı dönüp arka kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı iterek açtım.

Ama bir an tereddüt ettim ve omzumu geriye, yerde oynayan iki çocuğa baktım. Etraflarını bloklar sarmıştı, anneleri muhtemelen sahneye çıkıyordu ve ben de dışarıdaki otoparkın karşısındaki motele baktım. Cora Craig bir odadan çıktı, ardından kamyon şoförü kamyonuna doğru ilerledi. Elinde parayla, kıyafetlerini düzelterek kulübe doğru yöneldi.

Yanımdan geçerken gözlerimi kaçırdım, sonra da geçerken kızının başını okşamasını izledim.

Ve birdenbire, kendimi tekrar beş yaşında gibi hissettim, ama bu sefer bloklar değil, boya kalemleri ve deniz kızı boyama kitabıydı.

Ağzımı açıyorum, boğazımda yükselen safrayı hissediyorum. Dışarı fırlıyorum, çelik kapı arkamdan çarparak kapanırken palet yığınınına yaslanıyorum. Sopayı yere bırakıp başımı öne eğerek nefes alıp veriyorum.

Vücudum titriyor ve boğazımdan yukarı doğru yükselen hıçkırıkları hissetmeden nefes alamıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor.

Ondan nefret ediyorum. Bundan da nefret ediyorum.

Gördüğüm her şeyden nefret ediyorum.

Arkamı dönüp duvara yaslandım, ter vücudumu ıslattı ve mide bulantısının geçmesi için gözlerimi kapattım.

Ama bunun yerine gözlerimi açıp yukarı bakıyorum.

Gece gökyüzü, simsiyah ve geniş, yukarıda yıldızlarla dolu ve ben bu gece en parlak cisim olan Mars'ı görüyorum. Mars'ı seviyorum. Tüm gezegenlerden daha çok, çünkü en çok olasılığa sahip. Bir gün insanlar oraya gidecek. Belki de şu an benim yaşımdaki biri, ve ben de bunu internette göreceğim.

Derin nefes alıp veriyorum, gökyüzünün bana baktığını ve görülmeye değer bir şey olmak istediğini hayal ediyorum.

Kanım biraz soğudu, omuzlarım dikleşti ve sakın bir şekilde tekrar ayağa kalktım.

Yukarı bakmak her zaman faydalıdır. Tek olasılık budur. Manzara asla daha kötü olmaz.

Otoparka doğru yönelmek için arkamı döndüm, ama birisi belirdi.

Durakladım, bir erkek ve bir kadın polis memurunun yaklaştığını gördüm; gözlerinde tam aradıklarını bulmuş gibi eğlenmiş bir ifade vardı.

Kahretsin.

"Üzerinizde silah var mı?" diye soruyor adam.

Yavaşça ellerimi kaldırıyorum, ellerimin boş olduğunu gösteriyorum; cop hâlâ arkamda bir yerlerde yerde duruyor.

"Hayır efendim," dedim ona.

"Ceplerinizi boşaltın."

Gözlerimi kılıfındaki silahlara indirdim, kadın da arkasından yaklaşıyordu. Kalp atışlarım hızlanmış olsa da sesimi yumuşattım. "Bu durumdan rahatsızlık duyuyorum, efendim."

Sadece gülüyor. Yaklaşarak fısıldıyor: "Sizi kırk sekiz saate kadar suçlama olmaksızın gözaltında tutabilirim. Ayrıca üzerinizi de arayabilirim."

Biliyorum. Ama yine de deniyorum. "Rahat hissetmiyorum ve kabul etmiyorum efendim." Cebimdeki para, sanki bir futbol topu gibi, fark edilmeden kalmayacak. Birkaç bin dolar olmalı. "Gidebilir miyim?" diye soruyorum.

"HAYIR."

Tabii ki hayır. Denemeye değerdı.

Ama kırk sekiz saatimi hücrede geçiremem. Boğazımı temizledim. "Arama yapılmasına izin veriyorum, efendim."

Kadın öne doğru adım atıp beni itti, ellerim tuğla duvara çarptı. Vücudumu, bacaklarımı, kollarımı aradı, ceplerimdeki her şeyi boşalttı. Gözlerimi kapattım, üzerimdeki paranın ağırlığı kaybolurken midemde kötü bir his oluştu ve nefesimi tuttum.

Eli boş dönmeyin.

Her şeyi çöp konteynerinin üzerine atıp geri çekildiler. "Silah yok," diye duyurdu kadın. "Doğruyu söylüyordu."

"Ah, kusura bakma evlat." Erkek polis memuru yaklaştı. "İyi geceler, tamam mı?"

Çenem titriyor. Kahrolası herif.

Gitmelerini bekliyorum, ama arkamı dönüp bakmama gerek kalmadan tüm paranın gittiğini anlıyorum.

Beyaz ve siyah puantiyeli cüzdanım, ev anahtarım ve cep telefonum kapağın üzerinde duruyor. Nakit para yok.

Çöp konteynerine tekme attım, yankılanan o boğuk ses sessizlikte kaldı. "Kahrolası!"

Çılgılık attım, ellerimi başıma götürdüm ve tekrar gökyüzüne baktım, Mars'ı gördüm.

Ama gözlerim düzgün göremiyor. Kahretsin.

Eli boş dönme. Hiçbir şey olmadan dönemem. Bir daha asla. Hugo bana iş vermez.

Ya da borcu başka bir yolla ödetmemi sağlayacak.

Her zaman böyledir. Her şey olabilir ve her zaman ters gider.

Yerdeki copumu kapıp, polis arabasının arka lambaları otoparktan uzaklaşırken, hızla otoparka doğru koştum. Tommy'yi Cherokee'nin dışında, yanında taşıdığı bir mataradan bir şeyler yudumlarken buldum.

Tekilayı bir yudumda içerek, "Anlıyorum," dedi.

Ellerim ağrıyor, yumruklarımı çok sıkı sıkıyorum ve on bin dolarla mı yoksa morarmış bir gözle mi döneceğim umurumda değil, ama bir şeyle

döneceğim.

"Korsanlar bu gece nerede takılıyorlar acaba?" diye sordum ona. "Rivertown'da mı?"

Başını salladı. "Evet. Muhtemelen."

Matarayı ona geri verip arabanın etrafında dolaştım. "Bin içeri."

"Ama oraya gitmeme izin verilmiyor, Aro," diye itiraz ediyor.

İzin verilmiyor mu? Kaşlarımı çatıyorum, içimdeki öfke daha da artıyor. Bunu da boş ver.

Ben arabaya biniyorum, o da biniyor ve ikimiz de emniyet kemerlerimizi takıyoruz, ardından ben hızla otoparktan çıkıyorum.

Radyonun sesini çok yükseltiyorum, çocuğun beni bu fikirden vazgeçirmesi mümkün değil.

Eskiden, ben hala okula giderken, Weston ile Shelburne Falls arasındaki rekabet geceleri aydınlatırdı.

Neyse, birkaç tanesi öyleydi. Çocuk bakmak, çalışmak veya bir şey için endişelenmek zorunda olmadığım zamanlarda, bir arkadaşımın arabasına doluşur, sadece birkaç kilometre uzaklıktaki ama bambaşka bir dünya olan onların bölgesine giderdik.

Yüzme takımları var. Kaykay parkları var. Şirin dükkanlar ve parklar var, üstelik çocuklar annelerinin ve babalarının arabalarıyla yarışırken ebeveynler ve polisler gözlerini başka yöne çeviriyor.

Ya da sevgililerinin arabasını levye ile parçaladıkları zaman. Bu hikayenin tamamen doğru olduğundan emin değilim, ama düşünmesi eğlenceli.

Elbette, Falls'ın da kötü yerleri var. Kötü bölgeleri ve fakir insanları, ama aynı zamanda malikaneleri, partileri ve yerel ünlüleri de var. Jared Trent—eski bir yarışçı ve sık sık televizyonda görünüyor—ve onun baldızı Juliet, romanları lise okuma listemde yer alan yazarlardan.

Şelaleler her zaman bizden daha iyiydi ve bunu biliyorlardı.

Yine de yapmayı bildiğimiz bazı şeyler var.

Çocukken yaşamayı çok istediğim mahallelerden geçerek şehre doğru ilerliyorum. Yeşil çimenler, veranda ışıkları, babamın arka bahçede ızgarada hamburger pişirmesinin kokusu...

Ama büyüdüğümde, görünüşle gerçeklik arasında çok büyük bir fark olduğunu anladım. Bu güzel, saçma sapan evlerin hepsinin içinde, her yerde olduğu gibi yalancılar vardı. Kahrolsun Falls!

High Street'e dönüp kaldırıma yanaştım ve etraftaki işletmelere göz gezdirdim; bazıları açık, çoğu ise gece için kapalıydı. Frosted adlı pastane muhtemelen sezonu çoktan kapatmıştı. Sahibinin hâlâ üniversite öğrencisi olduğunu ve muhtemelen şimdiye kadar okula geri döndüğünü duydum. Rivertown tabelası yukarıda parlıyordu, ampuller harfleri sırayla aydınlatıyor ve içerisinin ışıltı ışıltı olduğunu, tüm Korsanların takıldığını ve mekanı doldurduğunu gördüm.

"Aro, beni içeri almıyorlar," diyor Tommy tekrar.

İki kadın koşarak yanımızdan geçti, anneler çocuklarını bebek arabalarında gezdiriyorlardı ve ben de hafifçe güldüm. Burası... "Hadi gidelim."

Arabadan iniyorum, copu arka koltuğa bırakıyorum ve onun da peşimden geldiğinden emin olmak için arkama bakıyorum. Neyden korktuğunu bilmiyorum ama bu gece benimle birlikte.

Karşıya geçiyoruz ve ben kapüşonumu çekiyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum, müzik mekanı bir bar gibi dolduruyor, loş ışıltı birinin elektronik sigara dumanı tavan lambalarının etrafında dolanıyor.

Rivertown, kontrol altında tutulan bir kaos ve çocuklar bunu göremeyecek kadar aptal. Ebeveynleri, bir araya gelmeleri için bar gibi görünen, bölmeler ve arka taraftaki bitişik tünellerde özel oturma yerleri, harika bir menü, bilardo masaları ve yüksek sesli müzik bulunan güzel bir yer inşa etmişler; ancak burası şehrin tam merkezinde, trafik kameralarının görüş alanında ve polis karakoluna bir blok uzaklıkta.

Dünyanın sahibiymiş gibi ortalıkta koşturuyorlar ama sanırım tasmayla doğan kurtlar, tasma takmamaları gerektiğini asla bilmiyorlar.

Etrafıma bakındım, sanki sohbete kimin katıldığını görmek istercesine bana doğru dönen birkaç göz gördüm ve eğlenmemek için kendimi zor tuttum. Eminim hepsinin adı Hudson ve Harper gibi isimlerdir.

Bara doğru yürürken, odanın biraz değiştiğini, sohbetin kesildiğini ve müzik kutusunun sesinin üstüne fısıltıların yükseldiğini hissediyorum. Buraya ait değilim.

Onlar benim kim olduğumu biliyorlar. Şimdi bakalım neler olacak.

Sırtımı pirinç korkuluğa yaslayıp odayı incelerken Tommy de yanıma yerleşti.

"Park etmek istiyorsanız sipariş vermeniz gerekiyor," diye bir ses duyuluyor.

Başımı çevirip barmene baktım ve yüzünde bir farkındalık ifadesi gördüm. "Boş ver," dedi geri çekilirken.

Sanırım ona esrar satıyoruz.

Duvar boyunca dizilmiş masalara bakıyorum, Trent'i görüyorum ve o bana bakıp, burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakana kadar bakışlarımı ona dikiyorum.

Jared Trent'in kızının bana borçlu olduğunu bilmek bir bakıma eğlenceli.

Ama yanında biri var, bizi izliyor ve onun küçümsemesini buradan hissedebiliyorum.

Ama bana bakmıyor. Sert bakışları, yanımda duran çocuğa hareketsiz ve tahammülsüz bir şekilde dikilmiş, ben de ona ve çocuğa bakıp duruyorum; kızın gözlerinin sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi yere indiğini görüyorum.

Beni içeri almıyorlar.

"Burası senin şehrin," diyorum ona. "Neden senden nefret ediyorlar?"

Ama o sadece başını salladı ve ben de öfkem artarken masaya geri baktım. On üç yaşında. Sorunları ne Allah aşkına?

Yanımdaki bir adam "Silah taşıyor musun?" diye sordu.

"HAYIR."

O uzaklaşıyor ve ben başımı sallıyorum. Tommy'den daha çok beni sevmeleri ne kadar komik. Sanırım daha faydalıyım.

Trent masadan kalkıp doğruca bana doğru yürüdü. Yanımda durdu, sanki garsona sipariş veriyormuş gibi. "Yarın alacağım," dedi kısık bir sesle. Bir pipet alıp bara uzandı ve kendine soda hazırladı.

"Dylan," diye azarladı barmen.

Ama ben "Şimdi" diye cevap veriyorum.

"Bende yok," diyor.

"Şimdi." Mavi Gözlü'ye dik dik baktım, bundan zevk alıyor ve onu dövmek için bir nedenim olmasını umuyordum. "Yoksa bir dahaki sefere beni anne babanın önünde veya okulda göreceksin."

"Defol git." İçeceğiinden bir yudum alırken kirpiklerini kırıştırdı. "Kötü mal için para ödemek zorunda kalmamalıyım. Bana böyle gelmeye devam edersen, bir daha müşteri olarak konuşmayacaksın."

Kendimi tutamadım. Elindeki içeceği sertçe alıp saçından çekerek yere düşürdüm.

"Ah!" diye homurdandı. "Üzerimden in!"

Kalabalık uluyor, insanlar etrafıma toplanıyor ve o bacaklarımdan yakalayıp omzunu karnıma vuruyor. Beni bara doğru itiyor ve ben de taburelere çarpıyorum, tahta sırtıma saplanıyor.

"Ugh," diye homurdanarak onu da yanımda yere sürükledim.

Telaşla tasmasını kavrayıp onu uzak tutarak ters çevirdim ve üzerine çıktım.

"Üzerinden çekilin!" diye bağıyor biri, etrafımızda bir düzine bacak hareket ediyordu.

Birisi paltomu çekiştirdi ama ben onu üzerimden atmaya fırsat bulamadan gittiler.

"Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun," diyor bir erkek sesi.

Trent yüzüme vuruyor ve ben de yumruğumu geri çekiyorum, paramı almadığına çok sevindim. Bu daha eğlenceli.

Ama yumruğu indirmeden önce, biri ceketimin arkasından iki eliyle kavrayıp beni ondan uzaklaştırdı. Beni geriye itip, üzerine atlayarak kadının kollarından tutup ayağa kaldırdılar.

Uzun siyah şort, beyaz tişört ve spor ayakkabı giymişti, yüzüne baktı ama kadın ellerini itti, etrafına bakındı ve bana sanki bir hiçmişim gibi kaşlarını çatı.

Şımarık herif. Onu iterek geçip tekrar kızın peşinden gittim ama yakamdan tutup beni geriye doğru itti ve kızıdan uzaklaştırdı. "Geri çekil!" diye bağırdı.

Arkasını dönmeye başladı ama sonra bir an duraksadığını fark ettim. Mavi gözleri yere indi, koyu kaşları çatıldı ve saçlarımı kenara çekerek boynuma baktı.

Elini itip dişlerimi gösterdim ama o zaten görmesi gerekeni görmüştü.

Arkasındaki kıza sert bir bakış fırlatıyor. Boynumun yan tarafındaki "RIVER" kelimesinin üzerinden dikey olarak çizilmiş uzun yeşil çizgi, Yeşil Sokak anlamına geliyor.

Ve şimdi onun bunu istediğini biliyor.

Sanki başı dertteymiş gibi, bakışlarını ondan kaçırıyor. Sanki...

Onu azarlayacak.

Sonra birden anladım. Bu onun erkek arkadaşı değil. Bu Hawken Trent. Onun kuzeni.

Vay vay vay, Sayın Sınıf Başkanı. Az önce mezun oldunuz. Şimdi hatırladım. Yerel gazetenin spor bölümünde görüldüğünden daha uzun boyluymuş.

Sarışın olan ve Kade Caruthers olduğunu anladığım kadın, "Onu buradan çıkarın," diye sesleniyor.

İkisi de futbolcu. Ya da Hawke öyleydi en azından.

Birisi bana doğru yaklaşıyor, ama Hawke kısa, siyah saçlarını eliyle düzeltiyor. "Bekle," diye hırıldayarak söylüyor.

Cüzdanını çıkarırken çene kaslarının kasıldığını izledim.

Cüzdanından biraz nakit çıkardı. Bana bakmadan, "Ne kadar?" diye sordu.

Ama Dylan Trent birden patladı: "Hawke, ona bir kuruş bile ödeme! Bana bozuk bir telefon sattı!"

"Yalancı küçük pislik," diye homurdandım, kuzeninin arkasından ona bakarken, tenim yanıyordu.

Ama Tommy ona cevap veriyor. "Dört yüz," diye araya giriyor.

Onun parayı saydığını duyuyorum ama gözlerim Dylan'a çevrilmiş suratını izlemeye devam ediyor.

Ama kesinlikle onun arkasına saklanıyor, değil mi? Arkadaşları etrafını sarıyor, sarışın bir kız da bana başını sallıyor.

Hawke elini Kade'ye uzattı. "Bana paranı ver."

Çocuğun ağzı açık kalmış, Hawke ise kaşlarını çatmış.

Sonunda içini çekerek parasını çıkardı ve Hawke'a verdi.

O sayıyor, Dylan bana orta parmağını gösteriyor ve ben de sanki çok eğlenecekmişim gibi gülümsüyorum. Seni fena halde doğrayacağım.

Hawke parayı elime tutuşturuyor ve ben de elimdeki paraya bakıyorum; tırnaklarımın altındaki kir, üç haftalık, dökülmüş kırmızı ojeden parmaklarımın altından görünüyor.

"Falls'ta başka biriyle de bir sorunuz olursa," diyor, "benimle görüşün. Uyuşturucularınızı, çalıntı mallarınızı veya Weston Rebel saçmalıklarınızı güzel kasabamızda görmek istemiyorum. Anladınız mı?"

Oda, hâlâ müzik çalan hoparlörler dışında sessizdi; herkes Tommy'ye ve bana bakıyordu. Ama sonra... biri sessizce güldü ve gözlerimi kaldırdım; Dylan'ın yanındaki sarışın kızın alaycı gülümsemesini eliyle kapatmaya çalıştığını gördüm.

Duvarlar üzerimize doğru yaklaşıyor.

Ona gülümsemesi için bir sebep vereceğim.

Parayı ona geri fırlattım ve kimse ne olduğunu anlamadan yumruklarımı sıktım ve bacağıma savurdum, botumun ucu tam da onun ağzına isabet etti.

Çılgınlıkla koptu, atıldım ama Hawken Trent beni yakaladı ve kuzenine ulaşmadan önce beni yerden kaldırdı. Beni omzunun üzerinden attı ve ben de kurtulmaya çalışarak çırpındım.

Ama onu gayet iyi görüyorum. Yerde. Parmaklarını ağzına kapatmış, kanlar akıyor ve bebek gibi çılgık atıyor. İnsanlar etrafına toplanıp ona yardım etmeye çalışıyorlar, ama o beni alıp kaldırıma götürüyor.

"İsa Mesih," dedi dişlerinin arasından, beni yere serip geri çekilirken. Dudaklarımın içindeki bakırımsı tadı dilimle yokladım. Kuzeni o kavgada bana sağlam bir yumruk atmıştı.

Bana dik dik bakıyor ve gözlerinin renginden midem biraz bulanıyor. "Hapishanedeki insanların yüzde kaçının tekrar suç işleyenlerden olduğunu biliyor musun?" diye soruyor. "İstedğin hayat bu mu?"

Lütfen...

Tommy yanıma gelip durdu ve ben de kapüşonumu tekrar yukarı çektim. "Bu sonbaharda kızlarınızı korumak için orada olmayacaksınız, Sayın Sınıf Başkanı."

"Çok uzakta olmayacağım." Kulübe doğru geri geri giderken gülümsemesini zor tutuyor gibiydi. "Seni burada tekrar görmek istemiyorum. Git!"

Cam kapıyı açıp tekrar kulübe giriyor ve ben de kendimi tutamıyorum, gülümsüyorum.

Çok kibirliler. Hepsi de.

Ama onu iyi yakaladım. İkisini de yakaladım.

Tommy'yi tutup onu arabaya doğru ittim ve ikimiz de arabaya bindik.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor emniyet kemerini takarken. "Biraz etkilenmedim. Şu ana kadar hiç paramız yok ve bu gece iki adam sizi soymayı başardı. Belki de bana deneme fırsatı vermelisiniz."

Gülümseyerek, beni bardan dışarı taşıdığı sırada arka cebinden kaptığım cüzdanı çıkarıyorum. Cüzdanı kaldırıp açıyorum ve tam aradığımı buluyorum. JT Racing genel merkezinin giriş kartı.

Korsanların hepsini tanıyorum. Ve ne işe yaradıklarını da biliyorum.

"Yardımcı olabilirsiniz." Kartı ona uzattım. "İlgileniyor musunuz?"

Gözleri kocaman açıldı, anahtarı kaptı ve kahkaha attı. "Kesinlikle evet."

Arabayı çalıştırıp yola koyuldum ve eski evlatlık kardeşlerimi aradım. Telefonu Nicholas açtı.

"Sana ihtiyacım var," diyorum ona.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

Hawke

Eve giden yöne doğru gitmeden hızla uzaklaştığını izliyorum ama bunun için endişelenmek istemiyorum.

Dylan ne düşünüyordu acaba? Weston zaten yeterince kötü, ama Green Street de durmayacak. Onların peşini bırakmıyor.

Schuyler'ın ağzını kapattığını ve kan damladığını görüyorum.

Eskiden rekabet kötüydü. Ama sadece hafif tehlikeli bir noktaya kadar—Falls'tan gelen Korsanlar ile Weston'dan gelen İsyancılar arasındaki Loop'taki çatışmalar gibi—ama yirmi yılda çok şey değişti. Kasabamız zenginleşti—babam ve amcalarım gibi insanlar başarılı oldu ve gelir getiren işler ve etkinliklerle katkıda bulundu—ve Weston fakirleşti.

Ama mücadele her zaman kötü bir şey değildir. Sadece çaresiz kaldığımızda direniyoruz ve Weston kendilerini korumanın yollarını buldu. Ayağa kalktılar. Utanç verici bir şekilde de olsa, yine de.

Ve bunların hepsi yasa dışı yollarla yapılıyor.

Bella ve Socorro, Schuyler'ı yerden kaldırıyorlar ve ben de yaklaşıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum ona.

O sadece arkasını dönüyor, sızlanarak banyoya doğru koşuyor. Arkadaşları da peşinden gidiyor.

Kanı çok akıyor. Muhtemelen dikiş atılması gerekecek. Eminim hayatında hiç darbe almamıştır.

Onu takip etmeye başladım ama durdum. Benimle ayrıldı. Yardıma ihtiyacı olursa benden yardım isteyecektir.

Dylan'ı görünce, masasında bir sandalye çektim, Kade de yanıma oturdu. Elinde paramız vardı. "Bir mesaj göndermemiz gerek," dedi bana. "St. Matt's ile zaten yeterince sorunumuz var ve Weston'la da uğraşmak zorunda kalmamı istemiyorum."

Birkaç hafta içinde babamın eski okulu olan Clarke Üniversitesi'nde işe başlayacağım ve Kade son sınıf öğrencisi olacak. Önündeki zorluklardan yakınıyor ama dürüst olmak gerekirse, sabırsızlıkla bekliyor. İntikam Gecesi, son sınıf, futbol ve Rekabet Haftası—yönetimi ele geçirme şansını bekledi.

“O burada bir isyancı olarak bulunmuyor,” diye karşılık veriyorum. “O sığ, akılsız, küçük bir serseri, yakında Stateville Hapishanesi'nde mahkum olacak.” Sonra Dylan'a bakıyorum, tortilla cipsini peynir sosuna batırırken sadece uzun, koyu kirpikleri beyzbol şapkasının altından görünüyor. “Keşke hepiniz onlardan bir şey almayı bıraksanız...”

Gözlerini yukarı kaldırdı. “Başka seçeneğim yoktu,” dedi bana. “Geçen yıl her ödevim eksik olduğunda babam telefonumu alıyordu. Okul başlamadan önce yedek bir telefona ihtiyacım var.”

“Ya da ödevlerinizi aksatmayı bırakabilirsiniz?”

“Yapamam.” Omuz silkerek cipsi ağzına tıktırdı. “Sen dersleri asarken seni aramakla meşgulüm.”

Başımı sallıyorum.

Ama sustum. Hep böyle yapar. O küçük kuzen meselesi, annesinin fırtına mavisi gözleriyle ve babasının kocaman, parlak gülümsemesiyle bana bakıp (ki bu gülümsemeyi ondan çok daha fazla kullanıyor) sadece benim örneğimi takip ettiğini ve benim dediğimi değil, yaptığımı yapacağını söylüyor. Mükemmel bir not ortalamam var. Dersleri kaçırmayı göze alabilirim.

“Al.” Kade paramı bana uzattı, kendi parasının geri kalanını cebine koydu.

Onu alıp arka cebimden cüzdanımı çıkardım. “St. Matt's ile ilgili tüm o saçmalıklar senin suçun,” dedim ona. “Kendi kardeşinle kendi başının çaresine bakabilirsin.”

Dudaklarını büzüyor ve başka yöne bakıyor, yaptığım hiçbir hatayı ona bırakmayacağımı biliyor.

Ellerimi değiştirip diğer cebi kontrol ediyorum.

Dylan araya girerek, “Eğer hepimiz senin için fazla küçük kasabalıysak, Hawke,” diyor, “neden evine bu kadar yakın bir üniversiteye gitmeye karar verdin?”

Ama ceplerimi karıştırıp hiçbir şey bulamayınca, gerçeği fark ediyorum ve Dylan'ın sözleri benim için anlamsız kalıyor.

“Sorun ne?” diye soruyor.

Gözlerimi önce ona, sonra da kapıya diktim. Kahretsin!

Dylan nefes nefese kaldı. "Bunu yapmadı..." Bana şaşkınlıkla baktı, sonra da... başını geriye atarak kahkahalarla gülmeye başladı. "Aman Tanrım. Bu harika."

Ciddi misin? Kimin tarafında bu kadın?

Telefonuma bir bildirim geldi, telefonu çıkarıp bildirim baktım.

JT Alarm 08 aktifleştii. Yardıma ihtiyacınız var mı?

Eyvah. Cüzdanım. Yarış malzemeleri mağazasının giriş kartım.

Bakışlarımı hızla Dylan'a çevirdim. "Harekete geç!" diye emrettim ve sonra Kade'ye baktım. "Hemen!"

Nedenini sormadılar. Sandalyelerinden fırlayıp peşimden bardan çıktılar. Karşıdaki Kade'nin kamyonuna koştuk. Bana anahtarları fırlattı. "Başka bir ceza yiyemem," dedi. "Sen sür."

Arabaya bindik ve ben motoru çalıştırıp vitesi D konumuna getirdikten sonra kaldırımdan hızla uzaklaştım. Emniyet kemeri alarmı çaldı ama onu görmezden gelip sola, sonra da sağa döndüm. Dükkan iki bloktan daha az uzaklıktaydı.

Kade, telefonunda arkadaşlarımıza mesaj yazarken, "Dirk ve Stoli'ye mesaj atacağım," diyor. "Yardıma ihtiyacımız olabilir."

Umarım öyle değildir. Umarım daha fazla kişiyi buraya getirmez.

Direksiyonu aniden çevirip otoparka doğru hızla ilerlerken alarmı duydum. Frenlere sonuna kadar bastım.

Dylan'ın telefonu çalıyor ve ben kamyonetten atlayıp kızı aramaya başlıyorum.

Ya da Tommy.

Bir ışık, bir hareket için. Her şey için.

Kırık cam parçalarını, dükkanın ön cephesindeki panellerden birinin paramparça olmuş halini içeride yerde görüyorum ve ikinci kata doğru bakıyorum, ama onu hala göremiyorum.

Boş ver. Silahı olup olmamasına aldırmadan içeri giriyorum.

"Merhaba," diye seslendi Dylan arkamdan. "Kod 9556732, soyadı Trent, şifre Madman."

Telefonu açık kahverengi saçlarının üzerinden kulağına doğru bastırarak beni takip etti, ama Kade onu geri çekti. "Dylan, hayır." Bardağı ve terliklerini işaret etti. "Burada kal."

Telefonda güvenlik şirketini dinlemeye çalışarak başını salladı. "Evet, polisi gönderin."

Annem ve babam, Dylan'ın ailesi bu gece şehir dışında ama yine de uyarıyı alacaklar. Her an arayacaklar.

Etrafıma bakıyorum, her yer karanlık ve hiç ses yok. Birinci katı tarıyorum, amcam Jared'in ekipmanlarını, babamın bilgisayarlarını, bisikletleri ve arabaları inceliyorum; her şey bugün erken saatlerde ayrıldığım zamankiyle aynı durumda.

"Kimseyi göremiyorum," diyor Kade.

Dylan telefona, "Tamam," dedi. "Teşekkürler." Telefonu kapatıp bize baktı. "Polisler yolda."

Kırık pencere dışında her şey yolunda. Ne ondan ne de Dietrich çocuğundan bir iz yok. Ne...? Gerçekten sadece pencere kırmak için mi buraya geldi? O zaman neden cüzdanımı çaldı?

Dylan, "Güvenlik sistemi olacağını bilmesi gerekiyordu," diyor. "Bu akıllıca değil."

Hayır, değil. Neden?

Sonra aklıma geldi. Ceplerimi tekrar yokladım ve hem cüzdanımın hem de anahtarlarımın kayıp olduğunu fark ettim.

Göğsüm çöker. "Akıllıca değil," diye nefesimi veririm. "Bu bir yem."

Kade ve Dylan birbirlerine baktılar ama ben koştum. "Burada kalın!" diye bağırdım kamyonu doğru koşarken. "Polisle ilgilenin."

"Hawke!" diye sesleniyor Dylan.

Ardından Kade geldi. "Hawke!"

Ama ben gittim. Kapıyı çarparak, hızla otoparktan fırlayıp eve doğru koştum. Kahrolası herif.

Güvenlik sistemimiz olduğunu biliyordu. Akıllı değil. Şeytani bir pislik, beni ve polisi onun olacağı yerden başka bir yere çekmek için ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"Kahretsin." Çenemi sıktım, bunun olmasına nasıl izin verdiğime daha da çok pişman oldum.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı ne zaman aldı? Onu taşıdığım sırada olmalıydı. Bunu nasıl hissetmedim? "Tanrı aşkına," diye tısladım, kendimi aptal hissederek.

Fall Away Lane'den aşağı doğru araba sürüyorum ama farları kapatıp, benim evimden birkaç ev ileride kenara çekiyorum. Geldiğimi bilmesini istemiyorum.

Barda yalnızdı—ya da en azından sadece çocukla birlikteydi—ve ben Tommy Dietrich'ten korkmuyorum. Asi Weston'dan destek çağırmadığı sürece, bir şeyleri mahvetme fırsatı bulamadan onu evimden çıkaracağım.

Kamyondan inip caddede yürümeye başladım ve etrafa baktım, ama tanımadığım hiçbir araba göremedim. Kaçış arabasını yakınlarda tutmuş olmalıydı, ama göze çarpmayacak şekilde.

Kaldırımında durdum, sağa döndüm ve Dylan'ın evi solumda, benim evime baktım. Babam ve amcam, iş için işe almayı düşündükleri bir mühendisle görüşmek üzere Chicago'ya gittiler. Annemi, Tate'i ve James'i de yanlarında götürdüler.

Bütün gün sosyal medyada bunun fotoğraflarını paylaşıyorlar.

Kahretsin. Dylan'ı ve beni Rivertown'da görünce evlerin boş olduğunu anladı.

İki evin arasında bulunan ağaca yaklaşıyorum ve kızlardan herhangi bir iz olup olmadığını görmek için pencereleri gözlemliyorum.

Sonra gözüme bir hareket çarptı ve başımı sola doğru hızla çevirdim; Dylan'ın evinin ikinci kat koridorunda bir el feneri gördüm.

Dylan'ın yatak odasıyla benimki arasında uzanan yaşlı akçaağacın dallarına hızla tırmanıyorum. Odasının Fransız kapılarına giden kalın dala atlıyorum ve kapıların aralık olduğunu görüyorum.

Yavaşça bacaklarımı korkuluğun üzerinden sarkıttım, sonra telefonumu çıkarıp Kade'ye mesaj attım ve zil sesini susturdum.

"Şşş!" diye bir ses duyuyorum evin içinden.

Vücudumdaki her şey geriliyor.

Kuzenimin odasına girdim, kapıya doğru ilerlerken etrafa şöyle bir göz attım.

Koridordan hafif bir kıkırdama sesi geliyor ve kapı açılıp Tommy Dietrich içeri girerken saklanmak için sadece bir saniyem var.

Onu yakaladım.

Çılgılık atıyor ama ben ağzını kapatıp, çocuğu kolumla sıkıca tutuyorum. Ama karşı koymuyor. Korkmuş küçük bir tavşan gibi neredeyse nefes almıyor.

Eğilip kulağına fısıldadım: "Eve gideceksin, anladın mı?"

Başını hızla salladı.

"Ve artık sana biraz ilgi gösteriyorlar diye kaybedenleri arkadaş olarak seçmeyi bırakacaksın," diyorum ona.

Tekrar başını salladı.

Weston'da takılıyor çünkü bulabildiği tek arkadaşlar orada.

"Git," diyorum ona. "Sessizce."

Onu serbest bırakıp yavaşça uzaklaşıyorum ve Fransız kapılarından tekrar dışarı tırmanmasını izliyorum. Aceleyle ağaca tırmanırken arkasına bakmıyor ve ben de dönüp kapı kolunu kavrayıp Dylan'ın kapısını açıyorum.

Ama sonra Tommy'nin çığlığı sırtıma çarptı. "Evde!" diye bağırdı.

Gözlerimi uzun uzun kırıyorum, on üç yaşındaki bir çocuğa küfretme isteğime direniyorum. Kahretsin.

Koridora doğru ilerledim, Dylan'ın kapısını arkamdan kapattım ve bir an durakladım. Silahı olabilir. Korkuluktan aşağı baktım, hiçbir izine rastlamadım ve üst kattaki kapılara göz attım. Teyzem ve amcamın odası, James'in odası, misafir odası, banyolar ve dolaplar. Alt kattaki ofis ve Jared ile Tate'in yatak odası öncelikli hedefler olurdu. En değerli eşyalar onlarda bulunuyor.

Merdivenlerden topuktan parmak ucuna doğru inerken gözlerimi ve kulaklarımı dört açıyorum.

Ağzımı açıyorum, tereddüt ediyorum ama o benim burada olduğumu biliyor. "Peki kuzenimin pencerelerinin alarmı olmayan tek pencereler olduğunu nereden bildin?" diye yüksek sesle soruyorum. "Belki de bu işi uzun zamandır planlıyordun?"

Rivertown'a benim cüzdanımı ve anahtarlarımı almak için mi geldi? Yoksa Dylan'ınkileri mi?

"Ya da belki de sadece şanslıydınız," diye ekliyorum.

Merdivenin dibinde duruyorum, solumdaki karanlık mutfağa bakıyorum ve sağımda kalan oturma odasına doğru dönüyorum. Televizyon taşımak için çok büyük ve Madoc ve Fallon gibi antika veya sanat eseri koleksiyonu yapmıyorlar. Korkuluktan dönüp ev ofisine doğru koridora bakıyorum. Özellikle Jared'ın açmaya cesaret edemediği bir kasası olduğu için, her yerde eşyalar saçılmış durumda, o oda yağmalanmaya değer.

Ev için biriktirdiği ufak tefek paralar ve banka kasalarındaki paralar gibi, tembellik edip para yatırmaya vakit ayırmadığında her akşam dükkandan eve getirdiği paralar.

Ofise doğru ilerliyorum. "Yarış dükkanını soyabilirdin, biliyor musun?" diye sesleniyorum. "Her şeyi çalmaya izin verirdim." Ayaklarımın altındaki zemin gıcırıyor ve duraksıyorum. "Sigortalı ve riske değmez."

Bir adım daha atıyorum, sonra bir adım daha.

“Ama evlerimize gelmek bir hataydı, Asi.” Kapıya yaklaşıyorum.
“Aldıklarını bırak ve git.”

Kapı kolunu tutmak için elimi uzattım, ama üst kattan ayak sesleri geldi ve Dylan'ın kapı menteşelerinin gıcırtısını duydum.

Bok!

Hemen antreye geri döndüm ve tırabzana tutunarak kendimi üçer üçer merdivenleri çıkmaya fırlattım.

Dylan'ın odasına geri koştum ve Tommy'nin birlikte olduğu kızın pencereden ağaca tırmandığını gördüm.

"Dur!" diye bağırdım.

Çok şey çalamamış olabilir ama bir şeyler çalmış.

Onun peşinden koşarak yukarı sıçradım, yukarıdaki dala tutundum ve vücudumu sallayarak tırmandığım alt dala indim.

O arkasını dönüyor, ben duruyorum, o da duruyor, ikimiz de birbirimizi izliyoruz.

Aşağıya bakıyorum. Düşmek bizi öldürmez ama kesinlikle bir bacağımızı kırabilir.

"Aldığın şeyi bırak," diye hırçın bir şekilde söyledim, bir adım atarak.

O da aynısını yapıyor, ben ilerlerken yavaşça geri çekiliyor. Ağacın gövdesini geçip evime ve pencereme giden dala çıkıyor.

Çenemi kasıyorum. "Odamıza bir adım bile atarsan..."

“Biliyorum,” diyor ve gülümsemesini göremiyorum ama duyuyorum.
“Seni duydum.”

Eminim öyledir. İnsanlar saçma sapan konuşmayı sever ve herkes duyduğu her şeye inanır.

Ama o kısım doğru. Eserlerimde insanların olmasından hoşlanmıyorum.

Sağ ayağının burnuna koli bandı sarılmış çizimleri, birbiri ardına, ağacın dalının üzerinde istikrarlı bir şekilde ilerliyor. Ailesinden başka kimsenin bu ağaca çıkıp çıkmadığını bilmiyorum. En azından son otuz yıldır çıkmamışlar.

“Dylan’ın annesi bu evde büyüdü,” diye anlatıyorum, bir yandan da başımı arkamdaki pencereye doğru eğerek dikkatini üzerimde tutmaya çalışıyorum. Sonra, onun yöneldiği pencereyi işaret ediyorum. “Babası da şurada büyüdü. Bu ağaç, çocukken yatak odalarını birbirine bağlıyordu.”

Ben adım atıyorum, o da atıyor.

“Hikayeleri duymuşsundur, değil mi?” diye soruyorum ona. “Karşı koyan kız? Çocukluktan beri en iyi arkadaş olan, düşman olan, sonra da

sevgili olan kız?” Jared ve Tate’in hikayeleri eski lisemde hâlâ dolaşıyor. Dylan gerçekten bıkmış durumda, zavallı kız kimin çocuğu olduğunu kanıtlamak için bir arabayı levyyle itmek zorunda kalıyormuş gibi hissediyor. “Tate çocukken biraz yalnızdı,” diyorum ona. “Jared de öyleydi. Bu ağaç, bir arkadaşına ihtiyaç duyduklarında, üzüntülerinin geçmesine ihtiyaç duyduklarında, farklı bir bakış açısına ihtiyaç duyduklarında birbirlerine köprüleriydi.”

Vücuduna siyah bir çanta asılı, bir eli çantanın askısında, diğer eli ise yukarıdaki dalı tutuyor.

Devam ediyorum, hareket etmeye devam ediyorum. "Sanırım bu yüzden anne babamız pencerelerimize alarm takmamayı tercih etmişler," diye açıklıyorum. "Eğer onlarla konuşmaktan korkarsak birbirimize sahip olabilmemizi istiyorlardı. Bu ağaç ailemiz. Asla ölmeyecek. Ama sen öleceksin evlat. Hem de muhtemelen genç yaşta."

Çünkü aptalca şeyler yapıyorsun.

Duraksıyor ve verandamdan gelen ışık, gece yarısına ait gözlerine ancak ulaşıyor.

"Önce biraz daha özgürlüğün tadını çıkarmak istemiyor musun?" diye takılıyorum.

Tutuklanmanız kaçınılmaz olmadan önce.

Ama gülümsemiyor. Bakışları sertleşiyor. "Özgürlük mü?" diye fısıldıyor. "O ne demek?"

Gözleri parıltıyor ve ıslak olduklarını fark ediyorum. Hareketsiz kalıyorum.

"Özgürlük, hiçbir sorumluluğun olmaması mı? İşsiz olmak mı?" diye soruyor bana. "Ya da sadece bugün değil, daha uzun süre karnını doyuracak ve barınacak kadar para kazandıran bir işe sahip olmamak mı?"

Tüm vücudum ürperdi ve cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben çocuk değilim." Sanki çok safmışım gibi kıkırdıyor. "Öylesin."

Ve hızla dönerek yatak odamın penceresini yukarı çekip içeri daldı.

Peşinden koştum, odama tırmandım ve kapıdan içeri fırladım, o ise merdivenlerden hızla inip anne babamın evinin giriş holüne doğru koştu.

Tam ön kapıya ulaşmak üzereyken peşinden yetişip onu yakaladım ve ikimiz de duvara çarptık.

Homurdanarak arkasını dönüp elimden kurtulmaya çalıştı ama çok sert çekti ve ikimiz de yere yuvarlandık. Dirseğimde şiddetli bir acı hissettim ve

dört ayak üzerine devrilip ayağa kalkmaya çalıştı. Ama ben ceketinin kapüşonundan tutup onu tekrar yere çektim ve üzerine çıkarak bacaklarımı onun üzerinde gezdirdim.

"Ah!" diye bağırdı, kollarını savurarak bana vurmaya çalıştı.

Çantasını kaptım ve elinden çekip kenara fırlattım, ardından ellerini başının üstünde sabitleyerek öfkeli bakışlarla aşağı baktım.

Ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece yüzüne sert bir ifade takıp bana dik dik bakıyor. Göğsümden geçen o güzel, sıcak adrenalin patlaması hoşuma gidiyor, neredeyse gülümsüyorum. Babam sırtımda, Schuyler—haftalar geçti. Bu dikkat dağıtıcı şeye minnettarım. Spor salonunda geçirdiğim bir öğleden sonradan daha fazla stres atıyorum.

Başımı yana eğdim. "Eve bırakmamı ister misiniz?"

Çenesini kaldırıp sert bir tavır takınıyor ve neredeyse gülecektim. Uzun kirpiklerinin altındaki siyah gözleri, üzerinden inmezsem acı ve ıstırap çekeceğimi vaat ediyordu, ama bu hali ona çok yakışıyordu.

"İstersen sana bir tane veririm," diye alay ediyorum. "Kuzenlerim yardım edecek. Korsanlardan oluşan koca bir refakatçi grubuyla o berbat yere, Weston'a geri döneceğiz."

Çenesinin kasıldığını görüyorum ama yine de bana hiçbir kin dolu söz söylemiyor. Tavır almamaya alışmış. İnsanların buna katlanmasına alışmış.

Paltosunun cebinde bir yumru hissettim. İçine uzandım ve o da boşta kalan eliyle beni itmeye çalıştı. "Çekil!" diye bağırdı.

Cüzdanını çıkarıp açtım. Ehliyetini okudum. "Aro Marquez. 686 Doğu 3. Cadde, Weston." Kapatıp ceketine geri koydum. "Artık sonsuza dek orada kalacak." Başımı işaret edip diğer elini de bastırdım. "Şelalelerden uzak dur, yoksa başını belaya sokarım." Eğildim ve yüzünü çevirmeye çalıştı ama gidecek yeri yoktu. "Ve bunu yapmak için babama ya da kredi kartıma bile ihtiyacım olmayacak."

Şelaleler hakkındaki ön yargılarını biliyorum. Evimin zemininde yatarken ve buranın bir malikane olmadığını açıkça görebiliyor olsa da, onun gözünde hepimiz şımarık, zengin aile çocuklarıyız.

Hızla ayağa kalktım ve paltosundan bir tutam yakalayarak onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım.

Gözlerimi ona diktim. "Tek başına gelmemeliydin, tatlım."

Ama dışarıdan bir korna sesi duyuluyor ve bağırışlar işitiyoruz. "Aro!"

Ona aşağıdan bakıyorum. Gülümsüyor.

Aman Tanrım, bu da neyin nesi?

Göğsüme bir itme geldi ve ben sendeledim, giriş holündeki masaya çarptım. Anahtarların bulunduğu tabak yere düşüp paramparça oldu.

Bir sonraki an, alarm kulağımda çığlık çığlığa çaldı ve irkildim, onun ön kapıdan koşarak çıktığını izledim.

Onu takip ediyorum, sokaktaki arabaları görüyorum, farlar gözümü kamaştırıyor, peşinden iyice eğiliyorum ve bacaklarının önde kayboluşunu izliyorum.

"Hawke!" diye sesleniyor Kade, ayak sesleri hızla yaklaşıyor, Dirk ve Stoli de onu çevrelemiş durumda.

Başını çevirip baktım. "Dylan nerede?"

"Polislerle birlikte dükkandayım," diyor.

Onu buraya çağırmak için mesaj atmıştım ama önce Dylan'ın yalnız olmadığından emin olmak istemiştim.

Sağ taraftan küçük bir grup insan giriyor ve baktığımda, oğlanlar burada olduğu için artık çok daha uzun boylu ve cesur olan kızı görüyorum.

Hugo Navarre ile göz göze geldim. Ben birinci sınıftayken o son sınıftaydı. Sahada hiç karşılaşmadık ama kasabalarımız arasındaki saçmalıkların içinde yer almaya devam etti.

"Vay canına, vay canına, vay canına..." Grubunu önde götürerek yanlarına doğru yürüdü; Nicholas arkasında, Axel ise sağındaydı. "Şimdi kaç yaşındasın, Trent?"

Eğer sana zarar veririm, ciddi bir ceza alacak yaşta olduğumu soruyorsan, evet. Ki o da bunu soruyor. Artık reşit olmamamın arkasına saklanamayacağımı bilmemi istiyor.

"Onu aramam gerek," dedim ona.

Cebinde başka bir şey daha hissettim.

Köpeğine bakarak sırtıyor. "Bir şey mi çaldın?" diye soruyor, ama sanki hiçbir yanlış yapmayan yavru köpeğiyle konuşuyormuş gibi geliyor.

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor, gözlerinde bir parıltı var.

Hugo sadece gülüyor. "Özür dilerim dostum."

Ama ben doğrudan onun gözlerine bakıyorum. "Ceplerini boşalt."

Hayır, öyle değil.

Telefonum cebimde titriyor, çıkarıp ekrana bakıyorum. "O alarm güvenlik şirketini tetikledi, şu anda beni arıyorlar," diye uyarıyorum onu. "Cevap vermezsem polisi gönderecekler. Ceplerini boşalt ve koş. Yaklaşık dört dakikan var."

Bakışları gözlerimden ayrılmıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum, Hugo ve adamları da hazır olmak için pozisyon alıyorlar. "Ona dokunmayın," diyor.

Ekibi yavaşça yaklaşıyor. "Ödemek istemediğiniz sürece olmaz," diye ekliyor.

Gözleri aniden patronuna kaydı ve ben de alarmin çaldığını gördüm.

Hugo yanıma geldi. "Doğru fiyatı verirsen, bütün gece onu aramana izin veririm." Omuzunun üzerinden ona baktı. "Büyük bir kız gibi çalışmaya hazır mısın?"

"Hugo..." Arkadaşları Nicholas, müdahale edecekmiş gibi öne doğru hareket ediyor ve ben neredeyse gülümsüyorum. Green Street'te her şey yolunda değil.

Ama Hugo kimin patron olduğunu biliyor. "Biliyorum, pek de güzel görünmüyor," diyor bana. "Ama belki de tam da ihtiyacınız olan şey bir sokak kızıdır. Yıkandıktan sonra daha iyi olur. Söz veriyorum."

Arkasındaki adamlardan bazıları kahkaha atmaya başladı ve ben de kıza baktım, ifadesi artık o kadar sert değildi. Yere bakıyordu, dudakları sıkıca kapalıydı.

Artık gerçek bir kadın gibi çalışmaya hazır mısın?

Onu hayatından çıkarmaya mı çalışıyor? Kaç yaşında?

Babam bu adamları öldürürdü.

Axel bana doğru yavaşça yaklaştı. "Weston kızları zaten daha güzel. Bunu biliyorsun."

"Ama eğer birden fazla kişiyseniz, ekstra ücret alınır," diye ekliyor Hugo, Kade, Dirk ve Stoli'ye bakarak.

Stoli'nin sesini duyuyorum. "Hayır. Bunların hiçbirini istemiyorum."

Dirk, "Onu hortumla yıkamak çok zahmetli olur," diyor.

"Sus artık," diye hırıldadım.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Buraya gel."

Gözleri benimkine doğru kaydı ve ben de elimi uzattım.

Ona bakıyor ve biliyorum ki kabul etmeyecek, ama denemek zorundayım. Bu insanlarla birlikte olmamalı.

"Buraya gel," diye tekrar söylüyorum.

Ama o sadece başını salladı. "Siktir git."

Kade'nin bana geri verdiği parayı cebimden çıkarıp Hugo'ya uzattım. Kaşları yukarı kalktı, gözlerinde bir parıltı belirdi.

O bunu alıyor.

"Hemen buraya gel," diye emrettim ona.

Başını sallayarak geri çekilip kaçmaya çalıştı ama Hugo onu yakasından tuttu. "Hayır!" diye bağırdı. Karşı koydu ve ben de yardım etmek için bir adım attım ama istediğim buydu. Onun beni zorlamasını istiyordum.

"Sana eli boş eve gelmemeni söylemiştim," diyor kadının yüzüne bakarak.

Onu bana doğru itiyor, ama kız onun elini ısırtıyor, adamın hırıltısı havayı deliyor. Ona doğru atılıyorum, ama kız geriye doğru sendeliyor, Hugo'nun elinden kurtuluyor ve elimden uzaklaşmak için çabalıyor.

Sirenler çalıyor, sokak boyunca ışıklar yanıp sönüyor ve o bana bakıyor, yüzünde korku okunuyor.

Hayır, korku değil.

Korku.

Benden korkuyor.

Acaba beni gerçekten satın aldığımı mı sandı? Bir adım attım ama o hızla arkasını dönüp kaçtı. Cebinden sarkan yeşil bir şey gördüm, polisler bize yaklaştı ve siyah bir Mercedes'e atlayıp hızla uzaklaşmasını izledim.

O hızla yanımdan geçerken arkamı dönüyorum, gidişini izliyorum ve kafamda çarklar dönmeye başlarken bir şey beni ısırtıyor. Yeşil bir şey...

Hugo onun peşinden koşuyor. "Aro!" diye bağırtıyor. Hepsisi onun peşinden koşuyor, ama o hızla uzaklaşıyor, sağa dönüyor ve köşeyi dönerek gözden kayboluyor.

"Kahretsin!" diye öfkeyle bağırdı Hugo. "Aro!"

"Bagaj!" diye bağırdı Axel, sanki ona bir şeyi hatırlatıyormuş gibi.

Peşinden yaya olarak gidiyorlar, bir sonraki sokağa doğru kayboluyorlar ve ben de fark ediyorum ki...

Aldığı araba Hugo'nun arabasıydı. Rivertown'dan bir Jeep Cherokee ile ayrılmıştı. Başımı çevirdiğimde, Bay Woodson'ın evinin önünde, uzakta eski lacivert renkli aracı gördüm.

Yanlış arabaya bindi.

Vicdan azabı çekiyorum. En kolay kurtuluş yolunu seçti.

Ama sonra birden aklıma geliyor. Yeşil...

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Cebinden sarkan bir kurdeleydi. Yıpranmış, yeşil bir kurdele.

Kade'ye dönüp kamyonunu işaret ettim. "Hadi!"

Koşarak ilerledik, Stoli ve Dirk arkamızdan geliyordu, hepimiz arabanın kabinine doluştuk. Motoru çalıştırıp hızla uzaklaştım. Köşeyi dönerken, "Jared'ın cazibesine sahip," diye tısladım.

"Parmak izi mi?" diye soruyor Kade.

"Dylan'ın odasındaydı." Ceza yiyip yememeyi umursamadan gaza bastım. "İsyancılar o lanet olası kupayı çok isterdi."

Bu parmak izi Dylan'ın annesine ait. Annesi bunu çocukken yapmış ve Dylan'ın anne babası arasında bununla ilgili uzun bir hikaye var. Çok özel bir şey. Jared bunu yarışlarda hep yanında taşırdı ve geçen yıl pistte şans getirmesi için Dylan'a verdi. Beş sent değerinde ve ailemizin en değerli hatırası.

"Kahretsin." Bir arabanın etrafından hızla geçip bir diğerine doğru hızla yaklaşıyorum. Hugo ve adamları ileride beliriyor ve ben de onları dikiz aynasından izleyerek yanlarından hızla geçiyorum.

"Onu göremiyorum," diye nefes nefese kaldım, önümdeki yola bakarak.

Ancak Stoli araya giriyor: "Bu sadece bir kil parçası, Hawke."

"Jared için ailesinden başka değerli olan tek şey bu," diye karşılık verdi Kade. Bana baktı. "Onu kaybetme. Onu o kirli, hırsız elinden almak istiyorum."

Nereye gitti bu kadın? Köşeyi dönüp boş sokakta hızla ilerledim, sola sonra sağa baktım. Arka lambalar gözüme çarptı ve başımı hızla çevirerek parka bir arabanın girdiğini gördüm.

Bunlar Mercedes arka lambaları değil ama aracı tanıyorum. Frenlere bastım, etrafımızda bir gıcırta yankılandı.

"Ah, on dolarlık lastiğim gitti," diye homurdandı Kade.

Geri geri gidip direksiyonu çeviriyorum, gaza basıyorum ve Eagle Point'e doğru, virajı dönerek, patıkaya doğru ilerliyorum. Yolun karşısında tel örgü var, parkın arka girişi sadece yaya olarak girenler için.

Bunu o mu yaptı? Tutuklanmaya mı çalışıyor?

Arabayla içeri giriyorum, lastiklerimin altında çit sürtünüyor ve etrafı inceleyerek ondan herhangi bir iz arıyorum. Piknik masaları ve oyun alanları, bir pavyon ve amfi tiyatro manzarayı süslüyor, ve sonra da...

Sol tarafa doğru baktığımda göleti gördüm.

Mercedes orada, yaklaşık üç metre aşağıda bir balık havuzuna bakan kıyının kenarına kadar sürülmüş. Sürücü tarafındaki kapı açık kalmış.

Hemen arkamı dönüp oraya koştum.

"Nerede o?" diye soruyor Kade.

Arabanın yanına yanaştım, motoru çalışır halde bırakıp indim. "Bilmiyorum."

Havuzun kenarında durup aşağıdaki suya bakıyorum. Dylan'ın anne babası burada evlenmişti. Kayalık bir alan ve kaya duvarlarla çevrili, insan yapımı küçük bir su birikintisi burası. Aşağıda küçük bir şelale akıyor, suya doğru ince bir dere uzanıyor. Güneş ışığında mavi-yeşil, ama bu gece simsiyah.

Bu kadın nerede Allah aşkına?

Mercedes'e geri döndüm, arabayı aradım ama ondan eser yoktu.

Gövde.

Axel öyle demişti. Bagaj konusunda endişeliydi. Kapağı açıp içine baktım, arkaya yan yana iki siyah spor çanta tıktırılmıştı.

Bir tanesini çıkarıp fermuarını açıyorum.

Alt kısımda Ziploc poşetlerine kapatılmış yığınlarca nakit para, üst kısımda ise iki büyük, kırmızı kokain bloğu duruyor.

Orospu çocuğu.

Kade içeriye doğru bakıyor. "Bu...?"

"Evet."

"Shelburne Falls'ta mı?" diye birden sordu.

Başımı sallıyorum. Görmek istemediği şeyleri görmesine izin vermiyor, buna güzel, küçük kasabamızın karanlık bir yüzü olduğu gerçeği de dahil.

İkinci çantayı da çekip çıkardım ve içinde daha fazla para buldum.

Parayı umursamıyorum, ama eğer bu uyuşturucular sandığım kişiye aitse, polise teslim etmenin hiçbir faydası yok. Babamın ne yapacağını bildiğim için içim burkuluyor. Özellikle birkaç yıl önce yaşananlardan sonra.

Bütün bu saçmalıklar insanlara sadece zarar veriyor.

İki paket uyuşturucuyu kapıp, cebimden çakımı çıkararak küçük tepeden aşağı indim.

Kade önüme atladı. "Hawke, ne yapıyorsun?"

"Taşınmak."

Ama beklemiyorum. Etrafından dolaşıp kılıcımı kınından çıkarıyorum.

"Hawke!"

Bizi, nehrin üzerinde mavnaların, barajın ve diğer tarafta Weston'ın bulunduğu, yüz metrelik bir uçurumdan ayıran çitin yanında duruyorum.

Paketi bıçakla delerek açtım, beyaz toz havayı kapladı ve nefesimi tutarak o lanet şeyi uçurumun kenarından aşağı döktüm. Rüzgar onu kaldırdı ve beyaz bir bulut aşağıdaki ağaçların tepelerinden geçerek güneye doğru sürüklendi.

“Hayır!” Bir kızın çığlığını ve bana doğru gelen ayak seslerini duyuyorum.

Ama ikincisini çoktan yırtıp açtım ve içindekileri boşaltmak için iyice salladım.

"Kahretsin!" diye bağıyor. "Durun!"

Arkamı dönüp iki paketi de denize attım ve kızı gördüm, yakasından tutarken Kade'ye bağırdım: "Git! Çocukları al ve hemen git!"

“Hawke—”

"Hadi, git!" diye bağırdım. "Dylan'ın yanından ayrılma. Hemen arkandayım."

Tereddüt ediyor, tartışmak istiyormuş gibi görünüyor, ama sonra arkasını dönüp koşmaya başlıyor. Stoli ve Dirk onu takip ediyor.

Onu iki elimle kavrayıp arkasındaki ağaca doğru itiyorum.

"Öldüm," diye mırıldandı. "Ne yaptın?"

Elimi cebine uzatıp tılsımı çıkardım ve havaya kaldırdım. "İstediğim tek şey buydu."

Dişlerini göstererek göğsüme sert bir yumruk attı. "Bana dokunma."

Gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü onun düşündüğü gibi ona dokunmak aklıma bile gelmedi.

Ama bu hiç komik değil. Kendini içinde bulduğu durumun hiçbir komik yanı yok. "Onlara geri dönmemelisin." Tılsımı cebime koyup gözlerine baktım. "Kendine gerçek bir iş bul ve arkadaşlıklarını yeniden değerlendir, tatlım. İyi bir hayat yaşa."

Gitmek için arkamı döndüm, ama orada biri vardı. Durdum ve Polis Memuru Reeves'i gördüm.

Bok.

Üniformasız ve yalnız başına orada duruyor, bize doğru yaklaşıyor. "Hawke."

Yanımda kızı hissediyorum ve bacaklarım birden çok ağırlaşıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana.

Çenemi sıkıyorum. Arkasında Challenger'ı farları kapalı bir şekilde rölantide çalıştırıyor ve deri ceketinin içine uzanıyor. Görevde değil. Keşke olsaydı. Görevde olmadığı zaman daha büyük bir sorun oluyor.

"Bayan Marquez," diyor başını sallayarak. "Ezici bir karmaşa yaratmışsınız. Bugün silahlı mısınız?"

Ona şöyle bir baktım ama o ona bakmaya devam etti, cevap vermedi. Gözlerinde o bakış yine vardı. Korku. Az da olsa, oradaydı.

Reeves'in Challenger'ı parka girerken gördüğüm arabaydı ve onu takip ettim çünkü muhtemelen o da onu arıyordu. Hugo onu arardı, çünkü Hugo sorumlu kişi değil. Sonuçta değil.

Reeves ve Green Street'i bir süredir tanıyorum. Ve orayı gerçekten kimin yönettiğini de biliyorum.

"Eve gidebilirsin," diyor bana. "Oradaki tüm bu kargaşa yüzünden anne baban endişelenecektir. Gerisini ben hallederim." Bize doğru yürüyor. "Annenize benden selam söyleyin."

Kızı gözümün ucuyla görüyorum ve biliyorum...

Bunun cezasını çekecek. Ne düşündüğümü bilmiyorum.

Sonunda, "İkinizle birlikte gelmeliyim," dedim. "İfade vermeliyim. Bulduğum bazı uyuşturucuları attım."

Duraksıyor, bakışları sert. "Kanıtları yok ettiniz mi?"

Kanıt. Gülmek istiyorum. Hayır, size binlerce dolara mal oldum.

Ama ben sadece "Evet efendim" diyorum.

"Hayır," diye patladı kız. "O yapmadı. Sadece kahraman olmaya çalışıyor. Yapan bendim."

Ona bakıyorum. Neden yalan söylüyor? Ona zarar verecek. Ya da daha kötüsü.

"Bu... talihsiz bir durum," diyor alçak sesle, ürkütücü bir sakinlikle.

Kahretsin. Gerçekten bana yardım etmeye mi çalışıyor? Ondan bir tehlikem yok. Tüm arkadaşlarım burada olduğumu biliyor. Kimsesiz bir mezara gömülsem bile kimse beni özlemeyecek ve amcam eyaletin en iyi avukatı. Gerçekten de hiçbir sorunum yok.

Ona ne yapacak?

"Hawke, gidebilirsin," diyor tekrar.

HAYIR.

Onu yanına çağırıyor. "Buraya gel kızım."

Nefesinin titrediğini duyuyorum, ama yavaşça yanımdan geçiyor, çenesini yukarı kaldırıyor.

Aklım karmakarışık. Bir şeyler ters gidiyor. Onu yanına almıyor, alsa bile önce ona istediğini yapacak vakti olacak. Kimse onun gibi çocuklara inanmıyor.

Tıpkı babamın onun yaşındaykenki hali gibi.

Onun yanından geçip göletten uzaklaşıyorum, onu arkamda bırakıyorum ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Daha fazla polis çağırabilirim. Onunla yalnız kalmadığından emin olabilirim.

Ama sonra onu hapse attırdı. Hem de tam erişimle.

Ve eğer serbest bırakılırsa, hedef haline gelir.

Olur böyle şeyler. Dünyanın her yerinde her gün böyle şeyler oluyor ve biliyorsunuz ki daha fazlası da olacak. Onun gibi yanlış kararlar veren ve kullanılan daha çok insan olacak. Hayat böyle işte.

Her halükarda onun suçu. Bizi soydu ve patronunun arabasını çaldı. Kendi kendini bu duruma getirdi. Tam bir felaket.

Ve suçu benim yerime o üstlendi. Aptal kız.

Arabasının yanından geçiyorum ve fazla düşünmeden hareket ediyorum. Arabasının kapısını hızla açıp içeri giriyorum, yapacağım şeyin paniğini bir kenara bırakıyorum. Vites geçiyorum, önüme bakıyorum ve onları görüyorum; eli onun yüzünü okşuyor, hemen ardından kayak şapkasının altına girip saçlarını avuçluyor.

Kadın yüzünü buruşturdu ve ben de farları açtım.

Reeves beni arabasında görünce başını çevirdi ve ben de gaza bastım. Bu geceki her şey onun suçu olsa bile, Weston'dan gelen o serserinin benim yerime suçlanmasına izin vermeyeceğim. Ama daha da önemlisi, çocukları para kazanmak için kullanmasına izin vermeyeceğim.

"Hawke!" diye bağırıyor.

Mercedes'e çarptım, gaza sonuna kadar bastım, araba yana yattı, düştü ve yokuş aşağı yuvarlanarak gölete düştü. Araba aşağıda paramparça oldu, tüm parası bagajdaydı ve adam onu bıraktı, koşarak arabanın kaputuna yumruğunu indirdi.

Durdum, kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. "Koş!" diye seslendim ona arabanın kaputunun üzerinden.

Nefes nefese kalmış bir halde, koyu renkli gözleri bana dik dik bakıyor.

"Ve bu sana son yardımım olacak," diye hırladım ona. "Defol buradan!"

Ben bu durumdan kurtulacağım, ama o kurtulamayacak.

Sanki henüz ayaklarını bulamamış gibi yana doğru adımlar atıyor, ama sonra koşmaya başlıyor, saçları sırtına savrulurken gece karanlığında kayboluyor.

Rica ederim! Ama bunu sesli söylemiyorum. Şansı olup olmadığını bilmiyorum ama en azından bu gece şansı var.

Reeves onun peşinden gitmeye başladı, ama ben arabasının arkasından dönüp onu yere ittim.

"Seni küçük pislik!" diye tükürdü.

Teslim olduğumu belirterek ellerimi kaldırdım, ama o ayağa kalktı ve başımı yakalayıp beni yere çekti.

Yuvarlanarak yamaçtan aşağı yuvarlandık, kayalara düştük ve ben ondan uzaklaşmak için geriye sendeledim.

"Tıpkı senin o lanet olası baban gibi," diyor bana doğru yaklaşarak. "Hep yoluma çıkıyorsun."

Elleriyle bana doğru gelirken çenemi sıktım, ama sonra ayağını uzattı ve beni hazırlıksız yakaladı. Bana tekme attı ve ben de gölete düştüm. Suyu batarken nefes nefese kaldım, ama sadece birkaç metre derinliğindeydi. Ayaklarımın üzerinde durup tekrar yüzeye çıktım.

Gözlerimi yeni açmıştım ki, o oradaydı, eliyle saçlarımı kavrayıp beni geriye doğru itiyordu. Bu da neyin nesi?

Ağzımı açıyorum, önümde baloncuklar yükseliyor ama suyun altında kendi boğuk çığlığımı duyuyorum. Elini kavrayıp kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama tam onu da kendimle birlikte içeri çekmek üzereyken, ortadan kayboluyor. Başım serbest kalıyor ve derin bir nefes alıp öksürerek su yüzüne çıkıyorum.

Ne oluyor be?

Gözlerimi silerek yukarı baktım ve Asi'nin başımda durduğunu gördüm. Yanında ise Reeves yerde, kanayan kulağını tutarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Elinde bir taş tutuyor ve bir an için donakaldım. Kaçmadı.

Ahmak kız.

"Öldün," diyor ona neredeyse fısıltıyla.

Göletten çıkıyorum, o bana bakıyor, ben de ona bakıyorum.

Ve biz hareket ediyoruz. Yavaşça birbirimizden uzaklaşıyoruz. O taşı bırakıp sağa doğru koşuyor, ben de sola doğru koşmaya başlamadan önce Reeves'e son bir kez bakıyorum.

"Durun!" diye bağırdı arkamızdan.

Ama biz gittik, her birimiz kendi yolumuza gidiyoruz ve biliyorum ki şu anda ikimiz de çok büyük sıkıntıdayız, ama ne yapacağımı anlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Birkaç kayadan daha aşağı atlıyorum, parkın içinden hızla geçip ön girişten dışarı çıkıyorum, şu anda güvende olduğumu bildiğim tek yere gidiyorum. Sadece nefesimi toplamam gerekiyor. Düşünmem gerekiyor.

Kahretsin! Ne oldu böyle? Ne yaptım ben? Her şey çok hızlı oldu.

Bir polise çarptım. Malını tahrip ettim ve ailem beni ondan koruyabilse bile, Green Street'ten koruyamazlar.

Ve ne olursa olsun ölecek.

Islak tişörtümü hızla çıkarıp arka cebime koyuyorum ve High Street'i geçerken gözlerimi dört açıyorum.

Yukarı uzanıp merdiveni aşağı çekiyorum ve yangın merdiveninden yukarı tırmanıp çatıya çıkıyorum. Quinn'in fırını ile Rivertown arasında bulunan tavandaki kapıya gidiyorum. Buraya en son geldiğimden beri sadece bir saat geçti.

Bir an durup sakinleşmeye çalışıyorum. Burada güvendedim. Bu iş yerlerinin bulunduğu şeridin tüm çatısı High Street üzerindeki ağaçlar tarafından korunuyor ve ben de derin nefes alıp veriyorum, aklımdan düşünceler geçiyor.

Sorun değil. Bunu yapmak zorundaydım.

Ya da belki de öyle değildi. Belki de başka bir yol vardı.

Her iki durumda da iyiyim. Bunun üstesinden gelebilirim. Kurtulacağım. Bir yolunu bulacağım. Reeves'ten bahsettiğimde, adamlarını ele verecek. Tutuklanacaklar ve Green Street ortadan kalkacak. Arkamı kollamama gerek kalmayacak.

Kendime zaman kazandırabilir ve bu işi halledebilirim.

Geceleyin mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve ben çatının kenarına doğru gidip aşağıya bakıyorum. Polis arabaları High Street'te hızla ilerliyor, Reeves muhtemelen bunu bildirmekten başka çaresi olmadığını anlıyor. Artık olayın gidişatını kontrol etmesi gerekecek.

Ve sonra onu görüyorum. Kaldırımında koşuyor ve caddede daha fazla polis arabası var, peşine düşmek üzereler.

Kadın sendeleyerek ara sokağa giriyor ve ben de çatının etrafında onu takip edip, aşağıdan onun çırpınışlarını izliyorum. Buradan nefes alışverişlerini duyabiliyorum.

Gözlerimi kaldırdım, devriye arabalarının yaklaştığını, kaybolduğu ara sokağa doğru yavaşladıklarını gördüm.

Onu gördüler.

Artık dayanamayacak durumda. Koşmaya devam edemiyor.

Onu yakında yakalayacaklar.

CHAPTER THREE

Aro

"Henüz ölmedim," diye nefes nefese kaldım. "Henüz değil."

Ara sokaktaki her kapıyı çekiyorum, zamanımı boşa harcadığımı biliyorum. Çok geç oldu. Her yer kapalı.

Ama biri açılıyor ve nedenini merak etmeye bile tenezzül etmiyorum. Hızla içeri girip polisi dışarıda tutmak için bir kilit arıyorum ama karanlık ve parmaklarım anahtar deliğine değdiğinde hissettiğim tek şey sürgü kilidi.

Kahretsin. Korkumu bastırmaya çalışıyorum, nefes nefese kapıdan uzaklaşıyorum, kapıyı izliyorum ve biliyorum. İçeri girecekler. Girecekler. Nereye gittiğimi görmediklerini düşünüyorum ama anlayacaklar. İşte bu kadar.

Matty. Bianca. Her şey onları üzecek ve ben yanlarında olmayacağım.

"Her kapıyı kontrol edin!" diye boğuk bir sesle bağırıldığını duydum.

Dışarıda olduklarını fark edince nefesimi tuttum. Bir şeye çarparak geriye sendeledim, masanın ayakları yerde gıcırdadı.

Hemen arkamı döndüm ve bir tür mutfakta olduğumu fark ettim, tam o sırada bir polis memuru "Buradayım!" diye bağırdı.

HAYIR.

Çelik çalışma tezgahını iterek ve duvardaki fırınların yanından hızla geçerek fırladım; kiraz ve şekerin kalıcı kokusu etrafımı sarmıştı. Çift yönlü kapıdan içeri, kahve makinelerinin, vitrinin ve tezgahın bulunduğu dükkana koştum; tabaklar, bardaklar ve diğer malzemeler altta istiflenmişti.

Üzeri kremalı. Kasanın yanındaki kağıt menülerden birinde pastanenin adını görüyorum.

Ön kapıya doğru koşup kapıyı çekiştirdim ama açılmadı. Pencereleere doğru koştum, küçük yuvarlak masaların arasından sıkıştım ve bir sandalyeyi kullanarak pencereyi kırmalı mıyım diye tereddüt ettim. Ama

sonra ışıklar parladı, bir polis arabasının ışıkları caddeden yaklaşıyordu ve hemen arkamı dönüp pencereler arasındaki duvar parçasının arkasına saklandım.

"Kahretsin," diye dişlerimi sıktım.

Arka kapı gürültüyle kapanıyor ve keskin bir sesin bağırdığını duyuyorum. "Gidecek hiçbir yerin yok!" diyor.

Yan tarafa doğru sendeledim, gözlerim çift yönlü kapıya kilitlenmişti. Gözlerim yanıyordu, başımı salladım.

"Kapıdan giriyoruz!" diye uyarıyor. "Ellerinizi başınızın üstüne kaldırın! Anladıysanız 'tamam' deyin."

Geriye doğru sendeledim, duvara çarptım ama avuçlarım daha pürüzsüz bir şeye, soğuk bir şeye değdi.

Ayak seslerini duyuyorum, duvarlar arkamda ve etrafımda daralıyor. Çıkış yolu yok. Başımı öne eğiyorum, Hugo'nun haklı olduğunu biliyorum. Sadece zaman meselesiydi.

Polisler gelmeye başlayınca çift kanatlı kapının menteşeleri gıcırdadı ve ben gözlerimi kapatıp hazırlandım.

Ama sonra... midem alt üst oldu ve geriye doğru düşerken gözlerimi birden açtım.

Ne?

Nefesim kesildi, bir el ağzımı kapattı, bir kol belime dolandı ve vücudum geriye doğru çekildi, tam o sırada mutfak kapısı açıldı.

Ne oluyor be?

Duruyoruz, beni kendilerine doğru çekiyorlar, önümdeki giriş kapanıyor ve polislerin el fenerleriyle mekanı tarayarak lokantaya girmelerini izliyorum.

Hayır. Ellerinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyorlar.

"Şşş..." diye hırıldadı kulağımın dibinde.

Polisler pencerenin diğer tarafından yaklaşıyor ve beni göreceklelerinden korktuğum için kaçmak için ani bir hareket yapıyorum, ama kollar beni bırakmıyor.

"Kıpırdama," diyor kısık bir sesle.

Polislerin dükkanın etrafında, etrafımızda, üzerimizde ışıklarını yakıp söndürdüklerini izliyoruz; ama asla üzerimize değil. Bizi görmeden geçiyorlar ve etrafları tarıyorlar, sanki burada olduğumuzu fark etmiyorlarmış gibi.

Bizi göremiyorlar mı?

Kapıdan içeri daldığımda sağ duvarda yaldızlı çerçeveli büyük bir ayna gördüğümü hatırlıyorum. Polis memurlarından biri iki adım önümüzde yaklaşıp aynaya ışık tuttuğunda bir an nefesim kesildi.

O bir şey görüyor. Ben titriyorum.

Ama sonra onu da görüyorum. Kan. Aynada kanım var. Ne zaman yaralandım? Vücudumu gözden geçirmeye çalışıyorum ama kanım o kadar hızlı akıyor ki başka hiçbir şeyi fark edemiyorum.

Yabancınn eli ağzımdan çekiliyor ama ben kıpırdamıyorum, polisin bizi görmesini bekliyorum.

Orada duruyor, nefesi camı buğulandırırken lekeyi inceliyor ve zaten bildiği şeyi doğruluyor. Buradaydım. Şimdi değilim.

Geri çekildi, hepsi tekrar mutfak kapısından içeri girip gözden kayboldular. Nereye gitmiş olursam olayım, beni aramaya koyuldular.

Kollar beni bıraktı ve başımı hızla çevirdiğimde Hawken Trent'in bana dik dik baktığını gördüm. "Bu harika," diye homurdandı. "Şimdi seninle ne yapacağım ben?"

Sanki ben onun sorunuymuşum gibi ve bu gece yaşananları benimle birlikte yüzde yüz tırmandırmadı mı?

Arkasını dönüp uzun bir koridordan aşağı doğru yürümeye başladı; koridor o kadar karanlıktı ki uzunluğunu tahmin edemiyor, nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmuyordu. Gözden kaybolana kadar tişörtünün beyazını takip ettim.

"Burası neresi?" diye soruyorum. "Buradan nasıl çıkabilirim?"

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de peşinden giderek, karanlık bir boşluğun derinliklerine doğru ilerliyorum, ta ki aşağıya inen kısa bir merdivene ulaşana kadar. En altta küçük, dövme demir bir avize asılı duruyor ve nihayet mekana biraz ışık veriyor.

"Buradan nasıl çıkacağım?" diye bağırarak peşinden koştum.

Polislerden kurtuldum. Şimdi gitmek istiyorum.

"Peki sen nereye gideceksin?" diye karşılık veriyor.

Merdivenlerden aşağı iniyoruz ve o sağa dönüp penceresiz, beton duvarlı ve bir masanın üzerinde sıralanmış bir dizi monitörün bulunduğu bir odaya girdiğinde onu takip ediyorum; ekranlarda kamera görüntüleri gösteriliyor. Kavşakları, sinemalarının bilet gişesini, bowling salonunun içindeki şeritleri görüyorum. Rivertown.

"Ne kaybettin az önce...?" diye soruyor. "Çantanın içindekilere bakılırsa seksen, belki doksan bin dolar, altına saklanmış otuz altı torba

kokaini saymazsak.” Masaya oturup ekranları inceliyor. “Green Street polisi sana önce ulaşmazsa, o polis ulaşacak, çünkü sanırım çanta onundu. Zaten evinin etrafında pusu kurmuşlardır bile.”

“Burada oturup beni onlara teslim etmeni bekleyeceğimi mi sanıyorsun?” diye karşılık veriyorum. “Ya da planladığın saçmalıklar için beni kullanacağını mı? Pinche gringo perverso pedazo de mierda...”

Bana şöyle bir baktı. "Merdivenlerden yukarı," dedi, ekranında bir şeyler yazıp bir kod girerken. "Çatıya. Orada bir yangın merdiveni var." Klavyeyi kendinden uzaklaştırdı, sandalyesini tekerleklerinin üzerine geri itti ve ayağa kalktı, bir sabit diskin arkasına uzanıp kabloları çekti. "Hoşça kal."

Bir an tereddüt ettim. Gitmeme izin vereceğini beklemiyordum. O zaman neden beni yakaladı ki?

Arkamı dönerek odadan çıktım, az önce indiğimiz merdivenlerden yukarı koştum, ama karanlık koridora geri dönmek yerine sağa döndüm ve tünelin diğer ucundan gelen hafif bir ışık gördüm. Oraya doğru ilerleyip büyük bir odaya girdim ve olduğum yerde donakaldım, ağzım hafifçe açık kaldı.

Aman Tanrım. Başımı geriye doğru eğip yüksek tavana, yukarıdaki pencerelerden görünen gece gökyüzüne hayranlıkla bakıyorum. Mekanın etrafına kanepeler yerleştirilmiş, bir televizyon ve birkaç endüstriyel görünümlü avize var. Arkada bir mutfak bulunuyor, tezgahlar ve aletler burayı uzun süre yaşamak için uygun hale getiriyor ve yukarıdaki tavanda bir kapıya çıkan spiral bir merdiven görüyorum.

Hemen koşarak tırabzana tutundum ve kendimi merdivenlerden yukarı, dönüp durarak en tepeye kadar fırlattım. Dar alanda eğilerek ağırlığımı kapağın üzerine verdim ve kaldırdım. Akşam esintisinin hoş ve taze havası yüzümü okşadı ve çatının genişliğinin ötesinde, ana caddeyi çevreleyen ağaçların tepelerinin belirliğini gördüm.

Kapıyı sonuna kadar itmeye başlıyorum ama sonra duruyorum.

Nereye gideceğim? Ya geri dönmek istersem?

Ayna dışarıdan açılıyor mu?

Ambar kapağını indirip tekrar kapatıyorum ve dik durabilecek hale gelene kadar merdivenlerden aşağı iniyorum.

Durup düşünüyorum. Gitmeme izin veriyor. Bir tehdit değil.

Yine de öyle.

Ve haklı. Peşimde sadece polis olmayacak. Eğer yakalanırsam, Matty ve Bianca'ya hiçbir faydam kalmaz. Şu an belki de hâlâ bir şansım var.

Merdivenlerden inerken, solumdaki, kanepelerin önündeki tuğla duvara göz attım ve büyük beyaz harflerle yazılmış kelimeler gördüm. Boya yüz yıllık gibi görünüyordu ve hangi dil olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Zengin çocuğu aramaya başladım ve onu hâlâ gözetleme odasında ya da her neyse o yerde buldum. Bana neden yardım ettiğini bilmiyorum ama sadece istediği için yardım etmediğini biliyorum.

"Hakkında yakalama emri çıkarılacak," diyorum ona, çalışırken arkasına bakarak. "Ama benim aksime, anneni ve babanı arayabilirsin. Trent ailesi bu kasabanın sahibi, değil mi?"

Babasının ve amcalarının isimleri her yerde. Reklam panolarında, gazetelerde, işletmelerde...

"Green Street peşinize düşmeyecek," diye belirtiyorum, "özellikle de Reeves'i teşhis edebildiğinize göre. Yani, ben hapse girerim ama siz iyi olursunuz."

Hâlâ bana dönüp bakmıyor, ben de ellerimi ceketimin ceplerine sokup bakışlarımı ona dikiyorum.

Onu birçok kez gördüm. Sanırım bu geceye kadar beni hiç görmemişti. Benim gibi birini fark etmezdi. Tabii karamelli Frappuccino siparişi vermediği sürece.

Yanına yaklaştım. "Telefonumu ver."

"Cüzdanımı ver."

Onun gölete düşüşünün görüntüsü aklıma geliyor ve o da bunu görmüş olmalı, bu yüzden bende olmadığını biliyor.

"Kanepede uyuyabilirsiniz," diyor, muhtemelen polis için monitörleri kontrol ederken. "Mutfakta yemek var. Eğer buradan çıkarsanız, ben olmadan geri giremezsiniz. Burası hakkında kimseye bir şey söylemeyin ve yolumdan çekilin."

Ve bana bir kez bile bakmadan odadan çıktı.

Masanın üzerinde bir el feneri duruyor, onu alıp odadan çıkıyorum. Girdiğimiz yoldan geri dönerek tekrar merdivenleri çıkıyorum ve uzun koridorda yürüyorum, artık yolu daha net görebiliyorum. Duvarlar, zeminler gibi betondan ama siyaha boyanmış, tünelin tavanı kemer gibi yuvarlak ve duvarlar boyunca her yirmi adımda bir yukarıdaki lambalara bağlanan kablolar uzanıyor.

Aynanın önüne gelip çift yönlü camdan baktığımda fırının hala boş ve karanlık olduğunu görüyorum. Üzerine bastırıyorum ama açılmıyor. El fenerimi çerçevenin etrafında gezdirip, bir mandal bulana kadar ellerimle yokluyorum. Mandalı bastırıyorum, ayna sessiz bir tık sesiyle açılıp içime doğru açılıyor.

Aynen öyle yaptı. Geriye doğru düşme hissini hatırlayınca midem biraz bulandı. Dükkana girdim, içeriğin boş olduğundan emin olmak için son bir kez etrafa göz kulak oldum ve pencerelerden dışarıdaki sokakta herhangi bir hareketlilik olup olmadığını gözlemledim.

Aynanın dışını yokluyorum, bu taraftan içeri girmenin bir yolunu arıyorum ama süslü altın çerçeveyi yoklarken, sadece aynı düz çizgileri hissediyorum, ayna ile duvar arasında hiç boşluk yok. Bunu kaç kişi biliyor? Bu saklanma yerine daha fazla giriş var mı?

Kolumu elime doğru çekip aynadaki kanımı siliyorum. Farların ışıkları karşıdaki dükkanın vitrinlerine yansıyor ve gizli girişten içeri dalıp kapıyı kapatıyorum. Görünüşe göre yalan söylememiş. Görebildiğim kadarıyla içeri girmenin bir yolu yok. Normalde çatıdan giriyor olmalı, ama bu da bazı soruları beraberinde getiriyor... Burayı bilen tek kişi o mu? Buranın burada olduğunu nereden biliyordu? Ailesinin sahip olduğu fırının bir parçası mı?

Koridordan koşarak geri döndüm, tekrar büyük salona girdim ve pencerelerden gece gökyüzünde yıldızların parıldadığını gördüm. Oda büyük ama geniş değil, uzun. Dar. İki işletmenin, pastanenin ve Rivertown'ın arasında sıkışmış. Buraya ne caddeden ne de ara sokaktan erişilemiyor, ama dışarıdan burada olduğunu anlayabiliyorsunuz. Ne yazık ki, çoğumuz ve eğitimsiz gözlerimiz, pencerelerin bitişik işletmelerden birine ait olduğunu varsayardı.

Tekrar merdivenlerden yukarı çıkıp, tavandaki kapıdan geçerek çatıya adım atıyorum ve el fenerimi kapatıp boş alanı tarıyorum. Çatı diğer çatılara bağlanıyor.

Yangın merdiveni. Kastettiği buydu. Çatının kenarından aşağıya.

Ana caddenin kaldırım kenarına serpiştirilmiş ağaçlar, beni görebilecek kadar yüksekte olan herkesten koruyor, ama kenardan aşağıya bakıyorum ve kaldırımın tamamen görünür olduğunu fark ediyorum. İyi bir yer. Orada kim olursa olsun görebiliyorum. Onlar beni göremezler.

Etrafıma son bir kez baktıktan sonra, saklandığım yere geri daldım ve kapıyı başımın üstüne kapattım.

Telefonum yok. Bir tane edinmeliyim. Mümkün olduğunca sessizce gözetleme odasına geri yürüyorum ve monitörlerde Altın ocuk'u görüyorum. Buranın içinde mutlaka kameralar olmalı.

O ip atlıyor. Ne kadar tatlı. Biz canımızı kurtarmak için koğuyoruz, o ise zekasıyla ortalığı karığtıran arkadaşımız endorfin ve yeğil çayla iç huzuru arıyor.

Ama bir anlığına onun görüntüsüne takılıp kalıyorum, sonunda gözlerimi zorla ondan ayırıyorum ve keğke gömleksiz halinin görüntüsü daha net olsaydı diye dğnyorum.

Fareyi kullanarak internete bağlanıyorum, hesabımı açıyorum ve Hugo'ya bir mesaj yazıyorum. Önümdeki ekranlardan ara sıra nadir bir araba geçiyor, kasabada hareketlilik azalıyor ve bir devriye arabasının High Street'e döndüğünü görüyorum ve fırının ve ardından Rivertown'ın önünden yavağa geçip durmadan ilerlemesini nefesimi tutarak izliyorum.

"Kimseye zarar vermesine izin verme," diye yazıyorum Hugo'ya.

Reeves parasını bir ėekilde alacak. Hawke'un yüksek profilli ailesine saldırmayabilir, ama benimki hedef olabilir.

"Senden hiçbir ėey istemedim," diye yazıyorum. "Parayı geri alacağım."

Yapacağını biliyorum.

Çaresizlik motivasyonu doğurur, değil mi? Ona yıllar önce bana söylediği sözleri hatırlatıyorum.

Peki, yeterince çaresiz misiniz? diye soruyor.

Ekrandaki sözlerine bakıyorum, ima ettiği tehdidi anlıyorum.

Onları rahat bırakın.

Onlara asla zarar vermezdim, Aro. Eve gel.

Masaya eğilmiğ, parmaklarım klavyenin üzerinde duruyorum. Bağım derde girdiğinde en nefret ettiğim kısım bu. Ama iyi olduğum kısım da bu.

Benim için doğru ve yanlış kadar kolay bir karar hiç olmadı. Sadece bana en çok seçeneği ve en az sonucu bırakan tercihi bulmak gerekiyor.

Geriye dönersek, Reeves'le ilgili iki sonuç var: Ya kurşun ya da yatak.

Hugo tipleri, ben cevap vermediğimde kaçınılmaz olanı sadece uzatıyorsunuz. Kendinizi bu ıstıraptan kurtarın, bebeğim.

Ama kurşuna dizilmiş olsalar da, kardeşlerim şu an olduklarından daha güvende olurlardı. Geri dönmeliyim.

Oturumu kapatıyorum, ekranı kapatıyorum ve sanki monitörlerin arasından uzanıp beni alacakmış gibi geri çekiliyorum.

Bu gece neden böyle yaptım? Hawken Trent neden bana yardım etti? Hem de iki kere? Ve ben neden ona yardım ettim? Onu onlara bırakmalıydım.

Başım dönüyor, sersemlemiş bir halde gözlerimi aşağı indiriyorum. Masanın üzerinde bir sürü ıvır zıvır var ve bunları yavaşça inceliyorum.

Üzerinde fotoğrafı olan birkaç sahte kimlik. Babasının ve amcalarının gazete kupürleri, güzel ailesinin bir yarış pistinin açılışında gülümserken, bir restoranda yemek yerken veya golf oynarken çekilmiş fotoğrafları. Bir yığın üniversite broşürü ve her raftan ve her çekmecedan taşan bir sürü bilgisayar ve elektronik ekipman, kitap ve kılavuz, bilgi, hırs ve olasılık.

O zeki, eğitilmiş, zengin ve bağlantıları güçlü biri.

Yardıma ihtiyacı yoktu. Birkaç hafta içinde üniversiteye başlayacak ve ben sadece Hugo ve Reeves'in benden kazanabileceği para kadar değerli olacağım. Beş yıl içinde ölmüş olacağım ve o kayak yapıyor olacak.

Bir şarkı sesi gibi bir ses düşüncelerimi böldü ve yukarı baktığımda monitörlerde bir hareket gördüm. Çatıdaki kapının etrafında iki beden toplanmıştı, iki kişi daha yangın merdivenlerinden yukarı tırmanıp bu yöne doğru geliyordu. Kalp atışlarım hızlandı.

Hepsi durup bir şeye bakıyorlar ve ben de fareyi alıp yüzlerden birine yakınlştırıyorum.

"Biliyorsun, şimdi gidemezsin, değil mi, Asi?" diyor ve bunun Kade Caruthers olduğunu fark ediyorum.

Gülümsüyor ve hepsi birer birer çatının tepesindeki delikten geçerek saklandıkları yere giriyorlar.

Çıkamaz mıyım? Ne? Çatıdaki kapı kapanıyor ve içeride olduklarını fark edince nefesimi tutuyorum, sonra da...

Duvarların içinde iki tıklama sesi yankılandı, etrafımı sardı ve gözlerimi hızla ekrana çevirdim; ortadaki monitörün alt kısmında kırmızı bir kutu içinde "KİLİTLEME" kelimesini gördüm.

Merdivenlerden yukarı, sola ve koridordan aşağıya, aynaya doğru koşuyorum; diğer yöne gidersem onlara çarpacağımı biliyorum. En üstteki mandalı kavrayıp bastırıyorum ama hiçbir şey hareket etmiyor. Ne mandal, ne de ayna.

Tekrar basıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Arkandan kahkahalar yankılanıyor; saklandığım yerde benimle birlikte en az beş korsan daha var.

Soğuk, beton duvara yaslanıyorum.

Fırsatım varken gitmeliydim.

CHAPTER FOUR

Hawke

"Hangi telefondan arıyorsun?" diye soruyor babam.

"Bana ait."

"Benim bilmediğim bir telefonunuz mu var?"

Gülümsememi kendime saklayarak, ensemdeki teri bir havluyla kurulayıp çöpe atıyorum. "Elbette, senin bilmediğin bir telefonum var," diye yanıtlıyorum.

Jaxon Trent aptal yetiştirmiyor.

"İzini sürebilirim," diyor bana.

"Bulabilirsin ama beni bulamayacaksın."

Telefonda bir iç çekiş sesi duyuyorum ve babamın, elmanın ağacından uzağa düşmediğini fark ettiğinde yaptığı gibi başını salladığını hayal edebiliyorum. Ondan daha zeki olduğumu söyleyemem, kesinlikle değilim, ama bir probleme bulduğum herhangi bir çözümde en az sayıda değişken olacaktır. Babam farklı. Değişkenleri sever. Sürprizlere bayılır. Ben sevmem.

"Eve git," diyor sesi daha sert ve telaşlı bir tonda. "Kahretsin, Hawke. Bir polise çarptın."

"Açıklayabilirim."

"Her şey internette var!" diye bağırdı. "İnsanlar kendi açıklamalarını uyduruyorlar. Artık çok geç."

Biliyorum. Ve haklı olduğunu da biliyorum. Ne kadar uzun süre saklanırsam, durum o kadar kötü görünüyor. Ama ona sadece başımı beladan kurtarmanın peşinde olmadığımı söylemiyorum. Bu şehirde kuzenlerim var. Reeves'in her havuz partisine, kaykay parkına ve futbolcu annelerine sessizce yaydığı saçmalıklarla okula gitmek zorunda kalacak küçük çocuklar. Babam ve Madoc yardımcı olabilir ve belki de izin veririm,

ama henüz bu kararı vermeye hazır değilim. Ne yaptığımı bilene kadar değil.

"İyiym," diye onu temin ediyorum. "Güvendeyim."

"Annen çok telaşlı."

Muhtemelen şu an Chicago'dan evlerine dönmüşlerdir. Olanları duyar duymaz oradan aceleyle ayrıldıklarından eminim.

Babamla ilgili hissetmem gereken suçluluk duygusu, annemden bahsettiğinde nihayet içimi kemiriyor. Annem bana onu korumam gerektiğini hissettirecek hiçbir şey yapmamıştı, ama ben her zaman onu koruyorum.

"Shelburne Falls'tayım," diyorum ona, onun da ona söyleyeceğini bilerek, "ve buradan ayrılmıyorum. Ama eve de dönmeyeceğim. İntikam Gecesi'nden sonrasına kadar. Zamana ihtiyacım var. O zaman teslim olacağım."

Sekiz gün içinde.

Bir an sessiz kalıyor ve koridordan yankılanan sesler geliyor. Dönüp spor salonunun kapısına bakıyorum.

Babam kulağıma, "Hawke, tek bir karar hayatını değiştirebilir," diye fısıldıyor.

O, beni yetiştirirken her yaptığımda aklımda hep bu düşünceyi tutmamı sağladı.

"Polis seni aramaya geldiğinde onlara ne diyeceğim?" diye sorar, tam o sırada Dylan, Kade, Stoli ve Dirk kapıyı kırarak içeri girerler.

"Yani yaklaşık iki dakika sonra mı demek istiyorsun?" diye babama takıldım.

İlk bakacakları yer evleridir.

"Onlara doğruyu söyleyin," diye yanıtlıyorum arkadaşlarımdan ve kuzenlerimden uzaklaşarak. "Benimle konuştunuz. Buradayım. Nerede olduğumu bilmiyorsunuz."

Yalan söylemesine gerek kalmayacak.

"Peki ya kız?" diye soruyor babam. "Kim o?"

Tekrar arkama baktım, isyancının odaya girdiğini ve çok sinirli görüldüğünü fark ettim. Onu videoda mı gördü? İnternette ne kadar görüntü var? Aman Tanrım. Monitörlere geri dönüp daha detaylı bir tarama yapmam gerek.

"O hiç kimse," diyorum ona.

Telefonu kapatıp cebime koyduktan sonra arkamı dönerek su şişemi aldım.

"Keşke burayı kendime saklasaydım," diye homurdandım Kade'nin gözlerine bakmadan.

"Ciddi olup olmadığından emin olmak zorundaydım." Asiye bir bakış attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sanırım hiç düşünmüyordum. Durumu bildirmek için biraz önce ona ve Dylan'a mesaj attım. Tabii ki hemen geldiler.

Green Street'teki serseri bana doğru yaklaşıyor. "Kapıyı aç."

Ama onu görmezden geliyorum. Kade'ye bakarak suyumun kapağını açıyorum. "Onu ne için kullanabileceğimi bilemeyebilirim diye düşünüyordum ama kötü günler için saklayacağım. Hiçbir şeyi atmam. Bunu biliyorsun."

Odanın her yerinde kahkahalar yankılanıyor.

"Kapıyı aç." Sesi daha da sertleşti, sanki bağırmanın çalıştığı.

"Şey, o şimdi burada," diye devam ediyor Kade, "ve siz güvende olana kadar hiçbir yere gitmeyecek. Eğer serbest bırakılırsa buraya ne kadar büyük bir bela getireceğini hayal edebiliyor musunuz? Sizi tam olarak nerede bulacaklarını bilecekler. Burayı tecrit altında tutun ve onu dışarı bırakmayın."

"Kapıyı aç," diye homurdanır isyancı.

"Tanrım..." Onun sinir bozucu sesine irkildim. İkisinden sadece birine aynı anda katlanabiliyorum. "Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun, biliyor musun?" dedim Kade'ye.

Kabul ediyorum, bu geceki davranışlarım en iyisi değildi, ama o her durumu kışkırtıyor ve onunla onun aynı odada olması beni iyice sinirlendirecek.

"Kapıyı açın," diyor tekrar.

Ama Kade bana doğru yaklaşıyor. "Kimse ondan bizim kasabamıza gelmesini istemedi."

Stoli, "Kimse onu davet etmedi," diye ekliyor.

"Onu ben davet ettim aslında..." diye mırıldanıyor Dylan ve ben kaşımı kaldırıyorum, çünkü bu kesinlikle doğru.

Elbette, bu tamamen onun suçu değil. Bir şekilde Weston'ın o pislği her zaman Shelburne Falls'a da yansıyor.

"Babanla konuştun mu?" diye soruyor Kade bana.

"Sen kendi çocuğunla konuştun mu?"

Yani, babası avukat. Polisle ilgili konuda yardımcı olabilir.

Ama Kade sızlanıyor. "İstersen yapayım mı? Ona ne kadar baş belası olduğumu unutturmaya çalışıyorum."

"Merhaba!" diye bağılıyor kız. "Sizinle konuşuyorum."

Şöyle bir baktım. "Otur," dedim ona. Sonra tekrar Kade'ye baktım. "Anne babamızı işin içine katmak istemiyorum."

"Onların çoktan harekete geçmediğini mi sanıyorsun?" diye bağılıyor. "Jared'in hâlâ ayak bileğine elektronik izleme cihazı takmamış olmasına şaşırdım."

Dylan'ı işaret ediyor, Dylan ise kısık sesle gülüyor. Dylan'ın babası, benim babamın üvey kardeşi. Kade'nin babası ise benim babam ve Dylan'ın babasının üvey kardeşi. Dylan ve ben teknik olarak kan bağıyla akrabayız, ama Kade ile de DNA'mız aynı olmasa bile kuzen sayılırız.

"Kapıyı aç," diye bir ses duyuyorum.

Dylan'a baktım. "Yanına kıyafet getirdin mi?"

Elindeki küçük spor çantasını kaldırıp bana doğru fırlattı.

Kutuyu açtığımda, Dylan'dan kız için getirmesini istediğim birkaç yedek kıyafet buldum. Bu kızın gitmek için bahaneler aramasını istemiyorum.

"Sanki senin eşyalarına sığacakmış gibi, Dylan," diye yanıtlıyor Stoli alaycı bir sırıtışla ve ben de ona susması için hırlıyorum. Kuzenimin göğüslerinin büyüklüğünü başka bir kızinkiyle karşılaştırmasını duymaya ihtiyacım yok.

Ancak Dylan hemen karşılık veriyor: "Ama ben futbol formalarının tek beden olduğunu sanıyordum."

Kade, Stoli ve Dirk kahkahalara boğuldular. Dirk, hayranlıkla, "Bunu yapmadınız, değil mi?" dedi.

Dylan omuz silkse de, Asi takımına bir Korsan forması getirdiği için duyduğu memnuniyetten kaynaklanan gülümsemesini gizleyemedi.

Başımı salladım, çantayı kaldırıp serserinin siyah kıyafetlerini gözümün ucuyla gördüm. "Git kendine bir yer bul, uyu," dedim ve çantayı ona fırlattım.

Kade şakayla karışık, "Bizim renklerimiz sana çok yakışacak," diyor.

"Siyah ve turuncu korsan ganimeti, bebeğim!" diye bağılıyor Dylan, Stoli hemen yanına koşup onu havaya kaldırıyor, herkes gülüyor.

Kuzenime ve onun bu tempoya nasıl ayak uydurduğuna bakınca gülümsemeden edemiyorum. Ailemdeki kadınlar inanılmaz. Hiçbiri davet

beklemiyor. Bazı insanların tavanı, Dylan'ın tabanıdır.

Dylan, diğerleri tezahürat ederken, "Siyah bir bayrak altında yelken açıyoruz!" diye övünüyor.

Ama sonra bir şey göğsüme çarptı ve dengemi kaybettim. Kendimi düzeltmek için geriye doğru bir adım attım, bu sırada kıza doğru fırlattığım spor çantası tekrar ayaklarımın dibine düştü.

Gülümsemem soluyor, eğlence bitiyor ve Kade'nin Asi'ye doğru yaklaştığını görüyorum. "Sorunun ne?"

Ama ben elimi uzatarak onu durdurdum.

Yerdeki çantaya bakıyorum. İşte yine bir kavga çıkıyor. Onunla vakit kaybetmenin boşuna olacağını biliyordum.

"Bana bakın," diyor.

Ve zaman kaybetmekten nefret ederim.

"Dedim ki, bana bak, seni şerefsiz!"

Kalbim hızla çarpıyor ama yine de yapıyorum.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. Başındaki kapüşon yoktu, koyu kahverengi saçları sırtından aşağı, göğsünün üzerine dökülüyor ve kapüşonun altından dışarı taşıyordu; boynundan aşağı doğru bir kan izi gördüm. Duraksadım. Bunu daha önce fark etmemiştim.

Aynada kan vardı. Kıyafetlerine bulaşmış olmalı.

Yavaşça bana doğru yaklaşıyor. "Senin bana ihtiyacın var, benim sana ihtiyacım yok," diyor. "Senin kaybedecek çok şeyin var, benim hiçbir şeyim yok. Zaten iki yıl içinde hapiste olacağım, değil mi?" Başını yana eğerek bana bakıyor. "Ya da ölü?"

"Ya da hamile," diye ekliyorum.

Ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geri istiyorum. Ben...

Dylan soluma doğru kayarken ağzımı kapatıyorum; oda o kadar sessiz ki, bir üst katta ve iki blok güneyde bulunan kasaba saatinin beton duvarlardan geçen çan sesini duyabiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerime bakarken çenesini biraz daha yukarı kaldırıyor, ama ben ona bakmaktan başka her yere bakmak istiyorum. "Bunu kastetmedim," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, hayır..." Beni durduruyor. "Anlatıya sadık kal. Bu, her şeyi çok daha kolaylaştırır."

Gözlerimi kısarak ondan uzaklaştırdım. Bunun bana karşı kullanılmasına izin vermeyeceğim. Yoksulluk, onun veya arkadaşlarının

yaptığı şeyleri yapması için bir bahane olamaz. Kendi fırsatını kendisi yaratabilir. Babam da öyle yaptı.

"Kapıyı aç," diyor tekrar.

Hareketsiz duruyorum.

Şimdi bağılıyor: "Kapıyı aç!"

Ve yapıyorum. Boş ver. Telefonumu çıkarıyorum, kodu giriyorum ve kilitlerin açıldığını duyuyorum.

Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledi, ama botlarının sesini duydum. Başını çevirip bana baktı. "Benim adım Aro Marquez," dedi.

Gözlerine bakıyorum.

"Aro Teresa Marquez," diyor bana. "Ve belki yıllar sonra beni hatırlamayacaksınız, belki kimse beni düşünmeyecek ve kimse düşünmek istemeyecek, ama ben buradaydım," diye ekliyor.

Donakaldım.

Bir an gözlerime bakıyor, sonra... gidiyor, kapıdan içeri kayboluyor.

Diğerleri gözlerini bana çevirdi ve birkaç dakika sonra tavan kapısının gürültüyle kapandığını duydum.

"Hawke..." diye fısıldadı Dylan. "Bu da ne?"

Ona bakmıyorum, kuzenimin azarlayan sesi zaten beni yeterince utandırıyor.

CHAPTER FIVE

Aro

Gözümün kenarında biriken fazla su, tenimi ıslattığını hissediyorum; ama yavaşça ve sakince iki kez daha göz kırpyorum ve kayboluyor. Başımın üzerindeki yangın merdiveninin çeliğinden yukarı bakarak Vega'yı buluyorum. Oradan düz bir çizgi çizerek Arcturus'u buluyorum. Bu geceki en parlak iki yıldız.

Bakışlarımı genişleterek hem bu iki yıldızı hem de gökyüzündeki diğer parlayan nokta olan Mars'ı görüyorum. Yörüngesi nedeniyle önümüzdeki Pazartesi günü tekrar görüş alanımızdan çıkana kadar her gece onu görebiliyoruz.

Resimlerde gördüğüm kum tepelerini ve kayaları, enginliği ve sessizliği hayal ediyorum ve gezegeni bundan daha yakından asla göremeyecek olsam da, bu göreceğim en güzel şey. Bana önemsiz olduğumu hatırlatıyor. Gerçekten de değil. Milyarlarca yıldır dönüyor ve biz de milyarlarca yıldır dönüyoruz; milyonlarca ben gelip geçti. Yaptığım hiçbir şey fark yaratmıyor.

Kulağa moral bozucu geliyor ama aslında değil. Tek endişem bir sonraki öğünümde ne yiyeceğim ve bugünün beni nereye götüreceği olduğunu bilmek yükü hafifletiyor.

Gözlerimi kırıp gözyaşlarımın tamamen silindiğinden emin olduktan sonra, Frosted'ın dışındaki ara sokağın duvarından kendimi ittim. En son ne zaman gözyaşı döktüğümü hatırlamıyorum ama uzun zamandır olduğumdan daha çok ağladım.

Saç kesimi, kıyafetlerinin kokusu, diğer erkeklerden biraz daha iyi kesilmiş olmaları ve bu sayede tasarımcıların bir tişört için altmış dolar istemelerinin nedenini anlamanız...

Gözetim odasındaki şeylerin ne olduğunu ya da nasıl kullanıldığını neredeyse hiç bilmiyorum. O zeki biri. Ve sanki hayatının her döneminde ilgi odağı olmuş gibi konuşuyor.

Etrafında insanlar, üniversite ve cüzdanında para var. Önemli olduğunu biliyor. Neden bu kadar sinirimi bozuyor? Onların nasıl insanlar olduğunu biliyorum. Bana zarar veremezler. Orada kendimi neden bu kadar küçük hissettim?

Çıkmam gerekiyordu.

Kapüşonumu çekip ellerimi ceplerime soktum, köşeyi dönüp Rivertown ile bir hırdavatçı dükkanı arasındaki ara sokaktan koşarak ilerledim. Çöp konteynerine doğru sallanarak, Tommy'nin hâlâ orada saklanmadığından emin olmak için birkaç kutu ve kasayı kenara ittim.

Boş. Umarım eve gitmiştir ve umarım bir daha oraya gitmez, çünkü ben garaja geri dönemem.

Bir sandık kapıp fırlattım. "Kahretsın," diye fısıldadım, içinde bulunduğum çıkmazın ağırlığı nihayet içime işlemiştir. Trent haklı. Gidecek hiçbir yerim yok. Eski koruyucu annem, aylar önce yaş sınırını aşip okulu bıraktığımdan beri, kira ödediğim sürece hâlâ evinde kalmama izin veriyor.

Ama Hugo beni ilk olarak orada arayacak.

Koşma isteğine karşı koyarak başımı öne eğdim ve ara sokaktan çıktım, ıssız kaldırımda ilerlemeye başladım. Hızla bir yan sokağa daldım.

Parkın içinden geçip Orange Hill'e saptım ve ilerideki evin önünde motoru çalışır halde park etmiş bir araba gördüm.

Tepenin yukarısına doğru baktım, ön kapının her iki yanındaki yan lambalardan bir hareketlilik gördüm, bu yüzden arabaya yaklaştım, boş olduğunu görünce de öylece devam ettim. Zaten on yıl ortadan kaybolmamı gerektirecek kadar beladayım. Sicilimde bir suç daha ne fark eder ki?

Hızla 2008 model BMW'nin kapısını açtım, içeri girdim ve kapıyı sertçe kapatıp birinci vitese taktım.

Gaza bastım, kimse kapıdan çıkmadan hızla uzaklaştım. Debriyaja basıp ikinciye, sonra da üçüncüye geçtim, mahallede hızla ilerledim ve dur işaretlerini görmezden geldim. Geç saat, etrafta kimse yok ve daha hızlı gidebileceğim otoyola çıkmam gerekiyor. Yerleşim bölgelerinde trafik kamerası yok, ama Shelburne Falls gibi şık bir kasabada herkes mahalle bekçiliği yapıyor. Birileri arabayı görecektir, ama zaten zamanım kısıtlı. Önce bir kez daha onları görmem gerek...

Hız sınırına uyarak sola dönüyorum, iş yerlerinin, ilkokulun ve daha birçok evin yanından geçiyorum. Hawken Trent gibi gerçek sorunların ne olduğunu bildiğini sanan insanların yaşadığı daha birçok ev.

Kuzeni Dylan gibi, ilk tanıştığımızda giydiği siyah deri Keds ayakkabılarıyla dikkat çeken insanlar var; çünkü o herkes gibi görünmek istiyor ama aynı zamanda diğer çocukların giydiği standart Chucks veya Vans'lere karşı isyan ederek yeterince farklı olduğu için saygı görmek istiyor.

Kade Caruthers gibi insanlar, onları tanıdığınız ilk beş dakika içinde size tüm potansiyellerini gösterirler ve asla daha fazlası olmazlar.

Pencerelerden, iki yanımdaki evlere bakıyorum ve bu yerlerin hiçbirine asla ait olamayacağımı biliyorum.

Ancak...

Gitmeden önce Matty ve Bianca'nın birinde güvenle uyuduğunu görmek isterdim. Bakışlarımı lacivert panjurlu ve etrafı saran verandası olan açık mavi Viktorya tarzı bir eve diktim. Ön bahçeden ağaçlar fışkırıyor, bir daldan salıncak sallanıyor. Matty buna bayılırdı.

Karanlık köy yoluna çıkıyorum, hızımı elli beşe çıkarıyorum ve Weston'a kadar olan kısa mesafeyi sakın bir şekilde kat ediyorum. Şelalelere çok uzak olmasak da, burası bambaşka bir dünya.

Chicago'ya doğru tepeyi dönmek yerine, sağa dönüp köprüyü ve nehri geçtikten sonra, yıllarca bakımsızlıktan harap olmuş ağaçlık yoldan aşağı doğru devam ediyorum. Yolun her iki tarafında, aralarına bir benzin istasyonu veya oto tamir atölyesi yerleştirilmiş, evler ve karavanlar karışık halde bulunuyor.

Ama sonra orman yerini bırakıyor ve kasaba ileride beliriyor; değirmenler, fabrikalar ve eski depolardan dönüştürülmüş apartmanlar manzarayı süslüyor ve günün bu saatinde, karanlıkta, neredeyse çok güzel görünüyor. Eski tuğlalar. Işıklar.

Tommy Dietrich'in hayatını neşelendirmek için buraya gelmesine neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama elimizde olan tek şey iyi bir futbol takımı ve iyi korunmuş bir tarih. Nehir kenarında bir kasaba olduğumuz için, öncüler ovaları geçtiklerinde ilk yerleşenlerden biriydik ve bu yüzden eski yapıların çoğu, yıpranmış olsalar bile, günümüze kadar ulaşmış durumda. Karakterimiz var. Sadece onu koruyacak paramız yok.

Yine de, kış gelince... Falls'lu çocuklar pistleri karda kullanılamaz hale geldiğinde Duck Pond'da buz yarışları yapmak için buraya geliyorlar.

Kahve dükkanının önünden döndüm, kameraların olmadığı bir yere doğru hızla ilerledim ve çalıntı arabayı terk edilmiş bir evin önüne park ettim.

Sweatshirtümün kolunu aşağı çekerek direksiyonu ve vites kolunu temizledim, aynı elimle kapıyı açıp dış kapı kolunu da temizledim.

Arabadan uzaklaşıp bir blok güneye yürüdüm, sola döndüm ve gerçek annemin evine doğru yokuşu koşarak çıktım. Arabası garajda değildi ama ışıkları yanıyordu ve içimi hem korku hem de rahatlama kapladı. Evde kimin olduğu umurumda değil. Yeter ki o olmasın.

Paraya, kıyafetlere ve biraz uykuya ihtiyacım var. Yarın bir plan yapacağım. Henüz ölmedim.

Arka tarafa gizlice yaklaşıp yatak odamın penceresindeki sineklik perdesini çıkarıyorum ama içeride bir hareketlenme görüyorum. Durup perdelerin arasındaki açıklıktan içeri bakıyorum.

Bianca yatağında oturmuş, bir şeye gülümsüyordu. Kısıtlı görüş açımla odayı taradım, bir adam görüş alanıma girdi. Gömleğini giydi, cılız göğsünü örttü ve sonra eğilip, kemerini takarken on beş yaşındaki kız kardeşimi dudaklarından öptü. Doğrulup ellerimi pencereden indirdim.

...ya da hamile, diye düşünüyorum Hawke'un sözleri, itiraf etmek istediğimden daha doğru geliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanarak evin etrafından dolaşıp arka kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Ablamın erkek arkadaşı onun yaşıtında, ama nedense birlikte yatmadıklarına inanmama izin verdim. Tabii ki yatıyorlar. Zavallı Weston çocukları üniversiteye gitmeyi dert etmediklerinde böyle şeyler yaparlar işte.

Kapı kolunu yavaşça çevirip gıcırdama sesini duyarak sineklikli kapıyı açtım. Yüzümü buruşturdum ama kapıyı iterek açtım ve Matty'nin mutfak tezgahında durup tuzlu krakerlere fıstık ezmesi sürmeye çalıştığını gördüm.

Parmak uçları üzerinde durmaya çalışırken parmakları kirlenmiş, tırnaklarının ise buraya son geldiğim zamandan beri siyah boyalı olduğunu görüyorum. Bu iyi bir işaret. Üvey babam hapiste olmalı, yoksa çocuğun ayak parmaklarını temizlerdi.

İçeri süzıldüm ama kapıyı kapatmadan önce Matty döndü ve beni gördü. Beş yaşındaki gözleri parladı ve tereyağı bıçağını düşürdü. "Aro!"

Parmaklarımı dudaklarıma götürüp önünde diz çöktüm. "Şşş..." Alnından öptüm. "Anne nerede?"

Burnunu kaşıdı, yüzüne fıstık ezmesi bulaştı. "İş yerindeyim."

Baş parmağımla yüzündeki pisliği sildim, sonra bir kağıt havlu alıp elimi temizledim. Bıçağı alıp krakerleri yemesine yardım ettim. "Neden uyanıksın?"

Gece yarısını geçmişti. Sığınaktan ayrılmadan hemen önce Shelburne Falls'daki kasaba saatinden gelen çan seslerini saydığımı hatırlıyorum.

Ama Matty bana cevap vermek yerine, hazır krakerlerden birini alıp yemeye başladı.

Onu iki eliyle tutarken, birbiri ardına lokmalar almasını izliyorum. Sanki kaybetmekten korktuğu bir şeymiş gibi.

Boğazım daralıyor.

Ben geri kalanını bitirirken o yutkunuyor. "Yakında okul malzemeleri almaya gidecek miyiz?" diye soruyor.

"Söz vermiştim, değil mi?" diyorum ona.

Ve ben asla verdiğim sözü tutmazlıktan gelmedim, çünkü yerine getiremeyeceğim şeylerin garantisini asla vermem. Mesela Hawaii'ye bir gezi, bir araba veya üniversite fonu gibi. Küçükken biriktirdiğim bir hesabım olduğunu söylediğinde ne kadar saf olduğuma gülmek istiyorum.

Hapiste olsam da umurumda değil. Onu okul malzemeleri almaya götüreceğim.

"Son zamanlarda bana bir şey çizdin mi?" diye sordum ona.

Başını sallayarak ve bana bakmadan bir kraker daha alıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Her zaman bana bir resim gösterir. "Sana verdiğim kalemler nerede?"

"Babacığım-"

"O senin baban değil."

Salondan bir öksürük sesi geliyor, ardından boş bir bira kutusunun diğerine çarpma sesi duyuluyor ve geriliyorum. O küçük umut kırıntısına neden nefes alma fırsatı verdiğimi bilmiyorum. Üvey babam hapiste değil ve o da onu asla evden atmayacak. Sonuçta kira ödüyor.

Bianca ile aynı babaya sahibiz, ama Matty altı yıl önce yaklaşık üç ay süren bir ilişkinin ürünü. Kısa bir süre sonra John Drakos devreye girdi ve çamaşırlarını yıkayacak, yemeklerini pişirecek ve arkasını toplayacak güzel, rahat bir destek sistemi kurdu. Annem kendi faturalarının hepsini ödemeye geri dönmek istemiyor.

Matty'ye tabağını uzattım ve çömelerek, "Odanıza gidin ve yemeğinizi yiyin. Kapıyı kapatın," dedim.

Soru sormamaya iyice alışmış olduğu için başını sallıyor. Televizyondan gelen silah sesleri, patlamalar ve ardından yankılanan kahkahaları duyarak gitmesini bekliyorum.

Bir kapı daha kapanıyor ve merdivenlerden ayak sesleri duyuyorum, "Yukarıda iyi eğlenir misin evlat?"

Sessizce oturma odasının diğer tarafındaki duvarın sonuna kadar yaklaşıyorum. Ablamın erkek arkadaşı çıkıyor olmalı.

"Şu yatak başlığı biraz daha sert çarpsa, duvarda delik açacak resmen," diyor John gülererek. "Kesinlikle kaliteli bir malzeme olmalı."

"Aman Tanrım," diye gülüyor arkadaşı.

Köşeden bakınca Bianca'nın erkek arkadaşının ön kapıyı hızla açıp dışarı çıktığını gördüm. "Hasta herif."

Kimin kötü biri olduğunu anlayacak kadar akli başında biri olmasına rağmen, kız arkadaşını ve küçük erkek kardeşini böyle bir adamla baş başa bırakıyor.

Aklıma yine Hawke geliyor ve Rivertown'da değer verdiği insanlardan beni nasıl uzaklaştırdığını düşünüyorum. Nedense, kız arkadaşını böyle bir evde bırakacağını sanmıyorum.

Buzdolabının yanındaki çekmeceyi açıp, çeşitli boyutlardaki çiviler ve tornavidalar arasında arama yaptıktan sonra uzun tahta saplı çekici buldum. Çekici çıkarıp bacağımın arkasına sakladım ve oturma odasına girdim. Üvey babamın önünde durup televizyonu görmesini engelledim. "Matty uyandı. Kimse ona akşam yemeği hazırlamadı," dedim, solumdaki arkadaşını görmezden gelerek.

John, hiç etkilenmemiş bir şekilde bana bakıyor. Annemden sadece yedi yaş büyük ama zor bir hayat yaşamış. Gözlerinin ve alnının etrafındaki deride kırışıklıklar var, sürekli tıraş olmak zorunda ve saçları hep yağlı. Ama yine de siyah. Şişman değil ve bir işi var, bu yüzden bu mahallede iyi bir eş adayı olarak görülüyor.

"Çizim kalemleri nerede?" diye soruyorum.

Ama o sadece gülüyor ve bira kutusunu boşaltıyor. "Sanırım şu anda daha büyük dertlerin var, kızım." Uzanıp kutuyu yanındaki masaya bırakıyor. "Defol buradan."

Ve bunu durduramıyorum. Ateş boynumdan yukarı doğru yayılıyor, yüzümü ısıtıyor ve her şeyin böyle olmasından bıktım. Ondan nefret ediyorum. Bütün bunlardan nefret ediyorum!

Çekici savurarak başımın üzerinden aşağıya, tam eline indirdim.

Gideceksem giderim. Bunu yıllardır yapmak istiyordum. Orada duran silahı alıyorum, tetiği çekiyorum ve silahı kuruyorum.

"Anasını siktiğim," diye homurdandı elini ovuşturarak ve orta parmağının kanadığını gördüm. Birdenbire çok ciddi bir ifadeyle bana dik dik baktı.

"Burası artık senin evin değil," diyor bana. "Gidecek başka yerin yok, değil mi?"

Sokaklarda uyuyacağım, kahretsin. İlk defa olmayacak bu. Ama biliyorum ki onları yanımda götüremem.

"Öldün." Nefes nefese kalmış bir halde dudaklarında hasta bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun ki öldün. Sahip olduğun tek şey benim. Bu yüzden geri döndün."

Elim titriyor, gözlerindeki acı silinmiş ve bana yaklaşırken bir sakinlik çökmüş. "Sahip olduğun tek şey benim," diye fısıldıyor.

Bianca'dan bir yaş küçüktüm ve o bana ilk ve tek kez bir şey yapmaya kalkıştığında kulağının yarısı koptu. Bunun sonucunda kulak memesinin yarısı kayboldu, ama evden uzaklaştırılan, tutuklanan ve haftalarca psikolojik değerlendirmeden geçen bendim, sonunda annemin beni geri istemediğini öğrendim. Evden ikinci kez uzaklaştırılmamdı bu. İkisi de benim hatam değildi. O tepki vermeyince ben sadece tepki verdim.

Sonunda, faturaları ödeyebilecek olanı seçti.

Artık bu yüzden ona gerçekten kin beslemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir zamanlar beni sevdiğini düşünüyorum. Hatırlıyorum.

Bence bazı ebeveynler, çocuk artık sevimli veya küçük olmadığında, bunun çok büyük bir iş ve çok büyük bir masraf olduğunu fark ediyorlar ve ne için? Bundan ne elde ediyorlar ki? Yani, gerçekten mi? Bir köpek daha ucuz ve üstelik de laf etmiyor.

Onu kendim için nefret etmiyorum. Ama yetiştirme niyeti olmayan iki çocuğu daha olduğu için ondan nefret ediyorum.

John uzandığı koltuktan kalkıp yaklaşıyor.

"Garaja gir, Aro."

Göğsüne bakıyorum, tişörtündeki harfler birbirine karışıp okunamaz hale geliyor.

Yanımda duran arkadaşı, "Annesi yakında eve gelecek," dedi.

John tüm dikkatini bana veriyor. "Annesi, kızının kendi geçimini sağlamaya başlayacak yaşta olduğunu biliyor."

Ne demek istediğinden emin değilim ama kadınların tek işe yarar yanı olarak görülen şeyle ilgili olduğundan eminim.

Annem, kulüpte çalışamayacak kadar yaşlanana kadar kendisinin yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşünüyor ve Bianca da şu anda kendisinin yapabileceği tek şeyin bu olduğunu öğreniyor.

Silahla elimi tuttuğunda nefesimi veriyorum. Silahı çekmeye çalışıyor, gözlerine bakıyorum ve tetiği çekiyorum.

Boş ver gitsin.

Havayı bir patlama sesi kapladı, sıçradım ve o da geriye doğru savruldu, elinden kırmızı bir kan fışkırdı. Arkadaşı yerinden fırladı, silah sesi evin içinde yankılandı ve kulaklarımı çınlattı.

Yukarıdan çığlıklar duyuldu, arkadaşı koşarak uzaklaştı ve sağ kolumda bir acı hissettim. Aşağı baktığımda kan gördüm ve duvara çarpıp yere yığılırken elinde tuttuğum çekici fark ettim. Eli kan içindeydi—ölümcül bir yara değildi, ama beni birkaç yıllığına buradan uzaklaştırmaya yetecek kadar.

Bitti.

İşte böyle bitiriyorum. Neredeyse bir rahatlama gibi.

Ben sadece Matty için endişeleniyorum. Bianca hayatında başına gelecek tüm kötü şeyleri anlayacaktır. Matty hâlâ sadece sarılmak istiyor. Kimsenin onu neden istemediğini anlamayacak.

"Aro!" diye bağıyor kız kardeşim. "Aro, ne yapıyorsun?"

Koridorda duruyor, üvey babamla benim aramda bakışlarını gezdiriyor, arkasında duran erkek kardeşim ise ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Aro!" diye sesleniyor bir başkası.

Ama odaklanamıyorum. Geriye doğru sendeliyorum, duvara çarpıyorum, neredeyse oturur pozisyona gelene kadar kayıyorum.

"Aman Tanrım!" Annemin hızla içeri girdiğini, üvey babamın yanına yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağladığını gördüm. "Ne yaptın?" diye bana doğru bağırdı. "Çık dışarı! Hemen çık dışarı! Şimdi nasıl çalışacak?"

Nasıl çalışacak ki? Neredeyse gülecektim.

Ama sonra başka bir ses duyuluyor. Daha derinden. "Çocuğu buradan çıkarın," diye emrediyor biri.

Gözümün ucuyla Bianca'nın Matty'yi döndürüp yatak odasına geri götürdüğünü gördüm.

Etrafta olup bitenlere bakıyorum ama her şey bulanık.

“Bir silahlı saldırı kurbanımız var, hayati tehlikesi yok. 875 Burnes Caddesi,” diye tekrarladı adamın sesi. Ve sonra... yüzüme dokundu. “Kalk ayağa.”

Gözlerimi kırpıştırıp yukarı kaldırdım. Hawke? Ama sonra acı beni vurdu ve daha ne olduğunu anlamadan bir şey bedenimi sardı ve kollarının arasına alındım.

“Kim ödeyecek?” diye ağlıyor annem. “Aro, ne diyorsun? Ambulans parası ödeyemeyiz. Neden bizi rahat bırakmıyorsun?”

Elim titriyor ve bunu durduramıyorum. Hawke beni dışarı taşıyor ve ben de çenemi omzuna yaslayıp evin içine bakıyorum ama oturma odasının zemininde ağlayan anneme bakmıyorum.

Bianca ve Matty'yi götürmek istiyorum. "Geri döneceğim," diye fısıldıyorum, sanki bir tünelin derinliklerine doğru batıyormuşum gibi görüşüm kararıyor.

Ama sonra sesini hafifçe duyuyorum. "Bir daha asla buraya geri dönmeyeceksin."

Ve bunun bir rüya olup olmadığından emin değilim, ama bir anda yorgunluk ve ağrıdan kaynaklanan mide bulantısı düşüncelerimi ele geçiriyor ve kolumu boynuna dolayarak, beni arabasına bindirirken ona sıkıca sarılıyorum.

CHAPTER SIX

Hawke

Tam bir felaket. Ve bunu akla gelebilecek her anlamda söylüyorum. Bu akşamdan beri tek bir seçim bile yapmadı ki, benim yapacağım şeyin tam tersi olmasın.

Saklandığı yerden çıkar çıkmaz, gerekirse onunla iletişime geçmenin hiçbir yolu olmadığını hatırladım, bu yüzden telefonunu geri vermek için peşinden koştum. Yanına vardığımda gördüğüm şey, başka bir suç işlemek için ilk fırsatı değerlendirmesiydi. Bay Leong'un BMW'siyle uzaklaştığını izledim, tam o sırada Dylan da evine giderken arkamdan geldi. Arabasını bana verdi, evinin son bloğunu yürüyerek geçti ve küçük hırsızın peşinden koştuktan başka çarem kalmadı. Shelburne Falls'tan çıkarken ardına pislik bırakabiliyorsa, aynı şekilde geri dönüş yolunu da bulacaktı.

O bir saatli bomba. Polis şimdi her zamankinden daha çok peşinde olacak. Onu kendi haline bırakamam. Benim de hayatım tehlikede iken bunu yapamam.

"Şuna bir bakayım," dedim, önündeki tabureye oturup ilk yardım çantasını açarken.

Parmaklarından kan damlıyor, eli masanın kenarına yaslanmış, ön kolu ise klavyemin önünde duruyor.

Onu saklandığı yere geri getirebildiğime şaşırdım, ama sanırım o bile az önce olanların, yani yaptıklarının gerçek olduğunun farkında değil.

"Aro?" diye soruyorum, masaya bakarken sesimi yumuşak tutarak. "Kolunu göreyim."

Yavaşça alıp kapüşonlu kazağındaki küçük yırtığı daha da genişletiyorum. Çekiç pençesinin açtığı kesik küçük ama derin, bu yüzden hiç vakit kaybetmeden eldivenlerimi takıp, mendillerle temizliyorum ve cilt

yapıştırıcısının kapağını açıyorum. Deriyi sıkıştırıp yarayı kapatmak için tıbbi yapıştırıcıyı sürdüğümde en ufak bir tepki bile vermiyor.

"O senin baban mıydı?" diye sordum ona.

Cevap vermeyince gözlerini arıyorum ama başını aşağıya eğdiği için gözleri saçlarının ardında gizli kalıyor.

"Burayı bilen tek kişiler ailem," diyorum ona. "Burada güvendesin."

Onun hakkında araştırma yapma fırsatım olmamıştı, bu yüzden onu Weston'a kadar takip ettiğimde eve gittiğini varsaymadım. Green Street garajına gittiğini umdum. Belki onlara karşı kullanabileceğim bir şey öğrenebilirim diye düşündüm, ama onu küçük çocukla birlikte görünce onun aileden biri olduğunu anladım.

Neler olup bittiğini duyamadım ama oturma odasındaki adamla konuşurken duruşundaki gerginliği görebiliyordum ve ona silah çektiğinde, başına geleceklerden haberdardım. Tek yaptığı şey kavga etmek mi?

Deriyi bir arada tutuyorum, bir an için yapışmasını bekliyorum, ama yine de onun burada olduğumu bilip bilmediğini anlayamıyorum bile.

"Az önce söylediklerimi kastetmedim," diyorum ona, ama sonra geri adım atıyorum. "Ya da belki de kastettim."

O zamanlar gerçekten de öyle düşünüyordum. Sadece Green Street'te oturduğu, fakir olduğu ve Weston'dan olduğu için onu tanıdığımı varsayıyordum.

Gözlerine tekrar baktım. "Ama bu çok kötü bir düşünceydi ve yanlışım."

Dylan neredeyse kasıklarına tekme atacaktı ve annem de böyle cahilce bir şey söylediğimi duysaydı kesinlikle yapardı. Ailem beni insanları nasıl görmem gerektiğini öğretmek için bu dünyanın dört bir yanına sürükledi. Bana konuşmaktan iki kat daha fazla dinlemeyi öğrettiler. Çevremizin bizi şekillendirdiğini ve incinmiş insanların başkalarını da incittiğini biliyorlardı. Öyle bir hayat yaşadılar ki, ben asla o kadar umutsuz bir durumda olmak zorunda kalmayacaktım, bu yüzden bana daha yürüyemeden önceki zamanlardan kalma bir insan dünyası gösterdiler, böylece hiç yaşamadığım şeyleri bile bilebileyim.

Ağzımdan çıkanlar, onların yetiştirdiği oğul değildi.

"Ama bu hayata hapsolmuş değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum ona, evindeki o adam hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyerek. "Yaptığın şeyleri yapmak zorunda değilsin. Ne zaman kötü olduğunu düşünsem veya kendimi berbat hissetsem, her zaman daha kötü

olabileceğini hatırlıyorum. Her zaman. Savaşlardan kaçan mülteciler var. Açlıktan ölen insanlar var. Hastalıktan ölenler...” Yapıştırıcının üzerine biraz yapışkan bant yapıştırıyorum. “Ders vermeyi seven biri değilim ama babam öyle. Hiçbir şeyden gelmedi. Çocukken hayatı için savaşmak zorunda kaldı. Tıpkı senin gibi.” Gözlerine tekrar bakmaya çalışıyorum ama o hala başını eğmiş. “Kalkıp kurtulmanın tamamen kendisine bağlı olduğunu ve kaderinden dolayı kimseyi suçlamanın hiçbir şeyi çözmeyeceğini biliyordu.” Kolundaki kanın geri kalanını temizliyorum. “Ve şimdi her şeye sahip. Her şeyi kendi başına yaptı. Kimse ona yardım etmedi.”

Hiçbir şey söylemiyor ve babamın işlerini ortaya dökmekten nefret ediyorum ama ona yaşadığı her şeyi anlatmadım. Sanırım o bile benim ne kadar çok şey bildiğimi bilmiyor.

Ama o, bu durumdan kurtulmanın mümkün olduğunun kanıtı.

Eldivenlerimi çıkarıp atıyorum ve malzemeleri tekrar çantaya koyuyorum.

"İyileşmesi kolay olmalı," dedim ona bir şişe Advil uzatarak. "Gerekirse biraz da ibuprofen."

Ama sonra sol elinin uyluğunun üzerinde durduğunu, serçe parmağının kenarında kan olduğunu fark ettim. Elini kaldırdım ve avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirmeme izin verdi.

Bu kan değil. Neredeyse doğum lekesine benziyor ama doğum lekesi değil.

Kırmızı, pütürlü et, avucuna, bileğinin dışındaki çıkıntılı kemiğe ve kolunun biraz yukarısına yayılırken bazı yerlerde hala kabarmış gibi görünüyor, ancak yanık çok eski, çoktan iyileşmiş. Yara izi asla geçmeyecek olsa bile.

Bu da neyin nesi? Çok acı verici olmalı.

Gözlerimi hızla yukarı kaldırdım ve baktığımda, doğrudan bana baktığını gördüm. Büyük, koyu renkli gözler, birdenbire tetikteydi.

“Her türlü savaştan kaçan mülteciler var,” diye fısıldıyor. “Askerlerin olmadığı savaşlar. Her gün önünden geçtiğiniz evlerin içinde.”

Onu izliyorum.

“Etrafınızda fark etmediğiniz tüm hapishanelerin içinde,” diye mırıldanıyor, “çünkü parmaklıkları göremiyorsunuz.”

Elini geri çekip yumruğunu sıkmadan hemen önce, tekrar eline baktım.

"Onları asla geride bırakamazdım," diyor bana.

Onlar. Onun arkadaşları mı?

Ve sonra birden aklıma geldi.

Çocuklar. Evde. Onları pencereden gördüm, seslerini duydum. Kardeşleri olmalılar.

Çocuklarını anne babalarının yanında bırakmak istemiyor.

"Teşekkür ederim," diyor, yaralı kolunu vücuduna doğru tutarak sandalyeden kalkarken.

Ona bakmıyorum, çünkü yine hayat hakkında bir şeyler biliyormuş gibi davrandığımı, oysa aslında hiçbir şey bilmediğimi hissediyorum.

"Sağ tarafta odalar var," dedim ona. "İsterseniz mutfakta yemek var."

Kapıya doğru yürüyerek uzaklaşıyor, ama sonra sesini duyuyorum. "Baban bunu kendi başına yapmadı."

Başımı çevirip kapı eşiğinde durmuş, sırtı bana dönük olan kadına baktım.

"Birisi ona yardım etmiş," diyor bana. "Ona sor."

O gidiyor ve ben boş kapı aralığına bakıp düşünmeye devam ediyorum.

Sanırım babam için daha kolaydı. Tek kardeşi amcamdı ve babam daha küçüktü. Aro gibi bir durumu yoktu. Kendisinden başka kimseye bakmak zorunda hissetmiyordu. Babasıyla birlikte sonsuza dek cehennemde kalabilirdi, ama oradan kaçmayı başardı.

Kardeşim yok ama kuzenlerim var. Eğer aromantik olsaydım, onları da bırakamazdım.

Ve biliyorum ki, eğer durum tam tersi olsaydı babam kardeşini terk etmezdi.

Onu izliyorum, bir monitörden kaybolup diğerinde beliriyor, başka bir koridordan geçip bir odaya giriyor. Benim odamdan çok uzakta bir oda.

İçeri girince gözlerimi indirdim ve elimi monitörün yanındaki düğmeye götürdüm, gözümün ucuyla onu odasında gördüm. Kameraları gözetlemek için kurmadım, sonuçta buraya kaç kişiyi davet edeceğimi de bilmiyordum ama...

Tam kapatıp durduracakken başımı kaldırıp onun kapüşonlu kazağını çıkarmaya çalışmasını izledim. Bomber ceketini hâlâ ayaklarımın dibinde yerde duruyordu.

Kolunu kendine yakın tutarak vücudunu çalıştırıyor ve kapüşonlu kazağını başından geçiriyor; altında beyaz bir atlet var.

Sırtına dökülen koyu renk saçlarının sandığımdan daha uzun olduğunu gördüm, ancak yatağa doğru topallayarak giderken nefes alışverişi

düzensizdi ve gömleğinin boynundan beline kadar bir kan lekesi vardı.

Kaşlarımı çatıyorum.

Neden bana söylemedi? Başka bir yerde yaralandığını unutmuştum.

Burada otururken acı çektiğine dair bir belirti yoktu.

Onun sendeleyerek yatağa doğru gittiğini, dizlerini yere indirdiğini ve yüzünü battaniyeye gömdüğünü izliyorum; sonunda kendini teslim ederken ağır ağır nefes alışverişi buradan bile görülebiliyor.

Kalkıp yanına gitmeye çalışıyorum ama daha fazla yardıma ihtiyacı olsaydı zaten sorardı. Benimle kavgaya edecek.

Elimi uzatıp monitörü kapatıyorum ve ona biraz mahremiyet sağlıyorum.

Yanılmışım. Bomba çok gürültülüdür; sadece kitle imha silahı olarak ve sadece bir kez kullanılabilir.

O bir bomba değil.

O sabırlı, sessiz, inatçı ve kararlı biridir.

O, çelik gibi dayanıklıdır.

Bir balta gibi.

CHAPTER SEVEN

Aro

Üzerime doğru bulanık bir figür yaklaşıyor ve göz kapaklarım çok ağır olduğu için gözlerimi kırptıyorum. Hareket ediyor, yaklaşıyor ama bir türlü netleşmiyor. Bu nedir?

Ama sonra gözlerimi birden açtım, rüya görmediğimi fark ettim ve aniden oturur pozisyona geçtim, başımı sağa sola salladım.

Odayı şöyle bir gözden geçiriyorum, tüylerim diken diken oluyor.

Ama kimse yok. Kapalı kapı karşımda duruyor ve odada benden başka sadece mobilyalar var.

Orospu çocuğu.

Saçlarımı yüzümden çekip battaniyeyi üzerimden atıyorum, kolumdaki yakıcı acıyla yüzümü buruşturuyorum. Sargılı yaraya bakıyorum ve dün gece olanlar bir anda aklıma geliyor.

Bok.

Yatağımdan kalkıp tahta kapıya doğru yürüdüm ve kolunu çevirdim.

Hâlâ kilitli. Derin bir nefes verip arkamı döndüm ve odayı tekrar kontrol ettim.

Bronz kafesin içinde, aynı renkteki zincirle asılı dört küçük mum şeklindeki ampul var; odaya girdiğimden beri ışıklar hala yanıyor. Sanırım açıkken uyuyakalmışım. Etrafa bakındım, yatağın altında kısmen gizlenmiş solmuş, antika halıyı ve kapıya dönük, çapraz duran çalışma masasını fark ettim. Masanın sağındaki duvarda, zar zor seçebildiğim, orman ve hayvanları betimleyen, boyası dökülmüş büyük bir duvar resmi vardı. Masanın çekmecelerini karıştırdım ve sonra vücudumdaki acıdan irkilerek yere eğilip yatağın altına baktım.

Ancak oda boş görünüyor. Üstelik kalıcı bir sakini de yok. Kıyafet yok. Makbuz yok. Değerli hiçbir şey yok.

Kolumdaki bandajı açıp inceliyorum, yaranın etrafında biraz kurumuş kan görüyorum. Rengi değişmemiş, sızıyor veya eskisi kadar şiş değil. Şimdiye kadar dikiş attırdığım zamankinden daha iyi kapanmış.

Muhtemelen ileri düzey CPR sertifikasına sahip. İzci.

Şapkamı, sweatshirt'ümü giyip kapüşonumu başıma geçirdim ama dünya önümde eğildi ve duvara yaslanmak zorunda kaldım. Başımı öne eğip nefes alıp verdim ve başımın mı döndüğünü, midemin mi bulandığını, ağrımın mı yoksa açlığımın mı olduğunu anlayamadım. Dün sabahtan beri hiçbir şey yemedim.

Sendelleyerek yanına gittim, bana verdiği Advil şişesini kaptım ve birkaç hap çıkarıp ağzıma attım. Hapları kuru kuru yuttuktan sonra şişeyi yatağın üzerine fırlattım ve kapı kolunu çevirerek kapıyı açtım.

Tünelin içine adımımı attığım anda, serin bir hava akımıyla birlikte müzik beni karşılıyor.

Bu metal müzik. Ne İspanyolca ne de İngilizce. Ne dediklerini anlayamıyorum ama solumda gitarların tiz çığlıklarını ve davulun ritmini duyuyorum. Beni neden buraya geri getirdi ki?

Aklımdan binlerce soru daha geçiyor, dün gece de aklıma gelen ama sormaya tenezzül etmediğim şeyler bunlar.

Peşimden geldi. Neden beni eve kadar takip etti?

Bana güvenmiyor. Demek ki sebebi bu.

Beni kalmaya zorlayacak mı?

Deneyebilir.

Kulağıma bir ses takıldı, arkamdan gelen bir ayak sesi gibi, ama başımı çevirdiğimde karanlık tünelin sonunda hiçbir şey göremedim. İleri doğru yürüyerek gözetleme odasına doğru geri döndüm, oradan geçtim ve sağa dönerek mutfığa girdim.

Trent ocağın başında, son ses müzik çalarken tavaya yumurtaları sürüyor. Tereyağının kokusu burnuma geliyor ve çenemdeki sinirler seğiriyor, tıpkı bir şeyin gerçekten çok lezzetli olacağını bildiğinizde olduğu gibi ağzım sulanıyor.

Ceketim beton tezgah üzerinde duruyor, onu alıp giyiyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum, telefonumu hala bulamıyorum.

Ona dik dik baktım. Telefonuma ihtiyacım olacak.

Müziğin sesi kısılıyor ve boş taburenin önüne bir fincan kahve bırakıp gözlerime bakıyor. "Vegan mısınız?" diye soruyor.

Kaşımı kaldırdım. Siyah fasulye-kabak çekirdeği burgeri ile McDonald's'ın ekonomik menüsü arasındaki fiyat farkını biliyor mu acaba? Aman Tanrım...

O gülümsemesini zor tutarken ben de oturdum. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Sonra da tereyağında kızartılmış, üzerine çırpılmış yumurta ve doğranmış pastırma konmuş bir dilim ekmekten oluşan bir tabağı önüme koydu.

Hiç tereddüt etmeden alıyorum. Koşarken enerjiye ihtiyacım olacak.

Dışlerimi yumurta ve tost ekmeğine batırıyorum, ekmeğin çıtırtısı müzik gibi geliyor. Tereyağı dilime değiyor ve bir an için yedi yaşında, komşumuz Clara'nın mutfağında, müzik çalarken Noel için ikramlar hazırladığım bir çocuk oluyorum. Lezzetli, sıcak ve her şey güzel kokuyor.

Güzel bir an.

Bir gün mutlu olmayı düşündüğümde, bu seyahat etmek, güzel bir araba almak veya önemli bir yerde çalışmak değil. Tam olarak olmak istediğim yerde olduğum, bunun gibi binlerce an yaşamak demek. Bir sonraki an berbat olabilir. Yine aynı koruyucu aileye geri dönmek, aynı sorunla uğraşmak veya bu akşam ne yiyeceğimi bilmemek zorunda kalabilirim, ama bu... bir... anda, manzarayı seviyorum.

Ekmeği ikiye katlayıp içindeki tüm yiyecekleri ezerek dört lokmada hızla bitirdim. Boğazımı temizleyip yutkundum ve uzattığı portakal suyunu bir çırpıda içtim, ardından biraz kahve yudumladım.

Hawke tabağını hazırlarken ben de cesaretimi kaybetmeden konuşmaya başladım. "Yaklaşık doksan bin dolara ihtiyacım var," dedim ona. "Ve senin de tutuklanmaman gerekiyor, bu da bizi bir ekip yapıyor diyebilirim."

Hiç etkilenmeden arkasını dönüp yumurtalarını bir dilim tost ekmeğinin üzerine sürüyor. "Ve Polis Memuru Reeves'i de durdurmamız gerekiyor," diye ekliyor.

Birlikte çalışmamız gerektiği konusunda hemfikir gibi görünmesine biraz sevindim, ama onun hedefi benimkinden daha yüksek. O herifi susturmayı çok isterdim ve bunu yapabileceğini düşünmesi de çok tatlı.

"Mallar nerede?" diye soruyor, tencereyi lavaboya bırakırken. "Uyuşturucular mı? Operasyonu mu? Garajda mı?"

Elimle bardağı sıkıca kavrayıp ısıttım. "Ondan bir şey mi çalmak istiyorsun?"

"Senin en iyi yaptığın şey bu, değil mi Rebel?"

"Aro," diye hatırlattım ona. "Sekiz ay önce isyancı olmayı bıraktım."

Bana bakmadan başını salladı. "Ve benim adım Hawke," dedi. "'Seni piç kurusu' gibi değilim."

Yumurtalarının üzerine Tabasco sosu dökerken gülümsememi zor tutuyorum. Demek bunu anladı, değil mi?

Kahvemi yudumlarken büyük salona göz gezdiriyorum ve tavana yakın köşelerde küçük ışık yansımaları fark ediyorum. Yüksek pencerelerden gelen güneş ışığını yakalayan objektifler. Dün gece uyuduğum odada bir kamera mı vardı acaba?

"Dün gece monitörlerinde gördüklerime bakılırsa, şehirde bir sürü güvenlik kamerası var," dedim. "Bunlar sizin kameralarınız mı, yoksa ilçe kameralarına mı bağlıyorsunuz?"

Elini tezgâha dayadı, diğer eliyle açık sandviçini aldı. Karnı önlüğünün hemen üzerinde kasıldı ve ben göz kırparak bir yudum daha aldım. "Ameliyatı nerede?" diye devam etti.

"Bunu bildiğimi nereden çıkardın?"

Bir lokma alıyor, yemeği yere bırakırken yavaşça çiğniyor.

"Sen benim yaşımdasın," diyor, "yani bu yıl mezun olmalıydın ama olmadın."

Dinliyorum.

"Sekiz aydır okula gitmiyorsun," diye devam ediyor, "koruyucu annen çekler gelmeye devam ettiği sürece umursamıyordu, değil mi? Ama artık yaşıb büyüdüğü için o çekler bile sana bir yuva sağlamıyor."

Kupadan yayılan ısı ellerimi yakıyor ama ben daha sert bastırıyorum.

"Dokuz yaşındayken ve on dört yaşındayken annenin evinden alındın." Yumurtalarının üzerine biraz tuz serpiyor. "Ama kardeşlerin alınmadı, bu yüzden sanırım annen senin üvey babana sebepsiz yere saldırdığını söylediğinde ona inandılar."

Onun işine odaklanmasını ve ağzından çıkan saçmalıkları izlerken omurgamı dik tutuyorum.

"Ama sosyal hizmet görevlilerine nedenini hiç söylemedin," diyor bana, "çünkü evde ne olursa olsun, sistemde olmanın daha kötü olduğunu biliyordun ve bunu kardeşlerin için istemiyordun. Hugo, Nicholas ve Axel senin koruyucu kardeşlerindi. Onlarla on beş yaşındayken tanıştın ve o zamandan beri onlarla birliktesin."

Bir lokma daha alıyor, bana bakıyor ve beni tanıdığını sanıyor, oysa sandığımdan bile daha az tanıyor. Neredeyse göz hizasındayız, ama nedense bana aşağılayıcı bir şekilde bakıyor, sanki onun için çalışıyormuşum gibi.

“Onlar haraç, kira, borç toplamak için seni gönderiyorlar...” diye devam ediyor. “Bunu birkaç yıldır yapıyorsun. Seni yalnız gönderiyorlar.” Etki yaratmak için duraklıyor. “Bir kıızı.”

Şimdi ne demek istediğini anlıyorum.

“Sana güveniyorlar.” Kendine bir fincan kahve dolduruyor. “İşleri hallettiğini biliyorlar. Geleceği düşünmek zorundasın ve eğitim öncelik gibi görünmediğine göre, sanırım senin için bundan sonraki tek şey bu hayat.”

Bu da demek oluyor ki ben de bu işe yatırım yapmış durumdayım. Bu da demek oluyor ki o, benim Green Street'in önemli bir parçası olduğunu varsaymakta haklı olduğunu biliyor.

Bardağı dudaklarına götürüyor. "Reeves garaja ne sıklıkla geliyor?"

Tereddüt ediyorum. Bana gvenmeyebilir, ama ona güvenmek için de bir sebep yok. Hiçbir tehlikede değıl. Gerçekten de değıl. İstedici zaman kaçıp gitmesini ne engelleyebilir ki? O iş benim tek varlığım. En azından eskiden öyleydi.

Kupayı aramızda bir yere koyup ona baktım. "İşte durum bu, Korsan," diye açıkladım. "İki arabasını da hurdaya çevirdin ve eşyalarını dağıttın. Ben de ona saldırdım. En kötü ihtimalle, ona borcunu ödeyecek parayı bulup onu başından savabilirsin. Ailen zengin."

"Onlar zengin değıller."

"En yakınımızdaki insanlara da saldırabilirler," diye devam ediyorum, onu görmezden gelerek. Şu an ince ayrıntılara takılmıyorum. "Bu durumda, sen ödeyeceksin. Ben ödeyemem. Boğazıma bıçak dayandı. Bu bizi eşitsiz bir duruma sokuyor, bu yüzden sana güvenmiyorum."

Tek bir hızlı hareketle dizüstü bilgisayarı çevirerek ekranı bana gösterdi.

Dün gece göletin kenarında ikimizi izliyorum, ses kayıtlarında gerçekte ne olduğu yakalanmıyor. Sadece bizi, suçlu gibi, tüm dünyanın gözü önünde gösteriyorlar.

Ekranın diğerk yarısında ise adı, kişisel bilgileri ve hakkında çıkarılan suçlamaları içeren bir veri akışı yer alıyor.

Bu, devriye arabasının arka koltuğunda her bulunduğumda polis memurunun ekranında hızla geçenlere tıpatıp benziyor.

Bir yudum daha alıyorum. Yakalama emrinden kurtulabilirdi ama video her şeyi değıştiriyor. Green Street'i aptal gibi gösteriyor. Bu Shelburne Falls için kötü olabilir. "Yani, şimdi işin bitti," diyorum.

Ama o sadece başını salladı. “O şerefsizin bu yaptığının yanına kalmasına asla izin vermeyecektim. Ama eğer içini rahatlatacaksa, evet, ben

de seninle aynı durumdayım.” Tabağımı alıp arkasını döndü ve bulaşıkları lavaboya koydu. “Ondan kurtulmak için İntikam Gecesi'ne kadar vaktimiz var.”

“Neden Kin Gecesi?”

"Çünkü derslerim gelecek hafta başlıyor ve bu da, hakkımda yakalama emri olduğu gerekçesiyle okul yönetiminin kabulümü iptal etmesi durumunda adımları temize çıkarmam için yeterli zaman sağlıyor."

Son dakikaya kadar bu işi uzatabildiğine göre, okul için çok uzaklara seyahat etmeyecek demektir. Kin Gecesi, yazın sonunu ve yaklaşan futbol şenliklerinin heyecanını kutlar. Partiler, Esir Değişimi, Rekabet Haftası... Lise yıllarına özgü bir şey ama ben lisedeyken bile pek umursamamıştım.

"Peki ya başarılı olursak, ben ne yapacağım?" diye soruyorum ona.

Arkasını dönüp kalan tabakları topladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlat edindiğim kardeşlerim de onun için çalışıyor," diye belirtiyorum. "Onların para kaynağını ellerinden aldığımda ne yapacaklar? Yine de tamamen güvende olmayacağım."

Başını salladı. "Ben senin bütün hayatını düzeltmek için burada değilim." Buruşturulmuş peçeteleri çöpe attı. "Kendini içine soktuğun bu karmaşanın bir kısmından kendin kurtulabilirsin. Sonuçta, onun arabasını sen çaldın."

"Beni satın almaya çalıştın."

"Eski çekiciliğimi geri kazanmaya çalışıyordum," diye öfkeyle söylüyor. "Hepsi bu."

Önlüğünü çıkarıp kot pantolonuyla tezgâhın üzerine koyuyor. Telefonunda bir şeylerle meşgul oluyor, parmakları şimşek çakmaları gibi hızla tuşlara basıyor.

O gerçekten çok önemli, değil mi?

"Neden bana bakmıyorsun?" diye soruyorum.

Sözlerim beklediğimden daha yumuşak çıktı ama beni duydu. Ekranın üzerinde başparmaklarını havada tutarak durakladı ve bir dakika kadar sonra mavi gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdu.

Gerçekten de oldukça çarpıcılar. Gözleri. Mavi bir ton, içinde bir saniye var olan ve bir saniye kaybolan mor bir ışıkla karışmış su mavisi gibi.

Ancak gözlerin kendisi badem şeklindedir.

Sonra başka şeyler fark ediyorum. Uzun burun, yüksek elmacık kemikleri, kalın, koyu kirpikler, kaşlar...

Şaşkınlığımı gizledim. Tanrım, kendisi olmaktan ne kadar keyif alıyor olmalı. Beyaz gibi görünüyor ama muhtemelen diğer Amerikan yerli öğrencilerine verilmesi gereken üniversite bursuna başvurmasına izin veren o küçük kutucuğu işaretliyor.

Boğazımı temizleyip başka yöne baktım. "Uyuşturucuları nereden bulduğunu veya bize nasıl ulaştırdığını bilmiyorum, ama parasını bizzat kendisi alıyor."

"Ne zaman?"

Alaycı gülüşümü engelleyemiyorum. "Alışkanlıklarına bağlı kalmak için fazla zeki. Her zaman farklı bir şey yapıyor." Tekrar ona bakıyorum. "Ama daha yeni topladı, yani en az bir hafta sürecek. Bana bir kamera getir, ben yerleştireyim, sonra da bekleriz."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Garajdan kimseye görünmeden geçebilir misin?"

"Hayır, ama fark edilmeyecek birini tanıyorum."

Gülüyor. "On üç yaşında birini kullanmıyorum."

Ne zamandan beri? Tommy Dietrich'i ihtiyaç duyduklarında güldürmek için kullanıyorlar elbette.

"O yalnız bir çocuk ve sanırım bu sizin ailenizin suçu," diye karşılık veriyorum. "Bu kasabada Trent-Caruthers imparatorluğunun bilgisi olmadan pek bir şey olmaz. O çocuğa çok kötü davranılıyor. Ona yapacak bir şey verin."

Orada duruyor, bana bakıyor.

"Telefonumu ver." Elimle uzattım. "Onu arayacağım."

"Onun evine gideceğiz," diye yanıtlıyor. "Babası işe gidecek."

"Nereden biliyorsunuz-?"

Bana ters bir bakış attı ve ben sustum.

Kameralar. Doğru. Muhtemelen bu şehirdeki herkesin programını biliyordur.

Peki ne için? Neden insanları izliyor?

Bilmek istiyorum ama cevabı almak için onunla konuşmak istemiyorum.

"Eğer onu yakalarlarsa, içeri girmemiz gerekecek," diyorum. "Ve o da buraya, bizimle saklanmaya geri dönecek."

"Buraya bizden başka kimse geri dönmeyecek."

Adanın etrafında dolaşıyor, yanımdan geçiyor ve nedense kendimi durduramıyorum. "Burası senin için ne ifade ediyor? Burayı nasıl buldun?"

Yanımda dururken ona yukarıdan bakıyorum, ama gözlerini bana çevirdiği anda bir an nefesim kesiliyor.

Gözlerimi kırıştıırarak ocağa doğru döndüm.

"Ben sana baktığımda neden gözlerini kaçırıyorsun?" diye soruyor bunun yerine.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

Hawke

Kolunu sormalıydım ama eminim bana vururdu. Böyle insanlar yardıma ihtiyaç duyduklarını kimseye söylemektense kaynar suda haşlanmayı tercih ederler. Onunla konuşmanın imkanı yok.

Telefonumu çıkarıp aramadan önce saate bakıyorum. Saat altıyı geçmiş.

Dört kez çalması gerekti, ama kuzenimin boğazını temizleyip uykulu bir sesle, "Evet, buradayım. İyi misin?" dediğini duydum.

Gözetim odasına doğru ilerlerken, kameralardan birini bizim sokağımız olan Fall Away Lane'e çevirirken başımı salladım. "Güvenliğim için o kadar mı endişeleniyorsun ki uyuyorsun?"

"Zaman geçirmemi sağlıyor," diye mırıldanıyor.

Arabasının evin önünde park halinde olduğunu görüyorum, bu da babasının bu sabah erkenden garajdan çıkması gerektiği anlamına geliyor. Zaten kalkmış, kamerayı onların yanındaki eve çeviriyorum ve anne babamın veranda ışığının hala açık olduğunu görüyorum. Muhtemelen yatmamışlardır, ama umarım yatmışlardır. Endişelenmelerini istemiyorum.

Elbette, her halükarda böyle olacaklar, ama en azından uyuyabilirler.

"Odamıza gel," dedim ona, solumdaki monitörde yerel haberleri, sağımda ise sosyal medyayı açarken. "Komodinin üzerindeki dizüstü bilgisayarımı ve yedek anahtarımı al. Bisikletimi de getir ve eski ana cadde otoparkına park et."

"Hawke, anne baban bunu benim aldığımı bilecekler," diye karşı çıkıyor. "Geri döndüğümde beni köşeye sıkıştıracaklar."

"Şimdi hareket edersen olmaz," diye yanıtlıyorum, bir elimle yazarken diğer elimle telefonu tutuyorum. "Arabayı bloğun sonuna kadar sür, sonra çalıştır."

"Ama yağmur yağıyor."

Gülüşümü kendime saklıyorum. Canım pahasına koşuyorum ve o da eskiden Oreolarını çaldığım zamanki gibi sızlanıyor. Aslında bu rahatlatıcı. Başımın belada olduğunu itiraf etmek istemediğim gerçeğini bir süreliğine unutmamı sağlıyor. "Seni seviyorum," diye takılıyorum.

"Ugh..." Ve cevabımdan memnun kalmayarak telefonu kapattı.

Aro kameralardan birinde görünüyor; tabağını yıkıyor ve bir bardak suyu tamamen içtikten sonra bardağı tekrar doldurup bir bardak daha içiyor.

Sol tarafa geçip ekranları tararken, yerel gazetede inşaat nedeniyle gölete erişimin askıya alındığına dair bir haber gördüm, ancak nedenine dair daha fazla ayrıntı yoktu. Makaleleri tek tek inceledim: Amcamın, 6 numaralı otoyoldaki eski hastaneyi büyük bir müteahhidin satın alıp kumarhaneye dönüştürmesini engelleme çabası, veli-öğretmen derneğı toplantısının tutanakları ve "Bir Kooperatif Ne Kadar İşbirlikçi Olabilir? Gerçekten mi?" başlıklı ifşa yazısı.

Ama benimle ilgili hiçbir şey yok. Ya da onunla ilgili.

Drew Reeves, halkın bizi bulmasına yardım etmesini istemiyor.

Harika. Bu hiç iyiye işaret değıl.

Klavyemi yükselticiye koyup monitörlerin önüne geçiyorum ve ilçe veri tabanını açıyorum. Çok fazla düşünme fırsatım olmadan parmaklarımı hareket ettirmeye zorluyorum.

Kız tahmin edilemez. Ve çok fazla yükü var. Eğer o çocuklar için eve dönerse, Reeves çoktan üvey babasıyla arasını sağlamlaştırmış olacak. Kız eve adım attığı anda bunu anlayacak.

Annesine güvenilebileceğinden emin değılim. Kendi çocuğunu ihbar edecek çok az insan var, ama şu anda her iki ebeveyni de elinden alamam. Bu çocukları koruyucu aileye vermek Aro Marquez'in benimle daha işbirlikçi olmasını sağlamayacak.

Ama üvey babasının gitmesi gerekiyor.

240 – Saldırı, diye yazıyorum. Aile İçi Şiddet, Silahlı Kişi, Çocuk İstismarı, Yerleşim Yerine Ateş Açma ve...—düşünüyorum ve sonra omuz silkiyorum—Ölü İnsan Cesedi'ni de ekliyorum.

Birkaç hafta boyunca uydurma tutuklama emirleriyle hapiste kalacak, ondan sonra her şey anlaşılacak. Ve belki de şansım yaver gider. Bazı kısımları kesinlikle doğru ve bunu kanıtlayabilirler.

Son bilinen konumunu dün geceki silahlı saldırıdan sonraki hastaneyle ilişkilendiriyorum ve her zaman yaptığım gibi, ya inanılmaz derecede zekice ya da gerçekten çok aptalca bir şey yapacağımı bildiğimde enter

tuşuna basmak üzere duraksıyorum. Nefesimi verip tuşa basıyorum. "Boş ver."

Sosyal medya sayfalarımı baktığımda, oradaki hikayenin resmi haber kanallarının anlattıklarının tam tersi olduğunu görüyorum. Aro ve benim videolarımız dolaşıyor, hem o hem de ben etiketleniyoruz ve olaya dahil olduğumuz apaçık ortada. Onun sayfalarına baktığımda ise, bir yıldan fazla süredir kullanmadığı bir Instagram hesabı ve sekiz takipçisi olan, hiç videosu olmayan bir TikTok hesabı görüyorum ve hafifçe gülümsüyorum. Dünyadaki herkes gibi hayatını bu kadar açıkça paylaşmadığı için rahatladım, ama muhtemelen hayatını yayınlamıyor çünkü yayınlayacak ne var ki? Gerçekten ergenlik çağını yaşama şansı hiç bulamadı.

Bir an duraklıyorum, düşüncelere dalıyorum. Aklım göletten, silah sesine, eline ve tanıştığımızdan beri geçen sekiz saat içindeki her şeye gidiyor. Saçlarımı elimle karıştırıp kafa derimi ovuyorum ve aynı anda hem gülmek hem de kusmak istiyorum. Bu ilişki beni öldürecek.

"Vay canına!" diye biri bağılıyor.

Gözlerimi kırıp yukarı baktığımda bunun bir TikTok videosu olduğunu fark ettim.

Schuyler ekranda bağılıyor, ben de önümdeki videoya bakakalıyorum: "Sevgilin sana dokunmuyor VE bu gece yüzüne tekme atan kızla kaçıyor..." "En azından artık eşcinsel olmadığını biliyorum."

Doğrudum, çenemi kilitledim ve tenimin altında sıvı gibi bir sıcaklık yayıldı.

Kadın, Asher Young'ın üzerine ters pozisyonda oturup onun kendisini okşamasına izin verirken etrafında kahkahalar kopuyor. "O sadece 3...2... 1... diye unutacak bir pislik..."

Elini uzatıp kısa üstünün altına sokarken, kadın da ona yaslanarak sanki yerime başkası koymak çok kolaymış gibi gülüyor.

Orospu çocuğu.

Ve kendimi durduramadan, yorumlara bakmanın hiçbir faydası olmadığını bilmeme rağmen, sayfayı aşağı kaydırıyorum.

"Kraliçe!" diye sesleniyor birçok yorumcu.

Hadi bakalım, kızım!

Kulağa tam bir baş belası gibi geliyor. "Daha iyisin!" diyor bir başkası.

Başka bir yerden alıyor. Sana söylemiştim!

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi yorum bölümünü taramaya devam ediyorum. "Kahrolası insanlar."

Asher ağzını onun ağzıyla kapatıyor ve eski sevgilim neredeyse ona sürtünüyor. Telefonumu alıp numarayı çeviriyorum.

İkinci çalışta telefonu açıyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece derin bir nefes alıyor.

"İyi misin?" diye neredeyse fısıldadım.

Onu aramamalıydım. İçimdeki her şey bana kızgın olanın ben olduğumu söylüyor. Onun kızgın olacağı ne olabilir ki?

Ama o hâlâ sessizliğini koruyor. Dört ay önce onu gerçekten çok beğeniyordum. İki ay önce de onun doğru kişi olabileceğini düşünüyordum.

Bu benim hatam değil.

Boğazımdaki zımpara kağıdı gibi sert tadı yutkunarak geçirdim. "Kendine bir şey kanıtlamak ya da benden intikam almak için geri dönüşü olmayan bir yere gitme," dedim ona.

Video berbat bir hareketti. Başka kimseyle birlikte olmadığımı bildiği halde, ismimi söylemeden beni rezil etmesi çocukça. Sanki insanlar benim hakkımda yeterince konuşmuyormuş gibi. Kimden bahsettiğini biliyorlar.

Ama onun gerçekte ne yaptığını biliyorum ve başkasıyla birlikte olup pişman olmasını istemiyorum.

"Güvende misiniz?"

"Sen benim kardeşim değilsin," diye tısladı. "Sevgilim gibi davran ve kıskan."

Ekranın sesini kısıyorum ama görüntünün tekrar tekrar oynatılmasına izin veriyorum, onun ona benim ona yaptığım her şeyi yapmasını izliyorum, tek fark muhtemelen benim gibi durmaması. "Şimdi onunla mı birliktesin?" diye soruyorum.

"Onunla birlikte misin?"

"Öyle değil," diye çıkıştım, videodan arkamı dönüp odada volta atarak. "Olaylar o kadar çok başka şey oluyor ki, bunları görmenize gerek yok—"

"Onu becerdim."

Sustum, sessizliğe büründüm. Onun onu o şekilde elde ettiği görüntüler zihnimde canlandı ve telefonu o kadar sıkı tuttum ki çatlama sesini duydum.

“Senin her zaman yaptığın gibi beni durduracağını bekledim durdum.” Dün gece hiç sarhoş olmamış ve yaptığı her şeyi kasten yapmış gibi, yumuşak, net ve sakin bir sesle konuşuyor. “Ama o sadece saçımı daha sıkı kavradı ve tekrar tekrar boğazıma doğru kendini itti, Hawke.”

Nefes alamıyorum.

"Beğendim," diye fısıldıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Gerçekten bu kadar mı kızgınım? Bu gerçekten bu mu? Midemdeki bu ağırlık hissi? Onu geri mi istedim? Haftalar önce, sonunda başka birini bulacağını bilerek onu bıraktım. Acaba düşündüğümünden daha mı çok acıyor?

“Bunu sana neden anlattığımı biliyor musun?” diyor Schuyler. “Çünkü seninle güvende olduğumu biliyorum. Kimseye söylemeyeceksin. Beni sosyal medyada rezil etmeyeceksin. Mükemmel bir beyefendisin, bu yüzden büyük bir beladan kurtulduğumu hissediyorum.” Kadın hafifçe gülüyor. “Seninle sevişmek çok kibar olurdu. Yatakta ne kadar sıkıcı olacağını şimdi anladığıma sevindim.”

Gözlerimi kapatıyorum, lise boyunca bir sürü kızın bir araya gelip bu lanet olası sonuncusunu oluşturduğunu hatırlıyorum. Her biri, denemediğimde kendilerinde neyin yanlış olduğunu merak etmiş, vazgeçtiğimde kırgınlaşmış ve bazıları da hayır dediğimde hiç pişmanlık duymadan zehirli bir tavır sergilemişti. Son sınıfa geldiğimde, kendilerini suçlamayı bırakıp birlikte gülmeye başlamışlardı.

Omzumu çevirip onun kucağında oturan kadını, geçen ay benim kucağında olduğu gibi izledim ve istediğini verseydim ona hiç yüz vermeyeceğini biliyordum.

"Yine de," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim, sonunda sesimi bularak, "İstediğin kişi ben değil miyim?"

Bir an sessiz kalıyor ama sonra sözlerini buluyor. "Evet, yaptım."

Dudaklarımın kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı ve monitörlere doğru yürürken onu izliyordum ama aslında kendimi görüyordum. Bırakmadığım birini kucaklayan kendimi görüyordum.

“Cinselliği düşünüyorum,” diyorum usulca. “Sürekli. İstiyorum.”

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve o hayal dünyasının derinliklerine dalıyorum.

“Birisiyle karanlık bir yerde olmak istiyorum,” diyorum ona. “Dar bir alanda. Ona dokunmak ve iki kelimeyi bir araya getirememek, çünkü ondan başka hiçbir şey göremiyorum.” Nefesim tekrar sığılıyor ve kan

kasıklarına hücum ediyor. “Beni tasmayla bağlıyor. Zaman donuyor. Buna ihtiyacım var. Tekrar tekrar. Bacaklarının arasındaki sıcaklık. Ağzı.” Dudaklarımı ıslatıyorum. “Vücudunun her santimi benimkine nasıl bastırılmış, yine de ona daha yakın olmaya ihtiyacım var.”

Derin bir nefes alıyor ve benim sertleşmem artıyor.

"Bunu çok istiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı.

"Gömleğini yukarı çek."

Tereddüt ediyor. "Yanımda uyuyor."

Tekrar gülümsüyorum. "Gömleğini yukarı çek."

Yutkunduğunu duyuyorum. "Tamam," diye fısıldıyor.

Sanırım o, yatağında, sıcacık ve yumuşak bir şekilde yatıyor.

“Sertleştim.” Yavaşça nefes alıp veriyorum. “Kafamın içine girip külotunu indirdiğimde, dudaklarının benimkine değdiğini hissettiğimde hep çok sertleşiyorum. Bacaklarının arasındaki ten. Çok sıcak ve ıslak.”

Kafamdaki kızın çenesini yukarı kaldırıyorum, bana bakmasını sağlıyorum çünkü o da korkuyor ve güçlü olmama ihtiyacı var. Kalbinin atmasının sebebi benmişim gibi bana ihtiyacı var ve benden aldığı şeyi başka kimseden alamaz.

Bu, seks ve daha fazlası.

Schuyler nefes nefese, "Bahse girerim ki tamamen kaslısın, bebeğim," dedi. "Çok sertsin."

“Öyleyim.” Derin bir nefes alıyorum, içim acıyor. “Aklımdaki o kızı çok istiyorum. Hep orada. Çok seksi. Bana yaptığı her şeyde çok iyi. Başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum gibi hissediyorum. Ona ihtiyacım var.”

"Evet..."

Kaslarım geriliyor ama onları gevşetip gözlerimi açıyorum, görüntüler kayboluyor. Schuyler diğer uçta inliyor, mastürbasyon yapıyor ve birkaç dakika önce hissettiğim tüm öfke soğuyor.

Göğsüm terden sıırılsıklam olmuş, aşağıya baktığımda kot pantolonumdaki çıkıntıyı görüyorum.

"Mesele şu ki," dedim ona, ses tonum sertleşerek, "kafamdaki o küçük hayvan bana baktığında ve ben de ona baktığımda... Gördüğüm kişi asla sen olmuyorsun, Schuyler."

O, ufak tefek miyavlamalarını kesiyor ve ben de omurgamı sertleştirerek monitördeki videoyu kapatıyorum.

Videoda dudağının ne kadar şişmiş olduğunu hatırlayarak, "Dudağın acıyor gibi görünüyor," dedim. "Soğuk kompres uygulamayı dene."

Derin bir nefes alıyor ve ben de telefonu kapatırken gülümsememi zor tutuyorum.

Vücudumdaki her kas önce kasılıyor sonra gevşiyor, kanıma bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Yalan söylüyor. Ona oral seks yapmadı. Bu yüzden videoyu paylaştı. Beni tepki vermeye zorluyor. Eğer teklifini kabul etmezsem, gururunu koruyacak. Evde, yatakta, yalnız başına.

Doğrusu, o kızı hayal ederken belirli bir kişiyi görmüyorum. Kafamdaki kız. Asla bir yüz değil. Schuyler olabilir. Kim bilir? Ama sahip olduğum şey bir his. Sadece bir his. Kafamdaki kızla hissettiğim şeyi istiyorum. Güçlü bir şey. Sadece bana özel bir şey.

Gözlerimi aşağı indirip, burada en son kimin kaldığını bilmediğim eski çelik askeri masanın yeşil çekmecesine bakıyorum. Uzanıp açıyorum ve içinde bulduğum ve o zamandan beri orada sakladığım bir tepsi dolusu cep telefonu görüyorum. Nokia'lar, Motorola'lar, kapaklı telefonlar... Sekiz tane, bir zamanlar ölüydüler, ta ki fişe takıp pillerini değiştirene, biraz sihir yapana kadar... Kimin buraya bıraktığını bilmiyorum ama içlerinden birinin kime ait olduğunu tahmin ediyorum.

Siyah Nokia telefonu alıyorum, ağırlığı iPhone'umla hemen hemen aynı; kapağını açıp tuş takımına basınca onun (ya da onun) son konuşması ekrana geliyor.

"Onu öldürmeyin," diye yazıyor telefon sahibi, rehberinde kayıtlı olmayan birine mesaj atıyor. Bu da demek oluyor ki, bu ya geçici bir telefon ya da henüz kurulumunu yapmadığı yeni bir telefon.

Birinin bunu yapması gerekiyor, diye yanıtlıyor diğeri.

Yakında, diye temin ediyorlar.

Bugün.

Bu gece, diye yanıtlıyor işletme sahibi.

Diğeri, "İkimiz de," diyor. "Birlikte."

Bunu ilk okuduğumda kalbimin nasıl hızla çarptığını hatırlıyorum. Bu odadaydım, bu yeri ilk kez keşfediyordum. Sanki izleniyormuşum gibi tüylerim diken diken olmuştu, ama bu yeri keşfetmemin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ve eğer bu mesajlaşmadaki herhangi biri hala hayattaysa ve burada olduğumu biliyorsa, beni rahat bırakıyorlardır.

Şimdilik.

"İzle," diyor diğeri.

Neden?

Çünkü onun bana bakmasını istiyorum.

Ekranın üzerinde baş parmağımla hafifçe dokunuyorum.

Sadece ben, diye açıklıyor.

Telefonun sahibi "Anladım" diye yanıt veriyor.

Bitti. O gün, o gece veya o günden beri geçen yirmi iki yılda başka mesaj yok.

Diğer tüm telefonları aradım, yarısı kurtarılamaz durumdaydı, diğer yarısının da bu telefonla bir bağlantısı yoktu. O gece ne oldu? Onu öldürdüler mi? Adam onun kendisine bakmasını istiyordu. Peki o ne yaptı? İntikam mıydı?

Bunu bilmek istiyorum, hem de buraya nasıl geldiklerini. Kime ait olduklarını. Onlara sahip olan kişi muhtemelen anne babamın yaşlarında olmalı.

Ve onları buraya bırakan kişi muhtemelen hala dışarıda bir yerlerde. Bu yeri bilen tek kişi ben değilim.

Ama dikkatim dağılmadan önce, sağ taraftaki ekrana bir ışık vurdu. Yukarı baktığımda, Dylan'ın bisikletimi High Street'e sürdüğünü gördüm.

"Bundan emin misin?" diye sordu, kaskımı bana uzatırken. "Ailelerimiz bugün bu işi halledebilirler."

Dizüstü bilgisayarım ve anahtarlarımın olduğu sırt çantasını alıp terk edilmiş garaja bıraktım ve ona bir kapüşonlu sweatshirt fırlattım. "İnsanların yanında kal," diye emrettim. "Tamam mı? Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve tetikte olmak daha güvenli. Fallstown'da tek başına pratik yapmaya kalkışma."

Dudak kenarını ısırdı. "Pekala." Ve bu tek kelimelik cevabın ardından hemen ağzını kapattı.

"Ciddi söylüyorum," diye hırladım, yalan söylediğini anladığımda bu onun en belirgin işaretiydi. "Seni göreceğimi biliyorsun. Gerekirse seni buraya, yanıma kilitleyeceğim."

Şehirdeki tüm kameralara erişimim olduğunu biliyor.

"Anladım," diye birden söyledi. "Aptal değilim."

"Düşünmek için zaman ayırdığınızda hayır."

Jared Trent'in kızı olduğu için aşırı telafi ediyor. Pistte onun kadar iyi değilse, bunun sebebinin kız olması olduğunu söylüyorlar ve bu mesajı hayatının çok erken bir döneminde almış. O zamandan beri herkese yanıldıklarını kanıtlamak için canla başla çalışıyor. Umarım bu bir gün ölümüne yol açmaz.

Arkamdan kapı gıcırdadı ve Aro'nun beni takip ederek içeri girdiğini gördüm. Eski itfaiye binası, saklandığımız yerden üç çatı aşağıdaydı, bu yüzden yukarı tırmanıp, dışarı çıkıp, tekrar içeri girdik. Hem de hiç görülmeden.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ıslanmadığından emin olmak için inceledim, sonra da telefonumu çıkarıp Kade'ye mesaj attım.

Bugün dikkatli ol, diyorum ona. İşleri daha da kötüleştirme.

"Al," dediğini duyuyorum Dylan'ın. "Sana olan borcum bu." Yukarı baktığımda elinde bir tomar para olduğunu gördüm.

"Bunu eğlenceli hale getiriyorum," diye yanıtlıyor.

Başımı salladım ve yüzümü ovuşturdum.

Yazmaya başlıyorum, ama sonra Aro'nun İspanyolca küfrettiğini ve ardından "Şimdi kaçak durumdayım ve bana acıyorsun, öyle mi? Senin yardımına ihtiyacım yok, Trent." dediğini duyuyorum.

Boynumu kütürdetirken kaşımı kaldırıyorum. Yeterince eğlendim, diye yazıyorum.

"Hayır, banyo yapman gerekiyor." Dylan burnunu tıkarken yüzünü buruşturdu ve bana baktı. "Balık havuzu gibi kokuyor."

Aman Tanrım.

Aro ona doğru hamle yapıyor ama ben ceketinin kapüşonundan tutup onu geri çekiyorum. Kahretsin. Burada sadece beş dakikam olabilir mi?

"Artık sorumluluk sana ait," diyerek telefonumdaki tuşlara basıyorum ve Kade'ye "Lütfen," diyorum.

Aro elimden kurtulmaya çalışırken, ben de onun paltosunu sıkıca tutuyorum ama Kade'nin cevabını bekliyorum.

Pekala. Ve onun tek kelimelik cevabıyla da, Dylan'dan aldığım cevaptan daha fazla rahat hissetmiyorum.

Telefonumu cebime koyup Rebel'i serbest bırakıyorum, ama kuzenimin yüzünü yeniden şekillendirmeden önce ileri doğru hareket ediyorum.

"Hunter'la konuş," diye talimat verdim Dylan'a. "Ona bu yıl St. Matt's'i bizden uzak tutmasını söyle. Weston'la zaten yeterince uğraşıyoruz, bir de onun bu işe karışmasını istemiyorum."

Grudge Night, bölgedeki tüm liseler için büyük bir ilgi odağıdır, ancak bu yıl herkesin dikkatli olması gerekiyor.

Dylan dudaklarını büzdü ve başka yöne baktı. "Hunter'ın umurunda bile değil. Kin Gecesi onun ilgi alanının çok dışında, eminim bizim bu saçma oyunlarımızla en ufak bir ilgisi bile yok." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Son iki mesajıma cevap vermedi."

"Sorun değil," diyorum ona. "Mesajı almak için cevap vermesi gerekmiyor."

Hunter, Kade'in ikiz kardeşi ama bir Korsan değil. Eskiden öyleydi ama şimdi bir Şövalye. Geçen yıl rakip okulumuza transfer oldu; Kade ile hiç

anlaşamadılar ve sanırım sadece mesafeye ihtiyacı vardı. Büyükbabasıyla birlikte Chicago'ya daha yakın bir yerde yaşıyor.

Dylan ıslak kapüşonlu kazağını çıkarıp kurusunu giydi. "Hunter bizim varlığımızı unutmuş," dedi. "Kade için endişelenmelisin."

"Kade için ne zaman endişelenmiyorum ki?" Kollarımı sırt çantasının içine geçiriyorum.

Ona mesaj attığımı bilmiyor ama ikimiz de mesajı aldık. Kade kavga çıkarmak için her fırsatı değerlendiriyor. Bundan zevk alıyor ve beni sürekli strese sokmasının da pek umurunda değil.

Dışarıdan bir korna sesi geldi ve başımı hızla çevirdim.

"Rahat ol." Dylan kapüşonlu kazağını giyerken ikimiz de garaj kapısının camlarından dışarı bakıyoruz. "Sadece Nuh."

"Sanki bu beni rahatlatmış gibi."

Noah Van der Berg, babası ve erkek kardeşinin Jared'in yarış takımına katılmak için imza attığı zaman ona hediye olarak yaptırdığı, özel yapım, en üst düzey motosikletine binmiş halde kaldırıma yanaşıyor.

Bu adam çok iyi biri, sanki yakışıklı olmak onun işiymiş gibi.

Gözlerimi diktim. Jared tanıdığım en gergin, öfke dolu, baskın erkek. Babamdan bile beter. Yirmi iki yaşında, kaslı sarışın bir kadının kızının odasının karşısında uyumasına nasıl izin verebilir ki?

Dylan kısık sesle güldü, sesini hafifçe kısıp mızımız bir tona büründürdü. "Ah, zavallı Hawke, benim gibi çekici bir kuzeni var," diye takıldı, endişemi ciddiye almadan. Sonra gözlerini devirdi, "Herkes benimle seks yapmak istemez. Rahatla biraz."

Her neyse.

Kapıyı açıp yağmurda yeni ev arkadaşının yanına doğru yavaşça yürüyor. Sanırım minnettar olmalıyım. Onu almaya gelip beni eve geri götürme zahmetinden kurtardığı için çok nazik davrandı.

O benim kardeşim gibi. Evet. Bir kardeş böyle yapar zaten. Sorun yok.

Ama kuzenimle birlikte arabayla uzaklaşmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

Bir saniye sonra Aro yanıma gelip durdu. "Bileğindeki Garmin," dedi benimle birlikte pencereden dışarı bakarak. "Takip edildiğinin farkında mı?"

Yüzüm düştü. Kahretsin.

Geçen yıl Dylan'a aldığım Noel hediyesini -ve bunun sadece adım saymaktan çok daha fazlasını yaptığını- fark eden tek kişi babamdı.

Aro bana şöyle bir baktı. "Çok komiksin."
Sonra arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINE

Aro

Kuzeninın taktığı kaskı alıp başıma takarken o da deri ceketini giyiyor. Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama sürekli ona bakıp fermuarını çekmesini izliyorum.

Komik. Bununla ne demek istediğimi bilmiyorum. O komik değil. O...

İkiyüzlü. Amacına hizmet ettiği sürece kanunu çiğnemekte bir sakınca görmüyor. Suç işlemek onun için bir tercih değil, haklı bir eylem.

Evet, gerçekten komik biri. Kurallarının herkes için geçerli olduğunu, ama kendisi için geçerli olmadığını düşünmesi çok komik. Bu da onu, tanıdığım diğer ayrıcalıklı Falls çocuklarından farklı kılmıyor.

Ama küçük bir farklılık var. Onu tahmin etmek, düşündüğümünden daha zor. Dylan Trent ve Kade Caruthers gibi insanları anlamak daha kolay. İnsanların onları tanımasını istiyorlar.

Hawke bilerek soğuk davranıyor. Katı. Ve bu sadece bana karşı değil. Sürekli tetikte. Bunu dün gece kuzenleri ve arkadaşları geldiğinde fark ettim. Herkesle birlikte liderliği ele alıyor.

Bisiklete bindi, kaskını taktı ve motoru çalıştırdı; uzaktan kumandaya basıp garaj kapısını açmadan önce, davetli olup olmadığını işaret etmek için omzunun üzerinden bakma zahmetine bile girmedi. Ben de bacağımı bisikletin üzerinden atıp arkasından bindim.

"İnsanlar motosikleti tanımaz mı?" diye soruyorum, arkamdaki emniyet demirine uzanıp tutunarak.

Ama orada değil.

Motoru çalıştırıp vitesle takıyor, motor fırlıyor ve ben de tam o sırada garajdan hızla çıkıp giderken ceketini yakalamaya çalışıyorum. Şerefsiz.

Sağa dönüyoruz ve botlarımız ayaklıklara bastırırken bir an düşecekmişim gibi hissediyorum. Ceketinin arkasındaki deriyi

yumruklarımla kavrayıp öne doğru eğiliyorum ama fazla değil. Ona dokunmak zorunda olmaktan hoşlanmıyorum ve eminim o da hoşlanmıyor.

Cumartesi sabahı kasaba henüz tam olarak uyanmamışken bisikletle yolumuza devam ediyoruz ve bu durum hoşuma gidiyor. Elbette görülmek istemiyoruz ama erken sabahları seviyorum. Geceye kıyasla dünyanın size ait olduğunu hissediyorsunuz. Günün başlangıcı, bitişinden çok farklı. Sanki bir şey olmak üzereymiş gibi.

Ani bir frenle durdu, yukarıdaki ışık kırmızıya dönerken dengemizi sağlamak için ayaklarını yere bastı. Trafik ışığında bekledik, serin yağmur ellerime ve boynuma iyi geldi çünkü hava zaten çok sıcaktı.

Üstelik kiri de temizliyor. Kapüşonlu kazağımın yakasını vücudumdan uzaklaştırıp burnumu içine sokup kokluyorum.

Sonra ellerimi ceketinden çekip, sanki hâlâ kokumu almayacakmış gibi olabildiğince geriye doğru kaydım. O kadar da kötü kokmuyorum. Belki bugün koruyucu annemin evine gizlice girip temiz kıyafetler alabilirim.

"Bana sıkıca tutunun," diye sesleniyor.

Gazı kökledi, hızla uzaklaştı ve ben de bacaklarımla motosikleti olabildiğince sıkıca kavradım, ama motosiklet bir üst vitese geçti ve sarsıldı. Ona tutundum, sırtına yaslandım. "Yavaşla!" diye homurdandım.

Ama sonra polisi görüyorum.

Kahretsin.

Yön değiştiriyor ve ben de kollarımı beline dolayarak sırtına sokuluyorum; o da tekrar sağa dönüyor, bir yan sokağa giriyor, sonra da bir sonraki bloktan sola dönüyor.

Hepimizin araba kullanırken hız kontrol noktasını çok geç fark ettiğimizde yaptığı gibi nefesimi tutuyorum. Yakalandığımızdan eminiz ve sadece dikiz aynamızda meyve sepetlerinin ışıklarının yanmasını bekliyoruz.

Dişlerimi sıktım, sanki kontrol edemiyormuşum gibi kollarımı ona daha sıkı sardım.

Arkamdan siren sesini duymayı bekliyorum.

Ama buna dayanamıyorum. Arkama doğru bir bakış atıyorum.

Onlar orada değiller. Sokak bomboş.

Omzuna hafifçe vurup, "Hadi!" diye bağırdım.

Fikirlerini değiştirmeden buradan gidelim.

Sağa dönüyor, birkaç blok boyunca hızla ilerliyor, sonra sola, ardından bir sola daha dönüyor, gaza basıp gaza sonuna kadar basıyor. Otoyolda

yarışıyoruz, yağmur kaskıma sıcıyor ve ben de ona olan tutuşumu gevşetip sadece ceketini tutuyorum.

Ama ben onun arkasında saklanmaya devam ediyorum, damlalar isabet ettiğinde ok gibi keskin bir şekilde düşüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu oldukça eğlenceli. Daha önce hiç motosiklete binmemiştim. Ve bir anlığına kendimi hayal etmeye bıraktım. Bir anlığına, ailem, evim ve manikürüm var ve kaçak değiliz. Benimle sevişen bir adamım var ve özgürüz.

Ama işin aslı şu ki, kollarımda tuttuğum o küçük hayvan bana baktığında ve ben de ona baktığımda... Gördüğüm kişi asla sen olmuyorsun.

Tam olarak ne dediğini hatırlayamadığım için özetliyorum, ama daha önce onu duyduğumda gülümsemiştim. Telefonumu geri almak için peşinden gittim, ama sonra gözetleme odasının kapısının hemen önünde durdum, çünkü konuştuğu kişiye tişörtünü yukarı çekmesini söyledi. İçeriye baktım ve dün gece tekmelediğim sarışını bir videoda ekranda gördüm. Kız arkadaşı mıydı? Ona Schuyler diye seslenmişti.

Onun hakkında bazı söylentiler duymuştum—hiç seks yapmadığı söylentileri—ama konuşma tarzı beni şaşırttı. Bir bakıma çekiciydi.

Gerçekten hiç kimseyle yatmadı mı? Vücudunun benimkine yapışmasının verdiği hissi fark etmemeye çalışıyorum. Bacaklarım onun bacaklarını sarıyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, fit ve güçlü. Sadece spor salonunda ter döküyor olması çok yazık.

Omuzunun üzerinden şöyle bir baktım, gidonu nasıl sıkıca kavradığını ve elinin arkasındaki damarların belirginleştiğini fark ettim. Birine dokunduğunda nasıl bir his veriyor acaba?

Karnımda bir sıcaklık hissi oluşuyor ve gözlerimi birkaç kez kırıp başka yöne bakıyorum.

Ama o kıza karşı acımasız davranması doğrudu.

Bu çok nazik bir davranıştı ve rol yapamayacak kadar aciz olmasına sevindim. Hayatındaki kaç erkek, istediklerini elde etmek için ona onu sevdiklerini söyleyecek? Kaç erkek bekar oldukları halde bekar olduklarını söyleyecek? Bence o, vermeye razı olmadığı bir şeyi asla almazdı. O, farkında olduğundan daha şanslı, çünkü bu açıdan o nadir bulunan bir insan.

Otoparka giriyor, motosikletini park ediyor ve ben de bir deponun kenarına park etmiş arabasına kadar onu takip ederken soru sormuyorum. Birkaç kez arkama bakıyorum, sonunda rahatlayıp gülümsüyorum.

Polisten kaçıma alışkınım. Onun da alışkın olup olmadığından emin değilim ama bu konuda fena değil. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

Sürücü tarafındaki kapıyı hızla açıp içeri girdi, ben de yolcu tarafından onu takip ettim ve ikimiz de kasklarımızı arka koltuğa attık.

Etrafıma bakıyorum, siyah koltuklardan cilalı gösterge paneline kadar deri ve kolonya kokusu her yeri sarıyor, ama onun kokusu öyle değil. Ekim ayının havası gibi kokuyor, serin ve temiz ama yazdan kalma hafif bir esinti de var. Çok ince bir koku. Bu onun arabası mı acaba?

Eski bir Pontiac GTO, gümüş rengi ve tanıdık geliyor ama şu an hatırlayamıyorum. Sanırım Audi'si falan vardı. Onu içinde görmüştüm sanırım. Belki de ailesinden birine aittir.

O arabayı çalıştırıyor, ben de ellerimi ceketimin ceplerine sokup koltuğa iyice çöküyorum. Yola koyuluyoruz, kaldırıma çarpıp sekerek ilerliyoruz, sonra otoyola giriyoruz.

Önümdeki ıslak yola bakıyorum, System of a Down'ın bir şarkısı çalarken durumun ağırlığı içime işliyor. Motosikleti, arabası, ekipmanı, saklandığı yer, yemeği, arkadaşları, kasabası...

Her şey ona bağlı. Kendimi bir yük gibi hissediyorum.

"Telefonuma ihtiyacım var," diyorum.

"HAYIR."

Gözlerimi ona çevirdim. "Telefona ihtiyacım var." Herhangi bir telefon. Gerçekten umurumda değil. "Bana bir tane ver, yoksa ben bulurum."

Acaba benim hata yapmamdan mı bu kadar korkuyor? Yoksa hayatındaki her kadına yaptığı gibi, nereye gittiğimi ve kiminle konuştuğumu kontrol etme ihtiyacı mı duyuyor?

Onu izliyorum, gözleri yola sabitlenmiş, yüzünde hiçbir ifade yok. "Ya sana ihtiyacım olursa?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

Başka kimi arayacağım ki? Kimsem olmadığını biliyor.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki matematik sınavına girecekmiş gibi yola bakıyor.

Sonunda içini çekti, uzanıp torpido gözünü açtı ve içinde en az üç akıllı telefon gördüm. Birini çıkarıp kucağıma bıraktı.

"Şarj et," diyor ve koltuğu ile konsol arasındaki kabloyu çıkarıyor.

Fişi takıyorum. Birkaç saniye sonra bip sesi geliyor, çalışmaya başladığını gösteriyor.

"Kimseyle iletişime geçemezsiniz," diye talimat veriyor.

"Ailemin iyi olduğundan emin olmalıyım."

Üvey babamın tedavi görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yok ve açıkçası umurumda da değil, ama taburcu edilip evine dönüp dönmediğini öğrenmek istiyorum.

Ancak Hawke sadece "Onlar iyiler" diyor.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Üvey babanızın tutuklanması için bir yakalama emri çıkardım."

"Ne?" diye birden bağırdım, yerimde doğrularak. "Nasıl...? Ne...?" Başımı salladım, anladığımdan emin değildim. "Bunu yapamazsın!"

Bunu nasıl başardı acaba? Aman Tanrım.

"Annem faturaları ödeyemezse ne yapacak bilmiyorum," diye çıkıştım. Kahretsin.

Ben de o şerefsizin orada olmasını istemiyorum ama o olmadan, ben olmadan başlarının üstünde bir çatı tutamaz.

Hawke gözlerini yoldan ayırmadı. "Tanıdığın şeytanla tanımadığın şeytan arasındaki farkı anlıyorum," dedi, "ama sana zorla yaklaştırmaya çalışıyordu. Dün gece geldiğimde vücut dilinden bunu anladım. Çocukların olduğu bir evde kalmasına izin veremem."

Ona izin veremez misin? "Durum kontrolüm altındaydı."

O sadece gülüyor.

"Onu kontrol altında tutuyordum," diye daha açık bir şekilde ifade ediyorum.

Sonunda bana baktı ve "Çok komiksin" dedi.

Bu ne demek oluyor Allah aşkına? Kendi sözlerimi küçümseyen, sinsî bir sırıtişla yüzüme geri fırlattı...

Karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama o direksiyonu aniden sağa çeviriyor ve lastiklerin altındaki yol asfalttan çakıla dönüşürken, yukarıdaki ağaçlar gölgelik oluştururken dengemi sağlamak için kapıya tutunuyorum.

Uzun bir yoldan aşağı doğru ilerliyoruz, ama yolun sonunda bir açıklık seçebiliyorum. Tommy Dietrich burada mı yaşıyor?

Yandaki patikalardan birine sapıyor, kenara park ediyor ve biz de arabadan iniyoruz; ben kapüşonumu çekerken ormanın içinden onun evine doğru koşuyoruz. Neden arabayla gidip kapıyı çalmadığımızdan emin değilim, ama eğer açıklarsa dinlemek zorunda kalacağım ve zaten ondan dolayı başım ağrıyor.

Onu takip ediyorum ama öne geçip evin yan tarafına doğru yöneliyorum ve liderliği ele geçiriyorum. Ama o kapüşonlu kazağımın yakasını tutup beni geriye çekiyor.

Hemen arkamı dönüp elini yumrukla ittim. "Dur!"

Bugün ikinci kez oluyor.

"Şşş," diye fısıldadı sertçe ve ben de hemen ağzımı kapatmam gerektiğini anladım.

Beni aşağı çekiyor ve bir çalının arkasına çömeliyoruz, kısa kesilmiş kahverengi saçlı bir adamın kamyonuna bir yemek kutusu taşımasını izliyoruz; beyaz tişörtü bir barın reklamını yapıyor ve yağ lekeleriyle kaplı. Tommy'nin gözleri onunkine benziyor.

"Gittiğini sanıyordum," diye soruyorum Hawke'a.

"Şimdi gidiyor."

Umarım orada ondan ve babasından başka kimse yaşamıyordur.

"Aman Tanrım, gölet gibi kokuyorsun," diye homurdanıyor Hawke. "Hem de ıslak patates cipsi gibi."

Islak patates cipsi mi? Bu da ne demek? Dün gece yağmura yakalandım.

Paslı, mavi Ford araba yolundan yavaşça çıkıyor ve ben ayağa kalkmak için hareket ediyorum ama Hawke beni durduruyor.

Ona dik dik bakıyorum.

"Dün geceki o küçük grup dışında kimse saklandığımız yeri bilmiyor," diye uyarıyor. "Ve şimdi sen de biliyorsun. Tommy'ye söyleme."

"Neden?" diye soruyorum.

Ama elbette cevap vermiyor.

"Bu senin değil, değil mi?" diye soruyorum.

Ona ait değil. Ona el koydu.

"Bunu kendime saklamakla ilgili değil," diyor bana. "Başka hiç kimse bunu bilmemeli. Şimdilik değil. Tamam mı?"

"Neden? Orası neresi?"

Kaşlarını çattı ve bana karşı sabrının tükendiğini anladım, ama neyse.

Bunun yerine bana doğru eğiliyor ve dişlerini fırçaladıktan sonra hala nane kokan nefesini hissediyorum.

Bunu neredeyse kırk sekiz saattir yapmamıştım. O yaklaştıkça ağzımı sıkıca kapattım.

"Şu anda elimizdeki tek avantaj," diyor, "kimsenin nerede olduğumuzu bilmemesi. Kaçınılmaz yirmi beş yıl hapis cezasını mümkün olduğunca ertelemek sizin çıkarınıza değil mi?"

Ne kadar da iğrenç bir herif. "Git bok ye," diyorum.

Gülümsüyor. "Hadi gidelim."

Eve doğru yaklaşıyoruz, pencerelerden herhangi bir hareket olup olmadığını gözlemliyoruz ve ben eğilerek, yan taraftan arka tarafa doğru süzülüyorum.

Hawke'a, "Burada başka aile üyeleri de olabilir," dedim. "Babanın bir kız arkadaşı var mı?"

"Her hafta yeni bir tane," diye ciddi bir ifadeyle söylüyor. "Beni takip etmeye devam edin."

Ama yapmıyorum. Arka verandaya doğru hızla ilerliyorum, bodrum penceresinin yanına çömeliyorum ve içeriye bakıyorum, camın her tarafına yapışmış kir ve çamurun ötesini görmeye çalışıyorum. Açmaya çalışıyorum ama açılmıyor. Ceketimi çıkarıp cama bastırıyorum ve yumruk atıyorum, içerideki beton zemine düşen camın hafif kırılma sesini duyuyorum.

İçeri uzanıp pencerenin kilidini açıyorum. Bu şekilde girmek en iyisi. Yolun görüş alanından uzakta, arkamızda sadece bir orman var. Sonuçta polis bizi arıyor.

"Evlere böyle mi giriliyor?" diye takıldı Hawke. "Bu bir beceri..."

Pencereyi kaldırıp ayaklarım önde olacak şekilde vücudumu içeri kaydardım. Bodruma atladım, o da hemen arkamdan geldi.

Etrafıma bakındım, burada başka kimsenin olmadığından emin olmak için tekrar kontrol ettim.

Pencereyi kapatıyor ve ben de telefonumu sessize alıyorum.

"Soyduğunuz evin gelir düzeyine göre beceri seviyesi değişiyor, tamam mı?" diye yanıtlıyorum. "Bahçesini gördün mü? Günlük ödeme yapılan bir işi var."

Hawke'ın homurdanması beni şaşırttı. Gerçekten de samimi bir şekilde eğlendiğini mi ifade etti, yoksa benimle alay mı etti?

Devam ediyorum: "Ve on vakadan dokuzunda insanlar garip sesleri araştırmazlar çünkü tembeldirler. Bir şey bulmak istemezler çünkü o zaman bununla uğraşmak zorunda kalacaklardır."

Doğru. Ve bazen de akıllıca. Mecbur kalmadıkça başınızı belaya sokmayın. Korku filmlerinde ölenler hep meraklı olanlardır. Yani, yalnız yaşıyorsanız ve çatı katında ayak sesleri duyuyorsanız, orada ne bulacağınızdan hoşlanacağınızı bir an bile düşünüyor musunuz? Odanızda kalın.

Yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyoruz, Hawke önden gidiyor ve ben de ona izin veriyorum. Kapıyı yavaşça açıyor ve çok gıcırıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Dostum...

Onu kenara ittim. Kapı kolunu tutarak kulağımı yaklaştırdım, bir yerlerden televizyon sesi geliyordu. Kapıyı bir santim daha açıp dinledim. Herhangi bir hareket tespit edemediğimden emin olduktan sonra kapıyı açtım, hızlıca etrafı taradım ve onu içeri çekip kapıyı arkamızdan kapattım.

Muhtemelen yatak odasında, ki tahminimce üst katta.

Arkamı dönüp ona beni takip etmesi için işaret verdim. Korkuluğa doğru ilerlerken, oturma odasındaki televizyondan yansıyan ışığın duvara vurduğunu ve uzanma koltuğunda oturan birinin başının arkasının üst kısmını zar zor seçebildiğimi gördüm.

Hawke mırıldanarak, "Birkaç amcası var," dedi.

İyi bilmek. Hafifçe merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve yüzeyine sıcak pembe kuşlar spreyci boyayla çizilmiş açık mavi bir kapı görüyoruz.

Kapıyı açıyorum, onun yataktan fırladığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Aceleyle içeri giriyoruz. "Üzerini giy," diyorum ona.

Uykudan buruşmuş eşofman altı ve tişörtüyle birden doğruldu ve ikimize de donakalmış bir şekilde baktı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadı. "Ben..."

"Vaktimiz yok." Masasının üzerindeki sandalyenin üstünde duran kot pantolonlardan birini alıp ona fırlattım. "Sana ihtiyacımız var. Şimdi."

Pantolonu tutuyor, gözleri bir benimle bir Hawke arasında gidip geliyor, sonra sanki yanımızda başka biri daha bekliyormuş gibi arkamıza bakıyor.

Bir an daha tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Arkanı dön," dedi Hawke'a.

"Acele etme." Tommy'ye dikiz aynasından baktım. "Otur, konuş, rahatla ve sonra... tualete gideceğini falan söyle."

Ona bu işlemi dört kez tekrarladım, bu bana hiç benzemiyor. Ama Hawke'ın bu iş için bir çocuğu kullanma konusundaki isteksizliği, bu sabahkinden daha mantıklı geliyor. Ben hâlâ bir işe giderken geriliyorum, oysa bu işi daha uzun süredir yapıyorum.

Yüzde sekseni tamamen içgüdüye dayanıyor. Çok mu gürültülü? Çok mu sessiz? Herkes bana bakıyor. Biliyorlar. Dikkat dağıtmalı mıyım? Yoksa normal mi davranmalıyım? Bu normal mi? Şu normal mi? Doğru mu yapıyorum? Belki de beklemeliyim.

Mümkün olduğunca ortama uyum sağlamayı öğrendim. Orada olun. Konuşun. Gülün. İçin. Kendi kafanızdan çıkmak için zaman ayırın. O, fırsatı bekleyerek iki saat boyunca içeride olabilir. Acele etmeye gerek yok.

Hawke ona, "Bana her beş dakikada bir mesaj at," diyor. "Mesaj atmazsan, peşinden içeri girerim."

Ona bir şey uzatırken ona baktım. "Metalden olması gerekiyor," dedi.

Aşağıya baktığımda mercekli küçük bir nesne görüyorum. Arkadaki mıkırtısı işaret ediyor. "Yapıştığınan emin ol ve—"

"Ne yapacağımı biliyorum," diyerek sözünü kesti.

Biz daha bir kelime bile söyleyemeden, kadın arabadan indi ve Hawke koltuğunda geriye doğru dönerek, bunu yapıp yapmamamız gerektiği konusunda tereddüt eder gibi kıpırdandı.

"Rahatlayana kadar hiçbir şey yapma," diye seslendim, tam duyabileceği kadar yüksek sesle.

Onun boş sokaktan garaja doğru ilerleyişini izliyoruz ve etrafıma, arabaya ve mahalleye bakarak kimsenin bizi izlemediğinden emin oluyorum. Şansımız yaver giderse, Hugo'nun adamlarının çoğu öğleden sonraya kadar uyuyor olacak. Gün ışığında çok az şey olur; arada sırada bir kurye gelip bir şeyler bırakır, alır gider; ama bu biraz zaman alabilir. İçeride daha az insan olması, ortama karışmayı zorlaştıracak.

Ellerimi ceplerime sokup, midemdeki bu huzursuz hissi geçirmek için boynumu kütletmeye çalıştım. Hugo ona zarar vermezdi, değil mi? Bana karşı hiç şiddet uygulamamıştı, ama ben de onu ömür boyu hapse mahkum edecek bir şey yapmamıştım. Mesela ameliyatının ortasına kamera yerleştirmek gibi.

Onu bu işe karıştırmamalıydık. Bu ağ kontrolden çıkacak ve kim bilir belki de telefonunu kullanarak polisi arayıp şu an nerede olduğumuzu bildirecektir? Onu pek iyi tanımıyorum aslında.

Onun giderek uzaklaştığını izliyorum, uzun beyaz saçlarının mavi tutamları kolayca görülebiliyor, sonra içeri girip gözden kayboluyor. "Bu bir hata," diyorum.

"Bu benim fikrim değildi."

Trent'e baktım, telefonuna dalmış duruyordu. Gözlerimi ekrana indirdim ve adamın kucağındaki kızı tanıdım. "Dün gece tekmelediğim sarışın kız bu mu?"

Tanrım, sanki bir yıl önce olmuş gibi geliyor.

“Şu şişkin dudağı güzelce düzenlemiş.” Gülümsedim ve ayağımı torpido gözüne koydum. “Zar zor fark ediliyor.”

"Dişlerini kaybedebilirdi, Aro."

Başımı koltuğun başlığına yaslayıp gözlerimi kapatarak gülüyorum. Bu harika olurdu.

Ama sinirleniyor. "Komik değil," diyor bana. "Yani, senin derdin ne? Bunların hiçbirisi komik değil."

Bunların hiçbirisi değil. Hayatımı mı kastediyor?

Ceketimin içinde yumruklarımı sıktım. "Ah, beş yıl sonra benimle ilgili hiçbir şeyin komik olmayacağını farkındayım, Zengin Çocuk." Bunu neredeyse dişlerimi sıkarak söyledim. "Bunu bana bu kadar sıkmana gerçekten gerek yoktu."

Ona göre, bizi buraya getiren bir dizi hata oldu ve bunun kendisi için bir alışkanlık olmadığını çok iyi biliyor.

“Gerçekliğimden hiçbir şey kaçmaz, Hawke.” Gözlerimi pencereden dışarı çeviriyorum. “Dudak iyileşecek.”

O sessizliğe bürünüyor ve ben beş yıl sonraki halini düşünüyorum. On yıl sonra kuzeni Dylan'ı. Yirmi yıl sonra da onu. Bana kısa süreli eğlencemi yaşamama izin verebilirler.

"Kolunuz ağrırsa torpido gözünde ibuprofen var," diyor.

Arka koltukta kıpırdanıp durdu ve ağzımı sulandırmam için bana bir şişe su uzattı, ben de alıp camı indirme düğmesine bastım ve şişeyi dışarı fırlattıktan sonra camı tekrar kapattım. Eğer biri için bu kadar endişeleniyorsa, onunla ilgilenebilir.

Sessizce oturuyoruz, ben garaj kapısını izlemek istesem de gözlerimi zorla kapatıyorum. O ise telefonunda bir şeyler yaptıktan sonra müziği açıyor.

Ama birkaç dakika sonra huzursuzlanıyor. "Bu doğru gelmiyor," diye mırıldanıyor.

"Daha üç dakika oldu."

"Onu oraya göndermemeliydik," diyor bana. "Yine bir hata daha. Sürekli hata yapıyorum."

Gözlerimi açtım, ilerideki garaja bakıyordum. "Sana son bir kez daha hatırlatacağım, yoksa iyice aklından çıkaracağım," diye dişlerimi sıktım ve sonra ona baktım. "Kimsenin sana ihtiyacı yok. Tepki de bir eylemdir ve sen de yasayı çiğnedin. Bütün suçu bana atma. Seni, senin beni kullandığın gibi kullanacağım, ama sakın yanlış anlama, sensiz de hallederdim."

"Dün gece gelmeseydim çoktan hapiste olurdun ya da ölmüş olurdun," diyor bana bakarak.

Sadece kıkırdıyorum. "Bu benim ilk maceram değil, Korsan. Senden önce de geldim ve eğer sen gelip de herkesin işine burnunu sokmasaydın, ki eminim bunu yapma alışkanlığın var çünkü kendini üstün hissetmek için her şeye burnunu sokmaya ihtiyaç duyan bir kontrol manyağısın, şu anda hâlâ kuzenini ve kız arkadaşını dövüyor olurdum."

Başını sallayarak sadece gülüyor. "Bu konuşma sıkıcı."

Başımı geriye doğru eğip, açılır tavan penceresinden yukarı bakarak alaycı bir şekilde karşılık verdim: "Bu konuşma çok sıkıcı."

"Çocuk gibi davranmayı bırak," diye homurdanıyor. "Hem de kontrol manyağı değilim."

Başımı çevirip ona baktım. "Kasabadaki herkesi izliyorsun. Tanrı gibi."

Bunu iddia edemez, değil mi?

"Bunu yaparken ereksiyon oluyor musun?" diye soruyorum.

O hareketsiz kalıyor.

"Herkesin her an nerede olduğunu bilmek mi?" diye devam ediyorum. "Kim dersleri asıyor? Hangi eşler aldatıyor? Kim araba kullanmadan önce sarhoş bir şekilde içki dükkanına uğradı? İstedığınız zaman bir hayatı mahvetme gücüne sahip olmak mı?"

O güvenlik kameralarına nasıl erişebileceğini biliyorsa açıkça zeki biri, ama yine de onunla ne yaptığı veya o yerle ne yaptığı belli değil. Odaları aradım. Sadece bir yatak odası var, içinde kıyafetler, kişisel eşyalar ve içinde yatılmış gibi görünen bir yatak var. Odayı kimseyle paylaşmıyor. Orada yalnız kalıyor.

"Seni suçlamam," diye itiraf ediyorum. "Böyle bir güce sahip olmak iyi hissettirirdi. Ama merak etme. Bunun seni tahrik etmediğini biliyorum." Başımı tekrar geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapma sebebin bu değil."

Birkaç saniye geçiyor ama sonunda konuşuyor. "Neden bunu yapıyorum?" Sesi yumuşak, tıpkı dün gece beni iyileştirdiği zamanki gibi.

Gülümsüyorum, henüz o kozu oynamaya hazır olup olmadığımıdan emin değilim. Ya da onun bunu duymaya hazır olduğundan da.

Cevap vermeyince, derin bir nefes verdi ve sonra kapısını açtığını duydum. "Mesaj atmadı," dedi. "Her beş dakikada bir mesaj atması gerekiyordu."

Gözlerimi açtığımda, hemen ileride bir şey fark ettim.

"İçeri giriyorum." Arabadan inmeye başlıyor.

Kolundan tuttum. "Bekle."

O bana doğru bakıyor, ama ben ön camdan dışarı bakıyorum. "İşte orada," diyorum ona, doğrulup oturarak.

Rahat bir şekilde, ona söylediğim gibi telefonunda bir şeyler yazıyor, sonra Hawke'ın yanından geçip arka koltuğa biniyor.

"Sorun ne?" diye sordum ona.

"İyi misin?" Hawke kapıyı sertçe kapatıp koltuğunda döndü ve ona baktı.

Başını sallayarak emniyet kemerini taktı. "Evet. Bitti."

O ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

"Şimdiden mi?" diye patladım. "Sana acele etmemeni, rahatlamayı, ortama uyum sağlamayı söylemiştim."

"Seni kimsenin görmediğinden emin misin?" diye soruyor.

O, kısık sesle güldü. "Çoğu insan öyle yapmaz."

İkimiz de ona bakakaldık, ama ben arkamdan kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için göz ucuyla baktım. Hawke döndü ve kamerayı dizüstü bilgisayarına yükledi.

"Merak etme," diyor bana rahat bir şekilde. "İyiyiz."

Ama hâlâ kararsızım, takip edilmiş olabileceğine dair bir işaret olup olmadığını görmek için tekrar arkama bakıyorum. Öylece girip çıkması şüpheli.

Ama sonra Hawke sadece gülüyor. "Eh, kahretsiz."

Bakışlarını takip ediyorum, ekranında çalışma odasının belirlediğini görüyorum, kamera tam da ona söylediğimiz gibi konumlandırılmış. İki adam bilardo oynuyor, ama geceleri genellikle yaşanan hareketlilik azalmış. Görüntü oldukça net. Hawke'a bakıyorum. Başka nerelere gizli kameralar yerleştirmiş acaba? Ben olsam her yere yerleştirirdim. Bu oldukça eğlenceli.

Tommy boğazını temizledi. "Rica ederim," diye neşeli bir şekilde söyledi.

Gülümsedim ve Hawke dikiz aynasından ona sıcak bir bakış attı. "Teşekkürler, Dietrich."

Bu kadar kolay olsaydı, onu tekrar kullanabilirdik. Tek bir kamera yeterli olmayabilir.

"Peki, ben ne kazanıyorum?" diye neşeli bir şekilde sordu, koltuğunda heyecanla zıplayarak.

Hawke, sanki bugün onunla vakit geçirmekten başka bir şey talep edeceğini hiç beklemiyormuş gibi, tekrar onun gözlerine baktı.

Bana bakıyor. "Yani, paramı almam gerek, değil mi?"

"Evet." Hawke'a baktım.

Joker'in dediği gibi, bir şeyde iyiseniz, asla ücretsiz yapmayın.

Hawke'a tekrar bakarak sırtıttı. "Loop'a gitmek istiyorum."

CHAPTER TEN

Hawke

Loop—başlangıçta tek bir yolken çok daha büyük bir yer haline geldiği için artık Fallstown olarak adlandırılıyor—bugün herkesin olacağı yer. Beni tanıyan herkesin.

Tommy'nin, ailemedekiler de dahil olmak üzere, hâlâ oraya "Döngü" diyen az sayıdaki kişiden biri olması, onun bizimle olan bağının bir hatırlatıcısıdır. Bu ismi babasından alıyor, tıpkı Dylan, Kade ve benim de babalarımızdan aldığımız gibi.

Bu eski usul.

Ve kesinlikle gitmemeliydim. 'Elbette, seni gelecek hafta götürürüm' ya da 'Evet, bu sonbaharda bir ara' diyebilirdim.

Ama yapmadım. Ona onu götüreceğimi söyledim. Neden mi? Çünkü ben de gitmek istiyorum.

Dışarıda kimlerin olduğunu, neler olup bittiğini bilmek istiyorum ve belki de önümüzdeki birkaç gün boyunca Aro Marquez ile birlikte saklandığımız yerde sıkılmak da beni heyecanlandırmıyor.

Arabamın ön konsolunda, yırtık bantlarla kaplı kirli botu dururken, gözümün ucuyla ona baktım, dilimi tutarak.

Evet, bu Madoc'un arabası. Yıllardır kullanmasa da, teknik olarak hala onun arabası.

"Dudak iyileşecek," demişti.

Sanki bana bilmediğim bir şey söylüyordu. Tabii ki Schuyler'ın dudağı iyileşecek. Söylemediği ama benim yine de duyduğum her şey bundan sonra geldi.

Dudağı iyileşecek.

Hayatı devam edecek.

O çok popüler.

Arzu edilen.

Üniversiteye gitmek üzereyim.

Ve hayatındaki her şey büyüleyici ve mükemmel olacak.

Çünkü Aro Marquez'in hayatında hiçbir şey değişmeyecek. Ne kadar çok tekme atarsa atsın, ne kadar sert tekmelerse atsın, Schuyler gibilerin son gülen olacağını biliyor. Aro görünmez olduğunu biliyor.

Tekrar, hafifçe, sol elindeki yanığı inceledim. Kapüşonlu kazağının manşetinden hafifçe görünüyordu, serçe parmağı koyu renkli ve derisi pürüzlüydü; yara tüm parmağı kaplıyor ve elinin arkasının yarısına yayılmıştı, sanki üzerine bir şey dökülmüş ve leke bırakmış gibiydi.

Ona ne olduğunu sormak istiyorum ama bunun yerine ağzımı kapatıyorum. Bu tür konuşmalar birbirine güvenen insanlar içindir. Sadece savunmaya geçecektir.

Loop'a giden toprak yola giriyorum ve hemen frene basarak yavaşlıyorum.

Tommy, "Diğerlerine burada bulunmama izin verildiğini söyleyecek misin?" diye soruyor.

Araba engibeli arazide sallanıyor ve dikiz aynasında çocuğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri iri ve yuvarlak, sanki bütün yol boyunca arkama saklanacakmış gibi hissediyorum.

Ama yine de başımı sallıyorum. "Evet."

Onun neden korktuğunu biliyorum ve korkmakta da haklı. Suç onun değil elbette, ama bir yıl sonra liseye başlayacak ve işler daha da kötüye gidecek. Mücadele etmeye başlaması gerekiyor.

Aro, ellerini ceplerine sokarak önce Tommy'ye, sonra da bana baktı. "Yoksul olduğu için mi?"

Ne? Başımı sallıyorum. "Yeter artık!"

"Öyleyse sorun ne?" diye ısrarla soruyor. "Neden Falls kasabasında istenmeyen tek kız o?"

Karmaşık bir durum. Açıklamaya değmez.

Ama çoğu insan bunun çocukla hiçbir ilgisi olmadığını biliyor. O sadece, anne babamızın babasıyla lisede okuduğu dönemde başlayan bir durumun kurbanı.

Cevap vermeyince, Aro İspanyolca bir şeyler mırıldanmaya başlıyor, duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor ve sanki benim ve ailem hakkında kötü şeyler söylediğini bilmiyormuşum gibi davranıyor.

Bunu görmezden geliyorum.

Tommy, ağaçların ötesindeki uzaklara bakarken gülümseyerek, "Çok parlak," diyor.

Öğleden biraz sonra ama bulutlu gökyüzünün altındaki ışıklar burayı bir karnaval gibi gösteriyor. Tommy daha önce buraya hiç geldi mi? Babası eskiden burada yarışıyordu ama artık burası ailemizin mülkü olduğundan, buraya ayak basmıyor.

"Kaç parça var?" diye soruyor Aro.

"Dört." İki ağaç arasındaki تنها bir alana giriyorum. "Eskiden her yer topraktı. Burası çok değiştiği için amcalarım artık neredeyse hiç gelmiyorlar."

Yeni olduğu zamanlarda görmeyi çok isterdim. Tehlikeli olduğu zamanlarda. Yasadışı olduğu zamanlarda.

"Bunun sebebinin çok yaşlı olmaları olduğunu söylüyorlar. 'Artık yeni kanın yönetme zamanı geldi' diyorlar, ama bence sevdikleri bir yere veda etmeyi kaldıramadılar. Orayı olduğu gibi hatırlamayı tercih ediyorlar."

"Ama baban değiştirdi," diye belirtiyor Tommy. "Ona kızgınlar mı?"

Gülümsedim. "Hayır, evlat." Aynada ona baktım. "Her şey değişir. Dünya böyle işliyor. İnsanlar değişir. Topluluklar değişir. Ve sen de onunla birlikte değişmelisin. Bir grup insan için doğru yol olması, sonsuza dek herkes için doğru olduğu anlamına gelmez. Amcalarım bunu biliyor."

Arabayı durdurup, cüzdanımı ve telefonumu konsoldan çıkarıyorum. "Öğreniriz. Değişiriz. Büyürüz. Büyümezseniz ölürsünüz."

Açılır tavanı kapatıp arabadan inmek için hareket ediyorum ama her yer çok sessiz. Bakıyorum da Aro beni izliyor.

Ne? Ne dedim ben?

Başımı salladım, başımı ağrıtabilecek bir konuşmaya başlamanın doğru olmadığını hatırlayarak. "Kambur durmak sırtınız için kötüdür," diye belirttim, duruşuna bakarak. "Omurga disklerinizi zorlar."

Yüzünde bir değişiklik oluyor; gözlerinin arasındaki kırışıklıklar yumuşuyor ve dudakları kıpırdıyor.

Gülümsüyor mu? Arabadan inerken arkamı dönüyorum.

"Neden bunu yapıyoruz?" diye sesleniyor. "Yani, o gizli odaya geri dönüp sen duruşumu eleştirmeye devam ederken can sıkıntısından ölmek istemiyorum, ama burada olmamamız gerek." O ve Tommy arabadan inip bagajın yanında benimle buluşuyorlar. "Baban burada olacak," diye belirtiyor. "Müdahale edecek. Ayrıca, sınıf başkanısın, yarı ünlü bir yazarın oğlusun ve boyun da... 1.90 metre? Ortama uyum sağlayamıyorsun."

Altmış bir.

Ve haklı.

Ama ailemin beni görmesi gerekiyor ve ben...

"Herkesin kameralı telefonu var, bir de dronlar var," diye devam ediyor. "Ya fark edilirse? Ya bizi saklandığımız yere kadar takip ederlerse?"

Bagajı açıp geçen kış kayak yaparken kalan kapüşonlu sweatshirtleri çıkarıyorum. Arabasını en son o zaman kullanmıştım. Mavi olanı ona fırlatıp kırmızı olanı alıyorum, sonra üç tane yüz maskesi alıp birini Tommy'ye, birini de ona veriyorum.

Ona bakıyor. "Aşı oldum. Takviye dozunu da oldum," diye tersliyor. "Yani sen olmadın mı? Sana hiç benzemiyor. Kanserojen olduğu için diyet gazoz bile içmeyen biri olduğunu düşünmüştüm."

"Yüzünü örtmek için, aptal," diyorum ona. "Kanserojen kelimesini bildiğini fark edip beynin olduğunu sanmaya başlamadan önce tak şunu."

Tommy kendi maskesini takarken o da elimden kaptı. "Aslında akıllıca bir fikir," dedi. "Hong Kong'daki protestocular yıllardır kimliklerini gizlemek için bunları kullanıyorlar. Ayrıca, bunlar bir moda aksesuarı haline de geliyor."

Sonra da parmaklarıyla V şekli oluşturup gözlerinin önünde hareket ettirdiği o eski dans hareketini yapıyor.

Aro ve ben ona bakakaldık. Hong Kong mu?

"Öte yandan, aklım da var," diye Aro'ya takılıyor.

Gülümsememi kendime saklayıp sweatshirt'ümü giyiyorum, Aro da aynısını yapıyor, sonra Tommy'nin elini tutup kapüşonlu sweatshirt'ümün beline koyuyorum, o da tutunuyor.

Aro'ya, "Eğer birbirimizden ayrılırsak, High Street'teki çatıda buluşuruz. Telefonu yanında bulundur," dedim.

"Ve koşmaya hazır olun," diye ekliyor.

Bu bir uyarı, çünkü bunun gereksiz bir risk olduğunu biliyor, ama onu burada kalmaya zorlamıyorum. İsterse gidebilir.

Yürüyoruz, Tommy bana sıkıca tutunuyor, birlikte yarış pistlerine doğru ilerliyoruz.

"Ne kadar çok Mustang var," diye mırıldanıyor Aro, sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Yan tarafa baktığımda amcamın eski Boss 302'sini görüyorum. Çok eski ama burada bir efsane. Dylan bu akşam onunla yarışacak.

"Mustang'leri sever misin?" Tommy'yi çeğiştirerek yürüyorum.

"Onları çok seviyorum," diye iç çekti Aro. "İçine girilmesi en kolay arabalar bunlar."

Adımlarım sendeledi. Aman Tanrım. Ona bir bakış attım ama hiçbir şey söylemedim.

Dürüst olmak gerekirse, eskiden amcalarımın onu çok seveceğinden eminim. Bu kasabada babamın veya amcamın kim olduğunu kimseye söyleyemiyorum, mutlaka biri bana "Ha, tutuklandığımız zamanı bir de sen duy" diye anlatıyor. Sanırım bu yüzden hatalardan nefret ediyorum. Babam benim böyle yaşamam için çok fazla risk aldı.

"Başını belaya sokma," diyorum Aro'ya.

Ağzını göremiyorum ama sanki yüzünü buruşturup kalabalığın arasına karışmadan önce bir şeyler yapıyor gibi hissediyorum. Neredeyse arkasından sesleneceğim ama vazgeçtim. Sonuçta bir Mustang'i sweatshirt'ünün içine saklayacak hali yok.

Başımı öne eğip kapüşonumu gözlerimin üzerine indiriyorum, gelip giden kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Fallstown'da cumartesi günleri, özellikle yaz sonlarında, her zaman çok kalabalık oluyor. İnsanlar tatillerden dönüyor, okul yılının başlamasına hazırlanıyor ve arkadaşlarıyla buluşmak istediklerinde buraya geliyorlar. Gün boyu ve gece boyunca etkinlikler oluyor.

Bisiklet pisti sağ tarafta uzakta yer alıyor, saat birdeki etkinliği bekleyen birkaç tribün dolmaya başlıyor; diğer pist ise eski kaslı arabaların - Mustang'lerin, Charger'ların, Camaro'ların, Challenger'ların ve GTO'ların- motorlarının kükremesiyle yankılanıyor. Amcalarım gibi biraz nostalji ve tarih seven sürücüler.

Havada ulumalar ve tezahüratlar yankılanıyor ve ben de bir numaralı parçaya, yani asıl etkinliğe doğru bakıyorum. Kalabalığın arasından sıyrılıp yaklaşıyorum, Tommy arkamda.

Dylan'ın arabasının kaputunun altında Kade'i görüyorum, amcam Jared'in himayesindeki Noah ise bira yudumluyor ve birkaç kadınla konuşuyor. Babam pistin diğer tarafındaki kulede ayakta duruyor. Hangi silüetten onun olduğunu her zaman anlayabiliyorum. Bilgisayarlar ve güvenlik kameralarıyla dolu masanın üzerinde kamburlaşmış olan o ve muhtemelen kalabalığı gözetleyerek yüksek alarmda. Eminim iptal etmeyi düşünmüştür ama benim geleceğimi biliyor.

Herhangi bir şey olup olmadığını görmek için yüz seksen derece etrafi tarıyorum.

Aro.

Yeşil Sokak.

Ailemin ve arkadaşlarımın geri kalanı.

"Sen deli misin?" diye tısladığını duydum.

Başımı hafifçe çevirerek yanımda Dylan'ı gördüm; omzu koluma değiyordu, arkamdaki her neyse ona doğru dönmüştü ve sanki konuşmuyormuşuz gibi davranmaya çalışıyordu.

"Ne oluyor böyle, Hawke?" diye nefes nefese sordu.

"Uzun hikaye," diye mırıldandım.

Dylan, Tommy'ye bakıyor. Çocuk biraz kıpırdanıyor, muhtemelen kendini saklamaya çalışıyor.

Dylan, "Green Street burada," diyor. "Kade ve beni izliyorlar, onları sana götürmemizi umuyorlar. Seni benimle birlikte göremiyorlar."

Etrafıma hızlıca bir göz attım. "İyi misin?" diye sordum ona.

"İyiyim," diye yanıtlıyor. "Annemle babam burada, Noah da burada."

Noah'ın tişörtünü kaldırıp yüzünü silmesini izliyorum, iki kadın da bu manzarayı görünce neredeyse altlarına işeyecekler.

Annesi ve babası evde olsa da umurumda değil. Eğer yan komşusu değilsem, orada olmasını istemem. İnternetteki videolarda da ondan bir kesit var. Green Street onu hedef alabilir.

"Madoc ve Fallon'un evinde kalın," diyorum ona.

"Neden?"

"Kapıları var. Bu daha güvenli."

Tam o sırada Noah arabasına biner, Kade bir şeyle uğraşırken motoru çalıştırır ve etrafında alkışlar yükselir. Çoğunlukla kızlar. Ben irkiliyorum, ondan hoşlanmamam için bir nedenim olup olmadığından veya sadece kimseye dokunmadan aynı anda birden fazla orgazm yaşatabildiği için kıskanç olup olmadığımdan emin değilim.

Dylan bakışlarımı takip etti ve kıkırdadı. "Dostum, onunla benim aynı evde olmamız konusunda endişelenmeyi bırak."

Bu benim meselem değil. Sadece—

"Annenin yanındayken ondan daha çok endişelenirdim," diye şaka yapıyor. "Bana ona baktığı gibi bakmıyor."

"Ugh..." Gerçekten mi?

"Sanırım baban onu öldürmek üzere," diye mırıldandı, hafifçe gülümseyerek.

"Yardım edeceğim."

“Dikkatli ol.” Omuzunun üzerinden ona baktı. “Dağ Çocuğu baltayı oldukça iyi sallayabiliyor.”

Neyse. Yumruğumu uzatıyorum. "Eve sağ salim vardığında bana mesaj at."

O da kendi eliyle bana dokunuyor. "Aynı."

O sürekli hareket halindeydi ve Tommy ile ben tribünlere doğru yöneldik, ama Aro'nun elinde iki bira ile geldiğini gördüm. Birini kendine aldı, diğerini bana uzattı. Yirmi bir yaşında olmadığını ve parası olmadığını bildiğim için biraya baktım. "Bilmek istiyor muyum?" diye sordum ona.

Cevabımı dinlerken gözlerime baktı ve birasını yudumlamaya devam etti.

Harika. Başımı sallayarak Tommy'ye uzattım. "Git otur ve izle."

Bu gece ben araba kullanacağım ve o da biraz eğlenmeyi hak ediyor. Ne yapalım...

Gülümseyerek maskesini indiriyor ve sanki Noel'de kakao içiyormuş gibi yudumluyor.

Hoparlörlerden müzik son sesle yükselmeye başladı, kalabalığı coşturdu ve sırtımdan terlerin süzöldüğünü hissettim.

Aro birasını içiyor ve etrafına bakıyor. "Sanki bir film gibi."

"Bu nedir?"

"Eğlenmek için neler yapıyorsunuz?"

Bakışlarımı ona indiriyorum. "Hiç yarışa katıldın mı?"

"Eğlence için değil."

Bir an tereddüt ediyorum ama kendimi tutamadan bir kahkaha atıyorum. Bana bakmıyor ama bir yudum daha alırken yüzünde bir gülümseme belirdiğini görüyorum.

Eski ya da yeni, modifiye edilmesi para harcanmış arabaları, gençleri, aralarındaki dramayı, rekabetleri izliyorum...

Ben de aynı şeyi hissediyorum. Hep hissettim. Bir tür boşluk hissi.

Ben Kade ve Dylan gibi bu konuya hiç bağlanmadım. Sanırım Hunter da bağlanmıyor. Bu bizim anne babamızın olayıydı. Ben de bununla büyüdüm.

Artık bundan bıktım.

Onları heyecanlandırdığı kadar beni de heyecanlandıracak, ama farklı bir şey istiyorum. Yeni bir şey.

Annemin tribünde oturan küçük kuzenlerim A.J. ve James'e patlamış mısır verdiğini, sonra da büfeye doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Sakın sorun çıkarma," diye tekrarladım Aro'ya, sonra da uzaklaştım. Annemi takip ediyorum ve giderken ona mesaj atıyorum.

Arkandayım.

Başını öne eğip telefonuna baktığını görüyorum. Omurgası dikleşiyor ve dönmeye başlıyor ama dönmüyor.

Yemek kamyonunun arkasında, diye anlatıyor bana.

Onun gürültüden ve bakışlardan uzaklaşarak, ağaçların bulunduğu tarlaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ama sonra kollar belime dolanıyor ve bir an için korkudan donakalıyorum.

"Onunla hiçbir şey yapmadım," diyor bir kız sesi.

Schuyler. Başımın dertte olmadığını anlayınca derin bir nefes aldım.

"Onun bir şey yapmasına izin verdin," diye yanıtladım.

"Ayrıldık, Hawke," diyor arkamdan. "Bu aldatma değil."

Hayır, öyle değil, ama yine de. Neden kızgın olduğumu bilmiyorum. Bu kadar kıskanç mıyım acaba?

Yoksa gurur mu? Başkasının ona dokunmasına izin verdiği için mi, yoksa ilişkinin bitmesinin sebebi olarak beni kolay bir hedef haline getirdiği için mi kızgıyım? Suç bende değildi. Suç ondaydı. Bunu o yaptı. Başarısızlığımızın tek sebebi o.

Eskiden bunu söyleyebiliyordum ama beş altı Schuyler birasından sonra artık eskisi gibi olmadığını biliyorum.

"Senin olmanı istiyorum," diyor.

Etrafımızda olmayan duvarlar olduğunu hissederek kıpırdanıyorum. Bizi gittikçe daha da sıkıştırıyorlar.

Seksten bıktım. Seks hakkında konuşmaktan bıktım. Seks hakkında düşünmekten bıktım. Herkesin istediği bu mu?

Kollarını üzerimden çekiyorum.

Ama o geri geliyor ve beni yakalıyor. "Özür dilerim," diyor. "İstediğin kadar yavaş gideceğim. Senin küçük hayvanın olmak istiyorum."

Keşke yapabilseydi. Bu noktada keşke herkes yapabilseydi. Bunu hissetmek istiyorum. Her şeyini. Onun her şeyini. Kafamdaki görüntüyü.

Çok fazla.

Ama sürekli duruyorum.

Geri çekiliyorum. Bunu şu an yapamam. "Gitmem gerek."

Çalıların arasına, kamyonun etrafından dolaşarak ilerledim ve annemi jeneratörün yanında dururken gördüm.

Hemen yanıma koşup bana sarıldı, ben de kollarımı onun etrafına sardım, başının omzuma yaslandığını hissettim ve küçükken benim de başımın onun omzuna yaslandığı zamanları hatırladım.

"Baban bana güvende olduğunu söyledi ama çok şükür." Titriyor ve sesindeki gözyaşlarını duyuyorum ama ağlamıyor. "Aman Tanrım, Hawke."

Onu serbest bırakıyorum, artık güvende olduğuma ikna olduğuna göre bana bağıracağını biliyorum.

"Artık ders vermenin vakti yok," diye uyarıyorum.

"Eve dönüyorsun."

"Olumsuz-"

"Bu bir tartışma konusu değil!" diye fısıltıyla bağırdı.

Yeşil gözleri alev alev parlıyor ve ben irkiliyorum çünkü beni korkutuyor. Annemle babam istedikleri her şeyi elde etme konusunda çok yetenekliler. Ne yazık ki ben bu özelliği miras almadım.

Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. "O herif benim için yakalama emri çıkardı," diyorum ona.

"Bununla biz ilgileneceğiz, biliyorsunuz."

"Bunun halledilmesini istemiyorum," diye karşılık verdim, sesimi olması gerekenden daha sertleştirerek. "Onun gitmesini istiyorum."

Gözlerini kaçırıp başını salladı. "Hawke—"

"Ricky arabayı çarptığı sırada uyuşturucu etkisindeydi," diyorum.

Duraksıyor, yavaşça gözlerini kaldırıyor ve beş yıl önceki kayıp yüzünden duyduğu üzüntüyü görebiliyorum. Annem ve babam eskiden çocukları evlat edinirlerdi. Aro gibi çocukları. Ricky on altı yaşındaydı ve evlat edindikleri son çocuktü. O gitti ve hala bunun kendi suçları olduğunu düşünüyorlar.

Onun anlamasını beklerken sessizce birbirimize bakıyoruz. Bu adamı bırakamam. Ona meydan okuyamayacak kadar rahat bir topluluğu terörize ediyor.

"Burada ne demem gerekiyor?" diye soruyor. "Benim yerimde olsaydınız, oğlunuzun meseleyi kendi eline almasına izin verir miydiniz?"

"HAYIR."

Tabii ki hayır. Onun durumunu anlıyorum. Beni tehlikeye atacak hiçbir şey istemiyor. Anlıyorum.

Ama duruyorum, Aro aklıma geliyor ve hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu birden anlıyorum. Yani, biliyordum ama ancak şimdi tam olarak kavrayabildim.

Kimse gelip onu kurtarmayacak. Önümde durup tehlikeyi engellemeye hazır bir düzine adamım var.

Onunla bir anlaşma yaptım. Buna sadık kalmalıyım.

"Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Bana bakıyor, göğsü biraz çökmüş ve morali bozulmuş gibi görünüyor. Sanki bunu söylediğime inanamıyor.

Doğru, ben on sekiz yaşındayım. O haksız değil, ama ben de haksız değilim. Bunu yapıyorum.

"Bence anne babanız ne kadar iyi olursa olsun ya da ne kadar zengin olursanız olun, çocuklar mutlaka başlarını belaya sokacaklardır," diyorum ona. "Yapmanız gereken her şeyi yaptınız, ama ben geri adım atmayaacağım."

Yanağından öptüm ve arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım, ama sonra arkamdan seslendiğini duydum. "Ne yapabilirim?"

Yukarı baktığımda Dylan'ın arabasına bindiğini ve Noah'ın ona bir kask uzattığını gördüm.

Arkamı döndüm, içimi bir rahatlama kapladı. "Madoc'tan polisle konuşmasını rica edebilir misin? Tüm bu olaylarda benim nerede olduğumu öğrenmesini?"

Gerçekten ne kadar büyük bir belaya bulaştığımı bilmem gerekiyor.

Başını salladı ve ben devam ettim. "Ve Tate'den antibiyotikler."

Kaşları saç çizgisine değiyor ama ben ona, "Bana göre değil. Ama ne olur ne olmaz diye söylüyorum," diye temin ediyorum.

O rahatlıyor.

"Ve, eee..." Telefonumu çıkarıp ona tekrar mesaj atıyorum. "Birinin bu adresi kontrol etmesini sağlayabilir misin?" Çocuk Koruma Servisi ile bağlantısı olduğunu biliyorum. "İki çocuk ve bir anne. Henüz... hiçbir şey yapma. Sadece iyi olduklarından emin olmak istiyorum."

Bütün koruyucu aile çocukları benim ailemin evi gibi şanslı evlere yerleştirilmiyor ve daha uzak bir yere gönderilirlerse bu Aro'yu tetikleyebilir. Ama üvey babayı uzaklaştırsam bile annesine güvenmiyorum.

"Bunlar o kızın akrabaları mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Bugün bir telefon görüşmesi yapacağım," diyor.

Ona yaklaşıp tekrar sarıldım. "Teşekkürler." Geri çekildim. "İletişimde kalacağım. Eğer kırk sekiz saat içinde benden haber alamazsan, defol git."

Gözleri kocaman açılıyor ve ben de gülüyorum. "Şaka yapıyorum."

Ağlamak üzereyken koluma vurdu. "Komik değil!"

Gülmeye devam ederken alnından öptüm. "İletişime geçeceğim. Babama iyi olduğumu söyle."

Maskemi tekrar yukarı çekip kalabalığın arasından geçerek, Tommy'nin hâlâ tek başına oturduğu tribünlere doğru ilerledim. Bakınca, Noah'ın motoru çalışırken Dylan'la konuşmaya devam ettiğini ve Kade'in de yakınlarda arkadaşlarıyla sohbet ettiğini gördüm.

Keşke birazcık da olsa endişe gösterseydi. Bu adamların yanında onu sadece ben mi kolluyorum acaba? Eskiden oldukça koruyucuydu ama Hunter gittikten sonra işler değişti.

Tribünlerin kenarından dolaşıp yukarı tırmanıyorum, en üstteki sıraya kayarak oturuyorum ki tüm bakışlardan kaçınabileyim.

Tommy'nin arkasına oturdum, elinde bira bardağı yarı dolu duruyordu. Pistteki piste bakıyordu, elinden bardağı alıp bir yudum içtiğimi neredeyse fark etmedi bile. Bakışlarını takip ettiğimde, Kade'nin ona baktığını ve burada olmasından hiç de memnun görünmediğini gördüm.

Başını hafifçe öne eğiyor.

"Bunu neden yaptığını biliyor musun?" Birayı ona geri verdim. "Çünkü işe yarıyor."

Bir yandan anlıyorum. Babası asla affedilemeyecek bir hata yaptı ve onu kabul etmek, tüm bunları görmezden gelebileceğimizi söylemek olurdu, oysa ki bunu yapamayız. Bu onun suçu değil. Sadece çok kötü bir durum.

Kade ve bu kasabadaki diğer birçok kişi, onun hayatını daha da kötüleştirmek için özel çaba sarf etmek zorunda değiller. Hepimizin arkadaş olması gerekmiyor, ama nazık olabiliriz.

"Mavi saçlı kızlar kimseden korkmaz," diyorum ona.

Gülümsüyor ve bir yudum almadan önce başını hafifçe salladığını görüyorum.

Aşağıdan biri, "Hey, çantam nerede?" diye soruyor.

Korkuluktan aşağı baktığımda Kelsey Smith'in etrafına bakındığını ve etrafı incelediğini fark ettim.

Arkadaşı sandalyesini kenara çekip altını aramaya başladı. "En son ne zaman gördün?"

"Tam buradaydı," diye birden ağzından kaçırdı.

Gözlerimi biraz yukarı kaldırdım ve mavi kapüşonlu birinin kalabalığın arasından süzülerek geçtiğini gördüm.

Gözlerimi uzun uzun kırpyorum. "Burada bekle," diyorum Tommy'ye.

Korkuluğun altından geçerek tribünlerden atlıyorum ve başımı öne eğerek kalabalığın arasından ilerliyorum.

Ama yine de fark ediyorlar. Yanlarından geçerken bana iki kez baktıklarını görüyorum.

Saniyelerimiz var.

Uzandım ve Aro'nun kolunu tutarak onu kalabalığın arasından geçirdim ve sesimi olabildiğince alçak tutarak, "Sana sorun çıkarmamanı söylemişim," dedim.

Elimi kapüşonlu kazağının orta cebine uzatıp, içinde bulacağımı bildiğim parayı çıkardım. Ona dik dik baktım.

Başını salladı. "Ayakkabılarını gördün mü?" diye sordu. "Bunu karşılayabilir."

"Bunu bilmiyorsun."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?" diye itiraz ediyor. "Bununla kumar mı oynayacağım? Annemin geçim kaynağını elimden aldığınıza göre, yiyecek alacağım."

Ona doğru yaklaşıyorum çünkü bağırp çağırıyor ve dikkat çekmeye başlıyoruz. Çenemi zar zor açarak ona hırlıyorum. "Onu evinden çıkardığım için minnettar olmalısın."

Gülerek, "Sen sadece bir sorunu ortadan kaldırdın, bir başkasını yarattın. Ahlak, ikinci banyosu olan insanlar içindir." dedi.

"O halde ben hallederim."

"Ben hallederim!" diye bağılıyor. "Ailemi ben geçindiriyorum, seni değil!"

Herkes bize bakıyor, ben de ona aşağıdan bakıyorum; çok yorgun ve çok sinirli olduğum için onu susturup düzgün davranmasını sağlamak için ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şeyi daha da kötüleştiriyor.

O çok zahmetli. Birinin yapması gerekenin tam tersini tekrar tekrar yapmasını hiç tanımadım. Hem de ne için? Seksen dolar için mi? Neden

gereksiz risk alsın ki? Neden başını belaya soksun?

"Sen aptalca şeyler yaptığın için yakalanacağız," diyorum ona.

"Yani, kız arkadaşını kontrol etmek için halka açık bir yere mi gideceksin?"

Ne? Bu öyle değil...

Dik durup ona dik dik baktım. Az önce Schuyler'ı ve beni görmüş olmalıydı.

Ama ona kendimi açıklamak zorunda değilim. Kimseye kendimi açıklamıyorum zaten. Bu durum uzadıkça daha çok başım belaya giriyor ve o da dinlemeyi reddediyor. Onun yüzünden batmayacağım.

"Bu işe yaramıyor," diyorum.

"Evet, şaka yapmıyorsun."

Bunu boş ver. Hâlâ bir şansım var ve ne yaparsam yapayım, o bir şekilde hapse girecek çünkü sadece bir dakikayı düşünüyor. Yarını asla düşünmüyor.

"Yarın teslim olacağım," dedim. "Size de bol şans diliyorum."

Tommy'yi almak için tribünlere doğru geri yürüyorum, ama arkamdan onun sesini duyuyorum. "Ben de aynısını söyledim, ama buna ihtiyacın olmayacak."

Durup arkama baktım ama o çoktan gitmişti.

Ve ben orada öylece duruyorum, batıyormuş gibi hissediyorum ve yüzeye çıkamıyorum.

Ona ne olacak?

Nereye gidecek?

Hayatındaki erkekler yırtıcı hayvanlardır.

İçimden bir şey koptu ve mavi kapüşonlu kazağı aramak için gözlerimi etrafta gezdirdim. Nereye gitti bu kız?

Onu göremiyorum.

Tommy'yi arabaya geri götürürken, içimden sürekli Aro'nun adını tekrarlayıp duruyorum ve nedenini bilmiyorum.

Belki de böylece asla unutmam.

Yani, onun burada olduğunu hatırlayacağım.

Aro Teresa Marquez.

CHAPTER ELEVEN

Aro

Eski evime yürüyerek gitmem iki saat sürüyor. Eski koruyucu annemin yanına uğrayıp kıyafet değiştirmem gerek belki ama Matty ve Bianca'yı da kontrol etmem lazım. Ayrıca ona ödemem gereken kira param da yok.

Evin giriş kısmında sadece üvey babamın arabası duruyor, bu da mantıklı. Annem muhtemelen şu an işe gitmiş olurdu ve Hawke'ın dediği gibi hapisteyse, arabası burada olsa bile burada olmazdı.

Eve doğru yürürken, onun 1979 model Dodge Dart'ına göz ucuyla bakıyorum. Çalmalıyım onu. İyi bir para ediyor.

Ama Hawke'un sözleri kulağımda çınlıyor. Sadece daha fazla soruna yol açar, falan filan.

Tabii ki haklı. Hugo'nun bunu borcumun ödemesi olarak kabul etmesinin imkanı yok. Tanıdığımız birinden çalınmış bir araba asla olmaz.

Yapabileceğim tek şey, onunla birlikte kaçmak ve yakalanmamayı ummak. Yapabilirim. Yapmalıyım. Nasıl geçineceğimi biliyorum. Yiyecek, yakıt, barınak... Bu gece Chicago'da olabilirim. Çarşamba Seattle'da. Sabah Kanada'da. Baştan başlayabilirim. Yakalansam bile, bir kez olsun farklı bir manzara görme umudu için çok cazip geliyor.

Gidebilirim.

Evin etrafından dolaşıp arka kapıdan içeri süzüldüm; kapıyı kapatmadan önce bile burnuma güçlü bir koku doldu.

Sirke. Derin bir nefes alıyorum, aynı zamanda kabartma tozu ve bulaşık deterjanı kokusunu da hissediyorum. Kokuyu tanıdığım anda tüylerim diken diken oluyor. Bianca temizlemiş.

Marketten alınan mutfak ve banyo temizleyicilerine asla para harcamazdık, bu yüzden her zaman kendi temizleyicilerimizi kendimiz yapardık. Ocağın üzerindeki ampul mutfağı sadece görebilecek kadar

aydınlatıyor, ama ev sessiz ve tezgahların parlaklığı ve ayakkabılarımın altındaki temiz zeminin gıcirtısıyla omuzlarım hemen gevşiyor. Eve geldiğimde veya uyandığımda çok defa kaosla karşılaştım. Sigara ve esrar kokusu. Merdivenlerde kustumuk. Partiden sonra kanepemizde yatan yabancılar. Kavgadan kalma duvarlardaki delikler.

Sirke kokusunu aldığımda her şeyin yolunda olduğunu anlarım.

Cebime uzanıp arka cebimde bulduğum birkaç küçük banknotu çıkarıp saydım.

Kendime alaycı bir şekilde bakıp gözlerimi devirdim ve parayı tezgâhın üzerine fırlattım. Bu, ihtiyaç duydukları şeyi almaya yardımcı olmayacak, ama bir yolunu bulurum. Her zaman bulurum zaten.

Buzdolabının kapağını açıp gerekli malzemelerin ne durumda olduğunu kontrol etmek istedim, ancak kapağı açar açmaz tek tek paketlenmiş jöle kapları ve peynir çubukları yere saçıldı.

Aşağıya doğru eğildim, gözlerimi kısarak etraftaki dağınıklığı toplamaya çalıştım ama raflardaki tüm yiyecekleri görünce tereddüt ettim. Bu da neyin nesi?

Buzdolabı süt, meyve suyu kutuları, salam, atıştırmalıklarla dolup taşıyor... Elimdekileri yere bırakıp çekmeceleri açıyorum ve içlerinin taze ürünlerle dolu olduğunu görüyorum. Dökülenleri tekrar raflara yerleştirip kalkıyorum ve dondurucuyu açıyorum. Tatlılar, et, paketlenmiş makarna ve wok yemekleri...

Doğrulup, gerçeği fark ettim. Annem buzdolabını nadiren doldurur, ama bazen kulüpte büyük paralar harcar ve bazı eğlenceli şeyler alacak parası olur. Dolapları açtım, içinde mısır gevreği, Pop-Tarts ve konserve çorba gördüm.

Ama o asla bu kadar çok şey almazdı. Ve asla pahalı markaları almazdı. Bunu yapan kişi bu aileden değil. Biz böyle alışveriş yapmayız.

Bianca mutfığa girer ve beni görünce durur. Elinde muhtemelen dışarı taşıyacağı çöp dolu bir çöp torbası var.

"Bütün bu yemekler nereden geldi?" diye soruyorum ona, ama sanırım cevabı zaten biliyorum.

Çantayı yere bırakırken gülümsüyor. "Instacart. Birisi bugün sabah teslim ettirdi."

Birisiymiş, yalan! Buzdolabının kapağını sertçe kapatıp kapüşonumu ve şapkamı çıkarıyorum, saçlarımı elimle düzeltiyorum. Üvey babamı tutuklattığını ve bir aylık yiyecek gönderdiğini söylediğinde paniklememe

izin vermişti. Herhangi bir itiraz istemediği için, endişelenmem gereken bir şeyin daha azaldığını söylememiştir.

Ve ben de karşı çıkardım. Onlara asla sahip olamayacakları bir hayatı göstermesine ve umutlarını yeşertmesine ihtiyacım yok.

Bir bardak suyu dolduruyorum ve boşalana kadar içiyorum.

"Aro, ne düşünüyordun?" diye soruyor Bianca arkamdan.

Sessiz kalıyorum, ondan kaçındığım için değil, yaptığım hangi aptalca şeyden bahsettiğinden emin olmadığım için.

Muhtemelen silah sesi.

Bunun yerine konuyu değiştiriyorum. "İyi misin?" Arkamı dönüyorum. "Peki Matty?"

Başını salladı, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "İyiyiz. Yemeği kim gönderdi bilmiyorum ama yardımcı oldu. Cennette gibi hissediyor." Güldü, döndü ve ben de onu takip ettim, ikimiz de köşeden bakıp, televizyonda Flynn Rider şarkı söylerken bir paket tuzlu krakeri kucaklayan adamın ayaklarının kanepenin kenarından sekerek hareketini izledik. "Bütün gün Disney izledi ve atıştırmalık yedi," dedi bana. "Onu durdurmalıyım—"

"Hayır," dedim hızla, bu manzarayı en çok sevdiğim için. Karnı tok ve eğlencesine dalmış. "İstedliğini yesin."

Başını salladı ve biz de sessizce mutfağa geri döndük.

"Seni arıyorlardı," diyor. "Gerçekten burada olmaman gerekiyor."

"Hepinizin güvende olduğundan emin olmak istedim. Annem nerede?"

"Çalışıyorum." Arka kapıyı açıp çöpü hemen dışarıdaki çöp kutusuna attı. "O herif hakkında çıkarılmış bir yakalama emri yüzünden tutuklandı, bu yüzden onu hastaneden aldılar. Kefaletle serbest bırakmak için para toplamaya çalışıyor."

"Elbette, öyle." Ama gülümsememi zor tutuyorum. Tutuklama emrinin sahte olduğunu bilmiyor gibiler. Hawke'un numarası işe yarıyor ve henüz kimse onu fark etmedi.

Telefonumdan numarasını çevirip kapatıyorum. "Bu benim yeni numaram," diyorum ona. "Kimseye verme."

"İyi misin?" diye soruyor.

Neredeyse gülecektim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bazen biraz saf olabiliyor ama iyi kalpli biri.

"Hamile kalırsan olmaz," diye çıktım, ona alaycı ama aslında pek de alaycı olmayan bir bakış atarak. "İlaçlarını alıyor musun?"

Utanarak başka yöne bakıyor.

“Bianca?”

"Evet!" diye fısıldayarak bağırdı. "Kahretsin!"

Ona erkek arkadaşıyla cinsel ilişkiye girmemesini söylemenin hiçbir faydası yok. Gerçekten de sahip olduğu tek şey o.

"Matty'ye iyi bak," dedim ona arkamı dönerek.

“Yapacağım.”

Arka kapıyı açıp bir adım dışarı çıktım, ama birdenbire biri orada belirdi. Geri çekildim. Hugo'nun kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, ama sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi, sanki işi birden çok kolaylaşmış gibiydi.

Bok!

Göğsüne bir yumruk attım, geriye doğru sendeledi ve ben de onu evden uzaklaştırarak koşmaya başladım.

Kapüşonumu yukarı çekip telefonumu kıyafetlerimin içine sakladım ve topuklarımı yere sağlamca basarak olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Tel örgünün üzerinden tırmanıp yandaki arka bahçeye atladım ve sokağa doğru sağa dönmek yerine, evlerin arkasındaki toprak yola doğru sola koştum.

"Sana zarar vermeyeceğim!" diye bağılıyor Hugo. "Neden benden kaçıyorsun?"

Saçmalık.

Ara sokakta durdum, sola sonra sağa baktım. Axel kırmızı Mustang'inin önünde duruyordu ve ben arkamı dönüp diğer yöne doğru koştum.

Gelmemeliydim. Telefon edebilirdim. Onlara yardım edemezsem ne işe yararım ki?

Evlerin arasından geçen küçük bir patikadan sağa dönüp çitin üzerinden atlıyorum ve Weston'ı çevreleyen ağaçlık alana doğru tırmanıyorum.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve arkama baktığımda Hugo'nun peşimde olduğunu görüyorum. Boğazımdan yükselen sesi engelleyemeden inliyorum.

Sırtıma atlayıp beni uzun otların arasına sürükledi ve ben de dirseğimi hızla ona doğru savurdum. Düştü ve ben hızla ayağa kalktım, ama beni yakalayıp ayağa kalktı ve kollarını bana doladı.

“Şşş...” Sanki bir çocuğu tutuyormuş gibi konuşuyor. “Kimse sana zarar vermeyecek.”

Gözlerimden yaşlar sel gibi akıyor ve bacaklarım neredeyse titriyor. Beni sıkıca kucaklıyor, kolumdaki yara acıyor.

"Seni öldürmek ona para kazandırmaz," diyor. "Şükürler olsun, değil mi?"

Onun kollarında çırpınarak hırladım. "Hugo, hayır."

"Şşş."

Ağzıyla kulağıma dokunuyor ve ben titriyorum, bakışlarım yavaşça yukarı doğru yükseliyor. Kafamda Orion takımyıldızını görüyorum, takımyıldızın sol üst köşesindeki yıldızın her kış görünür hale geldiğinde nerede görünebileceğini gökyüzünde işaret ediyorum.

Betelgeuse. Takımyıldızın en parlak yıldızlarından biri. Bana bakıyormuş gibi hayal ediyorum. Beni görüyor musun?

"Bırak gitsin, dostum!" diye bağırıyor Nicholas.

O, bu işe hiç tahammül edemedi.

Ama Hugo sadece homurdandı. "Hepimizin bir amacı var." Sonra da kulağıma, "Tek yol bu. Bunu biliyorsun." dedi.

Sonra çenemi kavradı, yüzümü çevirdi ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı. Çığlık attım.

"Hugo!" diye homurdandı Nicholas.

Beni gör.

Dişlerimi sıkıyorum, kanının tadını alıyorum ve o çığlık atıyor. Ben de öyle. Ölü bir ağırlık gibi yere yığılıyorum, tutuşunun gevşediğini hissediyorum ve koşuyorum. Olabildiğince hızlı. Ağaç sınırını geçip ormanın karanlığına doğru. Koşuyorum, koşuyorum, çamur birikintisine kayıyorum ama çıkmadan önce neredeyse üzerime geliyorlar. Çöküyorum, vücudum neredeyse çamurla kaplanmış halde, bir taş gibi hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

"Bianca çok güzel ve sağlıklı büyüyor," diye bağırıyor Hugo.

Titriyorum.

"Paramı senin ya da onun kışından geri alacağım."

Midem alt üst olmuş bir halde gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bunu yapmak istemiyorum," diyor, ağaçların arasından ve benden uzaktaki manzaraya bakarak. "Ama gerekirse yapacak."

Hugo tam bir pislik, ama ondan Reeves gibi korkmuyorum. Hugo beni ikna etmeye çalışırdı ama asla zorlamazdı. Ve Bianca'nın şu anda Matty'nin sahip olduğu tek şey olduğunu biliyor.

O bunu istemiyor.

"Zaman daralıyor," diye sesleniyor. "Aklınızı başınıza toplayın."

Bir an sonra ayak sesleri geri çekilir ve giderler.

Yağmur tekrar şiddetlenince, küçük su birikintisinden sürünerek çıktım, kıyafetlerimden çamurlar döküldü. Başımı geriye doğru eğdim ama bakmadım. Sadece suyun kiri temizlemesine izin verdim.

Büyümezsen ölürsün.

Ölmek istemiyorum. Artık böyle olmak istemiyorum.

Orada bir süre kalıyorum, umutsuzluğun ve endişenin benden geçip gitmesine izin verirken onların gittiğinden emin oluyorum, böylece kafamı toparlayabiliyorum. Böylece ne yapmam gerektiğini anlayabiliyorum.

Bir süre sonra, yavaş yavaş yürümeye başladım, ara sokaklardan ve evlerin arasından geçtim, telefonumu kontrol ettim ve şarjının bittiğini gördüm. Muhtemelen sudan dolayı.

Karanlık bir köy yolunda sonsuza dek yürüyorum, güneş batarken yol yavaş yavaş sokak lambalarıyla aydınlanıyor ve nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece uzaklara gidiyorum.

En azından Green Street'teki kameradan haberi yok gibi görünüyor.

Aklımdan bir sürü düşünce geçiyor; işe yaramayacak çözümler ve bana yardım edebilecek ama etmeyen insanlar. Annem de bir zamanlar böyle mi düşünmüştü acaba? Baskı çok ağırlaştığında ve seçenekler çok azaldığında, her şeyin bittiğine, hayatının böyle geçeceğine karar vermiş miydi?

Yani, ödeyebildiği faturaları ödüyor, çocuklarının birbirlerini yetiştirmelerine izin veriyor ve ölene kadar kendine arada sırada makul bir eğlence yaratıyor.

Daha fazlasını istedi mi? Hiç istedi mi?

Sizi yıpratıyorlar. Tüm o saçmalıklar, tüm o zaman ve tüm o hayal kırıklıkları, sonunda savaşmaktan vazgeçene kadar devam ediyor. Bunların başınıza gelmesine izin veriyorsunuz. Her şeyin başınıza gelmesine izin veriyorsunuz ve bugün sizi öldürmeyeceği için şükrediyorsunuz, böylece birkaç bira daha içebilirsiniz. Savaşmıyorsunuz, çünkü bir şey olmazsa diğeri olur, o zaman ne anlamı var ki?

Bunun ne anlamı var? Buraya neden geldik?

Yangın merdiveninden yukarı doğru bir adım attığımda, saklanma yerine geri döndüğümü fark ediyorum. Shelburne Falls'tayım. Hava kararmış ve hâlâ yağan yağmurdan sıırıslıklam olmuşum.

Etrafıma bakıyorum, binanın üç katını çıkmış, çatıya doğru ilerliyorum ve birdenbire çok yorgun hissediyorum. Duruyorum, bacaklarım titriyor.

Kaslarım düğümlenmiş gibi sertleşti ve geriye doğru sendelemeden önce korkuluğu kavradım. Merdiven sahanlığının kenarından kayarak üçüncü katın çelik parmaklıklarına popomun üstüne düştüm. Bitti. Hiçbir şeyim kalmadı.

Çamurlu saçlarım göğsüme kadar sarkıyor ve Ağustos havasına rağmen sırlıklam kıyafetlerim içinde titriyorum.

Büyü ya da öl. Ölmek istemiyorum. Hugo'ya geri dönersem, bu beni öldürür. Onun benden yapmamı istediklerini yapamam.

Onu görmeden önce sesini duydum, merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı sesleri. Yanımda durdu ve spor ayakkabısı giydiğini gördüm. Muhtemelen beni kameralarda gördüğünde egzersiz yapıyordu.

Ona birazdan yürüyüşe çıkacağımı söyleyeceğim. Sadece dinleniyorum.

Ama yanıma oturuyor ve nedense gözlerim yaşlarla doluyor.

Hawke yumuşak bir sesle, "Yaralandın mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

Yağmur ızgaraların arasından sızıyor ve neden orada kaldığını, benim gibi sırlıklam ıslandığını anlamıyorum.

Konuşmaya çalışmıyorum çünkü ağzımdan çıkan her şey durumu daha da kötüleştiriyor gibi geliyor. Dün pek umursamıyordum. Bugün ise umursuyorum.

"Büyürken beni bütün bu yerlere götürdüler," diyor. "Çocukken çok zorluk çektiler. Dünyayı görme, neler yapabileceklerini öğrenme fırsatları olmadı." Bir dizini büküp kolunu üzerine koyuyor. Elindeki damar belirginleşiyor, saatinin altında kayboluyor. "Ve henüz hazır olmadan çok önce bana hamile kaldıklarında, bunun onları durdurmasına izin vermemeye karar verdiler. Dışarı çıkacaklardı. Birlikte. Beni sırtlarına bağlayıp gittiler."

Onu çocukken hayal etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Kamp yapmak, yürüyüş yapmak, avlanmak," diye devam ediyor, "And Dağları'nda bozulan otobüs yolculukları ve hatta bir keresinde otostop çekmek zorunda kaldık. Annem gerçekten çok korkmuştu." Biraz gülüyor ve sonra devam ediyor. "Bana yiyecekleri idareli kullanmayı ve erzak toplamayı öğrettiler. Çok az şeyle çok şey yapmayı." Duraksıyor ve tekrar konuştuğunda daha sessiz. "Ama bu, bugüne kadar hiç aklıma gelmemişti..." Gözümün ucuyla bana baktığını görüyorum. "Bütün bunları hiçbir zaman gerçek bir tehlikede olmadığını bilerek yaptım."

Çenem titriyor ve bunu durdurmak için dişlerimi sıkıyorum.

“Asla aç kalmayacaktım,” diyor, “ünkü dünyada asla yalnız kalmayacaktım. Çok büyük bir ailem var. Hepsi de her an yanımda olmaya hazır.”

"Benden farklı," diyor. Ama en azından ne kadar şanslı olduğunun farkında olduğunu, benim dünyamda doğmuş olsaydı belki de şu anki kişi olmayacağını bilmesinin verdiği sıcaklığa rağmen, sert kalmak için mücadele ediyorum.

"Acımanıza ihtiyaım yok," diyorum ona.

Ama hemen karşılık veriyor. "Sana acımıyorum, Aro." Suskun kalıyor ve "Bence sen muhteşemsin" dediğinde neredeyse onu duyamıyorum.

Kalbim duracak gibi oldu ve donakaldım.

İnanılmaz mı? Bir şey mi içti acaba? Belki de saklandığı yere yeterli oksijen girmiyordu?

“On sekiz yaşında birisi için çok şey yapabiliyorsun,” diye mırıldanıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Hala bana bakıyor. “Acaba on dokuz yaşında neler yapabilirsin? Yirmi beş yaşında ve otuz yaşında?”

Boğazıma bir yumruk düğümlendi ve gözlerimi sokağa çevirip yüzümdeki yaşları silkeledim.

“Hadi yapalım şunu.” Sesi yumuşak. “O pisliğin kazanmasını istemiyorum, tamam mı?”

İstiyorum. Bunu onunla birlikte yapmak istiyorum. Sonunda kazanmak istiyorum.

Mücadeleyi asla bırakma.

Hawke ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Tereddüt etmedim. Elini tutarak ayağa kalktım, bedenim artık güçsüz değil, sadece yorgundu.

Ve aım.

Karşımda duruyorum, o da benim karşımda ve birdenbire ne kadar kk hissettiğimi fark ediyorum. Sanki devasa egom biraz snmş ve onun ne kadar uzun olduğunu yeni yeni anlıyorum.

Ona bakmıyorum. "Yemek için teşekkür ederim," diyorum. "demesini yapacağım."

Bir an sessiz kalıyor ve parasını geri istemediğini anlıyorum. İstemezdi zaten.

Ama ona borçlu olamayacağımı biliyor.

O da kısaca, "Biliyorum, yapacaksın," diye yanıtlıyor.

Ve bitti. Konuştuk, kavga etmedik ve onu bırakmak zorunda olmadığım için birdenbire nasıl da mutlu olduğumu anlamak garip.

“Al,” dedi ve uzanıp ceketimi omuzlarımdan çekti. “Sıkayım suyunu. Yıkınız.”

Biraz zaman alıyor ama kabul ediyorum. Başımı sallayarak ceketimi çıkarmasına izin veriyorum ve kapüşonlu kazağımı başıma geçiriyorum, şapka da onunla birlikte geliyor.

Her şeyi sahanlığa bıraktım ve binaya çamur bulaştırmak istemediğim için botlarımı çıkardım. Sonunda ona baktığımda, onun da bana dik dik baktığını gördüm.

Bir an orada durdum. Sırılsıklam olmuş saçlarım yüzüme sarkıyordu, çamur siyah pantolonumu ve kollarımı kaplamış, beyaz atletimi kirli kahverengi bir renge dönüştürmüştü. Yağmur damlaları ayaklarıma çarpıp, şimdiye kadar çıplak olduğunu fark etmediğim göğsüne dökülüyordu.

Karnımın alt kısmında bir şey ısınıyor ve bir anlığına ergen bir kız oluyorum. Bir şey zonkluyor ve nefesimi tutarak başka yöne bakıyorum.

"Astronomi," diyorum.

Yukarı baktım ve o da şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Astronomiyi seviyorum,” diye kendimle ilgili bir şey anlatıyorum ona. “Yirmi beş ya da otuz yaşlarımda astronom olmayı hayal ederdim.”

O sorduğu için.

Gülümsemesi küçük ama güzeldi ve o dokunmadan önce kirli kıyafetlerimi toplamak için eğildim.

CHAPTER TWELVE

Hawke

Onun kurtarılmaya ihtiyacı yok. Belki de bu yüzden bu kadar çok kavga ediyoruz. Her zaman karnını doyurmanın, faturalarını ödemenin, bir beladan kurtulmanın bir yolunu bulmasına, yalan söylemek, çalmak ve dolandırmak anlamına gelse bile, içerliyorum.

Bir şeyleri yapmanın doğru ve yanlış yolları olduğuna ve onun her zaman yanlış yolu seçtiğine içerliyorum.

Ama garajdan kaydedilen görüntülere bakakalıyorum; ekranda uyuşturucu, genç kızlar ve bir yürümeye başlayan çocuk, olabilecek en kötü ortamda koşuşturuyor...

Belki de her şeyi bilmiyorum. Belki de doğru bir yol yok. Ya yersin ya da yemezsin.

Sosyal medyaya giriş yaptım, siteleri taradım ve Fallstown'dan gelen birkaç videoda benim ve onun kapüşonlu sweatshirtlerinin görüldüğünü fark ettim; birkaç yorumda da benim fark edildiğimi gördüm.

Birkaç saat önce saklandığı yere geri döndüm ve telefonunu takip etmeye çalıştım ama sinyal yoktu. Muhtemelen atmıştır.

"İyi misin?" diye mesaj attım Tommy'ye mutfağa doğru yürürken.

Aro yarıştan ayrıldıktan sonra onu bıraktım, ama bugün garajda onu görmediklerinden hala emin değilim.

Bir mesaj geliyor. Evet, neden?

Buzdolabını açıp bir bira çıkarırken neredeyse gülecektim. Birisi ona yanlış baktığında her an ağlayacak gibi görünen bir çocuk için, bugün

tehlikeli bir işi inanılmaz bir kolaylıkla halletti.

Yardıminız için teşekkür ederim, kısaca cevap veriyorum.

Rica ederim.

Telefonumu yere koydum, ama sonra başka bir mesaj sesi geldi.

Tommy, "Yarın müsaitim," diye yazıyor.

Ben de kıkırdadım, başımı salladım ve kendi kendime mırıldandım: "Sana haber vereceğim evlat."

Telefonu adaya düşürdüm, ama sonra arkamdan Aro'nun sesini duydum. "Yani, kuzeninin göğüsleri yok mu yoksa?"

Ne?

Başımı çevirdim ve onu orada, duştan yeni çıkmış, ıslak saçları etrafına dağılmış ve kollarından aşağı sarkmış halde dururken gördüm.

Yüzüm biraz düştü.

İçimde bir şeyler altüst oldu ve keskin bir nefes alıp başka yöne baktım. Bir saniye gözlerimi kapattım. "Ben..." Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok. Hiç bakmadım."

Aman Tanrım. Çekmeceyi açıp şişe açacağını çıkarıyorum, boynum terliyor.

"Yani, kot pantolon iyi," diye açıklıyor, "ama tişört..."

Yutkundum ve arkama baktım; Dylan'ın beyaz JT Racing tişörtünü çekiştirdiğini, göğüslerinin kıvrımlarının, kumaşın vücuduna yapışmasını engellemeye çalışsa bile hâlâ görülebilen iki yarım ay şeklini oluşturduğunu gördüm.

Siyah kot pantolonunun bel kısmının üzerinden ince bir deri parçası görünüyor, pantolonundaki yırtıklar ve delikler bronz tenini ve vücut hatlarını gözler önüne seriyor.

Bira şişesinin kapağını açıp bir yudum aldım, bakmamaya çalışarak ama o kapüşonlu şapkası ve başlığı altında çok şey saklıyordu. Saçları yüzüne dökülmüş, zengin, koyu renkli—neredeyse siyah—gözleri ıslak saç tellerinin arasından bana bakıyordu. Gözlerimi dudaklarına indirdim...

Bir yudum daha alıyorum.

Tişörtü vücudundan uzak tutmaya çalışarak çekiştirmeye devam ediyor. Ben bir şey söylemeyince, ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor ve odada garip bir sessizlik oluşuyor. "Yani, amaşır makinesi olduğunu söylemiştin?"

Aşağıya baktım ve elinde bir çöp torbası olduğunu fark ettim. Çamurlu kıyafetleri. Doğru.

"Evet." Yapacak bir şey bulduğum için minnettar bir şekilde onu götürüyorum. "Beni takip et."

Küçük merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı doğru ilerliyoruz ve ben aynayı açarak pastaneye bakıyorum.

"İstersen Korsan forması bol kesim," diye takılıyorum, Dylan'ın başka bir seçenek daha sunduğunu hatırlayarak.

"Göğüslerim turuncu renkte berbat görünüyor," diyor Aro. "Herkes turuncu renkte berbat görünür, Hawke."

Göğüsler mi? Gerçekten mi...? İyy.

Aynanın içinden geçiyorum, onun da beni takip ettiğini hissediyorum. "Kadınlar 'meme' kelimesinden nefret etmiyor mu?"

Annem asla böyle bir şey söylemezdi.

Ama şakayla karışık, "Ah, özür dilerim. Göğüslerim berbat görünüyor —ah, hayır, 'göğüsler' hâlâ iddialı. Ben de 'meme' demeye devam edeceğim." diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Az önce hissetmiş olabileceğim o ufak çekim aniden kayboldu. Tanrıya şükür.

"Ya da hooters!" diye cıvıldıyor.

İsa...

"Göğüs uçları mı, belki?" Durmak bilmez. "Ya da 'göğüslerim'? Meme bezleri! Memeler!"

Mutfak kapısını iterek içeri girdim ve kapının arkasındaki ocaklardan birine çarparak gürültüyle kapandığını duydum.

"Bunu çok daha kötü hale getirebilirim, Hawke."

"Tanrım, ne kadar da kaba birisin." Bulaşık havluları ve önlükleri yıkamak için Quinn'in buraya kurduğu kombine çamaşır ve kurutma makinesine doğru yürüyorum. Çamaşır makinesinin kapağını açıyorum.

"Gerçekleri söylüyorum," diye alaycı bir şekilde arkamdan söylüyor. "Asla arkadaş olamayacağız."

"Ve belki de sonunda bunun için ağlayacağım." Ona bakmak için döndüm. "Bunun farkına varınca." Makinenin sağındaki rafa işaret ettim. "Orada Tide PODS var. Onları yeme."

Onun homurdanmasını duyarak uzaklaştım.

Çamaşırlarını makineye attı, bir kapsül aldı, içine attı ve makineyi çalıştırdı. Her şeyi sol eliyle yaparken sağ kolu yanında kaldı ve bana çarptı. Üvey babasından aldığı yarayı unutmuştum.

İçeri girdiğinde kontrol etmeliydim. Sanki başka bir kavgadan çıkmış gibiydi.

Sanırım o da bu sabahtan beri bir şey yemedi.

Benim de midem gurulduyor.

Çamaşır makinesinin içine su dolmaya başladığını duyunca, "Acıktın mı?" diye sordum.

Bana döndü ve bakışlarımdan tişörtüne kaydığını gizlemeye çalışarak göz kırptım.

Boğazımı temizledim. "Açlıktan ölüyorum." Arkamı dönüp işe koyuldum, fırını önceden ısıttım ve bir tava ile birkaç mutfak gereci çıkardım. "Buzdolabında bir sos kabı var. Onu alabilir misin?" diye sordum. "Ve pepperoni'yi de bana atar mısın?"

Hafifçe gülümsüyor ve acıktığını anlayabiliyorum. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen benden daha yorgun görünmüyor, bu yüzden işe koyuluyoruz ve gelecek Mayıs ayına kadar boş kalması gereken, mühürlenmiş mutfakta pizza yapıyoruz.

Biraz müzik açıyorum, ikimiz de biraz rahatlıyoruz. Geç saat oldu ve eğer biri geçerken bizi duyarsa veya fırının kokusunu alırsa, bunun Rivertown'dan geldiğini düşünecek.

Güzel bir yanı var aslında; dünyayı görmek ama onların seni görmemesi. Sanki geriye kalan tek iki kişi bizmişiz gibi.

Yaptığım hamuru yoğururken, uzun perçemleri gözlerinin önüne düşerken saçlarını atkuyruğu yapmasını izliyorum. Ben de malzemeleri doğruyorum ve vücudumu ısıtan sıcaklığı durduramıyorum. Bunun neden iyi hissettirdiğini bilmiyorum ama öyle.

Uzun zamandır çevremde olan ve benden bir adım atmamı beklemeyen ilk aile üyesi olmayan kadın o. Onunla birlikte olmak zor ya da baskıcı değil.

O, kolay biri.

En azından bir süreliğine.

"Sen tam bir aptalsın!" diye bağırdı on dakika sonra, hamurun üzerine sos sürerken.

"Şikago usulü pizza pizza değildir," diye karşılık veriyorum, onunla bu saçma tartışmaya girdiğime pişmanım.

"Peki pizzanın ne olduğuna kim karar veriyor?"

"İtalyanlar." Sucuk dilimlerini yerleştirirken, kadının ateş püskürtmeye hazır olduğunu bilmeme rağmen sakın bir ses tonuyla konuşuyorum. "Pizza bıçak ve çatalla yenen bir şey değil. Peki ya ikiye katlanabilen esnek New York pizzası? Kesinlikle harika."

"Allah aşkına, biraz bölgesel gururunuz olsa!" diye kaşlarını çatarak bana baktı. "Biz esasen Şikagoluyuz."

"Bu pizza değil." Çenemi oynatıyorum. "Bu bir etli börek."

"Chicago daha zor," diye çıkıştı yüzüme yaklaşarak. "Daha rüzgarlı, daha soğuk, daha karlı; pizzanızda daha fazla malzeme olması gerekiyor."

"Aman lütfen."

"Hawke," diye devam ediyor. "Ülkenin geri kalanı ağızlarında dört kilo acı ve eti kaldıramıyor."

Aman Tanrım. Ona tam dört saniye boyunca bakakaldım ve sonra...

Kendimi tutamıyorum. Gülmekten yüzümü çevirmek zorunda kalıyorum. "Bu da neyin nesi..."

Gülmekten gözlerim yaşardı ve arkamdan onun sesini duydum. "Haha," diye takıldı. "Yakalandın."

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum, başımı eğdim ve gülmeye devam ettim. "Tamam, tamam... Bununla ilgili söyleyecek bir şeyim yok."

Gülümseyerek yanına gidiyorum ve rendelediği peynirden biraz alıp üzerine serpiyorum.

"Peki, Chicago tarzı pub pizzası hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

O da aynı şeyi yaparak üzerine peynir serpiyor. "Pizza kareler halinde kesilmemeli."

"Kabul ediyorum."

"Bu pizza değil."

Başımı salladım. "Hiç de pizza değil."

O işini bitirirken ben burada bıraktığım kekik ve deniz tuzunu dolaptan arıyorum. Quinn'in fırınları, Büyükbaba Jason'ın tuğla fırınından bile daha iyi, bu yüzden mükemmel pişmiş bir pizza kabuğu istediğimde buraya geliyorum. Ya da Quinn'i neşelendirmek istediğimde. Pizza yapmayı çok seviyor.

Üzerine biraz baharat serptim, odada sessizlik hakim oldu ve Aro'ya baktım, beni izlediğini gördüm. Başını çevirdi. "Şey... kamera hala düzgün çalışıyor mu?" diye sordu.

"Evet. Sen duştayken görüntüleri kontrol ettim. Henüz bir şey yok."

İzlemediğim zamanlarda kayıt yapıyorum, bu yüzden orada ne olursa olsun, onu yakalayacağız. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor. Ne kadar süreyle, işte asıl soru bu.

"Yarın dışarı çıkmam gerekiyor," diyor bana. "Koruyucu annem isteyken gizlice evine girip biraz kıyafet almam lazım."

Ona bakıyorum, onu inceliyorum. Orada onu arayacaklar. Teknik olarak artık kadının bakımında olmasa da, Green Street onun hala o evde kaldığını bilecek. Orada pusu kurmasalar bile, mahalle sakinlerine onun ortaya çıkması ihtimaline karşı dikkatli olmaları söylenecek.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum ona. "Dylan'dan daha büyük beden tişörtler getirmesini isteyeceğim."

"Peki ya iç çamaşırları?" diye ısrarla soruyor. "Sütyenler mi? Yani, onunkileri giyemem. Bana da bir şeyler lazım, Hawke."

Gözlerimi kaçırdım ama sonra tekrar kaldırdım, gerçeği anladım. Şu anda kıyafetlerinin altında hiçbir şey giymiyor. Üzerinde ne varsa çamaşır makinesinde olmalıydı.

Bana bakıyor ama ben hiçbir şey söylemeden pizzayı alıyorum. İç çamaşırı o kadar önemli değil. Bunun için yakalanma riskini göze almak istemiyor.

Araya çöken sessizlik bir öncekinden daha garip ve ona sormak istediğim bir milyon şey var, ama keyfi yerinde ve bunu bozmak istemiyorum.

Neyse ki, o araya giriyor. "Biliyorsun, kız arkadaşının kıskanması yersiz bir şey değil," diyor biramı yudumlariken. "Ben olsam muhtemelen arabayı çoktan çizmiş olurum."

O anı gözümde canlandırırken içimden gülüyorum. Ve haklı olduğunu biliyorum. Başka bir kadınla birlikte saklanmak, görüldüğünden çok farklı bir şey.

"Ben gizlice dışarı çıkıp kıyafet alsam," diyor sesinde neşeli bir tonla, "sen de gizlice dışarı çıkıp onu görüp durumu açıklasan nasıl olur? Her iki taraf da kazanır."

Evet, tabii. Onu gözümünden ayırmayacağım. Aptalca bir şey yapacak.

Ayrıca, Schuyler ile ilgili sorun bu hafta sonundan çok önce başladı. Aro ile hiçbir ilgisi yok ve düzeltilmesi için bir açıklamadan çok daha fazlası gerekecek.

Elinde kalan rendelenmiş peynirden biraz alıp başını geriye doğru eğerek içine atıyor. Onu izlerken her yerim sıcacık oluyor.

Dışarı çıkmak istemiyorum. Burayı seviyorum.

Onunla birlikte.

Bana bu yerin ne olduğunu ve benim için ne ifade ettiğini sordu ve henüz tam olarak emin değilim, ama bir adı olduğunu biliyorum.

Ve bunun ardında pek çok hikaye var. Bizden önce burada yaşamış insanların hikayeleri.

Kasaba halkının çoğu bunun gerçekten var olduğuna bile inanmıyor. Ama var olduğuna inanmayı seviyorlar. Hikayelerin doğru olduğuna inanmak istiyorlar.

Ona bakıyorum ve bir şeyi fark ediyorum. Onlardan biri olacağız. Bir gün insanların anlatacağı hikâyelerden biri. Aro ve ben.

Gitmek istemiyorum. İç çamaşırı için değil. Schuyler için değil. Henüz değil.

Kendimi ondan uzaklaştırıp fırının düğmelerine basıp zamanlayıcıyı ayarladım. "Koluna bir bakayım," dedim ona. "Hadi ama."

"Sorun değil," diye itiraz ediyor ama ben çoktan uzaklaşıyorum, belindeki önlüğü çözüyorum. Önlüğü çalışma masasına geri atıyorum ve onu saklanma yerine geri götürüyorum, kapıyı tekrar kapatıyorum, fırına kimsenin girmeyeceğini ve zaten pizzayı almak için tekrar dışarı çıkmam gerekeceğini bilmeme rağmen.

Onu diğer mutfağa götürüp ilk yardım çantasını ve biraz soğutucu losyon çıkarıyorum. Az önce duş aldı, o yüzden temiz ama ağrı için ibuprofen dışında bir şeyim yok.

Mutfak adasındaki tabureye oturup kolundan tutarak onu yanıma çekiyorum. Tökezleyerek dizlerimin arasına düşüyor.

Yarasını incelerken, "Bunun enfeksiyon kapmasını istemiyorum," dedim. "Eğer enfeksiyon kapacaksa, hastaneye gitmek zorunda kalacağımız için olmayacak."

Bana bakıyor ama ben gözlerine bakmıyorum. Yaraya dezenfektan sıkıyorum, biraz merhem sürüyorum ve temiz kalması için koluna bandaj sarıyorum.

"Dövme yaptırdığını düşünmemiştim," diyor.

Omuzumun üzerinden, göğsümün üstündeki yazıyı incelerken başımı kaldırıyorum. Gerçekten çok küçük. Çoğu insan ilk başta fark etmiyor.

Onu sarmaya devam ediyorum. "Elimde sadece bu var."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bu şiddet dolu zevklerin şiddet dolu sonları olur.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ona. "Eğer bir şey öğrenirsem sana haber veririm."

Başını yana eğip beni inceliyor ve anlamadığım bir dövmeyle neden yaptırdığımı sormadığı için minnettarım. Babamın vücudundaki aynı dövmeyle hayatım boyunca bakıp durdum. Bir anlamı olduğunu biliyorum. Önemli olduğunu biliyorum.

"Neden çocuğum olacağını düşünmedin?" diye soruyorum. "Çok mu anne kuzusuymuşum?"

"Hayır." Gülümsüyor ve beş yaşında gibi görünüyor. Çok tatlı. "Sadece farklı görünüyordun."

Farklı mı? Beni ne zaman gözlemledi ki? Düne kadar hiç tanışmamıştık.

Derin bir nefes alıp boğazını temizledi. "Weston geçen sonbaharda seninle rövanş maçı yapmayı dört gözle bekliyordu," dedi. "Ama sen sezon ortasında takımdan ayrıldın. Seni bir kez oynarken gördüm. Aslında bir önceki yıl."

Demek ki o zaman beni görmüş olabilir. Koluna bandı sıkıca sarıyorum. "Bana göre sen okul etkinliklerine ve futbol maçlarına giden biri değilsin."

"Bir amigo kızına esrar teslim ediyordum."

İstemsizce gülüyorum. Komik değil ama rahatlatıcı. Futbolun onun ilgi alanı olmamasına bir bakıma sevindim.

"Dördüncü çeyreğin bitimine on saniye kala," diyor bana. "Pası yakaladın ve yuvarlanarak bitiş çizgisine ulaştın, böylece galibiyeti garantiledin."

Evet, hatırlıyorum.

"Senin kutlama yapmadığını görene kadar pek umursamıyordum." Bana bakıyor ama ben ona ilaç verip su koyarken bakmıyorum. "İşte o zaman seni fark ettim. Takım arkadaşların etrafını sardı, stadyum çığlıklar ve tezahüratlarla patladı. Onlar sana tutunup tebrik etmeye çalışırken bile sen kenara geri döndün. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandın."

Bunu gördüğüne inanamıyorum. Başkaları da fark etti mi acaba? Kaba olmak istemedim. Sadece...

Orada oturup kısa kollu tişörtünün kolunu aşağı çekiyorum. “Futbolu bırakmadan bir hafta önce burayı buldum.” Gri tuğla duvara bakıp beyaz boyayla yazılmış kelimeleri okurken işaret ediyorum. “‘Vivamus, moriendum est.’ Buraya geldiğimde oradaydı,” diyorum ve sonra tercüme ediyorum. “‘Öleceğimize göre yaşayalım.’”

Kelimelere tekrar bakıyor ve nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Muhtemelen toplamda saatlerce o kelimelere bakmışımdır.

"Futbolu pek sevmiyorum," dedim ona.

Gözlerini birden bana çevirdi, şimdi anlamıştı. O gün o sahada olmak istememiştim. Uzun zamandır da istememiştim.

Kolunu ovuşturarak başını aşağıya eğdi. "Pek çok şeyden hoşlanmıyorum," diye neredeyse fısıldadı. "Bazı şeylere katlanmak zorundasın."

“Bazı şeyleri yaparsınız.”

Onun ne demek istediğini anlıyorum. Futbolu bırakabilirim çünkü burs parasına ihtiyacım yok. İşleri bırakabilirim çünkü paraya ihtiyacım yok. Şanslı olduğumu biliyorum. Seçeneklerim var.

“Bazen de bırakabilirsin. Gidebilirsin. Saklanabilirsin,” diyorum. “Bazen bu sorun değil.”

Gözlerini bana dikti ve göğsümde daha önce hiç yaşamadığım bir duygu kabardı. Onun burada olmasından hoşlanıyorum. Geri döndüğüne sevindim.

Bu gece onu sıırılsıklam, yaralı ve dışarıdan olduğundan çok daha fazla acı içinde sokağa girerken görünce yanına gittim. Gerçekten gidecek başka yeri yoktu. Bu doğru değildi. Bir çocuk nasıl bu kadar yalnız kalabilir? Ne yapmıştı? Kimsesiz kalmasına sebep olacak ne yapmış olabilirdi ki?

O asla kurtarılmaya ihtiyaç duymayacak. Her zaman ayağa kalkacak. Bunu zaten biliyorum.

Bakalım iki yalnız insan birlikte neler başarabilir.

Oturduğum yerden kalktım, tezgahın üzerindeki spor eldivenlerimi alıp giydim. "Artık kız arkadaşım değil. İki hafta önce ayrıldık." Ben ona bakarken o da bana baktı. "Buradan ayrılmıyoruz. Gereksiz riske girmeyelim. Yarın Dylan sana bir şey getirecek. Kaç derece... otuz dört mü?"

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hiç bakmadığını sanıyordum."

"Kuzenime bak, aptal." Kayışı dişlerimle sıkıca çekiyorum. "Sana bakabilirim."

Kaşları yukarı kalktı.

“Pizzanın yapımı yirmi dakika sürdü.” Kenara çekilip spor salonuna doğru yöneldim. “Hazır olunca gelip beni çağırın.”

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

Aro

Sana bakabiliyorum.

Bu, onun bundan hoşlandığı anlamına mı geliyor?

İki gün geçti ve hâlâ bunun takıntısı içindeyim.

Gözlerimi tişörte diktim, kot pantolonumun paçasındaki deliklerden birinden çıkan bir ipliği parmaklarımın arasında ezdim, sonra da balık havuzundaki yansımama baktım.

Bana baktı.

Sanırım ilk gece beni görmezden geldiğini düşündüğümde ona bunu söylememi istemiştim, çünkü kendisinin çok daha iyi olduğunu sanıyordu. Ama belki de bakmamasının sebebi bu değildi. Hawke karmaşık bir karakter.

Kaza sonrası enkaz çoktan temizlendi, ancak yer yer cam kırıkları ve kayalarda önemli hasarlar hala mevcut. Koi balıkları su yüzeyinin hemen altında yüzüyor, bitki örtüsünün geri kalanı kırılmış ve parçalanmış durumda.

Alan tamamen koniler ve bir inşaat çitiyle çevriliydi, ama ben çiti atlayıp küçük duvarlardan aşağı inerek suya ulaştım. Ayın yansıması gölette parılıyordu.

Kuzeninin bana daha fazla kıyafet getirmesinin üzerinden bir gün geçti ama mümkün olduğunca az giymeye çalışıyorum. İç çamaşırlarım yeni ve ona kendiminkini kolayca alabileceğimi söyledim ama başımı beladan uzak tutacağıma güvenmiyor.

Dış görünüşüme bir kez daha bakıp başımı sallıyorum. Erkekler kızlara bakar. Bunun hiçbir anlamı yok. Yüzüne tekme attığım kız gayet mükemmel.

Ya da öyleydi. Yüzüne tekme atmadan önce.

Ve o benim kız arkadaşım değil. Bunu söylediğini duymak beni bir bakıma sevindirdi. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. En azından onun sevgilisine bu kadar yakın yaşadığım için suçluluk duymak zorunda değilim.

Göletten uzaklaşarak, تنها, ağaçlık bir alandaki ateş çukuruna doğru patikadan aşağı koşuyorum. Üç kaya basamağını tırmanıp, dairesel toplanma alanını geçiyorum ve kaya duvarının kenarına yaslanarak çalılıkları kenara çekiyorum. Altında, Hugo'nun sandığından çıkan siyah spor çantalarından biri veya birkaçı var. Çantayı çekip çıkarıyorum, ayağa kalkıyorum ve askısını başımdan geçiriyorum, çanta yanımda asılı kalıyor.

Burada bırakmalıydım ama çanta su geçirmez değil ve park görevlileri göleti tamir ediyor olacaklar, onu bulabilirler. Platformdan aşağı atlayıp patikadan yukarı doğru koşuyorum. Umarım burada kamera yoktur. Hawke'ın kasabanın her köşesinin görüntülerini düzenli olarak taradığından şüphe etmem. Eğer gizlice dışarı çıktığımı görürse beni sonsuza dek hapse atar.

Ama ileride bir silüet belirliyor ve ben duruyorum, botlarım toprak yolda gıcırıyor.

Kahretsin. Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana doğru yürüyen üç figür görüyorum.

Geri geri gidiyorum ve onlar duruyor.

"Bana dokunma," diyorum, çantanın askısını sıkıca kavrayarak.

Sağdaki kişi hafifçe gülmek için kendini zor tutuyor ama başaramıyor.

Ortakdaki çocuk, "Oğlum nerede?" diye soruyor.

Bir adım daha geri çekilip ona bakıyorum. Oğlum mu?

Boyuna, siyah saçlarına, mavi gözlerine ve her şeyin bir sıkıntı olduğunu ve çok meşgul olduğunu gösteren o soğukkanlı bakışına dikkat ediyorum. Jaxon Trent. Hawke'un babası, görünüşten çok daha fazla yönden ona benziyor.

Soldakini tanıyorum. Jared. Ağabeyi. Hawke'un amcası. Dylan'ın babası. Shelburne Falls'ı haritaya o yerleştirdi ve Fallstown'ı neredeyse o icat etti. Korsanlar o zamandan beri şanslı bir yıldızın altında yaşıyorlar. Kahrolsun o adam.

Sağdaki tanıdık geliyor ama nereden hatırladığımı bilmiyorum. Sarışın olan ise üniversite öğrencisi gibi duruyor ve bu ikisinin yanında biraz sırtıyor.

Üniversite öğrencisi...

Ve sonra aklıma geldi. Kade'ye benziyor. Sarı saçlı, mavi gözlü, zayıf ama kaslı bir vücut yapısına sahip ve gözlerinde bir özgüven var, çünkü kazanamayacakları hiçbir şey yok. Bu yüzden bu adam tanıdık geliyor. Shelburne Falls'ın belediye başkanı. Afişlerde görmüştüm.

"Burada olduğumu nereden bildiniz?" diye sordum, Bay Trent'in sorusunu görmezden gelerek.

Gözleri ağaca doğru kaymadan önce bir parıltı belirliyor ve ben de bir güvenlik kamerası görüyorum.

Aman Tanrım. Kaşlarımı çatıyorum. "Hepiniz sapıksınız. Bütün aileniz."

Sarışın olan kahkahayla titriyor ve ben kaşlarımı daha da çatıyorum. Hawke'ın biraz röntgenci olmasına şaşmamalı.

Yaklaşıyorlar ama bu sefer kıpırdamıyorum. Üç kişiler. Kaçamayacağım.

Hawke'un babası, "Seni koruyabiliriz," diyor.

Bay Caruthers, "Sizi koruyabilirim," diye açıklıyor.

O sadece belediye başkanı değil, aynı zamanda avukat. Eminim ki, geçmişte üvey babamın kanunla yaşadığı birçok sorundan birinde onu yargılamıştı.

Bunlar, güvenilebileceğim en son kişiler olurdu.

Onlar beni hiç umursamıyorlar.

Hawke'ın babası, ona biraz daha yaklaşarak, "Ben de bir koruyucu aile çocuğuydum," diyor. "Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hiçbir şeyin ev gibi hissettirmemesine alışıyorsunuz, ama zaten evin nasıl bir şey olduğunu da bilmiyorsunuz, değil mi?"

İleriye doğru bakıyorum, göğsü görüş alanıma giriyor.

"Belki de sıcak ve güvenli bir şeyi hatırlamıyorsunuz," diye devam ediyor. "Sadece daha iyi bir şeyin var olduğunu bilmediğiniz bir zamanı anımsıyorsunuz."

Tıpkı kardeşim gibi. Birkaç atıştırmalık ve biraz Disney ona kaçış için yeterli. Etrafında olup biten her şeyin farkında değil.

"Bizim gibi yetişkinler tarafından itilip kakılıyorsun ve aslında kimsenin seni istemediğini anlıyorsun." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi ve şu anda aklından hangi anının geçtiğini merak ediyorum. "Sen sadece bir işsin. Seni besliyorlar. Seninle konuşmuyorlar. Herkese güvenmemeye alışıyorsun."

Boğazım tıkanıyor. Zorla yutuyorum.

"Ama şanslıydım," diyor bana. "Kurtuldum."

"Şanslısın, çünkü erkeksin." Gözlerine bakıyorum. "Çocuk yapıp gidebilirsin. Bir hamilelik, ve zavallı kız her zaman zavallı kalır."

Çenemi sıktım, nefes nefese kaldım. Erkekler her gün onların hayatlarından çıkıp gidiyor. Babam da öyle yaptı. Üvey babam canı istediğinde gelip gidiyor, Matty ve Bianca'ya birinin bakacağını biliyor. O biri de her zaman bir kadın oluyor.

Jaxon Trent başını salladı. "Biliyorum."

Önümde duruyor ve ben de gözlerime bakarak kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Neden bu kadar üzgünüm?

Saklandığım yere geri dönmek istiyorum.

Ancak Hawke'ın babası sözlerine şöyle devam ediyor: "Sadece kendine güvenmenin sorunu şu ki, bir gün tükeneceksin."

Gözümü kırpmıyorum.

"Mücadeleden yorulacaksın ve pes edeceksin." Bana aşağıdan bakıyor. "Her şeyin başına gelmesine izin vereceksin, çünkü artık enerjin kalmadı. Her şeyin bu kadar zor olmasından bıktın."

Evet. Aynen öyle.

Geldiğini şimdiden hissedebiliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o biliyor.

"Güvende mi?" diye soruyor babası.

Gözlerimi indirip başımı salladım.

"Bana ihtiyacı var mı?"

Evet demek istiyorum. Beni şaşırtıyor. Hawke'ın bu olayda zarar görmesini istemiyorum. Belki de her şeye son vermeliyim. Bırakmalıyım gitsin.

"Seni şimdi alıp polise götürebilirim, biliyor musun?" diyor. "Bunu yaparsam saklandığı yerden çıkar."

"Biliyorum," diye mırıldandım. O durumda, Hawke'un suçu tek başıma üstlenmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Onlara saklandıkları yeri söylemeliyim. Hawke'ı bu durumdan kurtarmalıyım.

Jaxon Trent, "Eğer o sizin çocuğunuz olsaydı, ne yapardınız?" diye soruyor.

Ben de senin yaptığını yapardım. Çocuğumu eve gönderirdim ya da gerekirse bulup kulağından sürüklerdim.

Ona söz verdim. Kimseye söylemeyeceğime dair bana söz verdirdi.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum, polis karakolunda beni ihbar ettiğimi öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Pes etmek istemiyorum.

Babasına, "Ona güvenin," dedim. "İyi bir insan."

Beni çok sinir ediyor, üstelik onu sadece birkaç gündür tanıyorum ama bunu çok iyi biliyorum.

Babası iç çekiyor ve bir yandan kardeşine, diğer yandan belediye başkanına baktığını görüyorum, ama kimse tek kelime etmiyor.

Jared Trent'e neredeyse göz ucuyla bakacaktım ki, birden lisede zorbalık yaptığı kızla nasıl evlendiğine dair hikâyeleri hatırladım.

Açıkçası, onların konuşmaya hakkı yok. Hawke'un yaptığını onlar da yapardı.

"Eğer yakında geri dönmezsem, uyanacak ve gittiğimi anlayacak," diye patladım. "Yine bana bağıracak."

Belediye Başkanı Caruthers kıkırdıyor ve ben de yukarı baktığımda babasının yüzünde küçük bir gülümseme görüyorum.

"Peki bu gece neden dışarı çıktın?" diye soruyor Jared.

Ama ben ağzımı sıkıca kapatıyorum. Hayal kurmaya devam et, aptal herif.

Bir dakika sessiz kalıyorlar ve Hawke'ın babasının, oğlunu eve getirmek için beni polise şikayet etme tehdidini gerçekleştirip gerçekleştirilmeme konusunda düşünüp durduğunu biliyorum.

"Lütfen ona iyi bakın," diyor sonunda.

Yukarı bakıyorum, hepsi orada duruyor ve ilk defa Hawke'un hayatının benimkinden ne kadar daha iyi olduğunu anlıyorum. Babası onu seviyor. Bu yüzden şu anda en zor şeyi yapıyor ve çocuğuna güveniyor.

Parktan çıkıp High Street'i üçüncü kez dolaştıktan sonra ancak yalnız olduğumdan, kimsenin beni takip etmediğinden ve saklanma yerine tekrar girmenin güvenli olduğundan emin olabiliyorum. Çatıya tekrar gizlice çıkıp, odamıza inip kapıyı kapatıyorum. Koridorda koşuyorum, Hawke'tan herhangi bir iz olup olmadığını görmek için köşeleri gözetliyorum ama saat sabah ikiyi geçmiş. Hala uyuyor olması gerekirdi.

Çantayı oturma alanındaki uzanma koltuğunun minderinin altına sakladım, şişkinliği düzeltmek için birkaç kez üzerine oturdum ve sonra hızla koridordan aşağı geri döndüm, Hawke'un kapısının aralık olduğunu gördüm. Ancak içeriden herhangi bir ışık gelmediğini fark ettim.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kapıyı itip açtım ve yatağı görüldü.

Tüylerim diken diken oluyor, sanki izleniyormuşum gibi hissediyorum. Sanki kalkıp, dışarı çıktığım için bana bağırmaya ve üzerime atılmaya hazır bekliyor.

Ama yatağı ileride, başlığı duvara dayalı ve Hawke ortada yatıyor, çarşaf beline kadar çekilmiş.

"Hawke?" diye fısıldadım.

Gerçekten uyanık değil mi? Kesinlikle yakalanacağımı düşünmüştüm.

Sessizce odasına girdim ve yatağının ayak ucunda durdum; koridordan gelen ışık bedenini aydınlatıyordu. Çarşaf karnının hemen altındaydı, gövdesi çıplaktı ve daha yakından bakmak için yavaşça yaklaştım.

Heh. Kaslarını kasmaya bile karın kaslarını görebiliyorsunuz. Bir kolu karnının üzerinde, diğeri yatağın yanında, başı yana dönük ve çenesi aşağıda. Kirpikleri kıpırdamıyor ve göğsünün düzenli inip kalkması, duyamadığınız bir metronom gibi. Çok huzurlu.

Tekrar doğrulup gitmek üzereydim ki gözlerim çarşafa ve çarşafın bacaklarını nasıl sardığına takıldı. Aralarındaki ters V şekli, her kıvrımı, her kası mükemmel bir şekilde vurguluyordu.

Her kas.

Boynumda bir sıcaklık hissettim ve arkamı dönüp odadan çıktım. Tanrım, ne güzel bir vücudu var. Keşke onu nasıl kullanacağını bilseydi.

Mutfağa gidip kendime bir sandviç yapıyorum, mutfak adasının başında ayakta yiyerek.

Vivamus, moriendum est. Karşımdaki odanın tuğla duvarındaki yazılara bakıyorum. Yukarıdaki pencerelerin dışında yıldızlar parlıyor, içeriye kimsenin bakamayacağı ve bizim de onları göremeyeceğimiz kadar yüksekte, ama ben yıldızları içeriden görebiliyorum ve bu benim için yeterli.

Hawke hâlâ bu yerin tam olarak ne olduğunu açıklamadı. Planı ne? Bir süredir bu yer hakkında bilgi sahibi ve bunu birkaç seçkin kişi dışında kimseyle paylaşmadı.

Ve ben.

Ama bunu başka biri biliyor. Belki de birkaç başka kişi daha. Duvardaki yazıya tekrar bakıyorum, boyanın yaşını tahmin etmeye çalışıyorum ama emin değilim. Kesinlikle yeni değil. Hawke boyamadı. Hatta kendisi de söyledi.

Sandviçimi alıp solumdaki kapıdan içeri, henüz keşfetmediğim başka bir koridora doğru yürüdüm. Burası eskiden gizli bir içki mekanı olabilirmiş. Penceresiz, serin ve meşe ile burbon kokulu odalar. Havada nemli bir his var. Karanlık.

Şehir yönetimi, bu bina şeridini işgal eden dükkan ve lokantaların aslında burada bulunan alandan daha az yer kapladığını nasıl bilmez? Planları yok mu? Metrekare bilgileri içeren tapuları yok mu?

Chicago çok uzak değil. Al Capone ve Bugs Moran'ın burayı şehre getirdikleri kaçak içkiler için karaborsa deposu olarak kullandıklarını hayal edebiliyorum.

Ama mobilyalar da var. Duvarlarda resimler.

Durup içlerinden birine yakından bakıyorum; tarlada yürürken sarı saçları yüzüne doğru uçuşan bir kız. Güneş arkasından batıyor ve saçlarının arasından gözlerini neredeyse seçebiliyorum, ama tam olarak değil.

Bu şeyler 1920'lerden daha yeni. İnsanlar o zamandan beri burada yaşıyor.

Önümde küçük bir ışık parlıyor ve ben cama doğru yürüyorum. İçeriye bakıyorum ve boynumu uzatarak, saklanma yerinin diğer tarafındaki iş yerini olabildiğince görmeye çalışıyorum. Fırına giden aynaya benzeyen bir aynanın diğer tarafında.

Nehir kasabası.

Gülümsüyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Hawke'ın burada kameraları izlediğine ve geçen gece Dylan'ın benimle konuştuğunu gördüğüne hayatım pahasına bahse girerim. Tıpkı Süpermen gibi, günü kurtarmak için birdenbire ortaya çıktı.

Gülüp sandviçimden bir ısırık alıyorum ve arkamı dönüyorum. Aslında kızgın değilim, ama süper güçlerini bana karşı kullanması canımı sıkıyor.

Ama sonra gerçek ortaya çıkıyor ve duruyorum. Jambonlu peynirimi çiğnemeyi bırakıyorum.

Eğer evin her yerinde kamera varsa, burada da vardır. Kontrol etmeyi unuttum.

Of. Koridordan geri koşup büyük salona girdim, koltuk minderini fırlatıp attım ve spor çantamı kaptım. Çantayı vücuduma bastırarak etrafıma bakındım. Her köşeyi, her girintiyi, her lanet olası mobilyanın etrafını.

Ve sonra onu görüyorum. Mutfak dolabının üstündeki küçük fiber optik lensi.

Bir diğeri kapı çerçevesinin üzerinde, bir diğeri de yukarıdaki pencere kilidinin üzerinde duruyor.

Hadi canım. Ciddi misin?

Ama kendime daha çok kızıyorum. Daha iyisini biliyorum. Çevremdeki şeyleri okumakta ve tehditleri görmekte çok iyiyim. Sandviçi tezgâhın üzerine atıp çantamı odama götürüyorum, bir sandalyenin altına sıkıştırıyorum ve sonra duvarların her yüzeyini tarıyorum.

Odamda bir tane olduğunu biliyorum. "Çık dışarı, çık dışarı, nerede olursan ol."

Gözümün köşesine minik bir parıltı çarptı ve onu görüp görmediğime karar vermeden bakışlarımı sağa sola çevirdim. Bir sandalye alıp üzerine çıktım ve parmaklarımı lambanın içine sokarak küçük merceği çıkardım.

Onu parmaklarımın arasında çevirip sonra yumruğumla eziyorum. "Seni öldüreceğim." Sandalyeden fırlıyorum, kapıyı hızla açıp odasına koşuyorum.

Kapıyı ardına kadar açıp içeri girdim ve o lanet olası kamerayı uyuyan adamın üzerine doğrulttum.

"Ah, kahretsin!" diye homurdanarak yatakta doğruldu.

Elini elmacık kemiğine götürüyor ve objektif ondan sekerek duvara, oradan da yere düşüyor.

Nefes nefese, ona dik dik bakıyorum.

"Kahretsin, bu da ne?" diye bağırdı beni görünce. Elini yüzünden çekip kan olup olmadığını kontrol etti ama kan yoktu. "Ciddi misin?"

"O benim odamdaki kameraydı!" diye bağırdım.

Hemen yanına koşup üzerine bastım, yere iyice ezdim.

Kolumu yakalayıp beni yatağa çekti. "Bunların ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

Kimin umurunda? Üzerine çıkıp bacaklarımın arasına oturuyorum ama saldırmadan önce bileklerimi yakalıyor.

"Sen gelince kapattım!" diye bağırdı. "Dur!"

Kolumu kurtarıp alnına iki kez hafifçe vurdum.

İrkilerek arkasını dönmeye çalıştı. "Kapattığımı söyledim!"

"Ben ne zaman geldim?" diye soruyorum ona.

Tereddüt ediyor ve ben de ona tekrar hafifçe vuruyorum.

"Sen odaya girdikten sonra!" diye nihayet cevap veriyor.

İnanılır bir hikaye. Burnuna hafifçe vururum.

"Ah!"

Elimle boğazını kavrayıp onu yatağa yapıştırdım. "Odaya girdikten ne kadar süre sonra?"

"Eğer bunu soruyorsan, soyunmuş değildin!"

Evet, tam olarak bunu soruyorum. Ama işi sağlama almak için boğazını da sıkıyorum.

"Söz veriyorum, hiçbir şey görmedim," diye hırıltılı bir sesle nefes almaya çalışarak söylüyor. "Sizi gözetlemiyorum."

Orada, surat asarak duruyorum çünkü ona inanıyorum ama inanmak istemiyorum. Bazen kızgın olmak iyi hissettiriyor.

Üzerinden inmediğimde, altımda kıpırdanıyor ve homurdanıyor. "Yapabilir misin...?"

İki eliyle belimi kavrayıp beni hareket ettirmeye çalışıyor ve işte o zaman onu hissediyorum. Pijamasının altından, kot pantolonumun içinden bile sertliğini.

"Aro, lütfen." Beni üzerinden atıyor. "Ben..."

Yanına yatağa uzanıyorum ve o da doğrulup çarşafları toplayarak ereksiyonunu örtüyor.

Yanaklarım kızardı, onun yanakları da. Utanmış halini görünce gülümsememi zor tuttum.

Öfkem dindi ve her şey ısındı. "Senin..." olduğunu sanıyordum.

Bir eliyle kendini destekliyor, diğer eliyle de üzerini örtmeye çalışıp aşağı doğru bastırıyor.

Bana şöyle bir baktı. "Ne?"

"Hiç bir şey."

Ama bu önemsiz bir şey değil. İnce beli yorganın altında kayboluyor, saçları gözlerinin önüne düşüyor ve aslında bu haliyle daha yakışıklı. Biraz da kırılğan.

Onunla tanıştığımdan beri neredeyse insan gibi görünmüyor. Sanki her duruma verilebilecek en uygun yanıtların bir veritabanına sahip ve asla yanılmıyor.

Ancak her zaman doğru cevabı bilmiyor. Bizim gibi onun da sorunları var.

"Kadınların seni etkilemediğini düşünmüştüm," diye söze girdim. "Hikayeleri duymuştum."

Kapıyı işaret ediyor. "Çıkın dışarı."

Kendi kendime hafifçe gülüyorum. "Hayır, hadi ama," diye yalvarıyorum. "Kızma. Kendini hâlâ keşfetmeye çalışıyor olman normal."

Belki ikisine de ilgi duyuyorsundur. Ben sadece öyle varsaydım..."

"Evet, herkes varsayımlarda bulunuyor," diye karşılık veriyor. "Bir kadın seçici olabiliyor da, bir erkek kendini kontrol edemeyen bir hayvan gibi her kısa eteğe atılmıyorsa neden cinselliği sorgulanıyor?"

Başını yatağa gömdü, elinin tersini alnına yaslamış tavana bakıyordu.

Bedeninin benimkine karşılık verdiğini hissettim. Eminim ki reddettiği tüm kadınlara da aynı şekilde karşılık vermiştir.

Her kısa etekli kızın peşinden koşmanın normal olduğunu ima etmek istemedim. Ama onun ani öfkesi, bunun hassas bir konu olduğunu gösteriyor.

"Sorun ne?" diye sordum ona.

Ağzının kenarını çiğniyor, hâlâ bana bakmıyor.

"Gerçekten çok güzel," diyorum. "Uzun süre bekar kalmayacak, biliyorsun?"

Neden eski sevgiliyle tekrar bir araya gelmesini teşvik ettiğimi bilmiyorum. Eminim ona iyi davranıyordur ama biraz huysuz biri.

Ama ben de öyleyim, o yüzden sorun değil.

Bir dakika kadar orada oturuyorum ve o da bana izin veriyor, kafasında düşünceler dönüyor.

Birkaç dakika sonra nefes alışverişi sakinleşiyor. "Kafamdan bir türlü çıkamıyorum," diyor. "Her seferinde oluyor. Bir düşünce, sonra bir düşünce, sonra bir şüphe, sonra bir endişe, bir kaygı, bir korku, ta ki başım dönene ve bağırarak isteyene kadar." Gözlerini kapatıyor ve kendini kontrol etmeye çalıştığını anlıyorum. "Çok gürültülü oluyor ve sonra kendimi kaybediyorum. O an."

Arkasına ellerini dayayarak doğruldu ve ben de dudaklarını ıslatmasını izledim.

"Sonrasında ne yapacağız?" diye düşünüyor yüksek sesle. "Sırada ne var? Benden belli bir şekilde davranmamı mı bekleyecek? Sonsuza dek böyle mi olacak? Ya onu hamile bırakırsam? Ya hoşuna gitmezse? Ya çok erken boşalırsam?" Duraklıyor ve sonra biraz daha sessiz bir sesle, "Ya onu sevmezsem?" diyor.

Biliyorum bu sorular bana yöneltilmemiş, ama ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü onun böyle düşünmesi inanılmaz. Birçoğumuz anlık tatmine odaklanırken, o her şeyin bir anlam ifade etmesini istiyor.

"Ben sadece..." Sözlerini bulmaya çalışıyor. "Anne babamın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum." Sonunda gözlerini benimkine diyor.

“Birbirlerine sahip olmak zorundalar, çünkü diğerk tek seçenek düşünülemez bile. Başka seçenek yok. Onunla aynı odada olup da ona dokunmaması mümkün değil.” Kucağına bakıyor. “Bunu hiç hissetmedim. Hiçbir zaman.”

Bekliyorum, dinliyorum.

"Yani, birine karşı böyle bir şey hissetmeliydim, değil mi?" diye soruyor. "Bir tür ezici ihtiyaç? Sadece bir anlığına bile olsa?"

Ben yaşamadım. Bunun herkes için geçerli olup olmadığını bilmiyorum. Birinin benim bir parçama bu kadar sahip olmasını da isteyeceğimi sanmıyorum. Bu tür bir tutku gerçekten abartılıyor. Tıpkı filmlerin bize sunduğu gerçekçi olmayan beklentiler gibi, dünyayı parçalayıp bizi öpmeye hazır biriyle birlikte olmazsak, iyi bir şeye sahip olmadığımızı hissetmemize neden oluyor.

Boğazımı temizledim. "Tanıdığım biri var... belki yardımcı olabilir."

Kaşını kaldırarak, "'Yardım?'" dedi.

Kaşlarımı oynatıyorum.

"Bir fahişe mi?" diye bağırdı.

"Sadece bu zorluğu atlatmana yardımcı olmak için," diye hızlıca açıklıyorum. "Belki de bunu yaparsan -ilk kez üzerindeki baskıyı atarsan- kendini çok daha iyi ve rahat hissedersin."

Kapıyı işaret ediyor. "Çıkın dışarı."

"Numarası burada, işte orada..."

Yatağa geri yığıldı. "Bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum."

Gülerek ona doğru döndüm ve bacaklarımı çaprazladım. "Şaka yapıyorum. Rahatla."

Zaten onun ilk deneyimini onunla yaşamasını istemezdim. Üzerindeki simleri temizlemek bir ay sürerdi.

Gülümsememi bıraktım ve ona baktım. "Seks büyük bir mesele," dedim. "Özellikle kadınlar için. Kendini aşağılanmış hissetmek kolay. Terk edilmiş. Unutulmuş. Bakireysen değersiz. 'Çok fazla' insanla yatırırsan değersiz." Onun için farklı, ama biliyorum ki böyle olmasını istemiyor. "Beni buraya getirdiğinde, benden istediğini almaya çalışacağını, beni kullanacağını düşündüm, çünkü fakirim, senin iyiliğine muhtaçım ve savunmasızım."

"Size de böyle davrandılar mı?"

"Ama yapmadın," diye devam ettim, sorusundan kaçınarak. "Beni yalnız bıraktın ve uzun zamandır ilk defa kendimi..." Başımı kaldırıp etrafıma bakındım, bunu kelimelere dökmeye çalışarak. "Her saniye tetikte olmak zorunda olmadığımı hissediyorum."

Beni dinliyor, gözleri üzerimde.

“Herhangi bir zamanda herkesle yatağa girmeye çalışmamana sevindim,” diyorum. “Senin bu özelliğini seviyorum.” Bu sözleri zorla ağzımdan çıkarıyorum çünkü aslında ona gerçekten çok değer verdiğimi itiraf etmek zor. Ama beklemeye değer olduğunu bilmesi gerekiyor. “Sen bambaşka bir dünyadasın, Hawke. Kim olursa olsun, umarım piyangoyu kazandığını biliyordur.”

Yüz ifadesi yumuşuyor ve gülümsemek istiyor gibi görünüyor, ama sadece tekrar tavana bakıyor.

“Başlangıçta kendime karşı sabırlıydım,” diye açıklıyor, “sonunda olacağını ve her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum, ama hâlâ olmadı ve zaman geçtikçe daha da geriliyorum.” Kendi kendine gülüyor. “Bunu yapmak istiyorum. Açıkçası.” Bir dakika önce çok sert olan vücudunu işaret ediyor. “Bunu düşünüyorum. Bunu düşünmeyi seviyorum. Ama hiçbirisi bana evimdeymişim gibi hissettirmiyor. Kendimi asla güvende hissetmiyorum.”

"İşte bu yüzden insanları izliyorsunuz," diyorum.

Bana bakıyor.

“Birkaç gün önce bana neden kimsenin seni göremeyeceği penceresiz odandan şehri izlediğini düşündüğümü sormuştun.” Gözlerine bakıyorum. “Bu bir kontrol. Bir güvenlik duygusu. Seksle kendini güçsüz hissediyorsun ve bu bir güç elde etme yolu. Başka hiç kimsede olmayan bir güç.”

Belki babası hariç. Elma ağacından uzağa düşmemiş.

“Ama ona çok fazla güç veriyorsun, Hawke,” diyorum ona. “Güçten bahsediyorum. O da senin kadar gergin. Sadece istendiğini bilmek istiyor. Bu o kadar zor değil.” Yanına yatağa çöküyorum, iç çekip esnediğimi hissediyorum. “Onun kamerası hariç kameraları kapat. Ona ne istiyorsan onu yapmasını söyle. Yapacaktır.”

Başım onun pahalı yastığına gömüldü ve sanki uzaklara doğru sürükleniyormuşum gibi, başım dönmeye başladı ve bunun tamamen farkındaydım. Midem bulandı ve sanırım gülümsedim.

"Senin kendi yatağın var," diye çıkıştığını duydum.

Esniyorum. "Şurada ya da burada uyurken beni izle. Her iki durumda da sapıksın."

CHAPTER FOURTEEN

Hawke

Gözlerimi açıyorum, penceresiz odada anında rahatlıyorum. Burada uyumayı çok seviyorum. Soğuk ve karanlık, ve güneşin çıkıp çıkmadığını anlayamadığım için geç saatlere kadar uyuduğumda asla suçluluk duymuyorum.

Eski mobilyaların kokusu odamı dolduruyor ve uzanıp lambamı açıyorum.

"Mmm." Yanımda tatlı, hafif bir inilti duyuyorum.

Kalbimde bir sarsıntı hissettim ve Aro'yu görünce başımı hızla çevirdim. Onun burada olduğunu unutmuştum.

Bu garip. Normalde her gece birkaç kez uyanırım ama bu sefer hiç uyanmadan uyudum. O odadaki yumuşak ışıktaki neredeyse hiç kıpırdamadan tekrar uykuya dalarken ben de yatağa geri uzanıp rahatladım.

Sessiz kaldığı zamanlarda oldukça sevimli.

Siyah kirpikleri gözlerinin altına sarkıyor, teni pürüzsüz, dudakları dolgun ve kiraz gibi, tıpkı şeker gibi. Ayakları birbirine dolanmış, üşüyormuş gibi büzülmüş. Oturuyorum, eğilip asla ihtiyaç duymadığım battaniyeyi vücudunun üzerine çekiyorum. Bir dakika sonra uyanacak, benimle alay edecek, tartışmaya gerek olmayan bir şey için benimle kavgaya edecek ya da başımı ağrıatacak.

Şimdilik onun hafif nefeslerinin sesinin tadını çıkarabiliyorum. Daha önce hiç kimseyle aynı yatakta uyumamıştım.

Ellerinden biri diğerinin üzerinde, yastık başının altına sıkıca yerleştirilmiş ve içimde onun istediği kadar uyumasını görme isteği uyanıyor. Kalkıp endişelenmek ya da çalışmak zorunda kalmamak. Onun video oyunu oynamasını, köpeğiyle oynamasını veya nadiren yarıştıgında ön koltukta oturmasını izlemek isterdim. Buna bayılırdı.

İşte bu yüzden izliyorsunuz, demişti.

Dün gece olanlar bir anda aklıma geliyor ve çarşafı üzerimden çekip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Boynumun arkasını ovuyorum.

Ona neden bütün bunları anlattım ki? Kahretsin.

Beni derin uykudan uyandırdı. Aklım başımda değildi.

Herhalde benim tamamen deli olduğumu düşünüyor.

Ama öyle davranmadı. Biriyle konuşmak güzeldi. Çevremdeki hiç kimseyle konuşmak kolay değil, hele ki seks hakkında hiç. Madoc bana sadece erojen bölgeleri hakkında ipuçları veriyor, babam beklemekte bir sakınca olmadığını söylüyor ve Jared rahatsız edici bir şey ortaya çıktığında panik atak geçiriyor.

Bir kadınla konuşmayı düşündüm ama utanç verici. Dylan ve Quinn'in hâlâ bakire olduklarından eminim, beni de diğerleri büyüttü, o yüzden hayır.

Sonunda içimdekileri dışa vurmak hoşuma gitti ve muhtemelen haklı. Önce yapabileceğimiz başka şeyler de var. Birine bağlanmama ve daha fazlasını istememe yardımcı olacak şeyler.

"Geceleri çok fazla hareket ediyorsun, Korsan," diyor Aro ve arkamdan esnediğini duyuyorum.

Saat sabah 10'u geçtiğini görünce telefonumu şarj aletinden çekip alıyorum. "Senin de kendi yatağın var, Asi," diye homurdanıyorum. Kalkmaya çalışıyorum ama şişmişim ve pantolonumdan dışarı fırlıyor. Tekrar oturuyorum. Aman Tanrım. Dirseklerimi dizlerime dayayıp telefonumu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum.

Yatak altımda sallanıyor ve o yere atlarken kendimi saklamak için çabalıyorum. "Kahve yapacağım," diye duyuruyor. "Sen kamerayı kontrol et."

Neyse ki gidiyor, kalçalarının her kıvrımı Dylan'ın kot pantolonunda ikinci bir deri gibi belirginleşiyor. Penisimin seğirmesi. "Kahretsin."

Havlumu alıp ayağa kalktım ve duşa yöneldim. Eğer beni tekrar ereksiyon halinde görürse, bunun onun yüzünden olduğunu düşünmeye başlayacak.

Yıkıyorum, biraz sakinleşip kafamı toparlıyorum. Dün gece ona bazı şeyler anlattım ve o da oldukça anlayışlı davrandı.

Arkadaşlar birbirleriyle konuşabilirler. Onunla çıkmaya ya da yatağa girmeye çalışmıyorum. Etkilenip etkilenmemesi ya da beni zayıf bulup bulmaması umurumda değil, bu yüzden kolay. Baskı yok.

Onun sorunlarını elbette biliyorum. Belki de birbirimize içimizi dökmek güveni artırır. Bu iyi bir şey.

Ben giyindim, biraz kahve aldım ve garajdaki güvenlik kameralarını kontrol ettim, o da duşa girdi. Koridordan aşağı inerken ona şöyle bir baktım, Dylan'dan iç çamaşırlarını ve sütyenlerini sanki çok gizli bir şeymiş gibi kapıldığını hatırladım. Tanrı bilir o baş belası ona ne almıştı.

Schuyler, sosyal medyayı incelerken videosunda, "Üniversite için bavul hazırlamam gerekiyordu," diyor. "Ama yeni gelen son sınıf öğrencilerine biraz yardım gerekiyor."

Ardından Rocky'nin müziği çalmaya başlar ve kız, kurdele paketleri, balonlar ve parti maskelerini alıp arabasına atar.

Mezuniyet partisi. Futbol takımının kaptanı Kade'nin ev sahipliğinde düzenlenen yıl başı kutlaması.

Ama planlama işleriyle hiç ilgilenmiyor, bu yüzden genellikle işi bir kıza ya da geçen yıl olduğu gibi tüm amigo takımına devrediyor. Sanırım bu sefer Schuyler ona yardım ediyor.

Dün gece Aro'nun sözleri aklıma geliyor. O da senin kadar gergin. Sadece istendiğini bilmek istiyor.

Videodaki tarihe bakıyorum. Dün gece. Instagram hesabına bakıyorum.

Su. Göl. Damarlarımızda akıyor ve buna karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yok... Tıpkı zehir gibi. – Karen Katchur

Ve Blackhawk Gölü'nde, kumlu plajda ve suda, kırmızı bikini üstüyle çekilmiş bir özçekimi var. Arkasında gölün ortasındaki küçük ada Harrington Tepesi görünüyor.

Kameraları kapatın. Aro, "Onun kamerası hariç," demişti.

Schuyler'ın Instagram hesabına bakıyorum, aklıma bir fikir geliyor.

Çok eğleniyor, değil mi?

O, benim zaman kaybı olduğumu düşünüyor.

Eğilip ellerimi masaya koydum. "Bana karşı biraz daha sabırlı olmalıydın."

Tişörtümü kapıp başımdan geçirdim. Telefonumu, kapüşonlu kazağımı alıp spor ayakkabılarımı giyerek, Aro duştan çıkmadan saklandığım yerden hızla çıktım.

Haklı. İnsanlara çok fazla güç veriyorum. Ne için endişeleniyorum ki? Kade onların mutlu olup olmasını umursamıyor. Kadınları ne kadar çok şaşırtırsa, onu o kadar çok istiyorlar. Ve eğer giderlerse, başkaları var. Bunun için hiç endişelenmiyorum.

Ama ben bunu istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Her şey önemlidir.

Ama artık bunu aşmanın zamanı geldi. Seks sekstir. Ellerinin nasıl hissettirdiğini beğenmek ve bundan zevk almak için aşık olmama gerek yok. Ve seks yapmanın, kaçırdığım muazzam sağlık faydaları var. Kan basıncını düşürüyor, uykuyu iyileştiriyor, stresi azaltıyor ve kesinlikle egzersiz sayılıyor. Seks yapmamak vücudum için kötü. Aslında kendimi erteleyerek kendime zarar veriyorum.

Ana caddedeki garaja gizlice giriyorum, kaputumu kaldırıyorum ve arka kapıdan dışarı fırlıyorum, Madoc'un ara sokakta park ettiğim arabasına kadar koşuyorum. Arabaya atlıyorum, motoru çalıştırıyorum ve gaza basıyorum, klimayı sonuna kadar açıp yola koyuluyorum.

Göl, elbette yaz aylarında en kalabalık oluyor ve genellikle yılın bu zamanında en yoğun oluyor. Hava yakında soğumaya başlayacak, bu yüzden okul başlamadan önce güneşin tadını çıkarmak için son fırsat.

Annem ve babam yaklaşık on yıl önce oradaki eski yaz kampını yeniden açtılar, ancak yaz dönemi dersleri tamamlandığı ve çocuklar evlerine döndüğü için kulübeler artık boş olacak.

Burası çok güzel bir yer, şelaleler güney kıyısından görülebiliyor ve yaz aylarında genellikle haftada en az iki kez oraya gidiyoruz.

Kampta ücretsiz çalışmadığımız zamanlar hariç tabii.

Yılın geri kalanında annem yazarlık yapıyor, babam ise JT Racing'i ve kendi güvenlik şirketini yönetmeye yardım ediyor. Meşgul olmayı seviyorlar.

Annemin ve babamın bir gün kampın yönetimini çocuklarından birinin devralmasını umduklarını biliyorum. Kızım yazmayı seviyor, oğlum ise Jared ile çalışmayı. James ve A.J. büyüdüklerinde, kampa olan bağlılıkları veya orada bulunma ihtiyaçları eskisi kadar güçlü olmayacak.

Ama onun hayatta kalmasını istiyorlar. Çocukların kendilerinin sahip olamadıkları şeylere sahip olmasını istiyorlar.

Otoyola çıkıyorum ve uçurumların arasından kıvrılan virajlarda hızla ilerliyorum, güneş ışığını süzen ağaçların gölgelerinin altından geçiyorum. Göl görüş alanıma giriyor ve suya paralel uzanan bir yan yola sapıyorum.

Arabayı yol kenarına park ettim, araçtan indim ve patikadan koşarak gölün yanındaki ağaçlık alana girdim.

"Bu çok ürkütücü," diye mırıldandım kendi kendime.

Aro haklı. Ben tuhafım.

Ben de çok sinirliyim, Schuyler yakında üniversiteye gidecek ve gururum onun gitmeden önce gelmesini istiyor.

"Hayır, durun!" diye biri bağıyor.

Kızlar gülüyor, ben de bir ağacın arkasına saklanıyorum, kendimi çok aptal hissediyorum. Yakalanmaya değmez bu.

Schuyler, otoparktaki arabasına doğru koşarken kırmızı bir ışık hüzmesi gibi belirir. Holly Blake ve Millie Bukoski tuvaletlere doğru koşarken, Schuyler "Geliyorum!" diye bağıır.

Schuyler arabasından, mayosunun rengiyle aynı kırmızı tonunda bir şey çıkarıyor (ki eminim bu tamamen planlıydı) ve kapıyı sertçe kapatıp kilitliyor.

Elini arkasına uzatıp boynunun arkasındaki kayışı sıkıyor. Ben de telefonumu çıkarıyorum.

Seni görüyorum.

Bildirim sesini duyuyorum ve onun kontrol ettiğini izliyorum. Başını kaldırıp bakmaya başlıyor.

Arkana dönme, mesaj atıyorum.

O hareketsiz kalıyor. Ama gitmiyor.

Ağaca yaslanıp onu izliyorum.

"Burada biriyle birlikteyim," diye sesleniyor.

Ben yazıyorum. Hayır, yazmıyorsun.

Olabilir, ama ben onun blöf yaptığını düşünmüyorum.

"Ne yapacaksın?" diye soruyor. "Belki de seni ihbar etmeliyim."

Telefonumda bir şeyler yazarken sııttım. Peki, beni hapse atmadan önce bana düzgün bir veda etseniz olmaz mı?

Başını hafifçe yana çeviriyor, böylece gülümsemesini görebiliyorum. Elini uzatıp saçındaki tokasını çıkartıyor, sarı saç tutamlarının hepsi sırtına dökölüyor ve bronz teninin sıcaklığını buradan bile hissedebiliyorum. Nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyorum.

Üstündeki bluzun iplerini çekiştirip, bluzu tam orada, otoparkta yere düşürdü ve ben keskin bir nefes aldım. Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu, çıplak tenine bakmama izin verdi ve beni zorlamaya çalıştığını anladım. Beni gelip onu almaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Beni izlemekten ne kadar hoşlandığını biliyorum," diye yazdı mesajında.

Nefes nefese, bacaklarımı hareket ettirmeye zorlayarak yürüyorum. Ona doğru yürüyorum, çakılların üzerindeki adımlarımın sesini duyup başını çevirdiğini görüyorum ve elimi başının arkasında yukarı doğru kaydırıyorum.

Saçlarını sıkıyorum. İnliyor. "Sadece izlemekle kalmayacağım," diye fısıldıyorum.

Bunu istiyorum. Vücudum hafif bir terle kaplı, şişiyorum ve onu arabanın kenarına itip yapsam da beni durduramazdı.

Başımı ona doğru eğiyorum, dudaklarımı şakaklarında ve saçlarında gezdiriyorum.

"Tanrım, bunu bekliyordum," diye nefes nefese söyledi.

Döndü, kollarını bana doladı ve nefes nefese boynumu öptü, ısırıldı da durdu.

"Benimle kal," diye fısıldadı, pantolonumun üzerinden penisimi okşayarak. "Sana ihtiyacım var."

Hızlanıyor, elimi kalçasına doğru çekiyor, çenemi ısırıyor ve dudaklarımı yalıyor.

Nefesimi verip başımı silkeleyerek kendime geldim. Bunu istiyorum. Üzerinde kalanları da söküp atmak ve onu üzerimde görmek istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Elimi göğsüne doğru götürürken inliyor, ama teni pürüzlü geliyor, ya da belki de sorun elimde, onda değil, ama...

Arkasındaki kapıyla oynuyor ve ben farkına varmadan kapıyı açıp arka koltuğa giriyor. Göğüsleri açıkta ve kalçasının iç kısmını ovuşturarak bikini altının altında ne olduğunu, yani bacaklarının arasını gösteriyor.

Dudaklarını yalıyor ve ısıyor, ben de eğilip yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Öpücük. Yutuyorum. İçine. Yap şunu.

Nefes alamıyorum.

Ağzı. Nefesi. Islak. Bunu kafamda canlandırıyorum. Onun üzerinde olduğum, onu öptüğüm ve bacaklarının arasında hareket ettiğim görüntüsü, ama...

Peki sonra her şey biter ve ne olur?

Dudaklarımı öpüyor, dilini içeri sokuyor. Ben hareketsiz kalıyorum. Çok soğuk.

Hareket edemiyorum, lanet olsun.

Hayır. Arabada değil. Arabanın arka koltuğunda öylece sevişmek istemiyorum.

Ellerini üzerimden çekip ayağa kalktım, gözlerimi kapattım çünkü artık buna dayanamıyordum. Bu kızlara bakıp o acınası bakışları görmek istemiyordum.

Tamamen mahvoldum. Bende bir sorun var. Yapamadığım o kadar çok şey var ki...

"Defol buradan," dediğini duydum, düşüncelerimi bölerek. Sesi tamamen sakindi, sanki bunun tekrar olacağını biliyordu.

Gözlerim hâlâ kapalı ama yüzündeki ifadeyi biliyorum. Onu on kere gördüm zaten.

Ona açıklamak istiyorum ama daha önce söylemediğim hiçbir şey söyleyemem. Erkek arkadaşıyla seks yapmak istiyor. Normal insanlar gibi.

Yapamam. Bunu asla yapamayacağım.

Kötü hissediyorum.

"Sen çok acınası birisin," diyor.

Arkamı dönüp gidiyorum, gözlerinin ateşi ya da kendi kahrolası utancım arabama kadar sırtımı yakıyor. Sadece saklandığım yere geri dönmek istiyorum. Neden gittim ki? Bunu yapmamalıydım.

Okula gitmeden önce bir şeyleri kanıtlayabileceğimi düşündüm.

Hızla eve koştum, arabayı park ettim ve saklandığım yere geri döndüm; beton duvarların ve karanlığın o tanıdık serinliği bana küçük bir teselli oldu.

Ben görebiliyorum. Onlar göremiyor. Ben güvendeyim.

Koridorda hızla ilerledim, kapüşonlu kazağımı çıkarıp yere fırlattım.

Sarhoş olmam lazım. Bunu pek söylemem ama kahretsin...

Ya bunu asla başaramazsam ne olacak? Bunu istiyorum. Çok istediğimi biliyorum. Bir gün bir kadın, çocuklar ve biriyle bir hayat istiyorum. Sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorum.

Kahretsin. Küçük mutfığa girdiğimde Aro'nun Grand Theft Auto V oynadığını, acemilerin yaptığı gibi kumandayı karakterinin gitmesini istediği yöne doğru hareket ettirdiğini gördüm. Cihazı başının üstünde tuttu, birkaç kez sağa doğru ani hareketlerle salladı ve ben gözlerimi devirdim. PlayStation'ı nasıl çalıştıracağını bile bildiğine şaşırdım.

Buzdolabından bir şişe su alıyorum.

"Hey," dedi beni duyup omzunun üzerinden bakarak. "Nereye gittin?"

Bir yudum aldım, şişenin yarısını içtim. O da kumandasını bırakıp yanıma geldi. Yine siyah pantolonu ve tişörtüyleydi; ilk gece Rivertown'a giderken kapüşonlu kazağının ve ceketinin altına giydiği kıyafetlerdi bunlar. Ama şimdi kıyafetleri temizdi.

Gözleri yere kaydı ve ben de onun bakışlarını takip ederek yakamdaki kırmızı ruju fark ettim.

"Onu gördün," diyor ama sesinde çözemediğim bir şey var.

"Dikkatli davrandım," diye onu temin ettim.

Bana bakıyor, ben de dönüp tezgahın üzerindeki sepetten bir elma çıkarıyorum.

Bir mısır tanesi bana doğru uçtu ve göğsüme çarptı. Ona baktım. "Ne?"

"Ne demek ne?" diye itiraz ediyor. "Ne oldu?"

Onunla birlikte olup olmadığımı öğrenmek istiyor. "Seni ilgilendirmez," diyorum.

Adanın etrafında dönerek, alaycı bir şekilde, "Hadi ama. Eğer gizlice dışarı çıkıp bizi tehlikeye atacaksan, bari beni eğlendir." dedi.

Bizi tehlikeye atın...

Elmayı ve suyu yere bıraktım ve ondan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi yeniden açtım. Ellerimi üzerine koyup ona baktım. "Önce sen."

Bana bakıyor.

"Bu sabah kameraları gördüm," dedim ona. "Dün gece nereye gittin?"

Ağzını sıkıca kapatıp arkasını döndü. "Seni ilgilendirmez."

Kahrolası herif. Ve nedenini bilmiyorum ama ellerimi mutfak adasının üzerinde savurdum ve patlamış mısır dolu metal kase yere düştü. Kase

beton zeminde şangırdarak etrafa saçıldı ve kadın gözleri alev alev yanarak arkasına döndü.

Kendimi serbest bıraktım. "Birbirimize güvenebilmeliyiz, yoksa bu iş yürümez!"

"Ah, anlaşılan yine o küçümseyici saçmalıklarına geri döndün," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Ben çocuk değilim. İstedğim gibi gelip giderim."

Evet. Elbette. Başkalarını hiç düşünmeden.

Ona tamamen kızgın bile değilim. Geri döndü ve güvende görünüyor. Anladığım kadarıyla da herhangi bir sorun çıkarmadı veya görülmedi.

Sadece bağırarak istiyorum. Çok sinirliyim.

Yanımdan sordu: "Reeves hakkında kanıt bulduktan sonra ne olacak?"

"Hayatımıza geri dönüyoruz."

"Yanlış," diye karşılık veriyor. "Üniversiteye gidiyorsun ve senin gibi şanslı yıldızlar altında doğmuş bir sürü arkadaşın ve kız arkadaşın oluyor, benim gibi insanların bir kasaba ötede olduğunu hatırlatmaya gerek kalmıyor. Ben hiçbir şeye geri dönmüyorum. Benim için hiçbir şey değişmiyor."

Bu ne anlama geliyor? Bir adım atıyorum, aradaki mesafeyi kapatıyorum. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Ne yaptın?" diye bağırdım.

Yüzüme yaklaşıp hırslayarak, "Ben kendi çıkarımı düşündüm," dedi.

Kahretsin. Onun kendi planları var ve biz asla bir ekip değildik. Bunu bilmeliydim. Bir hata daha.

"Seninle birlikte beni de aşağı çekmene izin vermeyeceğim." Ona öfkeyle baktım. "Senin saçmalıklarından bıktım!"

Gözlerinde muzip bir ifade belirdi ve yemin ederim ki bir gülümseme gördüm. Koridorda hışımla yürüyerek uzaklaştı ve neredeyse peşinden gidecektim ama ne yapacağımdan tam emin değildim. Onu dışarı mı atayım? Hayır. Bu tartışma benim hatam. Öfkemi ondan çıkarıyorum ve şimdiden özür dilemek zorunda kalacağımı biliyorum.

Yere saçılmış patlamış mısırları görüyorum. Schuyler'ı görmeye gitmemeliydim. Şu anda endişelenmem gereken son şey cinsel hayatım olmalı.

Aro odaya geri giriyor ve ben de ona dönüyorum. Elinde siyah bir spor çanta var ve bu çanta, benim uçurumdan aşağı attığım çantaya benziyor.

Kutuyu açıp içindeki destelerce parayı gösterince gözlerimi ona diktim.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Şimdi biraz sinirlendim.

Kade ve ben parka vardığımızda o oradaydı. Bunu saklıyordu.

"Ne kadar da umursamazsın," diye gülüyorum ama hiç de eğlenmiyorum. "Para gelir gider. Bunu onlardan saklayamazsın! Yarını düşünmeyi bırak, beş yıl sonra ne olacağını düşün! Bu en önemli şey değil!"

"Sanki hiç parasız kalma derdi çekmemiş biri gibi konuşuyorsun!" diye bağırıyor kadın. "O para ailemi önümüzdeki beş yıl boyunca doyuracak, aptal herif."

Ona sinir krizi geçirmek üzereyken geriye doğru yaslandım. "Sanki senin alışveriş çılgınlıklarının ve pizza siparişlerinin parasını kendilerinin ödediğini anlamayacaklarmış gibi!"

Gerçekten bu kadar aptal mı? Kardeşlerini annesinden uzaklaştırmak için yeterince büyük değil, üstelik annesi Aro'nun her hafta market alışverişi getirdiğini, oyuncak ve kıyafet parası ödediğini, elektrik faturasını ödediğini görünce kesinlikle söylenecek. Bir şekilde halledecekler.

Çantayı açıp içindeki yüzlük banknot yığınlarına baktım, muhtemelen elli binden fazla değildir diye düşündüm. Beş yıl mı? Bunu altı ayda bitirir.

"Bu boktan şeyi buraya sen mi getirdin?" diye soruyorum ama bu bir suçlama. "Ya yakalanırsam ne olacak? Ya buraya gelip bunu görürlerse ve ikimizin de bu işin içinde olduğunu düşünürlerse ne olacak? Zaten ne kadar büyük bir beladayız Aro, bir de bunu yapıyorsun? Anlamıyor musun?"

"Ah, merak etme Korsan." diye alay etti bana. "Her şeyin sorumluluğunu ben üstleneceğim. Zaten her şey benim hatam, değil mi? Zaten bir geleceğim yok, değil mi?"

Başını dik tutarak meydan okuyor ama tutmaya çalıştığı gözyaşlarını görüyorum.

Ben öyle demedim.

Öyle mi?

Eğer öyle yaptıysam da, bunu kasten yapmadım. Ve onun bir geleceğe sahip olmasını ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Yaptığı her şey -iyi ya da kötü- asla kendisi için değil. Bunu görüyorum. İyi niyetli.

"Benim için her şey bitmişti zaten." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Doğdukları andan beri. Yapabileceğim tek şey, yapabileceğim şey." Arkasını dönüp mutfak adasının üzerinde kayarak yere oturuyor. "Mümkün olduğu kadar uzun süre."

Gözünden bir damla yaş akıyor, ama kendini tutmak için çok çabılıyor.

“Kanıtları elde ettikten sonra ne olacak?” diye mırıldanıyor. “Parayla yakalanırsanız ne olacak? Ne olacak, ne olacak...” Kendi kendine gülüyor, başını sallıyor. “Her şey olacak.” Ve bana bakıyor. “Anlamıyor musun? Gelecek hafta ne olacağı umurumda değil. Bugün karınlarını doyurmaları gerekiyor.”

Bakışlarını tekrar aşağı indiriyor, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine koyuyor ve ben de gözlerimdeki yanma hissiyle dişlerimi sıkıyorum. Boğazım iğneler batıyormuş gibi daralıyor ve anladığımı sanıyordum ama anlamamışım.

Onun bildiği şeyleri asla bilemeyeceğim.

Önünde çömelerek vücudumu yere doğru eğiyorum ve yüzüne dokunmak istiyorum.

Ama ben öyle yapmıyorum. Bunun yerine, kekeleyerek, "Senin nerede olduğunu bilmediğim zaman ne olacak?" diye soruyorum.

Orada oturuyor, yüzü saçlarının arasından zar zor görünüyor ama daha fazla gözyaşı döküldüğünü görüyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diyorum ona. "Benim için her şey değişti."

Arkadaşlarımın yanına dönüp, sanki hiçbir şey olmamış gibi yaşayamam. Ve dışarıda, sanki ben hiç var olmamışım gibi yaşayan onu düşündükçe kalbim acıyor. Beni unutacak mı?

"Dün gece bana ihtiyacın olsaydı ne olurdu?" diye soruyorum.

Tek başına dışarı çıkamazdı. Eğer onu yakalasalardı, onu asla bulamazdım. Kaybolmuş olurdu. Gölün dibinde ya da ormanın ortasında, kimsenin bulamayacağı, kimsenin aramayacağı ıslak bir toprak yığınının içinde.

Kendimi durdurmuyorum. Yüzünü tutup eğiliyorum, alnımı onun alnına yaslıyorum. "Ne kadar nefret etsem de, seni hiçbir şey yapmaktan alıkoymayacağım," diyorum ona. "Ama ne yaptığını bana söylemelisin."

Vücudu biraz titriyor ama ağlarken hiçbir ses duymuyorum.

"Seni bulamazsam sana yardım edemem."

Gözlerimdeki yanmayı silmek için göz kırpyorum. O pisliğin onu sanki önemsizmiş gibi silmesine ya da bir meta gibi kullanmasına asla izin vermeyeceğim. Kazanıp kazanmayacağımızı bilmiyorum ama artık yalnız kalmamasını sağlayabilirim.

Hemen yanına daldım, başını boynuma yasladım ve o daha da şiddetli ağlamaya başladı. Ama kollarını belime doladı, sıkıca tutundu ve ben de

onu daha sıkı tuttum.

O şekilde sadece bir dakika kalıyoruz, sonra tekrar sakinleşiyor ve o gözyaşlarının çoktan gelmesi gerektiğini hissediyorum.

Burnunu çekerek geri çekildi ve yüzünü sildi. "Bu pencereler yeterince büyük değil," dedi başını geriye doğru eğerek. "Buraya bir çatı penceresi lazım."

"Neden?"

"Yukarı bakmayı severim," diyor. "Özellikle canım acıdığında."

Yıldızlar. Astronomi.

Gülümseyerek ayağa kalktım, aklıma bir fikir gelmişti.

Elimi uzatıyorum. "Hadi gel."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum. O da elini tutuyor ve ben onu ayağa kaldırıyorum.

Elini tutarak onu peşimden çekiyorum. "Bu riske değer."

"Burası neresi?" diye soruyor.

Kontrol odasına doğru yavaşça ilerledim ve sistemi açtım; hoparlörlerden yüksek sesle atmosferik bir ses yayıldı. Ardından bir tıkırtı başladı ve sesi kısarak ekranları yüklemeye başladım.

"Hawke?"

"Orada kal!" diye bağırdım ona aşağıdan.

Karanlık koridorun ortasında duruyor ve kubbeli tavanın siyahtan mor ve mavi tonlarına doğru solduğunu, arka planda müziğin başladığını görüyorum.

Tiyatro salonunun ışıkları yanıyor, üzerine bir parıltı yayılıyor ve ben aşağıya bakıyorum; gözlerinin yukarı doğru kaydığını ve ağzının aralandığını görüyorum.

Kabinden ayrılıp aşağı indim ve onu sandalyelere doğru yönlendirdim, ikimiz de oturduk.

Ama sanırım artık burada olduğumu bilmiyor. Sahte gökyüzüne, sadece ıssız yerlerde görülebilen, geceyi aydınlatan yıldızlara bakıyor. Görüntü bir daire şeklinde dönüyor, ama sanki hareket eden biziz ve o bizi izliyor. Ağzı hafifçe açık ve sanırım göz kırpmıyor.

"Hiç planetaryuma gittiniz mi?" diye sordum ona.

Başını sallıyor ve ben gülümsüyorum, çünkü sanki her şey birdenbire değişmiş gibi görünüyor. Sanki açlıktan ölüyor ve önünde bir ziyafet var.

"Bakın." Koltuğunda doğrulup işaret etti. "Bu Sirius. En parlak yıldız."

"Evet, Köpek Yıldızı."

Etrafına bakındı, her şeyi dikkatlice inceledi. "Evet, çünkü Büyük Köpek Takımyıldızı'nın bir parçası. Onu sadece şafaktan hemen önce görebiliyoruz, ama ışık kirliliğinden yeterince uzaklaşırsanız Samanyolu'nu gerçekten çok iyi görebilirsiniz."

Arkasındaki ekranlara bakarak ayağa kalktı; ekranların bize dönmesini beklemeye sabrı yoktu.

Sessizce gülüyorum.

"Ve Betelgeuse." İşaret ediyor. "Orion birkaç ay içinde başımızın üstünde olacak." Tekrar işaret ediyor. "Ve işte Mars. Sık sık görünüyor. Orada olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Soğuk."

Tekrar yerine oturuyor. "Sessizlik," diyor bunun yerine. "Kayalık dağlar ve kum tepeleri, rüzgarlar, fırtınalar ve buzlar..." Gökyüzüne bakmaya devam ediyor. "Hiçbirine dokunamayız, sadece bakabiliriz."

Gülümsüyor ve göğsüm biraz sıkışıyor. Şu an çok harika görünüyor. Huzurlu. Birdenbire keşke o tavan penceresini saklanma yerine de koyabilseydim diye düşünüyorum.

"Çok fazla yıldız var," diye fısıldıyor. "Çok fazla güneş var. Ve birçoğunun da bizimki gibi kendi güneş sistemleri var."

Gözlerimi kaçırıp koltuğuma iyice yaslandım, başımı da koltuğun arkasına koydum. "Astronominin en sevdiğin yanı nedir?"

O da beni takip ediyor, ikimiz de rahatlayıp yukarı bakarak Dünya gezegenini terk edip yıldızlararası bir buluta giriyoruz.

"Teoriyle ilgili şeyleri seviyorum," diyor. "Kara delikler, solucan delikleri ve fizikçilerin anlayamayacağımızdan korktuğu tüm o çılgın şeyler."

"Neden bu kadar çok hoşuna gidiyor?"

"Astronomi mi yoksa teorik fizik mi?"

"Sanırım ikisi de."

Omuz silkerek, "Olasılık. Bakış açısı." dedi. Tekrar doğruldu, başını geriye yaslayıp gülümsedi. "Ne kadar önemsiz olduğunuzu fark etmek bir bakıma rahatlatıcı."

Onu izliyorum.

Devam ediyor: “Yıldızı görüyorum, ama yıldız beni asla görmeyecek. Benden çok sonra da orada olacak. Milyonlarca benim aracılığımla.” Bir an duraklıyor ve sonra fısıldıyor: “Faturaları ödesem de ödemesem de hayat devam ediyor.”

Ona bakarken içim acıyor, çünkü haklı ve bundan nefret ediyorum. Hayat devam ediyor.

Öyleyse yaşıyoruz. Elimizden geldiğince, yapabildiğimiz kadar uzun süre yaşıyoruz ve her şeyi hissediyoruz, çünkü bizi öldürmezse, bir şey öldürecektir.

Ama o, benim hiç mücadele etmek zorunda kalmadığım şeyler için mücadele etmekle çok meşgul.

Ve bundan nefret ediyorum.

Boğazım düğümlendi, nefes almadan önce temizledim. "Gitmeli miyiz?"

Gözlerini bana dikti. "Şimdiden mi?"

Onun perişan halini görünce tekrar gülüyorum.

"Yani, bu gezegeni tamir etmek yerine başka gezegenlerde yaşamak mı demek istiyorsun?" diye sordum ona.

Ekranlara geri dönüyor. "İkisini de yapabiliriz," diye yanıtlıyor. "Ama kesinlikle ayrılmanız gerekecek. Bütün yumurtalarımızı burada, Dünya'da tek bir sepete koymanın dinazorlar için iyi sonuçlanmadığını biliyorsunuz değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Uzay ve zamanda, galaksilerde ve kendi galaksimizin doğuşunda yolculuk eden filmi izliyoruz ve bunu iliklerime kadar hissediyorum. Burada olduğumuz için ne kadar şanslıyız.

“Sen önemlisin,” diyorum sessizce, hâlâ ekrana bakarken. “Bilim insanları, vücudumuzdaki atomların neredeyse tamamının bir yıldızda oluştuğunu söylüyor. Ve bu atomların birçoğu birkaç süpernovadan geçti.” Duraksıyorum, gözümün ucuyla bana baktığını görüyorum. “Sen burada doğmadın. Milyarlarca yıl önce doğdun, Aro. Sen yıldız tozusun.” Ona bakıyorum, gözlerine bakıyorum. “Yıldızların seni görmesine gerek yok. Seni tanıyorlar.”

CHAPTER FIFTEEN

Aro

Yüzümden süzülen gözyaşları duştan gelen suyla karışıyor ve su sırtımı ısıtırken alnımı duvara yaslayıp kolumu koluma dayıyorum.

Bana ne yapıyor?

Bana özel olduğumu, önemli olduğumu düşündürmek. Bu tür düşünce, bir şansları olduğuna inandırılan insanları yavaş yavaş öldüren bir hastalıktır. Umut edemeyecek birine umut veremezsiniz.

Ama hıçkırıklarımı durduramıyorum. Vücudumu daha da şiddetli sarsıyorlar, çünkü ona inanmak istiyorum. Bundan daha fazlası olduğumu ve her şeyin mümkün olduğunu düşünmek istiyorum. Lise terk edenlerin birdenbire tamamen farklı hayatlar yaşayabileceğini, ama bunun filmlerde olan şeyler olduğunu düşünmek istiyorum.

Umut hayal kırıklığını doğurur ve hayal kırıklığı insanı tüketir.

Muhtemelen asla sahip olamayacağım şeyleri istemek istemiyorum. Çok acı verir. Hayatımda eksik olan şeyleri bilmek istemiyorum. Bu şekilde daha mutluyum.

Yüzümdeki suyu silerken içimdeki acıyı hissediyorum. Bana sadece "yıldız tozusun" diyerek verdiği zarardan kaynaklanan acı. Ne kadar tatlı, ne kadar aptal bir çocuk.

Suyu kapatıp havluyu üzerime sardım ve fayans duvarın arkasından çıktım. Ayaklarımı oradaki paspasın üzerinde kuruladım ve buhardan buğulanmış aynaya bakarak lavaboya doğru yürüdüm.

Tezgaha bakakalıyorum. "Çok tatlı biri," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kendini beğenmiş, biraz kibirli, küstah ve müzik listesinin ciddi anlamda güncellenmesi gerekiyor ama...

Sorumluluk sahibi biri. Dürüst, şefkatli, zeki, azimli ve dikkatli. Olayları görüyor ve değerlendirmek için zaman ayırıyor.

Ve samimiydi. Planetaryumda bana duymamam gereken şeyler söylemiş olabilir, ama her kelimesinin arkasındaydı. Kendim hakkında kötü düşünmemi istemiyordu.

O iyi bir adam. Kimseye bilerek zarar vermez, çocuk yapıp onları terk etmez. Hayatımda tanıştığım diğer erkekler - baba adayları, sınıf arkadaşlarım ve mahalledeki serseriler - aklıma geliyor ve hiçbiri onun onda birine bile denk değil.

Sonunda kime aşık olursa olsun, en iyisine sahip olacak.

Ama onun aşkı bulmasını ve onun gibi birinin ne kadar kolay aşık olabileceğini düşününce kaşlarımı çatıyorum. Kız onu hak etmeli. O asla bir kıza vurmazdı, ama eğer kız ona zarar verirse, ben onun yerine vurmaya hazırım.

Kurulanıp kuzeninin getirdiği yeni iç çamaşırlarından birini giyiyorum. Neyse ki kibirlenip bana tanga falan getirmedi. Ten rengime çok yakışan, düz siyah bikini külotları. Gerçi bunun için endişelenmiyordum ama yine de teşekkür etmeliyim. Borcundan düşeceğim. Keşke teklif ettiği parayı alsaydım ama yine de tahsil etmeyi düşünüyorum.

Bana ödünç verdiği beyaz tişörtü giyiyorum ve Hawke'ın çaldığım pijamasını alıyorum, ama bacağımı içine sokmadan önce pijamaya bakıyorum, sonra da aynadaki hâlâ zar zor görünen yansımama bakıyorum.

Ona zarar veren herkese ben de zarar veririm. Bu konuda yetenekliyim, ama gerçekten de iyiyim.

Ama biraz daha güçlü olması gerekiyor. Eğer bu kadar çok endişelenmeyi bırakmazsa kadınlar ona bayılacak. Öğrenmesi gerekiyor. Kendini bu paniklerle boğmayı bırakıp, sadece hissetmeyi öğrenmeli. Ondan başka hiçbir şey istememenin nasıl bir şey olduğunu bilmeli.

Belki ben de bunu istiyorum. Hayatımda kendimi iyi hissettirecek tek bir şey bile olsa.

Pantolonumu banyo tezgahına bıraktım, saçımı tokasından çıkardım ve vücuduma doğru düzelttim. Hala dağınık, ama açıkçası umurumda değil.

Koridora çıktım, sola döndüm ve büyük salona girdim. Mutfakta patlamış mısır kokusu hala hissediliyordu ve onu, sırtı bana dönük bir şekilde kanepede uzanmış, video oyunu oynarken gördüm.

Ekranın üstünde, duvarda yüksekte, boyanmış kelimeler uzanıp boynumdan yakalıyor.

Yaşayalım...

Ben evrende küçücük bir noktayım.

Ama ben buradayım.

Buradayız.

Şimdilik.

"Hawke mı?" diye soruyorum.

"Öyle mi?" Eski, Gotik bir şehrin egemenliği için düşman ordularıyla savaşıyor.

Yavaşça yaklaştım ve arkasındaki adaya kadar geldim. "Onların yanında kendini asla evinde gibi hissetmediğini söylemiştin. Çıktığın kızların yanında da kendini asla güvende hissetmiyorsun, değil mi?"

Karakteri, tam bir canavar ona doğru hücum ederken ekranda aniden duruyor.

Kalbim hızla çarpıyor ama zorla fısıldayarak soruyorum: "Benimle kendini güvende hissediyor musun?"

CHAPTER SIXTEEN

Hawke

Ha?

Başımı çeviriyorum, o kanepenin etrafından dolaşıp görüş alanıma girerken parmaklarım kumandada duraklıyor.

Midem alt üst oldu, göğsüm çöktü. Şey...

Koyu renk saçları etrafına dağılmış, çoğunlukla bir omzunun üzerinden dökülüp sağ göğsünün üzerine sarkıyordu ve gözlerimi indirdiğimde siyah iç çamaşırı, kot pantolon yok ve göbek deliğinin altını pek örtmeyen dar, beyaz bir tişört gördüm. Işıltılı ten, iri, kahverengi gözler, pembe ve ruj veya dudak parlaticısı sürülmemiş dudaklar.

"Bugün eski sevgilinle aranızın iyi gitmediğini anladım," diyor, "bu yüzden düşünüyordum da..." Başını aşağıya eğiyor, nefes almakta zorlanıyor. "Şey... yani, bana dokunmak ister misin?"

Kumanda elimden kayıp kucağıma düşüyor ama ben kıpırdamıyorum. Konuşamıyorum.

O mu...?

Bacaklarımın arasında kan hücum etti ve o da koltuğun koluna tırmanıp oturdu. "Sarışın olmadığının farkındayım. Kenarda durmaktan memnun değilim ve kahrolasınca kıpırdamıyorum," dedi bana, "ama kadın organlarım var ve seninle aynı odada uyuyorum, bu da işleri kolaylaştırıyor."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Yani, farklı bir durumda ona dokunmak isteyebilirdim. Elbette. Ama bunun kötü bir fikir olduğundan oldukça eminim.

"Cinsellik yok," diyor bana dönerek. "Baskı yok. Çıkıyoruz. Kastettiğim bu değil."

Dinliyorum.

"Beni etkilemek için endişelenmene gerek yok," diye devam ediyor. "Ben de seni etkilemek için endişelenmek zorunda değilim. Sadece... pratik yapabiliriz."

"Pratik yapmaya ihtiyacınız var mı?"

Bana acıdığı için böyle davrandığını düşünüyorum. Yardım etmeye çalışıyor ama onu kullanmak istemiyorum.

Ve kesinlikle acınmaya da ihtiyacım yok.

Ama bana, "Cinsellikten pek hoşlanmıyorum," diyor.

Gözlerimi kısıyorum.

"Beğenmek istiyorum," diyor. "Keşfetmeye açık birini istiyorum. Benim keşfetmeme izin veren birini. Sabırlı ve iyi birini."

O hiç böyle bir şey yaşamadı mı? İnsanlar ona nasıl davrandı? Sormak istiyorum ama bir adamın ona doğru davranmadığını bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

"Sadece sana dokunmak istiyorum." Gözlerini benden uzaklara diyor, bana bakmıyor. "Ve belki de hoşuma gidip gitmediğini görmek istiyorum."

Yalan mı söylüyor? Sanki yardım alması gereken kendisiymiş gibi davranacakmış gibi geliyor bana, oysa aslında sadece benimle ilgileniyor.

Ama şüphelerimi dile getirmeye fırsat bulamadan uzanıp kumandayı kasıklarımından alıp sehpayaya fırlatıyor.

Doğrulup bir bacağını kucağıma attı ve ben de geriye doğru çekilip nefesimi tuttum, o da üzerime oturdu.

Kahretsin.

Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Oyunu kapat," diyor. "Biraz müzik aç."

"Emin değilim-"

"Şimdi yap şunu, Hawke."

Evet. Tamam. Uzaktan kumandayı alıyorum, ana ekrana gelene kadar Giriş düğmesine basıyorum ve müzik akışı uygulamasını buluyorum. Bir çalma listesi başlıyor, ses sisteminden "Throne" sesi yükseliyor.

Gözlerimi yakalıyor ve tenimin her zerresine sıcaklık yayılıyor. Ağırlığı üzerime çöküyor, bacaklarının arasındaki sıcaklık iç çamaşırından, kot pantolonumdan, uyluklarımdan ve bacaklarımdan aşağı doğru yayılıyor.

Tanrım... Göz kapaklarım titremeye başlıyor ama kendimi tutuyorum.

Hafifçe gülümsüyor—aslında hiç olmadığı kadar tatlı bir şekilde—ve alnını benimkine yaslayıp beni orada tutuyor.

"Bana dokunabilirsin," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarıma değiyor. "İstersen."

Ben... şey...

Yukarı doğru kayd, ellerini çıplak göğsüme doğru kaydırđı ve bana sürdü. Belki de sadece hafifçe dokundu ve bunu kasten yapmadı, ama penisim kot pantolonumun içinde gerildi ve şimdiden terlemeye başladım. Ben...

Dudaklarını yanağımda gezdiriyor ve ben... yapamıyorum. "Dur," diyorum.

Ve öyle yapıyor. Duruyor.

Kahretsin.

Yavaşça nefes alıp veriyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor. Bana hiç uyarı vermedi. Neredeyse çıplak bir şekilde içeri girdi ve...

Ah, bu çok kötü bir fikir. Her şeyi berbat edeceğim. Hep ediyorum. Sonra ne olacak? Arkadaş olmaya başlıyoruz. O gidecek.

Ellerimi kalçalarına koydum, onu uzaklaştırmak üzereydim ki beni durdurdu. "Sadece sana dokunmak istiyorum." Şakakları benimkine yaslandı, saçlarında şampuanımın kokusu vardı.

"Sadece seni hissetmek istiyorum." Ona durmasını söylediğimden beri ellerini bir santim bile kıpırdatmadı. "Daha fazlasını istemiyorum."

"Neden?" Benden hoşlanmıyor mu?

Ama o tereddüt etmiyor. "Çünkü istediğın şey doğru," diye yanıtlıyor. "Sevdiğin biriyle olmalı. Bunu senden almam. Ben bunu hak etmiyorum."

Ellerimi onun üzerinde tutarak, ikimizi de hareket ettirmeden öylece duruyorum.

"Sadece dokunuyorum," diye mırıldanıyor.

Sabırlı biri. Güzel.

Keşfetmeme izin veren biri.

Boğazım düğümlendi ama başımı salladım. "Tamam."

Ona güveniyorum.

Dudaklarını yanağıma hafifçe değdirdi ve yavaşça boynuma doğru inerken burnundan nefes aldığını duydum. Ellerini yukarı doğru kaydırarak birini boynuma doladı, diğerini de saçlarımın arasına soktu. Dudaklarını aralayarak kulağımın üzerinden geçirdi ve sonra dizlerinin üzerine kalkarak ağzını alnımın üzerinde gezdirdi ve kanımın kaynamasına neden oldu.

Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. O aşağı inerken gözlerimi kapattım, burnunu boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı.

"Bana dokunmak istediğini sanıyordum," diyorum.

Ellerini neredeyse hiç kıpırdatmadı.

Ama o, "Öyleyim," diyor ve dudaklarıyla tenimi okşayarak ağzını tenimde gezdirmeye devam ediyor.

Göğsü inip kalkıyor, benimkine daha da ağırlaşıyor ve bunun hoşuna gidip gitmediğini bilmiyorum. Vücudunu okuyamıyorum ve sormak da istemiyorum.

Hareket ediyorum. Parmaklarımı beline saplarken, keskin bir nefes aldığını duyuyorum ve neredeyse duruyorum. Ona zarar mı verdim?

Ama sonra bacaklarının her yerinde tüylerin diken diken olduğunu görüyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. "Kalk," diye fısıldıyorum.

"Hawke..."

"Kalk ayağa." Onu dürttüm ve geri çekilerek üzerimden kalktı. Geri çekilirken gözlerindeki endişeyi görerek yanında durdum, ama onu tekrar kendime doğru çekip döndürdüm.

Başka nelerin onu ürperttiğini görmek istiyorum.

Bir elimle kalçasını tutarken, diğer elimle sırtını vücudumla örtüyorum ve uzanıp saçlarına dokunuyorum.

"Hawke..."

"Şşş."

Bir kilidi parmaklarımın arasından geçirip, sonuna kadar hafifçe çekiyorum.

Kollarında ürperme hissi yayıldı.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Sanırım öyle." Hafifçe güldü. "Saçıma dokunulmasından hoşlanıyorum."

"Başka nelerden hoşlanırsın?"

Tereddüt ediyor ve yüzünü göremediğim için mutluyum.

"Tenin tenime değiyor," diyor kısık bir sesle.

Kollarını önünde kavuşturdu, tişörtünün etek ucundan tutarak başının üzerinden yukarı çekti.

Omuzlarına bakarken başım sanki vücudumdan on metre yukarıda havada süzülüyormuş gibi hissediyorum. Gömleğini yere bırakıyor, beni bekliyor.

"Bu uygun mu?" diye soruyor.

Sesim zar zor duyuluyor. "Evet."

Bir an tereddüt ettikten sonra bedenimi onun sırtına yaslıyorum ve omuzlarının üzerinden aşağıya bakıyorum.

Vücudunu saran güzel, sıkı teni, dik ve dolgun göğüsleri kasıklarımnda sızıya neden oluyor.

Göğüs uçlarının kahverengi eti pütürlü hale gelip sertleşiyor, iki sivri nokta beliriyor.

Ellerimi omuzlarına koydum, başparmaklarım ensesinde gezindi. "Üşüyor musun?" diye takıldım.

"Biraz."

Parmaklarımı iyice içeri sokup, ellerimi kollarından aşağı doğru kaydırırken, tüylerim yeniden ürperdi. Bana doğru düştü, başını geriye doğru eğdi ve gözlerini kapattı.

Hoşuna gitti.

Bir kolumu beline, diğerini göğsüne doladım ve onu sıkıca kucaklayıp yüzümü saçlarına gömdüm.

Onun her şeyini, inceliğini ve kokusunu, korkusunu ve masumiyetini, görmeyi seviyorum.

Saçlarını öpüyorum ve titrediğini hissediyorum, ama sesi hıçkırık gibi geliyor.

Aşağıya baktığımda çenesinin titrediğini gördüm.

"Sorun ne?" diye soruyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama kollarımı kendine doğru tutuyor.

"Bunu yaptığında kendimi güzel hissediyorum," diye fısıldıyor. "Sanki görünüşümü beğeniyormuşsun gibi."

Gözlerimi kapatıyorum. Çok fazla şeye gerek yok, değil mi? Kimse onunla vakit geçirmek için neden zaman ayırmaz ki?

Döndü ve ellerini boynuma doladı. "Beni kucağına al."

Gülümsedim, eğilip uyluklarının arkasından tuttum. Onu kollarımın arasına aldım, bacakları belimi sardı.

Göğüsleri göğsüme bastırıyor. "Göreyim bakalım," diyorum ona.

Gözlerimi kaçırıyorum ve o geriye yaslanıyor, vücudu görünür hale geliyor. Nefes alışverişi sığlaşıyor, göğüsleri inip kalkıyor ve onu yatırıp, onun bana dokunduğu gibi ona dokunmak için can atıyorum. Ağzımla.

"Beni kanepeye götür." Ona bakarken kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı.

İstiyorum.

Ama her zaman böyle oluyor. İstiyorum, sonra istemiyorum ve gözlerindeki o bakışı görmek istemiyorum. Bana erkek olmadığımı söyleyen o bakışı.

BENCE...

Nefesimi toplamaya çalışıyorum ama her yerim yanıyor. Vücudum, başım, ellerim...

Kulağıma doğru eğildi. "Neredeyse bitirdim," diye fısıldadı. "Sadece bir şey daha yapmak istiyorum."

Ağızındaki kuruluğu gidermek için nefesimi veriyorum, yutkunuyorum. Tamam.

Kollarımda o varken geriye doğru bir adım atıyorum ve başladığımız yere, kanepeye geri çöküyorum.

Arkasına yaslanıyor, manzarayı bir saniye daha izlememe izin veriyor ve sonra... keşfetmeye başlıyor. Bana doğru yaklaşıyor, ellerini omuzlarımın üzerinden, kollarımın üzerinden kaydırıyor, gözleri parmaklarının izini takip ederek kollarımın kaslarını ve sinirlerini tek tek inceliyor.

Onu, sanki bir erkeğin nasıl görüldüğünü ilk kez öğreniyormuş gibi beni incelerken izliyorum, sonra gözleri ve elleri göğsüme gidiyor. Köprücük kemiğimi yokluyor, parmağıyla dövmemin üzerinden geçiyor ve başparmaklarıyla göğüs kaslarımı ovuyor, sonra doğrulup bana bakarken karın kaslarımı okşuyor, parmak uçlarının hafif gıdıklaması beni kasılmaya itiyor.

Penisimin inanılmaz derecede sertleştiğini fark ettim ve nefesim kesildi.

Kahretsin.

Üzerimden kalktı, bacaklarımın arasına diz çöktü ve ağzını karnıma indirdi. Öpüşmek değildi. Ama ona benzer bir şeydi. Dudaklarının arasında beni çok nazikçe sıkıştırdı, yukarıdan aşağıya, gövdem yan tarafına doğru, elleri kollarımda gezindi ve başı sağa sola döndü, hiçbir santimi dokunmadan bırakmadı.

Bacaklarımın arasında kan akışı hızlanıyor ve bunun onun göğüslerine baskı yaptığını biliyorum.

"Aman Tanrım..." Kendimi tutamıyorum. Başını tutuyorum, ağzını karnıma bastırıyorum ve dilinin dışarı çıkıp beni yalamasını izliyorum. "Tekrar," diyorum ona.

Yine aynı şeyi yapıyor ve ben gözlerimi uzun uzun kırpyorum, vücudumdaki her bir lif patlamak üzere.

"Shelburne Falls'ın sınıf başkanını yaladığıma inanamıyorum."

Gülerek başımı geriye atıyorum.

Üzerime tırmanıyor, bana sarılıyor ve çenemi öpüyor. Bacaklarının arasındaki sıcaklık içimi yakıyor.

Tenime fısıldadı: "De ki, 'Beni tahrik ediyorsun, Asi.'"

İki elimle kalçalarını kavrayıp, ağzının üzerinde dururken bir anlığına birbirimize sürtündüm. "Beni çok tahrik ediyorsun, Rebel."

Ve bunu bir kez daha yapıyorum ki o da hissetsin.

Boynumu kollarıyla sararak beni sıkıca kucakladı, bacaklarıyla beni sıktı ve başını omzuma yasladı.

İşi bitti.

Penisimin biraz ağrısı var, boşalmaya ihtiyacı var ama durma zamanının geldiğini biliyorum. Ve bunu durdurmanın o olması beni suçlu hissettirmiyor, bu yüzden minnettarım. Ben de kollarımı ona sarıp sıkıca tutuyorum.

Gözlerimi kapatıyorum. Onun yaptığı her şey iyi hissettirdi. Ama ben onun için pek bir şey yapmadım. Onun iyi hissetmesini istiyorum.

"Muhteşem bir vücudun var," diyor, başını omzuma yaslamış, bana sırtını dönmüş bir şekilde.

Kendi kendime gülümsüyorum. En azından tüm o egzersizler işe yarıyor. Biriken tüm enerjimi bir şekilde atmam gerek. Ama daha önce kimse bana bunu söylememişti. Sanırım çoğu kız bunun yüzeysel bir şey olduğunu düşünüyor—sadece dış görünüşe dikkat ettiklerini sanıyorlar, ama aslında duymak güzel.

Bunu yaptığında kendimi güzel hissediyorum. Sanki görünüşümü beğeniyorsun.

"Görünüşünü beğendim," dedim ona.

"Senin de görünüşünü beğeniyorum."

Orada bir süre oturuyoruz, o beni sıkıca tutarken ben de onu sıkıca tutuyorum ve sakinleşmeye çalışıyoruz.

Ama düşündüğümde daha rahatım. Durdu. Söz verdiği gibi. Hiçbir baskı yoktu. Hiçbir gizli amacı yoktu. Lisedeki kızların beni ilk kimin yatağa atacağını görmek için yaptığı gibi gizli bir bahis de yoktu.

Zaten daha fazlasını istemiyordu. Durabilirim.

Keşfedebilirim. Ve sonra durabilirim.

"Şunu yapabilir miyim..." diye başladım, birdenbire kendimi daha cesur hissederek. "Biraz daha yapabilir miyiz? Daha fazlasını görebilir miyim?"

Elimi iç çamaşırının bel kısmına soktum ve vücudu kaskatı kesildi. Yüzündeki sıcaklık kaybolmuş bir şekilde doğruldu ve üzerimden kalktı. Tişörtünü yerden alıp üzerini örttü, meydan okurcasına küçük çenesini yukarı kaldırdı.

“Şey, eee...” Aceleyle tişörtünü tekrar giyerek bana göğüslerinin son bir güzel görüntüsünü sundu. “Hayır,” dedi. “İlk randevuda olmaz, Hawke. Utangaçım.”

O giderken gülümsüyorum ve koridorda gözden kaybolana kadar gözlerimle onu takip ediyorum.

CHAPTER SEVENTEEN

Aro

Bu iyi değil.

Çarşaf larım bacak larıma yapışıyor ve elimi aşağı doğru kaydırıp uyluk larımın arasına bastırıyorum. Kumaş ın kaygan lı ğ ını hissediyorum.

Ş u an sadece onun yata ğ ına girip ona sarılmak istiyorum.

Ve en kötü yanı da bu. Mesele seks de ğ il. Buna ihtiya cım yok.

Kendini çok iyi hissediyor.

Güzel kokuyor, tadı da güzel...

İ yi görünüyor.

Cidden. Böylesine saygın bir beyefendiye ilgi duydu ğ um gün, para kusaca ğ ım günle aynı olacak. İ yi bir çocukla ne yapaca ğ ım ben?

Bir an hareketsiz kalıyorum, dün geceki hissi zihnimde canlanıyor. Ne kadar sertti. Bana sürtünürken kollarındaki kasların avuç larımın altında nasıl gerildi ğ ini.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesim kesiliyor. Ne kadar da saygın bir beyefendi. Olmaması gereken yer hariç.

Yatak odasında çok ateşli olacak.

Ş anslı kız, kim olursa olsun.

Bacak larımı birbirine sürtüyorum, alnım ter içinde kalmış, ama sonra derin bir iç çekip aniden doğrulup bacak larımı yata ğ ın kenarından sarkıtıyorum.

“Ugh.” Yanak larıma ellerimi vurarak kendimi toparlamaya çalıştım. Sadece kendimi rahatlatmam gerek. Saat kaç oldu ki zaten?

İ çeride saat olmadığını unutup etrafa bakındım, küçük yeş il bir ış ık gördüm ve komodinin üzerindeki lambayı açtım. Ş arj aletinin üzerinde bir cep telefonu ve ona yapıştırılmış bir Post-it notu gördüm.

Ona iyi bak.

Gülümsüyorum. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor? Diğerinin nerede olduğunu bile sormadı. Her şeyi biliyor sanki.

Ama o buraya ben uyurken girdi. Umarım horlamıyordum.

Saate baktım. 8:59. Kız kardeşime bir mesaj yazdım.

Her şey yolunda mı?

Çarşamba sabahı ve okul henüz başlamadı. Hala uyuyor olabilir ama sanmıyorum. Eğer bir saat içinde bana geri dönmezse, Hawke'ın izniyle ya da izni olmadan oraya gitmek zorunda kalacağım.

Bir an öylece oturup kaldım. Annemi mi aramalıyım? Komşuyu mu?

Neler olup bittiğini bilmeliyim sanırım. Bakalım üvey babama yaptıklarım hakkında polise doğruyu söylemiş mi?

Ama sanırım öyle yaptı. Beni koruması ona hiçbir şey kazandırmaz.

Olan oldu.

Mesajlaşma ekranından çıkıp sosyal medyaya giriş yapıyorum. Hesaplarım bir süredir aktif değildi ama yine de göz atmayı seviyorum.

Hawke'ın telefonunda oynayan videoyu, ona bakışını ve yakasındaki ruj izini hatırlıyorum. Onun rujuydu.

Merakıma yenik düşüp, adını ve Shelburne Falls'ı yazarak arama yapıyorum.

O video, bu anahtar kelimeler için en çok önerilen videolardan biri. Ona tıklamıyorum. Bunun yerine, onun hesabına gidip gönderilerini inceliyorum, farkında olmadan onunla birlikte çekilmiş fotoğraflarını arıyorum. Sadece birlikte nasıl göründüklerini görmek için.

Ben bir sapık değilim. Sadece merak ediyorum.

Birkaç gün öncesine ait bir fotoğrafını gördüm, dudaklarındaki ruj izi onun tişörtündekiyle aynıydı. Fotoğrafın altındaki yazıyı okudum:

Su. Göl. Damarlarımızda akıyor ve buna karşı yapabileceğimiz hiçbir şey yok... Tıpkı zehir gibi. – Karen Katchur

Aman Tanrım. "Okyanusta daha az plastik var," diye homurdanıyorum.

Onunla birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafını göremiyorum, bu da alışılmadık bir durum değil. Ayrılıktan sonra toplu silme işlemi yaygın bir

uygulama gibi görünüyor. Profilini aradım ve onu buldum, ancak hesapta sadece üç gönderi var.

Kendi kendime gülümsüyorum. Yaptığı her hareketi herkese duyurmayı pek sevmiyor. Bunu beğeniyorum.

Onun yer aldığı sadece bir fotoğraf var; fotoğrafta çok sayıda çocuk bulunuyor. Dylan Trent bir tarafta, Kade diğer tarafta duruyor. Küçük bir kız çocuğu bacaklarını genişçe açıp ellerini kalçalarına koyarak önünde poz verirken, Hawke da yaklaşık aynı yaşta bir erkek çocuğunu omzunun üzerinden baş aşağı tutuyor.

Saçları ıslak, göğsü çıplak, arka planda bir havuz var ve tenimin altında baloncuklar gibi hoş bir his oluşuyor. Herkese karşı iyi bir evlat ve kuzen, ama yalnız kaldığında bambaşka biri olabiliyor. Sanki bir düğmeye basıyor.

Yanaklarım kızardı ve başımı salladım. "Aman Tanrım," diye nefesimi verdim, telefonu yere fırlatıp ayağa kalktım. "Ne yapıyorum ben?"

Hugo ve Reeves için endişelenmeliyim. Green Street için de.

Ama ben değilim. Kelebekler çok güzel bir dikkat dağıtıcı. İyi bir fikir olduğunu düşündüm. Tüm kötülüklerin içinde küçük bir iyilik, ama onu düşünmemeye izin veremem. Sadece fiziksel bir eğlence. Benim için hiç kimse değil.

Tişörtümü çıkarıyorum, gelen bir mesaj var ve telefonu tekrar elime alıp okuyorum.

Hawke, "Gelin bizi bulun," diye yazıyor.

Ha? Biz mi?

Kot pantolonumu, sütyenimi ve Dylan'ın getirdiği tişörtlerden birini giyip telefonumu alarak odadan çıktım.

Çıplak ayakla koridorda ilerleyerek odasını, büyük salonu, mutfığı ve Rivertown'a giden tüneli kontrol ettim. Aynadan baktım ama yer karanlıktı, öğle yemeğine kadar kapalıydı.

O nerede?

Sonra hatırladım. Buzlu.

Mutfaktan koşarak diğer tünelden aşağı indim ve camın ardından fırının görüldüğünü fark ettim. Masalar ve sandalyeler odanın etrafına yerleştirilmişti, perdeler çekilmiş ve ışık loştu. Ama sola doğru baktığımda, mutfak kapısının aralık bırakıldığını ve içeride bir ışığın yandığını gördüm.

Mandalı çevirip içeri adım atıyorum ve ayna açılıyor.

Mutfaktan birden fazla kişiden kakhaha sesleri geliyor ve ben de o yöne doğru ilerliyorum ama duruyorum. Geri dönüp aynayı kapatıyorum, ev sahibi beklenmedik bir şekilde n kapıdan girerse diye küçük bir aralık bırakıyorum. Ya da polis.

Dükkânın karşısına doğru yürüyüp mutfağa girdiğimde Matty ve Bianca'yı Hawke ile birlikte gördüm.

Kalbim aynı anda hem hoplayıp hopluyor. Bianca, hâla pijamasıyla, sanki pijamasıyla çalışıyormuş gibi, çalışma masasının başında duruyor. Matty ise bir tabureye bacak bacak üstüne atmış, elleriyle hamurdan bir daireyi dzleştiriyor. Kolları un içinde ve gülüyor. Hawke da onun arkasında duruyor.

Bianca beni kapı aralığında görünce gülümsedi. "Merhaba."

"H-hey," dedim titrek bir sesle. Yavaşça içeri girdim. "Burada ne yapıyorsun?"

Hawke'a bakıyorum ama Bianca cevap veriyor. "Hawke gelip bizi aldı," diye yanıtlıyor. "Bu sabah kapıyı çaldı ve Matty'yi seni görmeye getirmek isteyip istemediğimi sordu."

Koşarak yanıma geldi ve kolunu omzuma dolayarak beni boynumdan kendine çekti.

"Ve sen de tanımadığın biriyle arabaya atladın mı?" diye mırıldanıyorum.

Hawke'a şöyle bir baktım, o da gözlerinde eğlenceyle bana baktı.

"şey, biliyorum ki o belediye başkanının yeğeni," diyor, tezgahın üzerinde bir parça hamuru küçük bir top haline getirirken. "Ve Matty arabasını çok seviyor."

Hawke eğilip bir bez alarak kardeşimin ellerindeki tozu sildi.

Bianca bana şaşkınlıkla bakarak, "Ve çok tatlı. Hem de çok çok tatlı." diye mırıldandı.

Sonra bana yan gözle baktı, sanki bununla bir an önce ilgilenmem gerekiyormuş gibi. Dudaklarımı bzdm, bakışlarımı kaçırdım, Hawke yanıma geldi ve belime bir önlük sardı.

"Takip edilmediğinizden emin misiniz?" diye sordum ona.

Eğer arabasını benim mahallemde görselerdi, peşine dşebilirlerdi.

Ama bana, "Takip edilmedim," diye temin etti.

İpleri belime bağlıyor, kollarım yanlarımda sarkıyor. "Yani durum böyle mi?" diye soruyorum. "Sen nereye gittiğini söylemeden gidebilirsin, ama ben senin nerede olduğumu bilmenden gidemem, öyle mi?"

“Aynen öyle.” Önümden gelip gülümsedi. “Şu anda gerçekten kavga mı çıkaracaksın? İstersen onları eve götürebilirim—”

"Sessiz ol." Ve Hawke'un arkamdan gelen sessiz kahkahasını duyarak kardeşimin yanına doğru ilerledim.

Çocuğun etrafına kollarımı doladım, yanağımı onun yanağına bastırdım. "Ne yapıyoruz?"

"Pizza!" diye sevinçle bağırdı.

"Saat sabah dokuz!" diye haykırdım ve yanaklarını hafifçe ısırırken oyun oynar gibi homurdandım. "Pizza yiyemezsin!"

Gıdıklamamdan dolayı kıvranıyor, çığlıklar ve kahkahalarla inliyor.

Hawke'ın gözlerine bakıyorum, içim yumuşuyor çünkü bunu yaptığı için mutluyum. Bianca, Matty ve benim birlikte eğlenmemizin üzerinden uzun zaman geçti.

"Sonra da dondurma yiyebileceğiz!" diye bağılıyor Matty.

Ancak Hawke parmağını kaldırarak kardeşime sert bir bakış attı. "Tek bir şartla," dedi.

Matty tereddüt ediyor ve sonra, sanki bir işaret almış gibi, "Chicago usulü pizza berbat!" diye bağılıyor. Ve sonra tekrar, "Berbat! Berbat! Berbat!"

Aman Tanrım.

Bianca gülüyor, Matty kıkırdıyor ve Hawke çok memnun bir şekilde sırtıyor.

"Masum zihinleri, daha iyisini bilmeyenleri mi hedef alıyor?" diye soruyorum ona.

Omuz silkerek, "Onu gençken doğru yola sokmaya çalışıyorum sadece," dedi.

Ona bir hamur topu attım, Matty güldü ve aynısını yaptı.

Hawke birini burnuna doğru fırlatır ve Matty kıkırdarak masadaki sosu alıp geri atmaya çalışır, ancak elini uzattığında plastik sos kabı devrilip masanın kenarına dökülür.

Hepimiz damlaların yere düşmesini izliyoruz.

"Aro?" diye bağırdı Matty, bana dönerek, gözleri Hawke ile benim aramda gidip geliyordu.

"Sorun değil," diyorum, daha fazla dökülmeden sosu yakalamak için bir havlu alırken. "Olur böyle şeyler."

Parmaklarını ağzına götürdü. "Delirmiş mi?"

Kağıt havluları çoktan almaya başlamış olan Hawke'a baktım. Soruyu duydu ve gözlerinde şaşkınlıkla bana döndü.

Ama ben sadece kardeşime gülümsüyor ve sakın kalıyorum. "Hayır."

Ancak bu onu ağlamaktan alıkoymuyor ve Hawke'un öfkesini bekleyerek ona bakmaya devam ediyor.

Kardeşimi yanıma çekiyorum, nefesleri kesik kesik ve hızlı, her şeyden çok korkmuş durumda. Hawke'a bakıyorum ve gerçeği anlamaya başladığını görüyorum.

Matty, Hawke'un patlamasını bekliyor. Erkeklerle ilgili tecrübesine göre, sizin orada olduğunuzu hatırlatmak istemezler.

"Sorun yok," diye nazikçe söylüyorum ona.

Ama Hawke yaklaşıyor, göz hizasına kadar çömeliyor. "Hey," diye hırlıyor.

Matty sıçradı ve ben gerildim.

Hawke kaşlarını çatı. "Senin gibi sevimli çocuklara ne yaptığımı biliyor musun?"

Matty hâlâ orada.

"Onları... yiyeceğim!" diye uluyor.

Ve kardeşimi iki koluyla kavrayıp havaya fırlattı ve bir aslan gibi gömleğinin üzerinden karnını yalamaya başladı.

Matty çığlıklar atarak bacaklarını tekmelemeye başladı.

Ama hepsi gülümsüyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu ama yüzümü çevirip sosu temizlemekle meşgul oldum.

"Ana yemek ve sebzeler buydu," diye duyurdu Hawke. "Şimdi sıra tatlıda!"

Omzumu çevirip arkama baktığımda, Matty kollarında çırpınırken ve gülerken, adamın çocuğu yiyormuş gibi yapmasını izliyorum.

"Pekala," diye iç çekti Hawke. "Sanırım bir kısmını sonraya saklayacağım. Gel, bana daha fazla sos seçmeme yardım et. Elimde fazladan var." Matty'yi dolaba götürüp açtı. "Hangisi? Domates ve fesleğen mi, yoksa marinara mı?"

"Marinara!" diye bağırıyor Matty, ama aradaki farkı bildiğinden emin değilim. Sadece herkes için seçim yapması istenmesinden hoşlanıyor.

Geri kalan dağınıklığı temizliyorum, Hawke'ın ev yapımı sosunun boşa gitmesine biraz üzıldüm. Aslında geçen akşam ikimiz pizza yaparken tadı gerçekten çok güzeldi.

Hawke, Matty'yi yere bırakır, kavanozu sallayıp açar. "Alın." Bianca'ya uzatır. "Siz sürün."

O, hamurun üzerine biraz dökmeye koyuluyor, Matty'nin onu yaymasına izin veriyor ve Hawke da benim tarafıma geçiyor.

Sesini alçaltarak, "Ona vurdu mu yoksa?" diye sordu.

Üvey babamız. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Sadece Matty ve Bianca'nın güzel bir gün geçirmesini istiyorum.

Ama Bianca araya giriyor. "Hayır," diyor Hawke'a. "O sadece Aro'ya vurdu."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kahretsin. Matty'nin bunu duymasına gerek yok.

Hawke'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve ona bakıyorum. "Sorun değil." Peynir dilimini ambalajından çıkarıp rendelemeye hazırlanıyorum. "Bu çok sık olan bir şey değil."

O beni izliyor ama bugün üvey babam da dahil olmak üzere kimseyi mutfağa almıyorum. Şimdilik sadece dört kişiyiz ve ben de kaygısız bir yaz gününde kahvaltı için pizza yapan normal çocuklar gibi davranabiliyorum.

Fırının içinde oturuyoruz, güneşlikler bizi sokaktaki insanların görüşünden koruyor, Matty de garsonluk yaparak bize içecek ve yiyecek servis ediyor.

Bunun dışında Hawke'ı hiç yalnız bırakmıyor. Omuzlarında, sırtında, kollarında...

Gözleri artık açık kalamayacak hale gelene kadar uyumayı reddediyor ve eve gitme vakti geldiğinde bana gelemeyeceğimi söylüyor. Hawke'ı sadece kendine istiyor. Ve onları yalnız bırakmasına izin veriyorum çünkü onları bensiz o eve geri dönerken izlemek zorunda kalırsam ağlarım.

Ablamın durumu kontrol altında tuttuğunu biliyorum, ama onun bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. O da benim gibi onun annesi değil.

Ama bir an için kendimizi bir aile gibi hissettik. Dördümüz birden.

Rol yapmayı sevdim. Onlar bizim. Onları koruyoruz.

Ve o benim.

"Lanet olsun ona," diye fısıldıyorum ama yine de gülümsüyorum. Bana daha iyi bir şeyin ipuçlarını veriyor ve ben de hayatımın geri kalanında bu nafile umudun peşinden koşacağım artık.

Gizlendiğim yere geri dönerken, ayakkabılarımı giyip şapkamı ve ceketimi üzerime geçirdim.

Telefonumdan numarayı çeviriyorum, ödeme yapmaktan kaçınmaya çalıştığı zamanki numarasını hâlâ hatırlıyorum. Dylan Trent neredeyse anında cevap veriyor. "Merhaba?"

"Aro Marquez'den bir eser," diyorum ona. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bunu yaparsan, işimiz tamam."

Yanımda oturan kadın, yerinde kıpırdanarak, "İbuprofen aldınız mı?" diye sordu.

"Evet."

Hawke'un o yerde bolca sahip olduğu bir şey varsa, o da ilk yardım malzemeleridir.

Ve yemek. Zombi kıyameti koptuğunda nereye gideceğimi biliyorum.

"Juliet acıdığını söylüyor," diyor bana, "ama çabuk geçiyor."

Gün spasının Zen salonunda, dev bir Buda heykeli ve su çanlarıyla dolu bir kaseyle otururken ona baktım. "Bunu hiç yapmadın mı?" diye sordum.

Bütün zengin kızların kusursuzca bakımlı olduğunu sanıyordum.

Ama o cevap vermeden önce bir kadın bize sesleniyor. "Hanımlar?"

Kalkıp koyu mavi ameliyat önlüğü giymiş teknisyeni takip ederek bir odaya giriyoruz; hoparlörlerden bambu flüt sesleri geliyor, nereden geldiğini göremiyorum. İki masaj masası paralel duruyor, aralarında bir paravan var.

Dylan sonunda, "Bu benim de ilk deneyimim olacak," diye yanıtlıyor.

Ceketimi çıkarıyorum, başka bir kadın da her yatağın çarşafını düzeltiyor.

"Üzerinizdeki her şeyi çıkarın," diyor kısa saçlı sarışın olan. "Üzerinize bornozunuzu giyin ve sonra çarşafın üzerine uzanın."

İkisi de kapıyı kapatıp dışarı çıktılar ve ben de ayakkabılarımı çıkardım. Karşı tarafta onun gölgesini görünce, "Bunu benimle yapmak zorunda değilsin," dedim.

Ama o, "İstiyorum. Ne olur ne olmaz diye," diye neşeli bir şekilde karşılık veriyor.

Her ihtimale karşı...

Üzerimizdekileri çıkarıyoruz ve onun bornozunu vücuduna sarıp masaya doğru zıplayarak yürüdüğünü görüyorum. Ben de aynısını

yapıyorum.

Orada uzanırken ayaklarımı sallıyorum, nabzım hızlanıyor. Telefonu kapattıktan hemen sonra bana mesaj atmış ve ağırı kesici almamı söylemişti, ama o kadar kötü olamaz, değil mi? İnsanlar bunu sürekli yapıyor.

Ama onlar da sürekli doğum yapıyorlar.

"Juliet," diye tekrarladım söylediği ismi. "Hawke'un annesi mi?"

"Evet."

Juliet Chase, ninjaların, korsanların, şövalyelerin ve diğer seçkin savaşçıların hâlâ var olduğu, gözümüzün önünde geçen bir dünyayı konu alan genç yetişkin romanları yazıyor. Romanlar genellikle genç kadınların kendi güçlerini keşfetmeleri, liderlik etmeleri, korkusuz olmaları, güçlü olmaları vb. temaları etrafında dönüyor.

Böyle birinin Hawke'ı yetiştirdiğini hayal etmeye çalışıyorum ve Hawke'ın davranışları bir yandan tamamen mantıklı geliyor, bir yandan da hiç mantıklı gelmiyor. Onun kitaplarını seviyor mu acaba?

Dylan sözlerine şöyle devam ediyor: "Annemle o lise yıllarından beri en yakın arkadaşlar, ama anneme bundan bahsetmeye cesaret edemiyorum. Babama anlatır, çünkü ona her şeyi anlatır ve o zaman da uğraşmak istemediğim bir öfke nöbeti geçirir."

"Baban çok küçük bir çocuk gibi görünüyor."

Sessizce gülüyor. "O inatçı biri, ama mesele bundan daha fazlası." Bir an duraklıyor ve sonra devam ediyor. "Benim yaşımdayken tam bir pislikti, biliyor musun? Şimdi bir kızı var ve bana ilk başta anneme davrandığı gibi davranan herkesi öldüreceğini biliyor. Eminim hâlâ onu hak etmediğini düşünüyor."

Anne babalarının nasıl olduklarına bakılmaksızın, büyük bir aile oldukları açık. Parkta karşılaştığım o üç adamın hepsi Hawke'ı büyütme yardımı olmuş. Demek ki doğru bir şeyler yapmışlar.

Ve itiraf etmekten nefret ediyorum ama Dylan o kadar da kötü değil. "İyi ebeveynler gibi görünüyorlar," diyorum ona.

"Şikayetçi değilim."

Kapı çalınır ve ardından esmer olan başını içeri uzatır. "Hazır mısınız hanımlar?"

"Haydi koparalım!" diye sesleniyor Dylan.

Koparmak mı? Cımbızla değil, değil mi?

Biraz irkildim, içim korkuyla burkuluyordu. "Çabuk geçiyor," dedi.

"Tamam, şu bacağınızı kaldırın," diyor bayan, bornozumu açarak.

Tekrar elbiseyi kapatma isteğine karşı koyamıyorum. Ne düşündüğümü bilmiyorum ama o her yerime bakıyor.

Yüzünü acıma ifadesiyle buruşturdu. "İlk defa mı?"

Sol tarafımda, bacağımın uzunluğunda bir yara bandının yırtılmasına benzer bir ses duyuldu, ardından uzun ve keskin bir nefes alış geldi. "Aman Tanrım," diye hırıldadı Dylan.

Teknoloji uzmanına gözlerimi kocaman açarak bakıyorum.

Sadece gülümsüyor. "Hızlıyım. Merak etmeyin."

Bir dondurma çubuğuna yapıştırılmış balmumunu alıp bacağımla kalçam arasındaki kıvrıma sürüyor ve bir an nefesim kesiliyor. "Ahhh, bu sıcak."

Aslında sıcak, ama iyileşiyor.

"Peki, neden ağda yaptırmak istedin?" diye soruyor Dylan.

Yan tarafından bir yırtılma daha oldu ve inlediğini duydum.

Yutkundum ama sonra birden ağzımdan şu sözler döküldü: "Seni ilgilendirmez."

Ona, kuzeninin bir dahaki sefere iç çamaşırlarımı çıkarmak isteyebileceğini söylemeyeceğim.

"Neden ağda yaptırmak istiyorsun?" diye çıkıştım ona.

Teknisyen, bir parça bez veya kağıt havlu üzerinde düzeltme yapıyor, tam olarak ne olduğundan emin değilim.

"Daha temiz!" diye bağıyor. "Tıraş sonrası kızarıklık yok. Peeling yapmak daha kolay. Bikiniyle harika görüneceğim..."

Başımı salladım. "Aynı fikirdeyim."

Benim için yeterince iyi bir cevap.

Ama sonra kağıdı soymaya başlıyor ve içimdeki her şey kasılıyor. Sonra, riiiiip...

Hassas tenimde bir ateş yayılıyor ve sanki aynı anda yirmi dört çift parmak beni çimdikliyor gibi hissediyorum.

Homurdanıyorum. "Ah, ne halt ediyorsun?"

"İyi misiniz?" diye sordu teknisyen, sanki acı çeken kendisiymiş gibi yüzünü buruşturarak. "İlk seferin zor olduğunu biliyorum."

"İlk defa mı?" Aşağıya baktığımda temiz bir deri şeridi görüyorum. "Bunu da boş ver."

İşini tamamen bitirmesi için en az on iki yıl daha geçmesi gerekecek.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama Dylan'ın sesi beni durduruyor. "Bak şimdi kim bebekmiş," diye takılıyor. "Koş, Asi, koş. Ben hallederim."

Üçüncü şeridin çekildiğini duyunca kaşımı kaldırdım.

Yumruklarımı sıkarak masaya sertçe geri çöktüm. "Çabuk olun," dedim teknisyene.

Dylan bir yaş küçük ve Weston kadınları her şeyin üstesinden gelebilir.

Teknisyenler işlerini yapıyorlar ve ben de işin püf noktalarını kavriyorum, sadece bantları sökmeye başladıklarında panikliyorum. Acı oldukça çabuk geçiyor. Bunu birkaç haftada bir yaşamak isteyip istemediğimden emin değilim, ama bakalım ne olacak.

"Neredeyse bitti!" diye seslendi Dylan.

"Sen kimsin..." diye kekeledim, üzerimdeki şeridin çekilmesini beklerken. "Kim için bikiniyle güzel görünmeye çalışıyorsun?"

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Ben. Sadece ben."

Ya söylemek istemiyor ya da deneme yapıyor. Yine de bunu yalnız yapmak zorunda kalmadığım için bir bakıma memnunum.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye soruyor.

Bir yırtılma daha. Dişlerimin arasından hava çekiyorum. "Ne?"

Acı hafifledikçe inliyorum.

"Ona karşı nazik mi olmalıyım?"

Onun sesindeki bir şey beni duraksattığı için hareketsiz kaldım.

Şöyle devam ediyor: "Hawke, lisede kızlar kafasını bu kadar karıştırmasaydı muhtemelen bu kadar gergin olmazdı veya bu kadar uzun süre beklemezdi."

Sonraki şeridi neredeyse hiç hissetmiyorum ve kıpırdamıyorum.

"Onu bir engel ya da ulaşılması gereken bir şeymiş gibi çok zorlamaya başladılar," diye anlatıyor bana. "Onu istiyorlardı ama sevmiyorlardı ve o onların tekliflerini kabul etmeyince, gururlarını korumak için ağzından kötü sözler döküldü."

Evet, öyle yaptılar, değil mi?

Midem öfkeyle doluyor.

"Soyunma odasında alay konusu oldu resmen." Sesi kısıldı. "Mezuniyete kadar günleri saydı, Aro. Oradan bir an önce kurtulmak için sabırsızlanıyordu."

Parmaklarım acıyor. Yumruklarımı biraz gevşetiyorum.

"Ve onun şerefini o sürtüklerle savunarak başka bir kavgaya giremem," diyor. "Burnum hâlâ son kavgadan sonra düzelmedi."

Gülümsüyorum, kahkahamı kendime saklamaya çalışıyorum. Ondan hoşlandığımı bilmesini istemiyorum henüz.

O çok şanslı. Babası, amcaları, kuzenleri... Hepsi onun için orada oldular. Eğer ona zarar verirsem, bu insanların ve ona duydukları sevginin, Green Street'in bana karşı oluşturduğu tehditten daha az tehlikeli olacağından emin değilim.

Ve birdenbire biraz kıskançlık duymaya başladım, çünkü onu koruyan kişi ben olmak istiyorum.

Beni fırının yanından geçirip ara sokağa götürüyor, ben de gizlice yangın merdiveninden yukarı çıkıp saklandığım yere geri dönüyorum.

Hawke hâlâ yok ama bir bakıma memnunum. Duşa giriyorum, onun vücut yıkama jelini açıp kokusunu içime çekiyorum. Siyah fayanslı duvarlar bana gizlenmiş hissi veriyor ve aramızdaki beton tabaka burayı çoğu zaman çok sessiz tutuyor.

Burası bambaşka bir dünya gibi, ama buraya aitmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Sanki bir kabuğumu değiştiriyorum.

Reeves yakında tahsilatı yapacak. Kanıtımız olacak ve biz de gidebiliriz.

Reeves'in asla gelmemesini ummaktan başka çarem yok.

O zaman hiç gitmeme gerek kalmaz.

CHAPTER EIGHTEEN

Hawke

Arka kapıdan içeri süzıldüm, mutfaktan geçtim ve insanların bana doğru döndüğünü gördüm. Ama hiçbir şey söylemediler. Benim gizlice girip çıkmamı görmeye alışkınlar zaten.

İşe geri dönerken, garsonlar tepsileri yüklüyor ve ben de bir sonraki kapıdan içeri giriyorum; topların lobutlara çarpmasının gürültüsü havayı dolduruyor.

Bowling salonunu göz ucuyla tararken, Aro'nun "kardeşlerini" kasabamızın tam ortasında, arsızca otururken gördüm.

Onlardan hangisi onunla birlikte oldu? Neden umursadığımı bilmiyorum ama birdenbire umursuyorum. Cinsellikten hoşlanmadığını söylemişti. Ona yeterince zaman ayırmadılar mı? Aileye ihtiyacı varken bir çocuğu istismar ettiler mi?

Hızla yanına gidip kapüşonumu indiriyorum, beni kimin gördüğünü umursamıyorum. Hugo'nun masasından bir sandalye çekip alıyorum, bakışlarının bana doğru kaydığını görüyorum ve kalçamı yere yapıştırıyorum. "Nehrin yanlış tarafındasın," diyorum.

Axel telefonunu masadan aldı ama ben ona dik dik baktım. "Reeves'e mesaj atmaya zahmet etme," dedim. "Ben burada kalmıyorum."

Şeritlerin her köşesine yerleştirilmiş kameraları görüyorum ve arkamızda da daha fazla kamera olduğunu biliyorum. Kameraların beni göreceğini biliyorlar. Ama onlar da kameraları görecekler.

Hugo masanın karşısından bana dik dik bakıyor ve ben de muhtemelen sigara kokan deri ceketine ve kirli tırnaklarına bakıyorum ama... Boynunda Aro'nun dövmesinin daha büyük bir versiyonunu görüyorum ve genç kadınların ona akın ettiğini anlıyorum. Reeves, onları kendine çekmek ve

istediğini yaptırmak için mükemmel bir pislik bulmuş. Hugo'nun ondan uzak durmasının imkanı yok.

"Yok ettiğiniz her şeyin bedelini ödemek yüz elli bin dolara mal olacak," diyor bana durumu anlatırken. "Kayıp para çantasından bahsetmiyorum bile. Bagajda sadece bir tane bulduk."

İkinci çanta hakkında bildiklerimi kendime saklıyorum.

"Öyleyse, diyelim ki iki yüz elli bin," diyor.

"Biraz da ilgi çekici bir unsur ekledin, değil mi?"

"Sadece biraz."

Evet, kayıpları belki de en fazla 170 civarında.

"Bunun iyi bir yere varmayacağını biliyorsun," diyorum ona. "Kaybı kabullen."

Shelburne Falls bir Hallmark köyü gibi görünebilir, ama her zaman böyle değildi. Ailem de tanıdıklarıyla dolu. Jared popüler, Madoc güçlü, kayınpederi Green Street'ten daha tehlikeli ve babam da inanılmaz derecede zeki.

"Bizim ilgimizi istemiyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve sen üniversiteye gitmek istiyorsun." Gözleri parıldıyor. "Anlaşma istiyorsan, onu geri almam gerekecek."

Ona bakıyorum.

"Seni istemiyor," diyor Hugo ve sanırım Reeves'i kastediyor. "Yani, istiyor ama gerçeği biliyor. Senin dokunulmaz olduğunun farkındayız. Ama kızımı geri istiyorum."

"O senin kızın değil."

"Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Son üç yıldır karnının doymasının sebebi benim. Aro özel biri. Onun için planlarım var."

"Ah, biliyorum."

"Bana o bakışı atma," diye karşılık verdi. "Eminim şimdiye kadar banyo yapmıştır ve o kıyafetlerin altında ne olduğunu biliyorsun."

Axel hafifçe güldü ve Nicholas'ın yerinde kıpırdandığını hissettim.

Hugo öne eğildi, gözlerinde bir parıltı vardı. "Bence olduğu kadar iyi görünüyor mu?"

Tenimde bir ateş yanıyor, ama aynı zamanda biraz da nefes veriyorum. Onu görmedi. Ona dokunmadı.

Cevap vermediğimde, bu yeterli bir cevap gibi görünüyor. "O zaman güvende," diyor yumuşak bir ses tonuyla. "Öyleyse onu kendime saklarım."

Artık bir aile kurma zamanım geldi."

Omurgamı elik gibi sağlamlaştırdım.

"Harika bir anne olurdu," diye devam ediyor. "Onun için iyi bir hayat. Ona iyi bakılacak, söz veriyorum."

Bu konuşma bittiği için ayağa kalkıyorum. Astronomiyi seviyor.

Ve eğer benim söz hakkım varsa, o, tamamen hazır olana kadar ocuk yetiştirmeyi bırakacak.

Tam çıkmak üzereyken arkamdan onun sesini duyuyorum.

"Ya da..." diyor beni durdurarak. "O senin olabilir ve o zaman da korunmuş olur. Green Street'in hiçbir yesi başka bir üyenin kadınına dokunamaz."

Ne?

"Bir düşün." Sesi yumuşak ve baştan ıkarıcıydı. "Dövme sana çok yakışır."

Uzaklaşıyorum. Aman Tanrım.

Yani, onu geri mi vereyim yoksa o şeyi boynuma takarak onu sahipleneyim mi? İkisini de yapmayacağım.

Mutfağa geri daldım ve arka kapıdan ıktım. Sokağa çıktığımda, peşimden gelmeye karar verirlerse diye in restoranının arka kapısının hemen içine girdim.

Bulaşıklar şangırdayarak ses çıkartıyor, biri hortumla bulaşıkları lavaboda yıkıyor ve ben de n kapıdan çıkmadan önce bir dakika bekliyorum. Kapuşonumu ekip High Street'e geri dönüyorum ve yangın merdiveninden yukarı ıkıyorum.

O benim kadınımdı değil. Mesele bu değil...

Çatıya ulaştım, kapuşonumu çıkardım ve kapıya doğru yürüdüm.

Biz arkadaşız. Nasıl olduysa biraz komik ama onu seviyorum. İyi bir insan—ya da öyle olmak istiyor—ve bir gün neler başarabileceğini öğrenmek istiyorum. Daha fazlasını hak ediyor.

Ama ben niversiteye gideceğim, o gitmeyecek. En azından henüz değil. O kendi yoluna gidecek, ben de kendi yoluma ve umarım istediği hayatı yaşar, ama birbirimizden uzaklaşacağız. Bu olur, ama bunun olduğundan daha fazlası olduğunu düşünmek gerçekçi değil.

Bizler, ortak bir zemin bulmak zorunda kalan rakipleriz. Bir gün bu harika bir hikaye olacak. Belki bir gün tekrar karşılaşırız ve birlikte buna gleriz.

Güleceğiz, çünkü her şey sonunda iyi sonuçlandı. Hayat onun için yolunda gitti. Kurtuldu.

Umarım normal bir insan olurum.

Öne eğilip kapıyı çekiyorum, önümüzdeki yılları düşünüyorum.

Üniversite. Seyahat. İş.

Bir kadın ve çocuklarım.

Çatıdaki kapının açılmadığını fark etmem biraz zaman alıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

Aro

Hawke'un çekmecesinde bulduğum cihazlardan birindeki eski telefona bakıp mesajları tarıyorum. Birkaç tane eski model telefon vardı ve sadece ikisi çalışıyordu. Diğerinde de mesajlar aynı şekilde karanlıktı, ama bu konuşma dizisi farklı hissettiriyor. En az beş kez okudum.

"Onu görüyor musun?" diye soruyor gönderen.

Elimde tuttuğum telefonun eski sahibi, "Şu an ona bakıyorum," diye yanıtlıyor.

Ne düşünüyorsun?

"Çok güzel," diyorlar.

Ona karşı duyduğum özlem çok büyük.

Biliyorum, öylesin.

Elimde lacivert renkli, ağır, kısa antenli ve dokunmatik ekranı olmayan bir cihaz var. Çekmecede birkaç tane daha vardı, farklı markalar ama hepsi aynı derecede eski.

Onu iki elimle tutarak, gözetleme odasının duvarına yaslandım.

İlki, "Onu çıplak istiyorum," diyor.

"Söz veriyorum," diye yanıt geliyor.

Bunlar kim ve neden biri diğetine yardım ediyor? Ve kimin peşindeler? Onu buraya onlar mı getirdi? Hawke'ın bu telefonları vardı. Onları saklıyordu. Neden?

Ayrıca bu yerin ardındaki hikaye hakkında da pek açık konuşmadı.

"Yatağında terliyorum ve ona verdiklerimi almaktan başka bir şey yapamıyorum," diye yazıyor o herif, arkadaşı onu izlerken.

Senden hoşlanacak.

Evet.

Okudum ama fısıltı gibi duydum.

Ve sonra senin için kan dökcek.

Evet.

Bu mesajlaşma, okuduğum diğelerinden farklı, çünkü sanki şu anda gerçekleşiyor ve benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi geliyor.

Arkadaşı, bu Cumartesi günü Karnaval Kulesi'nde olacağını söylüyor.

Ve tartışma sona eriyor. Bunlar tek kullanımlık telefonlar olmalı, çünkü okuduğum her birinde gönderen ve alıcı yakın görünüyor, ancak neredeyse hiç iletişim yok ve sanki aynı kişiler bir telefondan diğetine konuşuyormuş gibi geliyor.

Karnaval Kulesi. Tanıdık geliyor.

Sessiz odayı zil sesi delip geçiyor ve telefonumu çıkarmadan önce bile kimin aradığını biliyorum.

Telefonu kulağıma götürerek cevap veriyorum, başımı kaldırıp ekranda onu görüyorum. Çatıda duruyor.

"Aro?" diyor.

Onu izliyorum. Etrafına bakmıyor, gergin.

Dylan'la olan randevumdan döndükten sonra duş aldım ve ikimiz için bir şeyler yemek yapmayı düşündüm. Bu sabah kardeşime ve kız kardeşime

karşı çok nazikti.

Telefonları bulmak istememiştim. Sadece onun olduğu bir yerde olmak, kitaplarına bakmak, ekranlardan şehirde neler olup bittiğini görmek istemiştim. Tamamen tesadüftü.

"Aro?!" diye bağırdı.

"Carnival Tower nedir?" diye soruyorum bunun yerine.

Başını çevirip, çatıdan baca gibi yükselen havalandırma borusuna monte edilmiş kameradan doğrudan bana bakıyor. Sessizliğinden, saklandığı yeri kilitlemenin iyi bir fikir olabileceğini anlıyorum. Bir sırrı var.

"Nasıl oldu da...?" Nefesi kesildi, sonra sesi sertleşti. "Kapıyı açtın."

"Telefonlarınızı buldum."

"Yani bizim yaşımızdakileri mi kastediyorsun?" diye hırladı, kapı mandalını sertçe çekerek. "Kapıyı aç."

"HAYIR."

"Aro..."

"Burayı seviyorum," diyorum ona.

Sesimin ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdım. Sanki değişiyorum.

Beni objektiften göremediği için sessizleşiyor, ama yine de deniyor.

"Kendimi güvende hissediyorum," diye devam ediyorum. "Ama bu bundan daha fazlası. Avlanan, yalan söyleyen, dik dik bakan ve alan insanlarla dolu bir dünyada—sizi istemediğiniz şeyleri yapmaya zorlayan insanlarla—burada böyle insanlar yok, değil mi?" Masaya doğru ilerlerken ona bakıyorum ve arkasındaki ağaçları ve aşağıdan gelen ışıkları sallayan rüzgarı görüyorum.

Ama sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi. Dışarıda hiçbir şey gerçek değil. En azından buradaki gibi değil.

"Trafığın sesini, seslerini ya da müziklerini duyamıyorum," diyorum. "Burada her şeyi hissediyorum. Çok sessiz, Hawke." Gözlerimi kapatıyorum, neredeyse mırıldanarak. "Burası neresi?"

Tereddüt ediyor, ama ben gözlerimi açmadan önce cevap veriyor: "Karnaval Kulesi. Telefonları bulduğumda orada da buldum."

Tahmin ettiğim gibi. Demek telefonlar burada bırakılmıştı. Başarılı oldular mı o zaman? O da burada mıydı? O mesajlarda kimden bahsediyorlarsa artık...

"Nasıl buldunuz?" diye sordum ona, başımı kaldırarak.

Gözlerime bakıyor. "Onu aradım."

"Neden?"

"Aro, kapıyı aç."

Ama ben öyle düşünmüyorum. "Ona ne oldu?"

Bir an sessiz kalıyor. "Aynanın içinden düştü," diyor.

Ayna. Karnaval Kulesi.

Şimdi hatırladım. Aynalara arkaya doğru yaslanmamakla ilgili bir şeydi. Bölgede bir batıl inançtı. Aynalar birer portaldı.

Bu tamamen saçmalık. Aynalar tehlikeli değil. Hayaletler veya paralel boyutlar gibi doğaüstü bir şey de değil.

Telefonlar mevcut. Mesajlar gerçek.

Bu şehir efsanesi gerçek bir hikayeden doğdu.

"Ona ne oldu?" diye tekrar sordum.

Ama o, "Kapıyı açın" diye ısrar ediyor.

Bir yandan biraz şüpheliyim. Bunların hiçbiri mantıklı değil ve onun rolü de belirsiz. Ya Hawken Trent'in asıl amacı buysa? Beni kaçırıp Karnaval Kulesi'ndeki olayları yeniden yaşatmak istiyorsa?

Bugün nereye gitti? Saatlerdir ortada yok.

"İçeride yalnız değilsin, biliyor musun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Bunu hissettin, değil mi? Sanki beni değil de başka birini izliyormuşsun gibi?"

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirliyor. Belki de.

Ama karanlık insana bunu yapar.

"Kapıyı aç," diye fısıldıyor.

Uzandım, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Ekran dokundum, aynaların ve tavanın kilitlerinin açıldığını duydum.

Bir an sonra tavan kapısı gürültüyle kapanıyor ve onun içeride olduğunu anlıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor kulağıma.

Bütün monitörleri kapatıyorum, mekandaki son ışığı da söndürüp kendimizi karanlığa gömüyorum.

"Bir yerlerde," diyorum ona.

O sessiz, ben de sola dönüp kısa merdivenlerden yukarı, büyük salona ve mutfığa doğru yürüyorum ama oraya gitmiyorum. Çatıdan inerken demir parmaklıklardaki ayak seslerini duyuyorum ve sola, aynaya ve buzlu cama doğru yöneliyorum. Beni görmüyor.

"Işıklar kapalı," diyor.

"Evet."

"Uyku öncesi bir masal dinlemek istiyorsun, öyle mi?"

Gülümsememi zorla bastırıyorum; ama heyecan, beklenti ve hafif bir korku ciğerlerimi dolduruyor ve kanımı ısıtıyor.

Fırına doğru geri geri gidiyorum, bir yandan da tüneli gözümünden ayırmıyorum.

"Bu bizim şehir efsanelerimizden biri," diyor bana. "Ama çoğu hikaye gibi, bunun da kökeni gerçeklere dayanıyor. Bir zamanlar gerçekten yaşanmış bir olay. Fırının planlarında açıklanamayan bir boşluk fark edene kadar araştırmaya başlamamıştım. İçeri girip telefonları bulduktan sonra parçalar bir araya gelmeye başladı."

Sesi yankılı, sakın, nazik ve istikrarlı; kulağıma ve beynime doğru süzülürken, sanki yakınımdaymış gibi. Sanki arkamdaymış gibi.

"Ama hikayeler değişir ve zamanla kendi hayatlarını kazanırlar," diye devam ediyor. "Ve her tekrarlandığında her versiyon farklıdır. Neyin doğru neyin yanlış olduğundan emin olamıyorum."

Bu hikaye o kadar eski olamaz. En azından cep telefonları vardı.

"Söyle bana," diye yalvarıyorum.

"Emin misin?"

Fısıltım neredeyse duyulmuyor. "Evet."

Saklanan yer o kadar sessiz ki meydandaki saatin çan sesini duyuyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Bir gece," diye başlıyor, "bu öykülerde hep gece olur, değil mi?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Büyük bir evde, تنها bir yerde, yapayalnız, karanlıkta bir çocuk bakıcısı bir çocuğa bakıyordu."

"Bu, 'Telefon evin içinden geliyor' diyen arama mı?" diye takılıyorum.

"Yaklaşık doğru," diye yanıtlıyor. "O gece intikam gecesi idi ve arkadaşları hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlardı. Şakalar yapıyorlardı. İçki içiyorlardı. Yarışıyorlardı. Çılgınlık yapıyorlardı."

Koridorda ileride bir gölge görüyorum ve ona sırtımı dönüp telefonumun ışığını saçlarımın arkasına saklıyorum. Gözetleme odasına ve yatak odalarına doğru inerken ayak sesleri kayboluyor, beni hiç fark etmiyor.

"Ama Winslet öyle yapmadı," diyor bana. "Onların kendisini almaya geleceklerini biliyordu. O gece orada kaldı ki onlar onu yakalayabilsinler."

Arkamı dönüp, az önce ayrıldığı büyük odaya doğru ilerledim. "Onu kim almaya geliyordu?" diye sordum usulca.

Sessizdi ve yukarıdaki pencerelerden süzülen ay ışığında zar zor görünen kanepenin yanından geçerken, üzerinde taşıdığı kapüşonlu kazağı

fark ettim. Üzerinde beyaz bir tişört duruyordu.

Onun rahat bir şekilde oturduğunu düşünmek midemi ısıtıyor.

“Her yıl bu hafta boyunca,” diyor alçak sesle, “Weston'daki rakip okuldan bir grup evlere baskın düzenlerdi. Değerli bir şey için değil. Sadece eğlence olsun diye. Kendilerine 'Yağmacılar' diyorlardı.”

Sırıttım. “Öyle yaptık, değil mi?”

“Shelburne Falls sakinlerinin çoğu geceyi partilerde geçirirdi,” diye açıklıyor. “Birlikte. Gruplar halinde. Kalabalıkta güvenlik vardı. Ama eğer gelirlerse yalnız kalmak istiyordu.”

“Evlere girdiğimizde ne yapıyorduk?”

“Size ne yapmanıza izin verirsek onu yaparız,” diyor.

Tüylerim diken diken oldu.

“Yağmacılar, herhangi bir maskeden daha korkutucu olan 72 model Dodge Charger'larıyla gelirlerdi ve kasabaya girdiklerini gördüğünüzde ne olacağını bilirdiniz. Sadece kime olacağını bilmezsiniz,” diye anlatıyor bana. “Bazen kovalamaca başlatırlardı. Bazen de bazı insanları bir saatliğine rehin alıp aşağılardı. Herkes gülerdi. Çok eğlenceliydi.” Devam etmeden önce duraksıyor. “Bazen, eğer insanlar isterse başka şeyler de yaparlardı. Kimse görmesin diye kapalı bir kapının ardında.”

Weston'ı olduğundan çok daha ilginç gösteriyor. Ya da belki de ergenlik yıllarımdan çoğunu çocukları beslemek ve faturaları ödemekle geçirmişimdir.

“Bu tür hikayeler okulda anlatılmıyor mu?” diye soruyor.

“Hiç dikkat etmedim.” Rivertown tünelinin kapısını açıp arkamdan kapatıyorum, şimdilik saklandığımdan eminim. “Keşke etseydim.”

“Neredesin?”

Cildim titriyor gibi hissediyorum. “Isınmaya başladığında sana haber vereceğim.”

Yürüyorum, iç kameraları açmamış olmasını umuyorum çünkü bu hile olurdu.

“Winslet burada popüler bir kızdı,” diye devam ediyor hikayesine. “Çarpıcı gözleri, özgüveni, parası... Tam bir havalı kızdı, ailesi onu sürekli yalnız bırakıp sadece bir hizmetçi ve bir kredi kartıyla bıraksa da, şanslı bir hayat yaşıyordu.”

Bana benziyor, sadece ev hizmetçisi ve kredi kartı kısmı hariç. Bir de o havalı, büyüleyici kısım hariç.

“İşte bu yüzden onun için geleceklerini biliyordu.” Sesi keskin bir tonda yükseliyor. “Çünkü onlar her şeyi kaybettiler, o ise kaybetmedi.”

"Ne demek istiyorsun?"

"En yakın arkadaşları ölmüştü," diyor. "O yılın başlarında onun yüzünden intihar etti."

Duraksıyorum. Yani, Shelburne Falls'lu bir kız Weston'lu bir çocuğu reddetti ve çocuk çıldırdı. Kasabalarımız arasındaki husumetin nereden başladığını bilmiyorum ama burası da olabilecek herhangi bir yer kadar iyi bir yer gibi görünüyor.

Hawke sözlerine şöyle devam ediyor: "Bazıları onların bir çift olduğunu söylüyor. Aşıktılar, kadın onun kalbini kırdı... Diğerleri ise onu neredeyse hiç tanımadığını söylüyor. Sadece saplantılıydı. Ona olan çılgınlığı yüzünden aklını kaçırmıştı."

Rivertown girişine yaklaşırken, karşı tarafta bir kız görüyorum. Bana doğru dönmüş, saçlarını düzeltiyor ve uzun perçemlerini karıştırıyor. Korsanlar arkasındaki küçük mağaraları doldurmuş, konuşuyor, gülüyor ve kaygısızlar, çünkü sadece gördüklerinin farkındalar.

Kapı kilidini çevirip onu yakalayabilir ve nereye gittiğini anlamadan aynayı kapatabilirdim. Tabii ki, sadece eğlence olsun diye. Bir Marauder olmak eğlenceli olmalıydı.

Hawke, genç kız ruj sürerken bana şunları anlatıyor: "Ölümünden sonraki birkaç ay boyunca, bir erkeği çıldırtmış, duygusuz kız imajının gölgesinden kurtulmak için çok çalıştı. Ama kısa süre sonra o gölgenin tam da olmak istediği yer olduğunu fark etti. Kötü şöhretli, güçlü ve korkulan biri oldu. İntihar notunda onu suçladığında, eminim ki onun umduğu gibi, onun 'oyununun' hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti, ama..." Hawke'in sesinde bir gurur tonu var. "Ayrıca kimsenin bu olaydaki rolünü unutmamasına da izin vermeyecekti. Olayı kendi lehine çevirdi."

Onun anısını bir şakaya dönüştürerek. "Kendini kurtarmak için onu feda etti, değil mi?" Arkamı dönüp koridorda geri yürürken, boşta kalan elimle duvara hafifçe dokundum. "Üzgün bir adamı alaya aldı. Okulunu gururlandırmış olmalı. Weston'ı kızdırmış olmalı."

"Evet," diye onaylıyor. "Bir keresinde, tüm sınıfını evine partiye davet etmişti."

İçeride ne olduğunu göremeyecek kadar karanlık, boş odaların yanından geçiyorum ve sırtımda bir şeyin süründüğünü hissetmeme rağmen ilerlemeye devam ediyorum. Karanlık yüzünden. Ne olduğunu bilmediğinizde karanlıkta korku daha da kötü oluyor.

Şöyle devam ediyor: "Ona verdiği tüm aşk mektuplarını ve hediyeleri bir yığın haline getirmiş ve hepsini mahvetme işine katılmıştı."

"Winslet'ı sevmeyeceğim galiba, değil mi?"

Adam ölmüştü. Acımasız davranmaya gerek yoktu.

Hawke, "Kırılacak her şeyi kırdılar," diye açıklıyor. "Her mektubu yırttılar, her bibloyu parçaladılar. Sonra da her şeyi evin önündeki ateşe attılar."

"Sizce arkadaşlarını kışkırtmaya mı çalışıyordu?"

"Mümkün. En yakın arkadaşı onun gibi aşık biri değildi. Sahada ve hayatta şiddete meyilli biri olarak tanınıyordu. Kız, Grudge Night'ın onun olduğunu biliyordu. İntikam almak için onun peşine düşecekti."

"Artık reşit olduğuna göre, elbette."

Onun kısık kahkahasını duyuyorum. "Çok iyi."

Evet. On sekiz yaşına gelmesini beklediler, çünkü reşit olmayan biriye kaçırılmış sayılır. Yetişkinse de kaçtı diyebilirler.

"O gece onu buldu mu?"

Mesajlar zihnimde dönüp duruyor, eve yaklaşırken neler yaptıklarını düşünüyorum. Maske mi takmışlardı? Yüzlerine boya mı sürmüşlerdi?

Koridordan ayrılırken, büyük salona geri adım attığımda onu her yerde hissediyordum.

"Bekledi," diye fısıldadı. "Çocukla patlamış mısır yaptı. Film izledi." Rüzgar yukarıdaki pencereleri salladı. "Onu yatağına yatırdı ve sonra koridordaki aynada ruj sürdü."

Odayı geçerken tişörtüm tenimi tahriş ediyor ve ayaklarımın altındaki halının dikenleri bacaklarıma doğru yayılıyor.

"Ruj mu?" diye soruyorum. "Neden?"

"Çünkü o, onun korkması gereken bir silahtı."

Hawke'un nefesi telefondan dışarı, boynuma doğru süzülüyor. Bir tutam saçım tenime yapışıyor.

Odanın karanlık köşelerini, gölgeleri didik didik arıyorum. Hawke nerede?

"Evin içinde dolaşıyordu," diye mırıldanıyor, "onu hissediyordu. Hepsini hissediyordu. Arkadaşlarını." Koridorda yavaşça ilerliyorum, onun burada olduğunu biliyorum. Beni izliyor. "Kapılara vuran rüzgarda. İkinci kattan gelen gıcırtıda. Açık bırakmadığı pencereden gelen hava akımında."

"Ne yaptı o?"

“Yürüdü,” diyor. “Karanlık kapı aralarından ve dalgalanan perdelerin arasından yavaşça geçerek kazağını çıkardı. Sonra da pantolonunu.”

Kollarımda sıcaklık dalgalanıyor, başım dönmeye başlıyor ve bunu hissediyorum. Beni yakalamasından korkuyorum ama gelmesine de ihtiyacım var. Her nefes verişimde göğsüm çöküyor. Tişörtümü çıkarırken nefes alamıyorum, havanın göğüslerime çarptığını hissediyorum.

Hawke'a, "Onu izlerken korktuğu bir an oldu mu?" diye sordum. "Ne yapacağını bilemediği bir an?"

“Ne yapacağını biliyordu.” Sesi kadife gibiydi ve ben de başımı onun sesine yasladım. “O kesinlikle korkak biri değildi.”

Arkamdan bir ayak sesi duyuyorum ve gülümsüyorum. Telefonda ona, "Hava ısınıyor," diyorum.

Hawke bana, "Kalbi hızla çarpıyordu," diyor, "ama elleri hiç titremezdi. Ona dokunduğunda titremezdi."

Sırtımı bir beden örtüyor ve tüylerim diken diken oluyor, hafifçe nefesim kesiliyor.

Telefonumu kulağımdan alıyor ve parmakları sırtımı okşarken ve saçlarımı omzuma doğru savururken meme uçlarımda derisi geriliyor.

"Onu köşeye sıkıştırdığında ne dedi?" diye soruyor bana.

Pantolonumun arkasına yumruk atıp beni kendine doğru çekiyor ve burnunu saçlarıma gömüyor.

“Şimdi kaçmam mı gerekiyor?” dedi.” İnleyerek ona doğru kıvrıldım.

Beni sola doğru itti, duvara yasladı, çimento göğüs uçlarıma soğuk geldi.

"Senden kaçmıyorum," diyorum ona rolümü oynayarak. "Kaçmak istemiyorum. Bu konuşmayı sen istedin."

Parmakları uzanıp kot pantolonumun düğmesini buldu ve ben nefesimi tutarak ayak parmaklarımı yere kıvırdım.

"Avcı, yemeğinin değerini herkesten çok bilir," diye fısıldıyor.

“Büyük av avcısının yardımı ihtiyacı var,” diye alay ediyorum. “Oğlanlarını bu yüzden mi getirdin? Gurur duydum.”

Kulağıma kıkırdıyor, biz onlarız ama aynı zamanda biziz de. Rekabet ve nehir, ve benden nefret ettiği çok şey var ama beni istiyor.

"Çok gevezesin," diyor. "Ama sadece laf değil, icraat da yapmana çok sevindim."

Winslet'in kot pantolonunu kalçasının üzerinden -benim kalçamın üzerinden- aşağı doğru itiyor ve tüm işi ona bırakıyorum. Pantolonu

bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve ben de pantolondan çıkıyorum.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, köşeyi dönüp odasına girerken. "Beni mi izliyordun?"

Sessiz ama takip ediyor. Winslet'in istediği bu muydu? Onu mu? Gerçekten arzuladığı kişi o muydu?

Onun böyle davranmasının sebebi o muydu? Onun dikkatini çekmek için mi?

"Ne gördünüz?" diye soruyorum.

Hawke gibi o da gözlemci miydi?

Ama beni arkadan itti ve yatağa yığıldım. Kendimi kaldırmak için dizlerimi büktüm ama bacaklarımın arasına soğuk bir hava çarptı ve gözlerinin orada olduğunu hissettim.

Dönmeye çalıştığımda, üzerime çöküyor ve parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor.

İnliyorum.

"Şşş," diyor kulağıma, ama bu beni sakinleştirmiyor.

Çarşaflarını yumrukladım.

"Beni şaşırtan bazı şeyler gördüm," diyor. Sonra diğer elini altıma kaydırıp göğsümü eliyle örtüyor. "Hoşuma giden bazı şeyler de oldu."

Midem titriyor. Hawke...

Tenimi tekrar tekrar sıkıyor, hareket ettiriyor ve sonra... eli saçlarımdan ayrılıyor ve külotumu aşağı çekiyor.

"Ve bazı şeyleri... yapmadın," diye nefes nefese söyledim.

Elimi tutuyor ve vücudumla çarşafların arasına doğru itiyor. Parmaklarım bacaklarımın arasına bile girmeden bir inilti ağzımdan kaçıyor.

Dizimi yana doğru kaldırarak kendimi açıyorum ve parmak uçlarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. O da boynuma doğru nefes nefese eğiliyor ve uyluğumla kalçam arasındaki kıvrımı sıkıyor.

"Ve sonra onu aynaya doğru bastırdı..." diyor Hawke ve kendini arkama atıyor.

Kot pantolonunun içindeki kaslar o kadar yakına sürtünüyor ki, o bunu tekrar tekrar yaparken parmaklarım ıslanıyor.

"Kimse bunu sorgulamayacak." Kalçalarını oynatıyor, ben de vajinamı yatağına sürtüp oynarken kuru kuru sikişiyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sadece bir kız, suçluluk duygusuyla boğulmuş, hayatta sevedemediği oğlanla ölümde birleşiyor."

"Beni asacak mısın?"

Boynumu ısıtıyor. "Eğer bir not bırakırsan, istediğin şekilde yaparım."

Hayır, öyle düşünmüyorum. Bence Winslet'ı hiç de alt etmedi. O, onun dengiydi.

"Korkmuyor musun?" diye nefes nefese sordu ve ben de vücudumdan bir sıcaklık dalgasının çekildiğini hissettim.

"Her zaman."

Beni çok sıkı tutuyor, bir eli göğsümde, diğer eli sırtımı örtüyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Hawke..." diye inliyorum. Neredeyse mükemmel hissettiriyor. Ama ulaşamadığım bir şey var. Daha fazlası. Daha derini.

Yastığa yüzümü gömerek inliyorum. Hawke. Her zaman korkuyorum ama şu an başka hiçbir şey düşünemiyorum. Sadece daha fazlası. Ve daha da fazlası, daha da fazlası, daha da fazlası.

Winslet ona "Öldür beni" diye alaycı bir şekilde sesleniyor.

Boynumu sıkıyor ve neredeyse aynanın vücuduma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Kadın onu izledi. Her saniyesini.

"Ona asla vermediğin şeyi istiyorum," diye hırıldadı kısık bir sesle.

Ve Hawke, senden daha önce kimseye vermediğin her şeyi istiyorum.

"Beni izleyin," diye fısıldadım yalvararak.

Hareket etmeyi bırakıp tekrar yukarı kalkıyor ve ben çarşafların üzerinde kıvranıyorum. Dairesel hareketlerle ovuyorum, o derimi yoğururken bakışlarının sıcaklığını kalçamda hissediyorum.

Hawke'ın buna ihtiyacı var. Manzarayı seviyor ve ben de kaybolmuş durumdayım. Mutluluktan kendimi kaybetmiş, onun için sevişiyorum.

Sağ yanağımda bir ısırık hissediyorum, o da avuç dolusu kalçamı sıkıp derimi emiyor.

Bağırıyorum.

"Acılarım ve çektiğim ızdırap için bana ödeme yap," diye fısıldıyor çocuk tenime. "Ödeme yap."

Tekrar üzerime doğru inerken, o kadar sertçe itiyor ki—vajinam ona karşı sızlıyor—ve biliyorum ki o tam orada. Beni hissetmeye ve içime girmeye çalışıyor ama kot pantolonunu çıkarmaya henüz hazır değil.

Winslet, "Beni öldürün," diye yalvarıyor.

Elini aşağıya uzatıp, sanki benimle sevişiyormuş gibi parmaklarıyla beni okşamaya başladı, kalçalarını tekrar tekrar hareket ettirdi. "Asla

yapamazdım." Kulağımın memesini ısırđı. "Çok güzelsin. Başka planlarım var."

Hawke üzerimde hareket ederken inliyorum ve penisinin başını hissettiğimi biliyorum, ama sonra dili aşağı iniyor, sırtımda yukarı aşağı geziniyor ve ben patlayarak boşalıyorum. Kalçamı ona doğru kaldırıyorum, her şeye ihtiyacım var ve sonra o da inliyor, kendini tutmuyor, çünkü bizi rahatsız edecek kimse yok.

Parmakları içime doğru kayıyor, derine iniyor ve o parmaklarını tekrar tekrar içeri ittikçe çığlık atıyorum.

"Hawke," diye nefes nefese fısıldadım, alnımı yatağa gömüp çarşafı sıkıca kavradım.

Elinin arasına giriyorum, bu hissi sonuna kadar yaşıyorum.

Aman Tanrım.

Elini geri çekiyor, ıslak parmaklarını bacaklarımın arasındaki ten üzerinde gezdiriyor ve alnını omzuma yaslayarak bir süre orada oyalanıyor. Bir dakika boyunca ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

"Sorun değil miydi?" diye sordum ona. "Kendini kötü hissetmiyor musun?"

Ona kıyafetlerini çıkarmasını söylemek istedim. Eğer beni isteseydi, onu durdurmazdım.

Orgazmlarımız yavaş yavaş azalırken, onun kontrolü elinde tutmasından memnunum. İlk deneyiminin böyle olmasını istemiyor.

"Hayır, şey..." Üzerimden kalkıp sırt üstü uzandı. "Belki de hikaye? Bilmiyorum. Kafamdaki düşüncelerden beni uzaklaştırdı. İyi geldi." Sonra gözleri bana kaydđ. "İyi misin?"

Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. "Harika bir vücudun var."

Ama bunu İngilizce söylemiyorum, çünkü ona ne kadar ilgi duyduğumu bilmesine gerek yok.

Zar zor hareket edebiliyorum. Çok yorgunum. Yavaşça yana dönüyorum, karnım ter içinde.

Hawke vücuduma bakarken karın kasları kasılıyor, sonra doğrulup elini karnımdan aşağı doğru kaydırarak...

"Orası çok yumuşak." Dokunuşları o kadar nazik ki, biraz utanarak yüzümü çevirmek istiyorum. "Her zaman böyle mi tutuyorsun?" diye soruyor.

Gülmek istiyorum. "Dylan bugün bana bir konuda yardımcı oldu."

Kaşları birden yukarı kalkıyor ve bir saniyeden kısa bir sürede nasıl da neşeli ve sert bir tavır takınabildiğine şaşırmmamak elde değil.

“Kızma,” diyorum ona. “Sadece...” Gözlerimi kaçırıyorum. “Görmek istediğini söyledin, ben sadece...”

“Bunu benim için mi yaptın?”

"Hayır," diye yanıtladım doğrulurken. "Sadece seni daha iyi hissetmek istedim. Hepsi bu."

Kendimi örtmeye çalışıyorum ama o dokunmaya devam ediyor, parmakları kasıklarımnda ve uyluklarımın iç kısmında geziniyor, meme uçlarımın derisi geriliyor.

Doğru olmasa bile iyi bir bahaneydi. Şimdi her şeyi hissedebiliyorum.

Ama burada kalamam. Bağlanamam. Doğrulup yataktan kalktım ve giyinirken onun hâlâ orada oturup bana baktığını gördüm.

"Bu gece kapınızı kilitlemeyin," diyor sessizce. "Parmaklarımın dokunduğu şeyin tadına bakmak isteyebilirim diye."

Dilinin içimde olacağını düşününce midem bulanıyor ama kendimi toparlayıp kot pantolonumu giyiyorum.

"Adım adım ilerleyelim, Hawke," diyorum ona. "Hâlâ beni buradan öpmedin."

Ben de muzipçe sırtarak, kollarımı göğüslerimin üzerine kapatıp küçük bir dans figürü yapıyorum.

Ama gülümsemiyor. Doğrulup yatağın kenarına geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ve seni hâlâ buradan öpmedim." Ve başparmağıyla dudaklarımın üzerinden geçiyor.

Ona bakakalıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarımnda duyabiliyorum.

Ah, o şey.

Emin değilim denemiş mi, ama ben de denemedim ve bence ikimiz de nedenini biliyoruz. Bu, karşılıklı "dokunma, birbirimizi zevklendirme ve dikkat dağıtma" anlaşmamızın bir parçası değildi.

Ancak ısrar etmiyor. Geri çekilip yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanıyor, banyo havlusunu ve temiz kıyafetlerini alıyor.

Tişörtlerinden birini giydim. "Aynanın arkasındaydı, değil mi?" diye sordum. "Onları izliyordu."

Hawke durup bana baktı.

"Ölmemişti," diye açıklığa kavuşturuyorum. "Ona takıntılı olan ve intikam almalarına sebep olan adam ölmüştü."

Sonuçta bu bir Şehir efsanesi. Her zaman bir püf noktası vardır.

Hawke sonunda omuz silkerek, "Bazıları öyle diyor," diyor. "Ve diğlerleri de onunla birlikte olanın o olduğunu düşünüyor."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bunu hiç düşünmemiştim. Hırsızlar ve suçlular gibi maske taksalardı, o bunu fark etmezdi.

Hawke içini çekti. "O gece onu kimin yere serdiğini ve hangisinin izlediğini asla öğrenemeyeceğiz sanırım."

Ama bir şeyi biliyoruz. Eğer ölmemişse ve arkadaşı onu öldürmemişse, hikaye burada bitmedi demektir.

O gece odama gelmedi ama ertesi gün neredeyse her dakika yanımda olmamı istedi.

"Burada güvende olmalısınız." Hawke bisikleti kapatıyor ve ikimiz de iniyoruz. "İsterseniz biraz yürüyebilirsiniz, ama şapkanızı takın ve başınızı aşağıda tutun." Sanki beş yaşıdaymışım gibi çok yavaş konuşuyor. "Çıkarken sizi arayacağım."

Başımı bir kez salladım, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve arkasını dönüp yönetim binasına doğru ilerledi.

Ya da en azından o öyle adlandırıldığını söyledi.

Üniversite yakında başlıyor ve danışmanıyla görüşmesi gerekiyor; görüşmemek konusunda tereddüt etti ama kuleden çıkmamız gerekiyordu. Dün gecedен sonra bu sabahki sessizlik garip geldi.

Hiç kimseye sürtünerek cinsel ilişkiye girmede mi? Belki de işler fazla ileri gitti. Ama sormamam gerektiğini düşünüyorum. Yani, geri alamayız ki.

Peki, "İçeride yalnız olmadığını biliyorsun, değil mi?" derken ne demek istedi? İlk başta şaka sandım, ama o hikâyeden sonra ne düşüneceğimi bilemiyorum. O telefonlar yirmi yıldan daha eski ve Rivertown—ya da Frosted—o zamanlar kolayca apartman daireleri olabilirdi. Yıllar önce orada yaşayan bir ailenin çocuklarına bakıcılık yapıyor olabilirdi, ama çok fazla soru işareti var. Saklanma yeri evin bir parçası mıydı yoksa sahiplerinin bilmediği bir şey miydi? Ve eğer bilmiyorlarsa, Weston'daki çocuklar bunu nasıl biliyordu?

Neden ona Karnaval Kulesi diyorlar? Ve eğer bu insanlar hala hayattaysa, muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarında veya kırklı yaşlarının

başlarındadırlar, yani hala oradalar mı? Hala kulenin kendilerine ait olduğunu mu düşünüyorlar?

Tüneldeki duvardaki sarışın kızın resmi Winslet'e mi aitti?

Peki Hawke tüm bunlarla ne yapmak istiyor?

Yaz rüzgarı yaprakları hışırdatırken çimenlerin üzerine adımımı attım; birkaç öğrenci grubu yerde uzanmış güneşlenmeye çalışıyordu.

Belki Hawke, dün gece olanın ben olmamasını diledi. Belki de bu yüzden o hikayeyi sevdi ve işe yaradı. Çünkü Winslet dokunulmaz. Ona hayranlık duyabilir, çünkü asla ona ulaşamayacak ve bu asla ulaşmak zorunda kalacağı bir hedef değil.

O asla başarısızlıkla yüzleşmeyecek.

Ya da belki de sorun bende.

Aklım karışık, bunun aptalca olduğunu biliyorum. Hawke öyle biri değil.

Ama bazı insanların farkında olmadıkları takıntıları var. Meksikalı kızlar değersiz, bakire olmayan kızlar kirli. İnsanlar böyle hissetmek istemezler ama hissediyorlar. Bazen bana baktıklarında bunu hissediyorum. Bu, onun eski sevgilisine veya kuzenine baktıkları gibi değil.

Ben hizmet için yaratılmış bir bedenim. Onun eski sevgilisi ise mevki için yaratılmış bir ödül.

Belki de bana hiç dokunmadığına pişmandır. Balayı yapmayı ya da çocuk sahibi olmayı hayal edemediği kadınlara dokunmak istemediğini anlayabiliyorum. Hawke, birlikte olduğu her kadını sevmek istiyor.

Elimde kapüşonlu kazağımın orta cebindeki telefonumu sıkıca tutarak yavaşça yürüyorum. Bisikletten düşme ihtimaline karşı kendimi korumak için onu giymem konusunda ısrar etmişti.

Şapkamı aşağı indirip yeşil alanda dolaşıyorum, yukarıdaki saatin çanı çalıyor ve saatin dört olduğunu haber veriyor. Gökyüzünde birkaç bulut var, bir Bluetooth hoparlörden "Dark Matter" çalıyor ve derin bir nefes alıyorum, buradaki hava farklı kokuyor.

Teknik olarak hala Shelburne Falls'tayız, ama bambaşka bir dünya gibi. Hala güzel, ama bir topluluk içinde başka bir topluluk. Trent'ler, Caruther'lar ve High Street yok.

Kütüphaneye giriyorum; yaz dönemi öğrencileriyle masalar seyrek bir şekilde dolu ve kitap, kahve ve hüznü bir yükümlülük kokusu havada asılı kalmış durumda. Çoğu burada olmak istemiyor.

Bir adam beni iterek geçti. "Özür dilerim," diye karşılık verdi.

Ama sendelerken onu neredeyse hiç fark etmiyorum. Tavandaki duvar resmine ve başımın üzerinde dönen güneş sistemi heykeline hayranlıkla bakıyorum. Üst katlarda bir sürü kitap var.

Kendimi, Clarke marka bir sweatshirt giymiş ve masama kitap taşıırken, sanki Matty ve Bianca yokmuş ve tamamen parasız değilmişim gibi hayal ediyorum.

Yavaşça dönüp geri çekiliyorum, daha fazla içeri girmeden önce oradan ayrılıyorum. Belki farklı bir hayat olurdu. Sanırım artık nasıl ders çalışacağımı bile bilmezdim.

Karşı avludaki binanın üzerinde Saber Bilim Binası yazıyor. Oraya doğru yürüyorum ve içeri giriyorum, tıpkı onunla birlikteyken yaptığım gibi bir anlığına her şeyi unutmaya izin veriyorum.

Kendimi rol yapmaya bıraktım.

Clarke Üniversitesi'nin bir astronomi bölümü var ve burası doğru yer mi bilmiyorum ama sınıfların önünden geçiyorum, bazıları hala boş, bazıları öğrencilerle dolu. Bir kattan diğerine çıkıyorum ve bir öğretmenin tahtasında Güneş'in videosunu görünce duruyorum. Kapının arkasına saklanıp pencereden içeriye doğru bakarak, yıldızın alev alev yanmasını ve yaklaşıp uzaklaşmasını izliyorum. Ekranda okunamayacak kadar küçük bir yazı belirliyor ve keşke orada olsaydım diye düşünüyorum. Dizüstü bilgisayarım, at kuyruğum ve bir gün yapmak istediğim işe hazırlanıyor olsaydım. Belki de Hawke, ben sınıfta otururken bana mesaj atıp, birkaç adamla paylaştığı evde geceyi geçirmem için yalvarıyordur.

Sevgilimin benden ellerini çekememesinden başka hiçbir şeyden endişe etmemek ne güzel bir hayat olurdu.

"Merhaba," diye bir ses duyuldu.

Bir kız önümde durunca irkildim ve kapının görüş alanından çıkarak geriye çekildim.

"Hawke yeni danışmanıyla mı görüşüyor?" diye soruyor.

Ne?

Sonra dudağını görüyorum, tekmelediğim için makyajın altında gizlenmiş bir kesik.

Omurgamı düzeltiyorum.

"Ben de," diye yanıtladı, benim konuşmamı beklemeden. "Ya sen? Belki programını alıyorsundur?" Kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

"Kitaplar? Yeni oda arkadaşınla öğle yemeğinde buluşmak?"

Ona bakıyorum, bir santim bile yer vermiyorum. Şort ve tişört giymiş ama boynunun arkasına dolanmış kırmızı bikini askısını görüyorum. Instagram fotoğrafında da aynı askıyı takmıştı.

Hawke'un onun kendisini öpmesine izin verdiği gün.

“Çok heyecanlıyım,” diyor. “Ailem, eve çok yakın olduğum için sürekli burada olacağımı düşünüyor, ama bence hafta sonları ilerledikçe hayatımın daha büyük bir kısmı kampüste geçecek. Ders çalışma seanslarını, partileri, spor etkinliklerini kaçırmak istemeyeceğim...”

Hawke gibi o da bana söylüyor. Ben burada onunla birlikte olmayacağım ve o da sonunda buradan ayrılıp kendine bir hayat kuracak.

"Okul başladığında şehre pek sık döneceğimi sanmıyorum," diye düşünüyor.

Ben Hawke ile burada olacağım, sen olmayacaksın; anlamam için onun bunu sesli söylemesine gerek yok.

Merdivenlerden inip gidiyor ve ben bir dakika boyunca orada donakaldım. Hawke benim erkek arkadaşım değil.

Çıkmıyoruz ve birbirimize aşık da değiliz.

Ona bunu söylemeliydim, böylece hiçbir şey kaybetmediğimi bilirdi.

Ama nedense, tüm bunları onun bilmesini istemiyorum.

Peşinden dışarı çıktım, onu çimenlerin üzerinde, tişörtü çıkarılmış, bronzlaşmış vücuduyla güneşlenirken ve arkadaşlarıyla birlikte havada uçuşan su balonlarıyla oynarken gördüm.

Su sıçramaları oluyor ve onlar beni fark etmeden önce gülüyor.

Bakışıyorlar, fısıldıyorlar ve ben de kıyafetlerimin on kat büyük, yanlış veya... olduğunu hissediyorum.

“Aro?” diyor Hawke.

Yukarı baktığımda onu motosikletin üzerinde gördüm.

Kaskını ellerinde tutuyor, bakışları kaskıyla benim aramda gidip geliyor. "Bisiklete bin," diyor.

Orada duruyorum.

Neden beni de yanına aldı? Saklandığım yerde kalabilirdim. Neden bana bütün bunları gösteriyor?

Bana bakıyor ve aklımın nereye gittiğini bildiğini biliyorum. Bisikletten iniyor, ben geri çekiliyorum ve beni yakalayıp kendine çekiyor. Dudakları alnıma değiyor. "Hadi gidelim," diye fısıldıyor.

Boğazımda bir yumruk düğümleniyor ama önüme baktığımda sadece göğsünü görüyorum. En yumuşak kumaştan yapılmış beyaz bir tişört ve

neredeyse her santimini öptüğüm bir göğüs.

Kolumu tutmasına ve beni bisiklete doğru çekmesine izin verdim, ikimiz de bisiklete bindik.

Kaskı taktım, kollarımı ona doladım ve otoyolda hızla ilerlerken ona bakma isteğim bile duymadım.

Birkaç hafta sonra, okulda yalnız kaldıklarında onu yakalayacak, ama şimdilik sadece birkaç dakika daha, birkaç gün daha keyif almak istiyorum.

Hawke frene basıp kırmızı ışıktaki durdu ve ben sadece bir saniye tereddüt ettim. "Biz sevişirken onunla konuşmanı istemiyorum," dedim ona. "Kendimi kötü hissetmeme neden olur."

Başını hafifçe çeviriyor ve bunu sorduğum için kendimi aptal hissediyorum ama çok yakında onun olacak.

"Kendimi önemsiz hissedeceksin," diyorum. "Biliyorum kız arkadaşın değilim ama arkadaşız, değil mi?"

Sessizce başını sallıyor. Acaba ne düşünüyor?

"Biz ne yapıyorsak onu yaparken değil, tamam mı?"

"Pekala." Sesinde bir çatlak var ama yine de kararlı geliyor.

Lamba döner ve o da ayağını dayanağın üzerine koyar.

"Bana başka erkeklerle ilişki kurmamamı söylemeyecek misin?" diye sordum, onu sıkıca kucaklayarak.

Motoru gaza basıyor. "Zaten yapmayacağını biliyorum."

Hızla uzaklaştı, motosiklet sarsıldı ve ben kollarımı sıkarak fısıldadım, "Çünkü biliyorsun ki hoşlandığım kişi sensin."

Harika.

Her şeyi daha ilk anda ele verdim, değil mi?

CHAPTER TWENTY

Hawke

"Burada ne yapıyoruz?" diye soruyor Aro.

Onun kaskını ve benimkini alıp, onu Madoc'un ön kapısından geçirerek evin yan tarafına götürüyorum. Mutfaktan geçerse bizi daha az kişi görür.

Kapıyı açarken, "Kade havuz partisi veriyor," dedim. "Gitmek ister misin?"

Belediye başkanının evine girdiğinde, ben de kaskları kenara koyup elini tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkardım.

"Kurallarınızın neden sadece başkaları için geçerli olduğunu bana bir gün gerçekten açıklamak zorunda kalacaksınız," diye homurdanıyor.

Kendi kendime sııttım. Haklı. Aradaki fark şu ki, ben kendime güveniyorum. Başka kimseye güvenmiyorum. Eğer dışarı çıkıp güvenliğimi tehlikeye atarsa, bu riski göze almak istemem.

"Weston partiden haberdar," diye açıklıyorum. "Green Street de haberdar. Eğer bir eylem olacaksa, burada olmam gerekiyor."

Kade her osuruğu sosyal medyada yayınlıyor, kendisi yayınlamasa da başkası yayınlıyor. Korsanlar, herkesin haberi olmadan veda partisi düzenleyemezler.

Koridorda el ele yürüyoruz ve elimi daha sıkı tutma isteğine direniyorum. Teni yumuşak. Eli ince. Elimde çok güzel hissettiriyor.

Sağdaki son misafir odasına yaklaşırken, "Ama onlar senin arkadaşların ve ailen," diye belirtiyor. "Seni ihbar etmeyebilirler, ama beni ihbar ederler."

Dylan, "İşim bittiğinde kimse seni tanıyamayacak," diyor.

İkimiz de kapı eşiğinde durduk; o orada gri bir mayo şortu ve mavi-beyaz çizgili bir bikini üstü giymiş halde duruyordu. Aro'nun elini tuttu ve onu odaya çekti.

"Benim renk paletim biraz farklı," diyor Aro'yu makyaj masasının yanındaki bir koltuğa oturtup kare bir kutu çıkarırken, "ama idare ederiz."

Kabı açıyor, bir fırça çıkarıyor ve yatağın üzerinde, umarım Aro'nun denemesi için mayo dolu bir çanta görüyorum.

Dylan, Aro'nun şapkasını çıkarıp makyaj malzemelerine doğru eğiliyor.

Ama Aro elinden alıyor. "Göz farı sürmeyi biliyorum, teşekkür ederim." Sonra kaşını kaldırıp bana dik dik bakıyor. "Yüzmek istemiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

Dudaklarını bükerek bana hafifçe kaşlarını çattı.

Sadece gülüyorum. "İyi eğlenin."

Kapıyı kapatıp çıkıyorum, geri dönüp onlara kavga etmemelerini söylemek üzereyim çünkü Aro sinirlendiğinde olay çıkarmayı umursamıyor, ama vazgeçiyorum. Birlikte ağda yaptırmak bir bağ kurmayı garanti etmiyorsa, o zaman neyin garanti ettiğini bilmiyorum.

Ve durup düşünüyorum, Aro'nun beni daha iyi hissettirmek için ağda yaptırdığını fark ediyorum, peki Dylan kimin için ağda yaptırdı? Kahretsin.

Tişörtümü çıkarıyorum, şortumu üzerimde bırakıyorum ve yüzmeyi planlamadığım için kıyafet değiştirmeye zahmet etmiyorum. Kırmızı fırın eldiveninin içinde sakladığım yedek anahtarla bodrum kapısını açıp aşağı koşuyorum, Madoc'un birasını kapıp kapağını açıyorum ve tekrar yukarı koşup kapıyı kilitliyorum. Eğer aileden biriye, ebeveynlerimiz içki içip araba kullanmamamız gerektiğini bildiğimizden emindir ve eğer çok fazla içmişsek, geceyi burada geçirmekte rahatız. Eğer başkasının çocuklarıysa, belediye başkanının alkol temin ederken görülmesine izin veremeyiz.

Ama aynı zamanda insanların bunu Gatorade şişelerine ve Hydro Flask'lerine gizlice sakladığından habersizmiş gibi davranıyor.

Verandaya açılan Fransız tarzı kapıları araladığınızda, havuzun ötesindeki ateş çukurundan müzik yankılanıyor, kahkahalar ve çığlıklar havayı dolduruyor; yazın son partilerinden biri, eğlencenin daha yeni başladığının habercisi olurken herkes yeni yıla umutla bakıyor.

Liseyi özleyeceğim. Ama sadece tanıdık olduğu için. Kade'den ve arkadaşlarımdan ayrılmak zor olacak, ama benim de kendi planlarım var.

Ve eğer şanslıysam, kuzenlerim de bir yıl içinde bana katılacaklar.

"Dostum, sınırda yürümeyi seviyorsun, değil mi?" Stoli yanıma otururken bana bir bakış attı. Solo bardağı kırmızı bir şeyle doluydu ama içine eklediği Tito's kokusunu aldım.

Kade, havuza bir plaj topu atıp yanıma geldi. Babasının biralarından birini yudumlarırken arkadaşımıza, "Ona biraz zaman kazandırdım," dedi. "Eli kapıda herkesten telefonları topluyor ve ben de kameraları alarma geçirdim."

Telefonunu kaldırıp sallıyor.

Bir yudum alıp, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Eğer biri gelirse, haberimiz olur," diyor.

Stoli içkisinin geri kalanını bir çırpıda içip koşarak havuza atladı. Soğuk su saçlarını ıslatınca bir kız çığlık atarak arkasını döndü.

Aro aşağı indiğinde burada olmak istediğim için veranda kapısını kontrol ediyorum. Eğer aşağı inerse...

Burada kendini rahat hissetmeyecek ve onu neden getirdiğimi bilmiyorum. Sadece kulede yalnız başına kalma düşüncesi hoşuma gitmedi.

Belki de bu gece gelmemizi istedim çünkü kuleye geri dönersek, dün gece yaptıklarımızın daha fazlasını yapmak isteyecektim.

Ve sonra, her zaman yaptığım gibi, aşırı derecede paniklediğimde onu hayal kırıklığına uğrattım.

Tanrım, onu çok istiyordum. Dün gece. Bu sabah. Şimdi.

Şu an bile, sadece onunla yalnız kalmak istiyorum.

Kasıklarına kan hücum etti ve derin bir nefes aldım.

Bir içki daha lazım. Şişeyi geriye doğru eğip tek yudumda bitirdim ve geri kalanını ne zaman içtiğimi hatırlamadım bile. "Anne baban nerede?" diye sordum Kade'ye, aklımdaki küçük haylazımdan uzaklaşmaya çalışarak.

Partiye doğru bakıyor. "Hunter."

Ona şöyle bir baktım. Kade ve kardeşi birbirine yapıştırılmış iki kağıt parçası gibiler. Yapışık olduklarında işe yaramazlar. Görünmeyen koca bir taraf var.

Ama onları ayırmaya çalışın, o da kötü. Baskı yırtılıyor. Yine işe yaramaz. Hep böyle olmuşlardır.

Boş şişeyi sıkıca tutuyorum. "Durumu nasıl?"

"Umurumda değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, umurumda değil," diye dişlerini sıkarak gözlerini bana çevirdi. "Ailemin kalbini kırıp evi terk etmesi zaten yeterince kötüydü. Nadiren ziyaret ediyor ve rakip bir okula kaydoldu, ama bunu benden nefret ettiği için yapıyor. Yani hayır, umrumda değil."

Ona dik dik bakıyorum; Kade'nin öfkesi her zaman çabuk ve savunma mekanizmaları her zaman tetikte, ama bir de başka bir şey var. Sözlerindeki titreme. Düzensiz nefes alışı.

Sözlerinin kesik kesik oluşu ve ikiz kardeşinin okul değiştirmesinden beri tüm yıl boyunca bu sözleri dilinin ucunda tuttuğunun apaçık ortada olması... Sadece kızgın değil, aynı zamanda üzgün.

Nedense Hunter, gitmesi gerektiğini hissetti. Kade gürültülü, popüler, cesur, her zaman son sözü söyleyen ve giydiği her şey ona yakışan biriydi. Hunter ise tam tersiydi. Sessiz, partilerde beceriksiz, boş sohbetlerden nefret eden ve saçları gözlerinin önüne sarkıp, kurduğu bilgisayarı, keşfettiği terk edilmiş binayı veya indiği mağarayı görmesini engelleyene kadar saçlarını kestirmeyi hatırlamayan biriydi.

O da benim gibi okulda zor zamanlar geçirdi.

“Senden nefret etmiyorum.” Parti katılımcılarına bakıyorum ama onları gerçekten göremiyorum. “Tek çocuk olmayı çok severdim, biliyor musun? Ailem her yeni çocuğu evlat edindiğinde nefret ederdim, çünkü çocuk çok fazla ilgiye ihtiyaç duyuyordu ve ne kadar istemesem de, sonunda gidecek birine bağlanacağımı biliyordum. Çok kötüydü.”

Kade ve Hunter'ın kız kardeşi A.J. henüz dokuz yaşında. Kade ile aralarındaki yaş farkı, ikisinin de temelde yalnız büyüdüğü anlamına geliyor ve ikiz kardeşi dedeleriyle birlikte Chicago yakınlarında yaşadığı için Kade artık esasen tek çocuk sayılır.

“Ama öğrendiğim bir şey vardı ki, gittiklerinde geri dönmelerini istiyordum,” diyorum ona. “Bu çocuklara kızıyordum çünkü sadece oyuncaklarımı, evimi ve ailemi paylaşmakla kalmıyor, aynı zamanda onlara uyum sağlamak için davranışlarımı da değiştirmek zorunda kalıyordum.” Yanıma gelmiyor. “Yani onlar etraftayken kendim gibi hissetmiyordum. Bazen evde kim olduğumu bile bilmiyordum.”

Onların yanında farklı davranmalıydım. Daha nazik, daha şefkatli, daha duyarlı olmalıydım. On yaşında bir çocuk için bu zordu.

“Rolüm ve değerim konusunda çok kafam karışmıştı...” diyorum. “Ama gittiklerinde onları özledim.”

"Bu yüzden?"

Şişenin boş olduğunu hissediyorum ve onu arkamdaki masaya bırakıyorum.

"Ne olmuş yani?" diye soruyor.

"Yani Hunter seni sevmek istediği için gitti," dedim ona.

Hunter, Kade ile kıyaslanmaktan bıkmıştı ve Kade de bu durumu pek iyileştirmiyordu. Bir süre sonra, arkadaşlarını beslemeye başladı. Sanki her zaman kardeşinden daha iyi olduğunu bilmeleri gerekiyormuş gibi. Şurada bir yorum, orada bir yorum. Hunter'la konuşurken hafif bir küçümseme ifadesiyle, Hunter her zaman kimin gerçekten daha güçlü olduğunu biliyordu.

Hunter, Kade'den artık nefret etmemek için gitmek zorunda kaldı.

Kade boğazını temizledi ama cevap vermedi. Sadece, "Bir şeye bakmam gerek," dedi.

Ve yürüyerek eve geri döndü.

Hunter'ı özlüyorum ve keşke Kade de bunu itiraf etseydi. Dylan, Hunter'ı görmek veya onunla konuşmak için büyük çaba sarf eden tek kişiydi, ama o bile artık pes etti. Eğer biri harekete geçmezse -ve bomba gibi patlayacak bir hamle yapmazsa- onu asla geri kazanamayabiliriz.

"Bu kim?" diye soruyor biri.

"Yeni öğrenci mi?" diye sordu Stoli, sesinde umutlu bir ton vardı. "Lütfen bana yeni bir öğrenci olduğunu söyleyin."

Loren Gray'in "Queen" şarkısı çalmaya başlayınca başımı kaldırıp Stoli ve Dirk'in kıkırdadığını gördüm. Bakışlarını takip ederek veranda kapısına doğru ilerledim; Dylan önce verandaya çıktı, ardından Aro da geldi.

Derin bir nefes alıyorum.

Elektrik mavisi bir bikini üstü giymişti, ellerini kıvrılmış kot şortunun cebine soktu, yıpranmış kumaşın iplikleri altın rengi uyluklarına değiyordu. Koyu renk saçları ortadan ayrılmış ve düz bir şekilde sarkıyordu, nefes alırken kırmızı dudaklarını yaladı ve beni arayarak etrafına bakındı.

Bir tutam saçı ensesine doğru uçuşuyor ve ben de parmaklarımı kıvrıp ona dokunmak istiyorum. Sıkı bir karın, uzun bacaklar ve... Dün gece sıkıttığım tüm bölgeleri hâlâ hissederek vücuduna bakıyorum.

Şortum daraldı ve sonunda döndü, gözlerime baktı. Dylan elini tutup onu yemeğe doğru çekerken, o da gözlerini dikti ve gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyordum. Yakınımda olduğumu bildiği için omuzları gevşedi.

"Bilmiyorum, Amos Cahill'e benziyor," diyor Dirk. "Kız kardeşi var mı acaba?"

Stoli, ses tonunda bir muziplikle, "Hiçbir fikrim yok," diyor. "Ama mezuniyet balosuna giderim."

"Ve ben de mezuniyet kayak gezisine katılacağım."

İkisi de güldü ve ben de arkamı dönüp boş şişemi masadan alıp çöp kutusuna attım. "Sessiz olun."

Gerilerek gözlerini bana çevirdiler. Dirk elindeki bardağı sıktı. "Özür dilerim, Hawke." Tekrar ona, sonra da bana baktı ve durumu fark etti. "Aman Tanrım, hiç haberim yoktu."

Gerçekten de onu diğer geceden tanımadı mı?

Hiç farklı görünmüyor. O zaman da güzeldi.

Ama sanırım onun yüzüne bakmıyorlar.

Oraya gidiyorum. Meyhaneden bir bira daha almam gerek.

Ama eve gitmiyorum. Ona doğru yürüyorum, tam ona dokunacakken, hepsi ona yaklaşamayacaklarını düşünerek duruyorlar, ama o başını geriye doğru eğip bir kuş sürüsünün geçişini izlerken gülümsediğini görüyorum.

Süzülerek yükseliyor, yükseklerde uçup gidiyor, ama emin olamıyorum çünkü sadece ona bakıyorum.

Tanrım, o çok tatlı.

"Ne?" diyor.

Gözlerimi kırpiyorum, beni fark ettiğini anlıyorum.

Kendimi toparlayıp uzandım ve bir Gatorade aldım. "Bu kıyafetler sana hiç yakışmıyor."

"Ben bunlara kıyafet demezdim."

Gülmemeye çalışıyorum ama haklı.

"Kendimi mecburiyetten örttüm, sevdiğim için değil, Hawke," diye açıklıyor, kuşlara tekrar bakarak. "Green Street'te kadınların dikkat çekmesi akıllıca değil."

Sağ.

Sanırım kıyafetlerini sevdiğini sanıyordum. Oysa kadınsı şeylerden nefret ediyordu. Sadece Green Street için değil, evde de kendini nasıl koruduğunu hiç düşünmemiştim. Üvey babasının önünde böyle kıyafetlerle dolaşmasını hiç istemezdim.

"Hawke, hadi oynayalım!" diye sesleniyor Kade.

Tam zamanında başımı kaldırıp attığı futbol topunu yakaladım; muhtemelen birkaç kadeh burbonun etkisiyle, sinirli hali geçmişti.

Ona son bir bakış attım ve o da başıyla onaylayarak gitmemi söyledi. Henüz sahiplenmeyeceğim. Bir süreliğine Dylan'ın arkadaşı olarak kalsın.

"Mavi otuz iki!" diye bağılıyor Kade. "Mavi otuz iki! Haydi!"

Kade futbol topunu yakalıyor, geriye doğru sendeliyor, bir boşluk arıyor ve ben de Dirk'in etrafından hızla geçip arkamı kollayarak koşuyorum.

Kade'nin gözleri benimkilerle kesişti, kalbim boğazıma kadar geldi ve top havada dönerek bana doğru uçu.

Ağaçlık alanın yanından koşarak geçerken topu yakalıyorum, arkamdan tezahüratlar yükseliyor.

Bisiklet sürmek gibi. Yavaşlıyorum, arka cebimden tişörtümü çıkarıyorum ve yüzümü siliyorum, sonra topu Dirk'e geri atıyorum, o da topu yakalıyor.

Keşke futbolu daha çok sevseydim. Fena değilim aslında.

Bundan nefret ettiğimden değil, ama amacını anlamadım. Bu şehirde yapılacak daha eğlenceli şeyler var.

Dylan ve Aro'ya baktım, ikisi de bir ağacın üzerinde oturmuş, Dylan'ın Madoc'un içki dolabından yaptığı özel, gizli karışımından yudumluyorlardı.

Kade ellerini uzatarak güldü. "Yeteneklerini kaybetmemişsin."

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım," diye mırıldanıyorum.

Yanlarına doğru yürüdüm, pozisyonumu aldım ve arkamdaki ağaca seslendim. "Geri çekilin," dedim Aro'ya. "Zaten yeterince sorun çıkarıyorsunuz. Yaralanmanızı istemiyorum."

Bana aşağıdan bakıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Bikini üstüne göz atıyorum, daha sonra çarşaflarımın arasında saklı olduğunu hayal ediyorum. Keşke arabayı getirseydim. Dylan'inkini ödünç alacağım. Onu تنها bir yere götürüp ağzımla izler bırakacağım. Aman Tanrım.

İnleyerek çömeldim, bir elimi dizime, diğerini yere koydum.

"Zorlu 18!" diye bağırdı Kade telefonda. "Zorlu 18! Hadi! Hadi! Hadi!"

Sahada koşuyorum, Stoli beni engelliyor, geri dönüp topu yakalıyorum. Topu kollarımda tuttuğum anda Stoli ve bir başkası bana çarpıyor. Ayakta kalmaya çalışarak sendeliyorum, ama sonra kenardaki seyircilerin üzerine düşüyorum, üçümüz de yere yuvarlanıyoruz.

Omzum çimenlere sürtünüyor, yanıyor ama hepimiz gülüyoruz.

Ayağa kalktık, Stoli beni ayağa kaldırdı ve bir kız sırtımdaki silkelemeleri temizledi. Döndüm, Schuyler'ın gülümsediğini ve ardından göğsüne sıçrayan içeceği sildiğini gördüm.

"Özür dilerim," diyerek arkamı dönüp gittim.

Ama beni durduruyor. "Neden? Sahadayken her zaman en iyi görünüyordun."

Durup arkama baktım, onun cilveli tonu beklenmedikti. Başımı salladım ve tekrar yürümeye başladım.

"Hawke," diye sesleniyor.

Duruyorum.

Yanıma geliyor, Stoli topu alıyor ve oyuna geri koşuyor. "Özür dilemek istedim," diyor.

"Sorun yok."

Ağacı kontrol ettim, Dylan ve Aro'nun hala orada olduğunu gördüm; Dylan durmadan konuşuyor, Aro ise beni izliyordu.

Tekrar uzaklaşıyorum.

Ama Schuyler benimle dalga geçiyor.

Lise son sınıf kampında çadırıma gizlice girdiği gece elimi altına soktuğum soluk pembe kısa üstü giymiş olan kıza bakıyorum.

Sanki yıllar önce olmuş gibi geliyor.

"Eğer bir erkek seni istiyorsa," diye söze giriyor, sesini alçak tutarak, "peşinden gider. Sanırım bunu öğrendim. Gururum incindi. Özür dilerim."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve sesi samimi geliyor, ama bir şeyler ters gidiyor.

"Sonsuza dek beklemeye değer birisin," diyor bana.

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden hiçbir şey söylemedim. O da barışmak istiyor.

Ama bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ona dokunmak, Aro'ya dokunmaya hiç benzemiyor.

Aro'ya tırmanmak, bir sekoya ağacına tırmanmak gibi. Düşüşün sizi öldüreceğini biliyorsunuz, ama o manzarayı görmenin tek yolu bu.

"Eğer birkaç kutuyu taşımada yardıma ihtiyacım olursa, önümüzdeki hafta size mesaj atabilir miyim?" diye soruyor.

Uzaklaşmaya başlıyorum. "Orada gönüllüler olacak."

"Yurtlara taşınmıyorum," diye sesleniyor ve ben duruyorum. "Başka kızlarla birlikte bir evim var. Kendi odam."

Ve ikimiz de üniversitede olduğumuz o umut dolu geceleri düşününce, gözlerindeki o parıltıyı hiç özlemiyorum.

Harika.

Kade'ye bir içki alıp eve, bodruma ineceğimi işaret ettim. Madoc'un soğutucusundan bir meyve suyu çıkardım ve yarısını içtim. Gerçekten votka eklemek istiyordum ama motosikletle eve gitmem gerekiyordu. Bari o da biraz eğlensin.

Şişeyi deviriyorum, soğuk boğazımı yakıyor.

"Hey," diye Aro'nun sesini duyuyorum.

Yutkundum ve şişeyi ağzımdan uzaklaştırdım, çünkü onun çoktan kıyafetlerini giymiş olduğunu gördüm.

"Dylan beni kuleye geri götürecektir," diyor bana.

Duvardaki saate baktım. Yedi. "Şimdiden mi?" Şişeyi bıraktım. "Seni götüreceğim."

"Hayır, kal."

Ona bakıyorum. Kalmak istemiyorum.

"İyi eğlen." Hafifçe gülümsedi ve elini karnıma koydu. "Sadece... eğer şanslı olursan dikkatli ol, tamam mı? Korunma yöntemin var mı?"

Affedersin?

"Ne?" diye tısladım.

Omuz silkerek, "Eminim Kade biliyordur," dedi. Elimini tuttu ve hafifçe gülümseyerek okşadı. "Beni beklemeyeceğim."

Az önce gerçekten elimi mi okşadı?

Arkasını dönüp gitmeye başladı, bana son bir kez, sanki kız kardeşimmiş gibi, koruyuculuk ve gurur karışımı bir bakışla beni dünyaya bir erkek olarak gönderdi.

"Vay canına, vay canına, vay canına," dedim kolundan çekerek. "Ne saçmalıyorsun sen? Sevişirken kimseye dokunmamamı söylemiştin."

Schuyler'ın benimle konuştuğunu gördü. Olay bununla mı ilgili?

"Aptaldım." İçini çekerek başını salladı. "Bana aldırma. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım kızlara özgü şeylerdi." Yüzündeki ifade o kadar tatlı ki, kremanın kokusunu bile alabiliyorum, yavaşça yaklaşıyor. "Eğer istiyorsan, yap. Aptallık ettim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Biz arkadaşız. Mutlu olmanı istiyorum."

"Aro—"

"İstiyorum," diye beni temin ediyor ve ben de elimdeki eline bakıyorum. "İyi eğlen, tamam mı?"

Ne?

O gidiyor ve ben onu durdurmak için yukarı kata çıkıyorum, ama Dylan koşarak yanımdan geçiyor, anahtarlarını alıyor ve yanağımdan öpüyor.

Bir dakika sonra ön kapı gürültüyle kapandı ve yirmi dakika sonra sarhoş oldum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Aro

Gözlerimi birden açtım, iyi uyuyamadığımda olduğu gibi başımın ön tarafı tamamen ağrıyordu. Yüzümü ovdum, aklıma Hawke geldi. Gözlerimi komodine çevirdim, saatin sabah ikiyi geçtiğini gördüm.

Birden ayağa kalktım, onun için açık bıraktığım koridordaki ışık hala yanıyordu.

Geri döndü mü? İçeri girdiğini duymadım ve aslında onu beklemiyordum da, ama güvende olduğundan emin olmak istiyorum.

Yatağımdan kalkıp kapıma doğru yürüdüm. Uyuyakalmayı planlamamıştım ama Dylan beni bıraktıktan sonra yapacak bir şeyler bulmaya çalıştım.

Grand Theft Auto V oynadım. Fırına girdim ve etrafta biraz dolaştım. Ablamın telefonunu aradım ama o ve erkek arkadaşı Matty'yi yatırıyorlardı.

Çatıya çıktım ve yıldızlara bakmaya çalıştım, ama tek yaptığım onun eve gelmesini beklemek için sokağı izlemek oldu.

Sonunda, onun biralarından ikisini hızla içtim ve yatağına girdim, ama sonra bunun benim yatağı olmadığını hatırladım, bu yüzden kendi yatağıma girdim.

Odamdan çıkıp sessizce koridorun diğer tarafına geçtim ve kapısının ardına kadar açık olduğunu gördüm.

Midem bulanıyor ve içeriye bakıyorum; başucu lambası açık ve yatağı hâlâ toplanmış.

Korku midemde bir tuğla gibi oturuyor. Hayır...

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak arkamı döndüm ve spor salonunu, büyük salonu, Rivertown'a giden diğer tüneli ve fırını kontrol ettim.

Bu herif nerede Allah aşkına?

Gözlerimi sımsıkı kapatıp dişlerimi sıkıyorum. Bu herif nerede Allah aşkına?

Saçlarımı elimle düzelttim, dışarı çıkıp onu bulmaya hazırdım. Neden hala dışarıda? Ne yapıyor?

Hemen odama koştum, telefonumu kaptım ve cevapsız aramalar veya mesajlar olup olmadığını kontrol ettim ama...

Hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Peki ya Green Street, Reeves'in tahmin ettiği gibi ortaya çıksaydı? Ya polis partiye baskın yapsaydı ve Reeves onu yakalasaydı?

Peki ya eve birlikte gidecek birini bulursa?

Yavaşça büyük salona geri döndüm, parmaklarım numarasının üzerinde takılı kaldı; ama eğer kötü bir şey olmuşsa ve telefonu açabilecek durumdaysa, beni uyarmak için çoktan aramış veya mesaj atmış olurdu.

Eğer biriyle birlikteyse, ben...

Midem bulanarak koltuğa çöktüm.

Burada olduğumu ona hatırlatmak istemiyorum. Bu onu küçük düşürürdü.

Telefonumu yere fırlatıp arkama yaslandım, kamburlaştım.

Sadece eğlenmesini istiyorum. İyi bir şey bulmasını istiyorum çünkü o harika biri, ama bu kızlar...

Yani, aşırı titiz ve seçici! Kadınlar onunla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar. Bir şeyi yapmanın daha iyi bir yolu olduğunu her zaman size hatırlatıyor, gerçekten kirli olmaktan hoşlanmıyor ve ben bulaşıkları yerleştirdiğimde, tekrar gözden geçirip hepsinin rafta aynı yöne baktığından emin oluyor. Bir bakıma sevimli, ama çoğu kadın onu öldürmek isterdi.

Ve ona ihtiyaç duyduğu şekilde nazik davranmayacaklar. O biraz kırılgan. Sadece yanında olmanız ve ona baskı yapmamanız gerekiyor, ve farkına bile varmadan sizi o kadar sıkı tutuyor ki hangi uzvunuzun onun, hangi uzvunuzun olduğunu anlayamıyorsunuz.

Ve seni kucakladığında boynuna doğru nefes alış şekli... Kesinlikle inanılmaz. Ama bunu ondan sabırla, güvenle kazanman gerekiyor.

Hiç kimse onu hak etmiyor.

Başımı geriye doğru eğip inliyorum. Ona neden başkasıyla birlikte olmasını söyledim ki? Kalmalıydım. Kim olursa olsun, onu iyice araştırmalıydım, çünkü onun nasıl biri olduğunu biliyorum ve ona yardım

edebilirim. Schuyler gibi biriyle tekrar zamanını boşa harcamasının bir anlamı yok.

Çatıdaki kapı gıcırtyla açılıyor ve yukarı baktığımda uzun bacaklarının aşağı indiğini görüyorum.

Bok.

Hemen doğruldum, sola sonra sağa hareket ettim, PlayStation kumandasını gördüm ve kaptım, daha önce oynadığım oyunu duraklatmadan devam ettirdim.

"Hadi ama!" diye bağırdım karakterimi hareket ettirmeden önce, ama zaten o açıdan televizyonu göremiyor, o yüzden sorun değil. "Ah, seni pislik!"

Düğmeye basıyorum, ekrana odaklanıyorum ama merdivenlerden inerken her hareketini fark ediyorum. Uzun siyah şort, spor ayakkabı, tişört yok...

Vücudumu aniden sağa çevirerek karakterimi arabasına bindirdim. "Hayır, daha hızlı git," diye patladım, yukarı bakarak. "Hey."

Ama durup bana bakmıyor. Sadece kanepenin yanından geçiyor ve buzdolabının kapağını açıp sonra kapatınca midem bulanıyor.

"Şimdi git, para dolu çantayı getir!" diye bağırdım televizyona.

Eminim beni çözebiliyordur. Sanki saklandığı yerde onun ne yaptığını, nerede olduğunu ve kiminle olduğunu merak edip durmamışım gibi.

Ama sorun yok. O güvende. Önemli olan bu.

Green Street'te değildi. Polislerle de değildi.

Yanında bir kız vardı. Harika.

Hızla araba sürüyorum, parmak uçlarım elektrik yüklü ve baş parmağımla kumanda kolunu sertçe çekiyorum. Şehrin sokaklarında hızla ilerlerken, kaldırıma park etmiş arabalara kasten yandan çarpıyorum ve sonra da virajı kayarak dönüyorum.

Hawke bana, "Kumandayı rastgele hareket ettirmek karakterinizin daha hızlı gitmesini sağlamaz," diyor.

Evet, öyle.

Ama sesli yanıt vermiyorum. Artık güvende olduğunu ve benimle konuştuğunu bildiğime göre, onun yokluğunda burada ne yaptığımı merak etmesine izin vereceğim; ben de onsuz burada güzel vakit geçiriyorum.

"Sağa dön," diyor bana.

Yanımda koltuğa oturuyor, başını geriye yaslıyor ve ben de göz ucuyla ona bakıp morluk ya da ruj izi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ama

umurumda değil. Ve eğer beni tekrar düzeltirse, onu dveceğim.

"Kumandayı havaya kaldırmak merdivenleri daha hızlı ıkmana yardımcı olmayacak, Aro."

"Kapa eneni."

"Kolları ve düğmeleri kullan." Hemen yanıma atılıp kumandamı kapmaya çalıştı ama ben kahkaha atarak uzaklaştıım. "Değerli enerjini boşa harcıyorsun," diye bağırdı.

"Yaşayacağıma söz veriyorum."

"Aro..." Bana doğru uzanıyor.

"Hayır!" diye karşılık verip geri çekiliyorum.

Ama sabrı tükeniyor ve beni kumandayla birlikte kucağına alıp oturtuyor. Ben de araba kullanıyormuş gibi direksiyonu çevirerek gülüyorum, o da belime kolunu dolayarak beni sıkıca tutuyor.

"Sakin dur," diye emrediyor. "Sorun hep bu. Çok abuk sinirleniyorsun. şu düğmelere bas şu lanet olası."

Kucağında kıpırdanarak, yaslanıp ani hareketler yaparak oynuyorum, o da kanepeye yaslanıp bir yudum bira içiyor.

Havada viski kokusu vardı ama onu terk ettiğimden beri geçen yedi saate rağmen sarhoş gibi görünmüyordu. O süre boyunca hiç içki içmemişti.

Yutkunarak paramı almak için kulübe girdim. "Ne olmuş yani?" diye sordum.

"Ne olmuş?"

Gözlerimi ileriden ayırmadan düğmelere bastım. "Kimdi o?"

Sesimi hafif ve yumuşak tutmaya çalışıyorum, sanki Kade ya da diğer arkadaşları ona cinsel hayatıyla ilgili soru sormuş gibi çıkmaya gayret ediyorum.

"Schuyler," diyor sonunda.

Ekranda vuruluyorum ve bunu hissederek rperiyorum.

"Ve?"

Bir an sessiz kalıyor ve sonra, "Bunu gerçekten duymak istiyor musun?" diyor.

Tanrım, kusmak istiyorum. "Evet," diye neşeli bir şekilde karşılık verdim, kumandayı çevirirken ve olabildiğince neşeli görünmeye çalışırken. "Eğer bana anlatmak istiyorsan, tabii. Ergenlik hayalini başkası aracılığıyla yaşamak istiyorum."

Gülümsüyorum, içimden kısık sesle gülüyorum ve kendime yumruk atmak istiyorum. Bunu neden yapıyorum? Bilmek de istemiyorum.

Ama yapmam gerekiyor.

Sesi kısık ve boğuktu. "Duşa girdik."

Omuzlarımı dikleştirip, oyuna ilgi duyuyormuş gibi yaptım. "Seni yıkadı mı?"

"Hayır, ben onu yıkadım."

Ona baktı. Ona dokundu. Başka hiçbir şey düşünmedi, değil mi? Hiçbir şey.

"Ellerinle mi yoksa bir bezle mi?" diye sordum ona.

"Ellerimle."

Gözlerimdeki görüntüleri siliyorum. "Beğendin mi?"

Hafifçe güldü ve bir yudum su içti. "Bu sefer çok daha rahattım."

Vay canına, harika! "Rica ederim," diye karşılık verdim.

Sizin bazı takıntılarınızın üstesinden gelmenize yardımcı olabildiğim için gerçekten çok mutluyum.

Yüzümdeki somurtkan ifadeyi gizlemeye çalışarak tuşlara basıyorum. Neden o olmak zorundaydı? Günün erken saatlerinde üniversite kampüsünde keyif çatmasını ve bu sonbaharda ikisinin de kendi başlarına, hayvanlar gibi parti yapıp sevişeceklerini bana hatırlatmasını düşününce... Kahretsin.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyorum, televizyon ekranına dik dik bakarak.

Ama birdenbire sessizleşiyor ve içimde bir başka kötü his daha beliriyor. Bana bir şey söylemekten korkuyor.

"Ne yaptı ki?" diye soruyorum.

Söyle artık!

Sesi kısık, ama video oyunu oynarken duyduğum tek şey bu: "Bana oral seks yaptı."

Çenem titriyor ve gözlerimden yaşlar akıyor. "Duşta mı?" diyorum ama fısıltı gibi çıkıyor ağzımdan.

"Hım."

"Beğendin mi?" diye sordum ona.

"Evet."

Vücudum acıdan kıvranıyor ve dayanamıyorum. Çılgılık atıp kendimi ayağa kaldırıyorum ve lanet olası kumandayı televizyona fırlatıyorum. Darbenin sesini duyuyorum ama isabet edip etmediğine bakmadan önce hızla dönüp ona bakıyorum. "Sanki ikinci doğan gibi, değil mi?" diye

homurdanıyorum. "İyi vakit geçirmek isteyen herkese veriyorsun, değil mi? Tebrikler Hawke. Sonunda tipik bir erkek oldun!"

Koltuktan kalktı, birdenbire o kadar da sarhoş değildi ve sözleri bana ardı ardına sıraladı. "Ve ne de olsa... Sonuçta umurundaymışsın." Gözleri alaycı bir şekilde gülümsedi, başını aşağıya eğerek baktı. "Seni kahrolası küçük yalancı."

Ne?

"Cidden o partide durup bana gidip biriyle yatmamı mı söyledin?" Kaşlarını çatarak ve bana sanki bir hiçmişim gibi bakarak gözleri alev alev yandı. "'Sakin prezervatifini unutma', sanki benim annemmişsin gibi mi? Ciddi misin? Kadınlara karşı güven sorunlarımın nedeni buymuş meğer! Bana hiçbir faydan yok. Sadece kafamla oynuyorsun!"

Bana doğru yaklaşıyor ve ben geriye doğru sendeliyorum.

"Başkasının bana sahip olmasını istemenin, beni öylece elden çıkarmanın, sanki yaptığımız hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmanın sana ne kadar acı verdiğini biliyor musun?" diye bağıyor.

Ama ben cevap veremedim gitti. Koridorda hızla uzaklaştı ve bir saniye sonra bir kapının sertçe kapanma sesini duydum.

Tamam, belki de ilişkimizi hafife aldım. Yanağımı bir şey gıdıkladı ve sildim, ağladığımı fark ettim.

Ama burada kötü adam ben değilim. Onu istiyorum, istemiyormuş gibi davranıyorum ama aslında önemsiyorum.

Boş gözetleme odasının yanından geçerek peşinden koştum ve yatak odasının kapısının kapalı olduğunu gördüm. Kapıyı hızla açtım, onu yatağında otururken gördüm ve ona doğru yürüdüm. "Biliyor musun? Defol git!" dedim, gözlerim tekrar yaşlarla dolmuştu. "Umurumda olsun istemiyorum! Akıllı bir adamsın. Nedenini anla!"

Ayağa fırladı ve bana doğru geldi. "Yatağıma gel."

"Siktir git."

"Yatağıma gel!" diye bağırp beni kollarına aldı. Bacaklarımın arkasından beni tutarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ben de omuzlarımdan ittim, dudakları benimkine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Ne yapacaksın?" diye nefes nefese soruyorum. "Karşılaştırmak için bana oral seks mi yaptıracaksın?"

"Seni öpeceğim," diyor.

Ve o da dalıp ağzımı kendi dudaklarıyla kapatarak nefesimi kesti. Dudakları benimkilerde durakladı, ikimizin de dudakları yarı açıktı ve ateş

ağızıma, yanaklarıma, saçlarıma ve ayak parmaklarıma yayıldı. Klitorisim zonkladı ve daha fazlasını isteyerek inledim. Dudaklarının üzerinde yavaşça hareket ettim ama o inleyerek dalıp beni tüm gücüyle aldı. Bacaklarımı onun etrafına doladım ve o da bir elini kafa derimin arkasına doğru kaydırarak beni tekrar tekrar öptü.

"Onun bana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadı beni yukarı kaldırırken. "Bana sadece senin dokunmana izin var."

Beni yatağına taşıırken ona aşağıdan bakıyorum, eğilip bir öpücük daha veriyor. Sonra bir tane daha.

Yatağa yığılıyoruz ve o bacaklarımın arasına giriyor, ağızımı tekrar kendi ağızıyla kapatıyor.

"Geri döneceğini sanıyordum," diyor bana. "Ya da bana mesaj atıp bunu yapmamamı söyleyeceğini."

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Zamanı geldiğinde senden ayrılmak zor olacak, biliyor musun?" Alnımı onun alnına yasladım. "Sen benim tek arkadaşımın."

Elini iç çamaşırımın arkasına sokup kalçamdan bir avuç dolusu kavrayarak bana sürtündü, vücuduyla beni sıkıca kavradı. "Arkadaşlar bunu yapabilir, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandım, vücudum hafif bir ter tabakasıyla kaplanmıştı bile.

Aşağı iniyor, ellerimi başımın üstünde sabitliyor ve beni öpüyor. Yavaş. Sıkı. Oyunbaz. Dudaklarımı ısıırıyor, dilinin sıcaklığı odayı döndürürken nefesi düzensizleşiyor. Duramıyorum. Ona doğru kıvranıyorum, karşılık vermek için yavaşça yukarı doğru yaklaşıyorum ama ona dokunmak istiyorum.

Başımı geriye doğru eğiyorum, nefes alıp veriyorum, o boynumdan aşağı doğru ilerlerken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Durmasını istemiyorum ama çok hızlı gidiyoruz.

Ona dokunmadı. Ona aşağıdan bakıyorum. Tanrıya şükür.

"Ona sadece ben dokunabilirim," dedi. Bu durumdan hoşlanarak kendi kendime gülümsedim.

"Bu benim mi?" diye soruyor.

Kendimi tekrar yeryüzüne doğru süzülürken hissediyorum ve dikkatim onun parmaklarının arasında giydiğim tişörtü sıkıştırdığına odaklanıyor.

Sırıttım. "Arkadaşlar bunu yapabilir, değil mi?"

Kıyafetleri paylaşalım mı?

Ama bana hafifçe kaşlarını çattı. "Kirli."

Omuz silktim. "Güzel kokuyordu."

Kıkırdadı ve doğrulup bana baktı. "Çıkar şunu."

Derimin altında baloncuklar patlıyor. Yatak odasının ışığı hâlâ açık. Beni o ilk gece kanepede olduğu gibi görebilecek; gözleri her yere değdiğinde yakıyordu.

Doğrulup gözlerimi yere indirdim ve gömleğini başımdan geçirdim. Serin hava göğsüme çarptı ve giysiyi kenara koydum. Tekrar uzandım, onun beni izlediğini hissediyordum.

Ama göz göze geldiğimizde, o benim gözlerime bakmıyor. Bakışları, neyse ki dantelle falan süslenmemiş mavi iç çamaşırimda oyalanıyor. Bir gün Dylan'a teşekkür etmem gerekecek.

"Bunları da çıkarın," diyor.

Göğüs uçlarımın eti sertleşiyor ve o bunu görüyor, ağzı hafifçe seğiriyor.

Yavaşça ellerimi içeri sokup külotunu aşağı doğru itiyorum, o da beni izliyor. Çıplak bir şekilde battaniyesinin üzerinde uzanırken vücudunun kaskatı kesildiğini görünce nefes almakta zorlanıyorum.

Orada oturuyor, gitmiyor ama geri de gelmiyor. Ne olacağından endişelendiğini biliyorum. Kafasının, istediğini sandığı şeye asla sahip olmasına izin vermeyeceğinden korkuyor.

"Telefonunu aç," diyorum ona.

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Kayıt yapmayın, ama beni kameradan izleyin," diye talimat veriyorum.

"Sanki dokunamayacağınız bir şeyi izliyormuşsunuz gibi."

Bu mesafeli duruş ona güven veriyor. Belki de benim gerçekten burada olmadığımı, onun da gerçekten burada olmadığını varsayabilirse daha az gergin olur...

"Aro..."

"Sorun yok, Hawke," diye fısıldıyorum. "Bakalım hoşuna gidecek mi."

Telefonunu cebinden çıkarıyor ve kaşlarının arasındaki çatmadan bunun doğru bir şey olup olmadığından emin olmadığını anlıyorum.

Ama telefonunu kaldırıp bana doğrulttu ve ben irkildim. Ellerimi bacaklarımın arasına kaydırđım, göğüslerim şişti ve göğsümün üzerinde dikleşti, o ise telefonuna bakarak bana dik dik baktı, nefes alışverişi çoktan sığlaşmıştı.

Dizlerimi büküp bacaklarımı biraz aralayarak, parmağımla klitorisimi tekrar tekrar okşuyorum.

Kamera yukarı doğru hareket ediyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, gülümsememi bastırmak için ısıyorum ama yine de gülümsemem ortaya çıkıyor. Utançtan tenim kızarıyor ama bir yandan da hoşuma gidiyor. Onun beni izlemesinden hoşlanıyorum.

Sol elimi daha da aşağıya kaydırıp orta parmağımlı içeri sokuyorum ve farkına bile varmadan kendimi bu duyguya kaptırıyorum.

O da öyle. Gözlerini kırpmıyor, her hareketimi izlerken gözlerinin ardında bir ateş yanıyor, telefonu yavaşça vücudumda yukarı aşağı hareket ettiriyor, her santimi inceliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yatağa doğru bastırıyorum, sol elimle sevişirken sağ elimle de ovuşturuyorum, onun için performans sergiliyorum.

Göğüslerim ileri geri sallanıyor ve inliyorum. "Hawke," diye fısıldıyorum. "Kaydet. Yap şunu."

Umurumda değil. İsteddiği sürece benden böyle bir şeye sahip olmasını istiyorum. Hayal kurduğunda bunun ben olduğumu bilmek istiyorum.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, sanki o benim üzerimdeymiş gibi. "Hawke." Kendimi sertçe okşuyorum, bir parmak daha ekleyip çok hızlı hareket ettiriyorum, neredeyse boşalacak gibiyim. "Hawke..."

Ama cevap vermiyor. Gözlerimi açıyorum, hâlâ telefonu tuttuğunu görüyorum ama artık telefona bakmıyor. Gözleri yere bakıyor, parmaklarımı izliyor, yüzünde ve boynundaki terin parıltısında ihtiyaç okunuyor. Kamera unutulmuş. Sadece izliyor.

Çok mu hızlı gittim? Hoşuna gitmedi mi?

Durakladım, ellerimi çektim ve doğrulup yüzünü tuttum. "Hawke."

Ama o telefonunu yere bırakıyor, tüm dikkatini bana veriyor ve bacaklarımın arkasından tutarak beni aşağı çekip tekrar sırt üstü yatırıyor.

Nefesim kesildi, ama sonra o oradaydı. Ağzı bacaklarımın arasındaydı, çok yavaşça yalıyordu.

Başımı geriye atıp onun başını kavradım ve onu kendime doğru çektim. "Aman Tanrım."

Penisimi nazikçe dişlerinin arasına alıp sertçe emiyor, sonra da diliyle hafifçe dokunuyor. Dilini her yerime sürüyor, bir yandan da elleriyle göğüslerimi sıkıp beni yiyor.

Ağzını yukarı aşağı hareket ettiriyor, hızı artıyor ama istikrarlı bir şekilde ilerliyor ve ben de bunun giderek arttığını hissediyorum.

"Hawke, aynen böyle!" diye haykırıyorum.

O emiyor, yalıyor, emiyor ve yalıyor, ben de ona ayak uydurarak, tekrar tekrar, ta ki...

Hareketsiz kalıyorum, orgazm patlayıp tüm vücuduma, karnıma ve uyluklarıma yayılıyor. O beni sonuna kadar emerken titriyorum ve çığlık atıyorum.

Nefesim kesildi ve titreyerek yatağa geri yığıldım, tüm sıcaklığım bacaklarımin arasına çöktü.

Aman Tanrım...

Gözlerimi açmaktan korkuyorum, bu yüzden açmıyorum; sadece ağzının karnımda, göğüslerimde ve sonra alnımda olduğunu hissediyorum, ardından beni bedenine sarıyor ve uykuya dalıyorum.

Arkadaşlar bunu yapabilir.

Karanlık odada uyanıyorum, bedenim onun bedenine kıvrılmış, başım da omzunda.

Koridordan gelen ışık odayı tam olarak aydınlatırken, çenesinin keskin hatlarını, dün gece yaladığım Adem elmasını ve ağzını seçebiliyorum. Uzanıp parmaklarımla dokunuyorum. Benim gibi mi tadı? Bunu öğrenmek için onu öpmek istiyorum ama onu rahatsız etmek istemiyorum. Onu böyle seviyorum.

"Öldüğümde, umarım bu manzarayla ölürüm," diye fısıldıyorum, bana yuva gibi gelen yüzüne bakarak.

Gülümsedim ve onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruldum. Saçmalıyorum. Birkaç ay sonra artık birbirimizi tanımayacağız, ama bir gün hangi manzaraya sahip olursam olayım, umarım onunki gibi olur. İyi öpüşüyor.

Dylan'ın taytlarından, askılı tişörtünden ve kapüşonlu kazağından birini giydim, sabahın serinliği betondan ve çoraplarımdan sızıyordu, telefonumu şarj aletinden alıp odadan çıktım ki o da huzur içinde uyuyabilsin.

Bianca'ya hal hatır sormak ve yakında görüşeceğimizi bildirmek için bir mesaj attım, sonra da yemek yapmak için dışarı çıktım ama durdum.

Koridordan geri dönerken Hawke'un odasının yanından geçip spor salonuna giriyorum. Yavaşça ilerleyip egzersiz bisikletine atlıyorum, ne yaptığımı ya da neden yaptığımı bilmiyorum ama içimde bir şey yükseliyor, sanki harekete geçmeye hazırım. Saldırıya geçmek üzereyim.

Bu harika bir duygu.

Telefonumda "Esto No A Terminado" şarkısını açıp, önce yavaşça, sonra daha hızlı pedal çevirmeye başladım. Beş dakika geçti, uzuvlarım ısındı ve on dakika sonra, Fransız örgülerimden saçlarım çözülüp alnıma yapışırken, seleden kalkıp pedal çevirmeye devam ettim.

Otuz dakika sonra yavaşlıyorum, daha uzun süre devam edebileceğimi hissediyorum ama ayaklarım pedallarda ağrıyor. Spor ayakkabıya ihtiyacım var.

İnip çamaşırları makineye attım, kahvaltı hazırladım ve büyük salonu toparladım; bu sırada televizyondaki ezikliği gördüm. Yüzümü buruşturarak, kırık ekrana hafifçe elimi sürdüm.

Aslında ona vurduğumu fark etmemiştim. Suçluluk duygusunu da peşimden sürükleyerek mutfağa geri döndüm.

Nedense, onun ona dokunması fikri, onun ona dokunmasından daha kötü görünüyordu. Eğer gerçekten ona elini sürseydi, kafam patlardı. Ona bunu yapmasını söylediğimi umursamıyorum. Artık beni yeterince tanıyor, ne kadar saçmaladığımı biliyor.

"Hey, bu koku ne?"

Mutfak adasında oturduğum yerden başımı kaldırıp, dün gece Dylan'dan ödünç aldığım siyah ojeyle ayak tırnaklarımı boyarken dizimi yukarı büküyorum.

"Empanada." Kollarını gerip esnerken görünen karnına gözlerimi diktim. "Dana eti yoktu, o yüzden elmalı yaptım."

Bakışlarımı ondan ayırıp resim yapmaya devam ederken, o tekrar esneyerek mutfağa doğru yürüdü.

Bir hamur işi alıp bir ısırık attı. "Aman Tanrım," diye patladı ve çiğnediğini duydum. "Bu gerçekten çok güzel."

Kesinlikle öyle. Bunları kuzeninin fırınında görmeyeceksin.

Yoksa o onun teyzesi mi? Sanırım Quinn Caruthers'ın, hemen hemen aynı yaşta olduğu diğerlerinin de teknik olarak teyzesi olduğunu duymuştum, yani...

Açık bıraktığım dizüstü bilgisayarını alıp çevirerek ekrana baktı. "GED mi?"

Başımı kaldırıp onun bana baktığını gördüm. Tekrar işime odaklandım. "Sadece neyle karşılaşacağımı görmek istedim, belki de almak isterim."

Sonra sustum, umarım bu konuyu kapatır diye düşündüm. Bunu onun görmesi için bilerek yapmadım. Beni motive ettiğini falan sanacak. Tanrıya şükür, bu sabah antrenman yaparken beni görmedi. Görseydi gururdan ışıldardı.

Lise son sınıfa başladıktan yaklaşık bir ay sonra okulu bıraktım, bu yüzden Hawke ile aynı yaşta olmamıza rağmen geride kaldım. Artık bir anlamı kalmamıştı. Bianca, koruyucu ailemin evinden beni gözyaşları içinde aradığında, annem Matty'yi anaokuluna götüremeyecek kadar yorgun olduğu ve kendi derslerinden önce bitirmesi gereken bir matematik ödevi olduğu için, okula gidip Fransız Devrimi veya Virginia Woolfu umursamanın bir anlamı yoktu.

Önceki gece üvey babamın partisi olduğu için işini bitirememişti. Matty'ye bakacak kimse olmadığı için sakın bir yere gidememişti. Yardıma ihtiyaçları vardı. Benim de çalışmam gerekiyordu.

Hawke, "Lise diploması daha iyidir," diyor. "Her üniversite GED'yi kabul etmiyor ve bazı mali yardımlardan da yararlanamayabilirsiniz."

Fırçayı ojeyle batırıyorum.

Liseye geri dönmeyeceğim. Fransız Devrimi'ni hâlâ umursamıyorum.

Ama daha fazla ısrar etmiyor, empanadasını bitiriyor ve yaptığım kahveden bir bardak doldururken bir tane daha alıyor. Çıplak kollarına ve boynuna bakıyorum, anında yüzüm kızarıyor. Benim kasabamda büyümüş olsaydı nasıl görünürdü acaba?

O sırt kesinlikle dövmelemlerle kaplı olurdu. Aslında fena bir görüntü değil. Kordlar ve kaslar mürekkeple kaplıyken muhteşem görünürdü.

Yavaşça nefesimi verip ayak tırnaklarımdaki ojeyi siliyorum, kendimi oyalayacak bir şey bulduğum için minnettarım. Bu sabah henüz bana dokunmadı. Arkadaş olduğumuzu biliyorum ama dün geceyi beğendiğine dair küçük bir güvence harika olurdu çünkü kendimi suçlu hissetmeye başladım.

Yani, sekiz saat önce kafası bacaklarımda arasındaydı.

İçimden bir ah çektim, fırça ayak parmağımın üstünden kayıp onu siyaha boyadı. Kahretsin.

Peçete almak için uzandım ama o oradaydı, tabureyi önümdeki mutfak adasına doğru kaydırıp oturdu ve ayağımı tutup ojeyi sürdü.

Sadece biraz direniyorum, ama sonra ona izin veriyorum. O parmaklarının arasına parmağımı sıkıştırıp bıraktığım pisliği temizlerken ellerimin üzerine yaslanıyorum. Fırçayı batırıp fazla boyayı temizledikten sonra çiğniyor ve boyuyor, ben de hâlâ dudaklarında olup olmadığımı görmek isteyerek ağzına bakıyorum.

"Ben de sana aynısını yapmak istiyorum," diyorum kısık bir sesle.

"Tırnaklarımı boyar mısın?"

Sessiz kalıyorum çünkü ne demek istediğimi biliyor.

Onu tatmak istiyorum.

Cevap vermeyince başını kaldırıyor ve gerçeği anladığını görüyorum. Dudakları seğiriyor, gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"Denemeye kalkarsam beni itip uzaklaştıracak mısın?" diye ısrar ediyorum.

Omuzlarını hafifçe silkerek bir sonraki parmağına geçti. "Bilmiyorum. Genellikle bir şeyden hoşlanmadığımı çok geç olana kadar fark etmem."

İşte sorun burada. Benimle rahat hissetmesinden hoşlanıyorum, ama çok fazla baskı yapmak her şeyi mahvedebilir. Ve ne kadar baskının çok fazla olduğunu bilmiyorum.

Sormaya korkuyordum ama sormam gerekiyordu, gözlerimi kaçırdım. "Beğendin mi? Dün gece yaptıklarımızdan?"

Sonunda gözlerini kaldırdı ve iki saniye içinde fırçayı fırlatıp beni kucağına çekti, kalçalarımı vücuduna doğru bastırdı. "Eğer ben uyandığımda hâlâ yatakta olsaydın," dedi dudaklarımın üzerinden, "bundan ne kadar hoşlandığımı anlardın."

Gülümsememi tutamıyorum.

Dudaklarını benimkine değdirerek, "Dudaklarını ne kadar çok beğendim," dedi.

"Labios," diye fısıldadım İspanyolca kelimeyi, kollarımı boynuna dolarken, zihnim rahatladı.

Başını aşağı eğdi, boğazıma hafifçe dokundu. "Boynuna."

"Boyun."

Kalçamı kavrayıp beni yukarı çekiyor ve kıyafetlerimin üzerinden göğsümü ısıyor. "Ve göğüslerini."

Başımı geriye doğru eğiyorum, her yerimde karıncalanma hissediyorum. "Chichis," diye takılıyorum.

"Ve amın," diye mırıldanıyor bana bakarak ve elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. Klitorisim daha fazlasını istiyor.

Alnından öpüyorum. "Concha," diye talimat veriyorum ona.

Öpüşüyoruz ve ben bacaklarımın arasında, başım dönerken tekrar rahatlıyorum. Sadece eğleniyor mu? Eğlenceyi sürdürmeliyim. Ona aşık olamam. Ya o bana aşık olmazsa? Ben incinen taraf olamam.

"Amcık diyebilirsin ama meme diyemezsin, değil mi?" diye soruyorum.

Gülümseyerek beni tekrar tezgâhın üzerine itti. "Birçok gizemimden biri."

Hem İngilizce hem de İspanyolca kelimeler oldukça kaba, ama yine de bana söylemesine izin verirdim. Sadece ona.

O da siyah ojeyle üfleyerek ayak parmaklarımın geri kalanına da aynı işlemi uyguluyor ve tayt ve sweatshirt giydiğim için vücudumdaki üşümeyi göremiyor, bu da beni rahatlatıyor. Daha önce bir erkeğin bir kadın için bunu yaptığını hiç görmemiştim. Birdenbire saçımı da yıkamasını istiyorum.

"Green Street dövmesini ne zaman yaptırdın?" diye soruyor.

Dirseklerime yaslanarak arkama döndüm. "On beş yaşındayken Hugo, Nicholas ve Axel aynı koruyucu ailede kalıyorlardı. Hugo yaş sınırını aşmıştı ama çoktan işe girmişti. Bir süreliğine—kısa bir süreliğine—sanki şöyle bir şey olmuştu..."

"Aile."

Başımı sallıyorum, bunu düşününce üzülüyorum. "Safmışım."

O zamanlar kendimi kimseye ve hiçbir şeye ait hissetmiyordum ve onlar bana bir amaç veriyorlardı. Herkes, özellikle gençler, bir kimlik arayışı içindedir. Bu dünyanın ne kadar küçük olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Onun ikinci empanadasından bir ısırık alıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Tekrar doğruldum ve tişörtünün altından, köprücük kemiğinin altına yazılmış yazıları takip ettim. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Bana doğru gülümseyerek baktı. "On sekiz yaşına girer girmez yaptırdım. Babamın da aynı sözü dövme olarak yaptırmış. Anneme aşık olduğu zamanlarda yaptırmıştı."

Bu şiddet dolu zevklerin şiddet dolu sonları olur.

"Çok da umut verici bir söz değil," diye takılıyorum.

Daha çok bir ayrılıktan sonra yaptıracağım türden bir dövme.

Ama çenesini oynatarak arkamı işaret etti. "Vivamus, moriendum est," diye okudu arkadaki duvardaki sözleri. "Bence bu iki alıntı bir bakıma aynı anlama geliyor. Biri, çok fazla alevlenen tutkunun yıkıcı olabileceği

konusunda uyarıyor. Diğeri ise ne yaparsak yapalım..." Gözlerini bana dikti. "Her şey eninde sonunda yok olur zaten."

O halde, boş ver. Burada sadece bir kere yaşıyoruz ve zaman çok hızlı geçiyor. Olabildiğince çok sev.

Son çiviye de çakıyor. "Babam annemi ne kadar çok sevdiğinden korkuyordu, ama onsuz yapamazdı."

"Neden ona olan aşkımdan korkuyordu?"

"Çünkü kendimizi başkalarının içinde kaybedebiliriz."

Oje şişesinin kapağını geri çeviriyor ve ben de ona bakarak dün geceyi hatırlıyorum. Ne kadar kaybolmuş görünüyordu. Aklı başında bile değilmiş gibiydi. Kontrolünü kaybetmişti.

"Ve sonra..." Rahatlamış, yüzünde neşeli bir ifadeyle ayağa kalktı. "Bir bakmışsın, onun kuzenini öldürdüğün düellolar yapıyorsun ve dört kişi daha ölüyor, bunların hepsi de bir gece bir partide çılgınca eğlendiğin ve onu sadece on dakika tanıdıktan sonra güzel bir yüze aşık olduğun için oluyor." Ellerini yanıma koydu, yüzüme yaklaştı. "Şimdi öldün."

Gülümseyerek, Romeo ve Juliet göndermesini tenindeki alıntıyla ilişkilendiriyorum.

"Dylan'ın bu akşam yarışı var." Kalçamın iki tarafına da vuruyor. "Onunla birlikte gitmek ister misin?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Gerçekten mi?

CHAPTER TWENTY-TWO

Onlar sarmal merdivenlerden yukarı çıkarken aşağıda durup onları izliyor ve oğlan onun için kapıyı açıyor.

Kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı ve gözlerini kapatıp bundan zevk aldı.

Onları seviyor. Çocuk, kız bakmadığı zamanlarda onu nasıl izliyor. Kız, çocuğun baktığını bildiği için nasıl nefes alıyor.

O hissi özlüyor. Arzu, insanı tüketiyor. Bazen sahip olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyor, çünkü sadece bir fantezi olduğunda, her şey tamamen kontrol altında oluyor. Ona sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak edebiliyorsun ve bu eğlenceli, çünkü artık merak etmene gerek kalmadığında, rüya da yok oluyor.

Çocuk elini kızın beline koyuyor, dokunmadan onu önünden çatıya doğru yönlendiriyor. Hızla arkasından gidiyor, kapı gürültüyle kapanıyor ve oda, boş şeylerin yaptığı gibi yankılanıyor. Sanki biz orada olmadığımızda var olmaktan çıkıyorlar.

Ama kule asla boş kalmaz.

Oğlan ve kız nereye giderlerse gitsinler arkalarında hayaletler bırakıyorlar.

Adam, çocuğun gözetleme odasına gider ve kameraları inceler; çocukların yangın merdiveninden aşağı inip sağa doğru, arabasının durduğu sokağa doğru koştuklarını görür.

Ekrandaki diğer görüntülere bakarak, hiçbirinin saklanma yerinin içini kaydetmediğini doğruladı.

İyi.

Çocuk zeki. Onu birkaç kez yakalamaya çok yaklaştı.

Odayı terk ederken, onun odasının önünden geçer ama içeri girmez. Kokusu buradan burnuna çarpar. Ama bu Asi'nin kokusu değildir. Yaz gibi

de değildir. Bu daha eski bir kokudur. Onun kokusu. Hafif bir baharat kokusu. İçine çeker. Hala oradadır.

Deri ceketinin fermuarını açıp, havanın boynunu serinletmesine izin vererek diğer odaya geçti.

Oğlanın yatağının ayak ucuna geldiğinde, kıskançlık içini kemirirken bakışlarını aşağı indirdi. Dağınık çarşafklar ve buradaki yaz kokusu da cabası.

Tanrım, gençliğini çok özleyiyor.

Yanına bir figür yanaştı ve adam, bir elin çarşafklara uzanıp mavi ipek bir külotu parmaklarıyla ilmeklemesini izledi.

"Onlara dokunma," diyor Deacon'a. "Çocuk onu çok seviyor."

Deacon konuyu kapatıyor ve itiraz etmiyor. İşte bu onun harika yanı. Anlamıyor ve anlamaya da gerek duymuyor. Sadece söyleneni yapıyor.

Deacon, nefesindeki burbon kokusu havada süzülürken, onun etrafında dolanıyor. "Neden buralarda gizlice dolandığınızı bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Burada olmaları umurumda değil. İçeri girip ortalığı darmadağın etmeliydik."

"Telefonları saklama fikri senin fikrindi."

Ama Deacon sesini yükselterek, "Birinin burayı bulacağını hiç tahmin etmemiştim," dedi.

"Sus!" diye bağırdı adam, arkasını dönüp odadan çıktı.

İkisi her an geri dönebilirdi. O ve Deacon gizlice girip çıkıyor, telefonları arıyorlardı, ancak Deacon izinsiz girenleri kovmak isterken, adam onların gitmesine izin veremedi. İzlemek, dinlemek... neredeyse nefes alamıyordu.

Weston. Şelaleler.

Daha önce görüldü.

Onların burada olmaları gerekiyor.

O ve Deacon, duvardaki harflerin hala her yeri kapladığı büyük salona doğru yavaşça ilerlerler ve yıllar içinde buraya birkaç kez gelmiş olmalarına rağmen, her şey yeniymiş gibi etrafa bakarlar.

"Ne kadar çok şeyi bir araya getirdiğine inanamıyorum," diyor Deacon.

"Bazı ayrıntılar yanlış," diye ekliyor adam.

Diğer gece hikâyeyi dinlemişlerdi. Onların hikâyesini. Buraya gelmişlerdi, yakınlarda, Carnival Tower'ın son versiyonunu dinliyorlardı ve o, bu ikisinin ne kadar büyüleyici olduğuna gerçekten hayran kalmıştı. Kalmak istiyordu. Onları yatak odasında dinlemek istiyordu.

Ama bu yanlış olurdu. O, çocuğun hikayesi. Onun değil. Buna saygı duyulmalı.

Deacon'ı yanına almış ve o gece kuleyi onlara bırakmıştı.

Rivertown tünelinin kapısını açıp tünele doğru yürümeye başladılar.

"Burada olduğumuzu biliyor," diyor Deacon.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Çocuk zeki. Onlardan korkmuyor. Korkmalı mıydı?

Ondan korkmaları mı gerekiyor?

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye takıldı Deacon. "Onun bizi bulmasını istiyorsun. Onun onu bulmasını istiyorsun."

Adam, kadının fotoğrafının önünde durdu. Saçlarının etrafında dans ettiği ve gözlerinin her zaman olduğundan daha nazik görüldüğü fotoğrafın önünde.

Portreyi duvardan indirip ona bakakaldılar. Weston'lu bir çocuğu inciten kıza bakıyorlardı ve bu, asla kurtulamayacağı bir kaosun sadece başlangıcıydı.

Winslet.

"Sanki bir şeyler yeniden başlıyor gibi," diye fısıldıyor Deacon'a.

Uzun bir aradan sonra...

Gözlerini kapatıp yıllardır almadığı kadar derin bir nefes alıyor; oksijensiz kalmış ve iştahsız, ama yine acıkmış.

Yine kararlı.

Nihayet.

Bu gerçekleşiyor.

Deacon'ın önce gitmesine izin verir, kendisi ise çok geride kalır ve bir kez daha gözetleme odasına girer; üç ziyaret önce bulduğu ve Deacon'a burada olmadığını söylediği telefonların bulunduğu çekmeceye yönelir.

Aradıkları telefonlar, onun her zaman nerede bulacağını bildiği telefonlardı.

Hediye kutusundan bir hediye çıkarıp, yığına bir yenisini daha ekliyor; bu da oğlan çocuğu için bir hediye.

Portreyi kucağında taşıyarak ve damarlarında kaynayan kanla oradan ayrılıyor.

CHAPTER TWENTY-THREE

Aro

Hawke arkasından kapıyı kapatarak dışarıdaki rahatsız edici korna sesini kesti. Merdivenlerden ayak sesleri yankılandı, amcası Jared aceleyle inerken bir yandan da gömleğini giymeye çalışıyordu. Ama sonra bir şeye takılıp düştü ve birkaç basamak aşağı yuvarlandı.

"James!" diye bağırdı, kendini tutmak için korkuluğa tutundu ve ben de aşağı baktığımda basamaklardan birinde bir çift çocuk spor ayakkabısı gördüm. "Ayakkabıların!"

Kapıya doğru hızla ilerledi ve kapıyı hızla açarken biz de yolundan çekildik. "Madoc, sus!" diye bağırdı. "Bir dakika içinde geliyorum!"

Kapıyı sertçe çarpar, Hawke'un diğer amcası kornasını çalarak "Bu Yaşlı Adam" diye bağırmaya başlar. Jared kapıya öfkeli bir bakış fırlatır.

Ama sonra arkamdan biri sızlanarak, "Baba..." dedi.

Jared biraz nefes nefese yukarı baktı ve ben de omzumun üzerinden onun bakışlarını takip ettim; Dylan'ın, yanındaki iki kızın babasının yarı çıplak bedenine şaşkınlıkla baktığını gördüm. Kaşını kaldırdı ve tişörtünü giydi.

Sonunda bizi orada dururken fark ettiğinde, Hawke ile bana baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Hawke'a.

Hawke ona, "O arabada kalacak," diye güvence veriyor, "ben de gözlerimi açık tutacağım."

Jared, yeğenine bakıyor, gözlerinin ardında dile getirmediği düşünceler dönüyor. Neden geri çekilmek istediğini bilmiyorum. Bunun bir kısmı benim hatam, ama hepsi değil.

Jared dikkatini bana çevirdi, sanki küresel ısınmanın bile benim suçum olduğunu düşünüyor gibi başını aşağıya eğdi.

"Sana bir şans vereceğim," diyor bana, "çünkü ben de senin yaşındayken bir sürü belaya bulaşmıştım, ama eğer bir daha böyle bir şey yaparsan, sorun yaşarsınız. Anladın mı?"

"Evet."

"Beni tanıyor musunuz?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum.

"O zaman şaka yapmadığımı anlarsın."

"Bazı şeyler duydum," diyorum, gözlerimi kaçırmak isteyerek ama eğer gözümü kırparsam, kendini üstün hissedecek ve sanırım insanlara karşı böyle hissetmeye alışkın.

"Mesela tehdit savurmam," diye devam ediyor. "Söz veririm. Ve eğer biri aileme veya işlerime bulaşırsa, kin tutma konusunda son derece acımasız olabilirim."

"Evet, duydum." Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama tamamen değil. "Lisede çok huysuzmuşsun, bir kız senden kaçmak için Kanada'ya falan gitmiş..."

"Aman Tanrım..." diye mırıldandığını duydum Dylan'ın.

Hawke alnını ovuşturdu.

Ama ben durmuyorum. "Ve ona o kadar takıntılıydın ki, eve döndüğünde bile o aptal kinini sürdürdün..."

Jared'ın gözleri parlıyor.

"Ama o zamana kadar senin saçmalıklarından iyice bıkmıştı," dedim ona. "Bu yüzden seni rezil etti ve arabayı bütün okulun önünde mahvetti." Güldüm. "Sen de ağladın—"

"Ağlamadım!" diye bağıyor. "İnsanlar bunu mu söylüyor?"

Kaşları sevimli bir şekilde çatılıyor.

"Ağlamadım." Sonra başımın üzerinden kızına doğru söyledi: "Ağlamadım!"

Gülmek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum.

"Ve Fransa'ydı!" diye tükürdü. "Kanada değil. Ve arabamı sebepsiz yere mahvetti. Benim suçum bile değildi!" Arkasını döndü. "Ağlamadım. Tate!"

Sonra da öfkeyle merdivenlerden yukarı, karısının yanına çıktı.

Hawke yanımda gülüyor.

Ensem arkasını kaşıdım. "Vay, bu çok kolaydı."

Hawke elimi tutuyor ve dönüyoruz. Dylan orada duruyor, sehpanın üzerinde renk örnekleri yayılmış ve arkadaşları da etrafına oturmuş, içlerinden biri notlar alıyor.

"Bunu halledebilir misin?" diye soruyor ona.

Ona selam veriyor ve o da beni bırakıp uzaklaşıyor, ama gitmeden önce elinin uyluğumun iç kısmına doğru kaydığını hissediyorum. Sessiz kahkahasını duyup nefesim kesiliyor ve sonra o gidiyor.

Kızlara bakıyorum ama kimse beni izlemiyor.

Dylan yanıma geldi ve elimi tuttu. "Hazır mısın?"

"Emniyet kemerleriniz takılı mı?"

Direksiyonu ben kullansam kendimi daha iyi hissederdim ama bu gece mümkün değil.

Beni masaya doğru götürüyor ve sadece kumaş örneklerinden daha fazlasını fark ediyorum. Dizüstü bilgisayarda elbiselerin ve taç takmış kızların resimleri açık, arkadaşlarından biri de fiyat listesi gösteriyor ama ne olduğunu göremiyorum.

"Bunların hepsi de ne?" diye soruyorum.

Mezuniyet balosu için biraz erken. Dylan yakında lise son sınıfına başlayacak.

"Bu Socorro." Koyu saçlı olanı, sonra da kızıl saçlıyı işaret ediyor. "Ve bu da Megan."

Socorro el sallıyor. "Coco," diye açıklıyor.

Ben de başımı sallayarak karşılık veriyorum.

Dylan bana, "Coco'nun 15. yaş günü kutlaması var," diyor. "Elbise seçiyoruz."

Coco bana bakıyor. "Quinceañera'nı kutladın mı?"

"Hayır." Gözlerimi geleneksel olarak açık pembe veya beyaz olan, kalp yakalı A kesimli balo elbiselerine indiriyorum, ama görünüşe göre o mavi olanlarını araştırıyor. "Benim ailem için böyle bir şey söz konusu değil."

Dürüst olmak gerekirse, o gümrük işlemlerini hayal bile edemiyorum. Bir zamanlar bunun hayalini kurardım. Sokakta bir limuzin görürdüm, dışarıda şık insanlar yığılırdı ve kraliçe gibi görünen bir kız arabaya bindirilirdi. Büyülü bir şeydi.

Şimdi, bunu haklı çıkaramam. Parayı harcayabileceğimiz daha önemli şeyler var.

"Bu fikre bayılıyorum," diyor Dylan. "Çok eğlenceli görünüyor. Biliyorum, günümüzde 16. yaş günü kutlamaları pek ilerici değil ama yine de parti yapmak için bir sebep."

Coco gülümseyerek ekliyor: "Bir de hediyeler ve para almak için. Bu yüzden de planlanandan iki yıl sonra sonunda evlenmeyi kabul ettim. On

beş yaşımda biraz asiydi."

O gülüyor, ben de orada öylece duruyorum, Megan ise sadece gülümsüyor.

Hepsi hafifçe kıpırdanınca sessizlik çöktü ve konuşmaya devam etmek için bir şey söylemem gerektiğini düşündüm ama ne söyleyeceğimi hatırlayamıyorum.

Megan derin bir nefes aldı ve ellerini masaya koyarak ayağa kalktı. "Pekala, gitmem gerekiyor. Sizi rahat bırakıyorum."

"Hemen arkadayım," diyor Coco eşyalarını toplarken. "Annemle manikür ve pedikür yaptırıyorum."

"Sonra görüşürüz Dylan," diye sesleniyor Megan.

Coco, Dylan'ın kalçasına şakayla karışık bir şekilde vurdu. "Hoşça kal. Bu gece iyi şanslar. Tanıştığımıza memnun oldum, Aro!"

Hım.

Çıkarken ön kapıyı kapatıyorlar ve Dylan beni de peşinden sürüklüyor. "Hadi gel."

Mutfaktan geçip garaja doğru ilerliyoruz, Dylan yolda cüzdanını ve anahtarlarını alıyor. Oradaki buzdolabından birkaç su alıyor ve emniyet kemerlerimizi bağlayarak arabasına biniyoruz. Solda siyah bir Tesla coupe, sağda ise başka bir Mustang duruyor.

Garaj kapısı açılıyor ve Dylan, el frenini bırakıp vitese geçmeden önce dikiz aynasına bir şey asıyor.

Yeşil bir kurdeleye asılı, beyaz bir kil parçasının içine fosilleşmiş küçük parmak izine bakıyorum.

Herkes o tılsımı biliyor. Jared'ın karısı bir dergide onunla ilgili bir hikaye paylaşmıştı. Hem değersiz hem de paha biçilmez aynı anda. Onu çalmak için eve gelmemiştim ama onu görünce...

"Bu arada, bunun için özür dilerim," dedim ona.

"Eğer onu geri almasaydım, çok üzülürdünüz."

Eminim. Garajdan çıkıyor, arkamızdan kapıyı kapatmak için üstündeki düğmeye basıyor ve biz de yavaş yavaş hızlanarak sokağa çıkıyoruz.

Aynadan sarkan tılsımı izlerken, o gece eve onunla dönebilseydim ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Belki de Rekabet Haftası'nda takas etmeleri için Asilere verirdim. Belki de satardım.

Belki de onu saklardım, çünkü arkasındaki hikâyeyi seviyorum ve belki de onların ailesine uzun zamandır getirdiği gibi bana da şans getirirdi.

"Hawke mutlu görünüyor."

"Yapma," diye mırıldandım.

Onunla benim aramdaki her neyse, onun sandığı gibi değil.

Ama o ısrar ediyor. "Aro, vajinalarımızı birlikte ağda yaptırdık. Bunu konuşabiliriz."

"Peki, ağda yaptırdığınız kişi kimdi?"

İçini çekiyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ona bakıyorum ve bana bakmaktan kaçınmak için yaptığı her şeyi izliyorum ve neredeyse gülümsüyorum, çünkü bir şey saklıyor. Ne saklıyor acaba?

"Dylan mı?" diye soruyorum, eğlenmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Kimse yok, tamam mı?" Derin bir nefes alıyor. "Sadece... sanırım kendimi bir kadın gibi hissetmek istedim."

"Bir kadın mı?"

Dudaklarını büküyor ve utandığını anlayabiliyorum. "Erkekler benden hoşlanmıyor," diyor sessizce. "Çok konuşuyorum, çok hızlı araba kullanıyorum ya da babamdan korkuyorlar, ne olduğunu bilmiyorum." Ağzını oynatmaya devam ediyor ve o anda, çenesindeki titremeyi gizlemeye çalıştığını fark edince eğlencem kayboluyor. "Sadece kendimi güzel hissettireceğini düşündüm, hepsi bu."

Bakışlarım düşüyor. Bir hafta önce onunla alay ederdim. Büyük mavi gözlerinin, gözeneksiz teninin ve açık kahverengi saçlarının ne kadar güzel bir uyum içinde olduğunu, yüzündeki o her zaman mutluluk dolu gülümsemeyi, insanları kucaklayışını ve kadın dayanışmasını nasıl yansıttığını düşününce, çekici olmadığını mı sanıyor?

Keşke o sorun bende de olsa.

Ama kendini iyi hissetmiyor ve eğer onu sıkıştırmasaydım bunu asla bilemezdim, çünkü yüzünde sürekli bir gülümseme var. Hawke'ı çok seviyor ve benimle sanki yıllardır arkadaşmışız gibi konuşuyor.

Ve sanırım bana az önce anlattığı şeyi başka kimseye itiraf etmedi.

Boğazımı temizledim. "O benim arkadaşım," diye nihayet söyledim. "Ve söyleyeceğim tek şey bu, tamam mı?"

"Şey, ben onun kuzeniyim," diye devam ediyor, çenesini tekrar yukarı kaldırıp sakinliğini yeniden kazanarak. "Ve o kavgayı ben kazanırdım, bu yüzden gerçekten iyi bir arkadaş olduğundan emin ol, yoksa bunu kanıtlamak zorunda kalacağım."

Evet, tabii ki.

Bana doğru sırtarak, "Tam bir kısmet, değil mi?" dedi. Ama sonra kendi kendine mırıldanmaya başladı: "Ta ki kuyruklu yıldızlardan, galaksilerin

oluşumundan ve tüm o astronomi saçmalıklarından bahsetmeye başlayana kadar."

Gözlerimi ona çevirdim. "Ne?"

"Bekle de gör." Zoraki bir gülümsemeyle, "Sıkıcı kısım geliyor. Her güzel kadının bir dezavantajı vardır." dedi.

"Astronomiyle mi ilgileniyor?"

"Hımm." Başını salladı. "Üniversitede staj yapıyor. Planetaryumun işletilmesine yardımcı oluyor."

Tabii ki. Anahtarları bu yüzden vardı. Sormayı bile düşünmedim. Zengin çocukları için olduğu gibi, tüm şehrin onun oyun alanı olduğunu varsaydım.

Dylan, "Hawke gizemi seviyor," diye düşünüyor. "Hayatını bir kulede, gökyüzüne doğrultulmuş bir teleskobun altında geçirmek istiyor."

Gözlerimi kaçırdım ve başımı salladım. O da orada oturmuş, sanki ondan daha çok şey biliyormuşum gibi onu eğitmeye devam etti.

Ama kızgın değilim. O astronomiyi seviyor. Benim de benim gibi şeyleri seven bir arkadaşım var.

Gülümsüyorum. Ah, bir dahaki sefere ona haddini bildireceğim. Kendimi tutmuyorum. Bulutsular, astrofizik, kozmoloji, evrim... hadi başlayalım. Eğitimim sadece Google ve YouTube'dan olabilir, ama eminim onun kadar çok şey biliyorum.

Karanlık madde teorisi lehine ve aleyhine olan argümanlarımı (onun hangi görüşü benimsediğine bağlı olarak, tam tersini savunabilmek için) düzenlediğimde, pistteydik. Alkışlar yükseldi ve tüm insanları görünce gerçekliğe geri döndüm.

"Vay canına!" Dylan arabayı park yerine sokarken iki adam arabanın kaputuna vuruyor.

"Hey!" diye bağırdı onlara. "Ahmaklar!"

Etrafıma bakıyorum, tribünler dolu ve her yerde bir sürü kız var. Bu da ne böyle?

"Neden bu kadar çok insan var?" diye soruyorum.

"Bu benim son yarışım."

Ona bakıyorum.

"Bisiklet sürmek istiyorum," diyor, arabayı boşa alıp el frenini çekerken. "Babam bilmiyor, o yüzden sessiz olursanız sevinirim..."

"Madem hepsi biliyor, o da biliyor..." Toplanan kalabalığa işaret ediyorum.

"Yakında yapacak," diye yanıtlıyor kadın, emniyet kemerini çözerken. "Ama bu gece değil."

"Ama o bir bisiklet yarışçısıydı," diyorum. "Yaralanmanızdan mı korkuyor acaba?"

Omuz silkerek, "Burası erkeklerin kulübü. Benim bütün bunlarla uğraşmamı istemiyor," dedi.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

"Ama gerçekten çok seviyorum." diye iç çekti. "Ve oraya kendi başıma ulaşmak istiyorum. İsmim yüzünden değil."

Harika. Bütün zengin çocukları bu kadar karakterli mi acaba? İnsanlar hakkında yanılmaktan nefret ediyorum.

"Çizgiye geç!" diye bağılıyor biri.

Dylan dışarı bakıyor, genç bir adamın kendisine el salladığını görüyor ve başıyla onaylıyor. Pistin üzerine çıkıp başlangıç çizgisinde duruyor ve motoru rölantide çalıştırıyor.

"Ve bu insanların hepsi beni görmek için burada değil," diye itiraf ediyor. "Çoğu Noah'ı görmek için burada. Babamın yeni himayesindeki kişiyi."

Ama o, biraz ukala bir tavırla himayesindeki kişiyi tanımlıyor.

Noah Van der Berg ile hiç tanışmadım ama kim olduğunu biliyorum ve onu Dylan'la birlikte gördüm. İyi anlaşıyor gibiler. Belki de arkadaşlar bile.

Ama bir de başka bir şey var. Belki de babasının himayesinde yetişmesi gerektiğini düşünüyor. Ama babası onu eğitmek istemiyor. Sanırım bu da beni çok kızdırdı.

"İnsanlarla konuşmam gerek," diye neşeli bir şekilde söylüyor. "Bekleyin biraz."

Kadın arabayı, motoru hala çalışır halde bırakarak ayrılıyor ve ben de koyu renk camlarından dışarı bakarken müziğin sesini yükseltiyorum. Kenarlarda insanlar oyalanıyor ve soldaki seyyar yemek tezgahlarından sosisli sandviç ve huni şeklinde kek kokuları geliyor. Eğilip kontrol kabinini inceliyorum; küçük bir hava kontrol kulesi ile yangın gözetleme kulesi arasında bir şey. Pencerelerin olması gereken yer açık hava ve üç kattan daha yüksek değil. Fallstown'ın tamamını görebilecek kadar yüksek.

Uzaktan motosikletlerin gürültüsü geliyor ve kulenin içinde, tam ortada uzun boylu bir figür beliriyor.

Jaxon Trent.

Sadece tahmin ediyorum, emin olamıyorum. Hawke'a benziyor ama Hawke olmadığını biliyorum.

Yine de aynı görünüyorlar. Yalnızlar. Herkesten çok uzaktalar, çünkü ikisi de kendi bölgelerindeki her şeyden haberdar olmayı seviyorlar.

Eğer Hawke'ın annesi ona olan sevgisinden korkuyorsa, o zaman Hawke babasının oğludur, çünkü onun beni etkilemesine engel olmak zor.

Kız kardeşimin henüz bana geri dönmediğini hatırlayarak telefonumu çıkarıyorum.

Bana mesajla cevap ver, ben de ona yazayım.

Dünden önceki günden beri onunla konuşmadım. Bir şeyler ters gidiyor gibi geliyor.

Anneme bir mesaj yazıyorum ama sonra durup siliyorum. Numaramı Reeves veya Hugo'ya vermeyeceğinden emin olamıyorum, yoksa beni her an bulabilirler.

Bunun yerine Hawke'a mesaj atıyorum. O buralarda bir yerlerde ama Bianca cevap vermediği için emin olmam gerekiyor.

Üvey babam hâlâ hapiste, değil mi?

En azından Bianca'nın onunla uğraşmak zorunda kalmamasını sağlamalıyım.

Cevabı neredeyse anında geliyor. Evet, neden?

Sadece kontrol ediyordum. Teşekkürler.

Ve rahat bir nefes veriyorum.

Ama sonra yukarı bakıyorum. Kenarda, çok tanıdık gelen, yıpranmış kahverengi bir deri ceket görüyorum.

Başımı öne eğerek, kamburlaştım. Kahretsin. Arka koltuğa geçmeliyim. Kahretsin.

Reeves görüş alanımın kenarından hareket ediyor ve üvey babam için endişelenmeme gerek olmasa da, Reeves yine de bir tehdit oluşturuyor. Burada ne işi var Allah aşkına?

Ama elbette o burada. Eğer Hawke ve ben ortaya çıkarsak, bunu burada yapacağız.

Dışarıdan boğuk kahkahalar ve müzik sesleri geliyor, ben de sanki hedef tahtasıymış gibi telefonumla oynuyormuş gibi yapıyorum.

Ekrana bakıyorum ama o hareket ediyor, sola doğru, gittikçe uzaklaşıyor, sonunda arabanın n tarafına doğru ilerliyor ve ben de midem bulanarak gözlerimi kapatıyorum.

Kahretsin. Dylan'ın kapısı açılıyor ve koltuğa oturuyor, kalabalığın gürültüsü aracın içine doluyor ama herkes o kadar dalgın ki bizi fark etmiyorlar bile. Kapıyı gürültüyü keserek sertçe kapatıyor ve ben de yumruklarımı sıkıyorum, kapı kolunu çekip kaçmak için can atıyorum.

Müziğin sesini kısıyor. "Merhaba, Aro."

Hawke'a mesaj atmaya başlıyorum ama Reeves telefonumu kapıyor.

"Seni böyle sık göremiyorum," diye alaycı bir şekilde söylüyor.

Ona doğru baktığımda, beni baştan aşağı süzdüğünü gördüm; kısa kot şortum, kapüşonlu sweatshirt'm ve iki Fransız rgs saım... Daha önce giydiğim ceket, kot pantolon ve şapkalardan farklıydı. Green Street'te, özellikle de onun dikkatini çekmek istemiyordum.

Bacaklarıma bakıyor. "Ama zaten başından beri orada olduğunu biliyordum."

Kucağıma bir şey fırlattı ve ben de aşağı bakıp minik kamerayı aldım. Tommy'nin garaja yerleştirdiği kamera gibi.

Kalbim sanki iki katına çıkmış, göğüs kemiğimden dışarı çıkmaya çalışıyor gibi hissediyorum.

"Sanırım onu Green Street'e koydunuz?" diye soruyor.

"Ben," diyor. Yani Tommy'nin rolünden haberi yok. Biraz rahatlıyorum.

"arşamba günü tahsilat için oradaydım, o yüzden beni videoya kaydetmiş." Sanki bir yere gidiyormuşuz gibi eli direksiyonda, n camdan dışarı bakıyor. "yle değil mi?"

Ona doğru baktım. Ne hakkında konuşuyor acaba?

arşamba günü burada mıydı? Hawke'ın ihtiyaımız olan nüfuzu var mı?

Reeves, "Bunu stlerime bildirmedi," diyor, "yani bir şey istiyor. Ne istiyor?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Yalan söylüyor. Hawke söyleseydi bana söylerdi. Günler geçti. Elinde varsa neden o görüntüleri saklasın ki?

Ama Reeves başını salladı. “Burada iki seçeneğim var, Aro. Ya seni hapse atıp oradan kaybolmana izin veririm, ya da hayatının geri kalanını pis kadınlar ve yüz dövmeleleriyle dolu beton bir kafeste çürütürsün...” Bana baktı. “Ve Bianca da tamamen bana kalır.”

Siktir git.

"Ya da eve gelebilirsin," diyor bana. "Seni öldürmem. Ölü bir bedenden hiçbir şey kazanmam."

“Eğer beni köle gibi çalıştırmana izin vereceğimi düşünüyorsan...”

“Ah, Aro.” Bana sanki bir çocukmuşum gibi bakıyor. “Bu çocuklar ne masallar uydurmuşlar? Ben o kadar kötü değilim.”

Peki sonra ne olacak? Eğer Hawke onu ele geçirdiyse, neden Hawke'ın peşine düşmüyor?

"Green Street'i sen yöneteceksin," diye bilgilendiriyor Reeves beni.

Ben hareketsiz kaldım ve o daha önce hiç görmediğim yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Seni her zaman sevdim," dedi bana. "Ama Hugo bunu iyi karşılamayacak ve biliyorum ki aranızda bir kırgınlık yok, ama sen onun ölmesini istemezsin. O yüzden eve gel. Onu benden koruyabilirsin. Annenin evine geri dön. Üvey babanı uzak tutacak gücün ve anneni mutlu edecek paran olur."

"Ne için?" diye patladım. "Ne istiyorsun?"

Artık uyuşturucu ticareti yapmak istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim. Ve kesinlikle Hugo'nun yerini de istemiyorum. Yaşam beklentim yarı yarıya azalacak ve zaten yüksek de değil.

Bana sadece bakıyor ve "Bana borcunu ödemen gerekiyor" diyor.

Neyle?

İşte o zaman aklıma geldi. Hawke ile görüşmemesinin bir sebebi var. Hawke bunu bilemez.

"JT Racing'den hiçbir şey çalmıyorum," diye belirtiyorum.

Ama o sadece başını sallıyor. Bunun yerine, "Belediye başkanının evi," diye yanıtıyor. "İntikam Gecesi. Kade'den kapıları açmasını isteyeceksin. Madoc Caruthers'ın ihtiyacım olan bazı şeyleri var."

"Para?"

“Paradan çok daha değerli birçok şey var.”

Ayrıntıya girmiyor ama tahmin edebiliyorum, çünkü Hawke'ın amcası Madoc belediye başkanı ve ulusal siyasi hırsları olan güçlü bir avukat. Reeves, bir politikacıyı cebine koyacak bir şey bulmayı umuyor. Eğer Caruthers'ı köşeye sıkıştırırsa, Hawke'ın elindeki hiçbir görüntü gün ışığına

çıkmayacak. Reeves belediye başkanını ve beni kontrol ediyor, ben de Hawke'ı kontrol ediyorum. Reeves güvende olacak. Olayı böyle görüyor.

"Bunu yaparsan eve gelebilirsin," diyor bana.

Ev mi? Ev ne demek?

Ama sonra yavaş yavaş aklıma yatmaya başlıyor. Matty ve Bianca. Annemin evi, o artık başımda değil ve üvey babam da ortadan kalkmış durumda. Biraz param olurdu. Etkim olurdu. Matty istediği kadar çizim kalemine sahip olurdu. Bütün bunlara sahip olabilirdim... ya da Hawke'a?

İki gün sonra Grudge Night var. Ya ben aynı fikirde değilsem?

"Bir yıl içinde hayatın çok farklı olacak," diye neredeyse fısıldadı. "Güç seni sarhoş edecek." Elini bacaklarımın arasına sokup içten sıktı. "Ve sonra benimle sevişmek isteyeceksin."

Dişlerimi göstererek, Hawke'un yirmi dakikadan kısa bir süre önce fırçaladığı yerden elini çekmeye çalıştım.

Ama ben daha fırsat bulamadan uzaklaşıyor. "İntikam Gecesi," diye hatırlatıyor bana.

Ve kapıyı açıyor, dışarıdan müzik içeri doluyor, arabadan iniyor ve kapıyı tekrar sertçe kapatıyor.

Öfke beni ele geçirdi ve az önce ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Arabayı tekmeledim, ayaklarımla gösterge panelinin altına vurdum. "Ah!" diye homurdandım.

Hawke onu yakaladı. Günlerdir onu elinde tutuyor! Reeves'e kamerayı bulup peşimize düşme şansı neden versin ki? Hawke neden böyle bir şey yapsın ki?

Pencereye bir tıkırtı geldi ve başımı hızla çevirip Hawke'un ceketini gördüm.

Camı indiriyorum.

"İyi misin?" Eğildi. "Ne lan? Bu neydi?" Ayağa kalktı, döndü ve sonra tekrar eğildi, bana bakmadan Dylan'ın penceresinden içeri baktı. "Nereye gidiyor? Sana zarar mı verdi? Az önce arabadan indiğini gördüm..."

Ama ben ona dik dik bakıyorum. "Onunla ilgili ihtiyacımız olan görüntüler sende mi?"

Yüzü yumuşadı ve sustu.

Bu da yeterli bir cevap. Kapıyı hızla açıp dışarı çıktım ve ona baktım. "Neden bana söylemedin?"

Gözlerimi kaçırıyor, yana doğru bakıyor ve derin bir nefes veriyor. Onu inceliyorum.

Buna inanamıyorum. Reeves yalan söylemiyormuş. Hawke onu yakaladı. Günler önce de gözaltına alabilirdi.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye bağıyorum ve beni kimin duyduğu umurumda değil. "Ne istiyorsunuz? Durumu daha da kötüleştirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Dün sabah oldu," diye açıklıyor. "Ben..."

Ama işini bitirmeden dalıp gidiyor. Bunu dün görüntüleri incelerken fark etti. Otuz altı saat. Ne bekliyor acaba?

Ama daha fazlasını söylemiyor.

"Ne?" diye bağırdım.

"Aro, ben... Ben sadece..."

"Bana yalan söyledin." Bakışlarımı keskinleştirdim, incinmişim. "Kız kardeşimin bana ihtiyacı var. Annem ve onun saçmalıklarıyla yapayalnız. Ne yapıyorsun? Burada kendi çıkarların mı var?"

Başını sallıyor ama yine de kelimeleri bir türlü söyleyemiyor. Tanrı aşkına!

"Hazır mısın?" diye seslendi Dylan, arabanın yanına doğru sıçrayarak.

Hawke'u bir saniye daha bekledim, ama daha fazla bir şey söylemeyince arabaya geri atlayıp kapıyı sertçe kapattım ve camı yukarı çektim. "Tanrım, sadece sür," diye fısıldadım. "Hızlı."

"İşte bundan bahsediyorum."

Dylan debriyaja basıp birinci vitese geçti ve diğer sürücüyle aynı hizaya geldi. Spikerin sesi hoparlörlerden yankılandı. "Bayan Dylan Trent, Sammy Phuong'a karşı!" Kalabalık tezahürat yaptı. "Kuralları biliyorsunuz. On tur, sürtünme yok ve—"

"Ah!" diye birden söyledi Dylan, bana dönerek. "Sana feragatnameyi imzalatmayı unuttuk."

Bir muafiyet mi?

Ama beni geçiştiriyor. "Sözlü bir anlaşma yapalım. Seni incittim ve bana dava açamazsın, tamam mı?"

Ona yan gözle baktım. "Sen beni incittin, ben de seni incittim."

Kadın arkasını dönüp tekrar piste bakıyor. "Bu adil."

Ama ciddi olarak... hiç yaralanmadı, değil mi? Burada ölen oldu mu hiç?

Pistin her iki tarafındaki kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlıyor ve Dylan emniyet kemerini takıyor, benimkini kontrol ediyor ve sonra tekrar vitese geçiyor. Bir eli direksiyonda, müziği sonuna kadar açıyor, Natalie

Kills'in "Problem" şarkısı son ses çalıyor ve Hawke'ı gözümün ucuyla kenarda görüyorum ama bakmıyorum.

Işık sarıya dönüyor, Dylan'ın vites kolundaki eli sıkışıyor ve midem alt üst oluyor.

Bakınca diğer sürücünün kask taktığını görüyorum ve... Durun, kask takmak zorunlu mu? İhtiyacımız var mı...?

Ama yeşil ışık iyice parlıyor, Dylan gaza basıyor ve ben de hızla uzanıp konsolu ve kapıyı yakalıyorum, o da hızla uzaklaşıyor.

"Vay canına!" diye bağırıyor, arabanın içini dolduran müzik o kadar yüksek ki düşünemiyorum bile.

Virajı hızla dönerken, kapının üzerindeki kolu tutuyorum, araba pistin iç tarafına doğru eğilirken yana yatıyor ve sağımda bulunan GTO ile kafa kafaya hızla ilerliyoruz.

Dylan vitesi önce üçüncüye, sonra dördüncüye taktı, gaza bastı ve ben de kalbim boğazıma fırlayacak gibi koltuğun arkasına yapıştım.

Hawke ile olan tartışmayı unutup kahkaha attım. "Kahretsin."

Bana bir gülümseme fırlattı, bir sonraki virajı döndü ve beşinci viteste son hızla ilerlemeye devam etti.

Birkaç yağmur damlası ön cama çarptı ve durup durmayacağını görmek için ona doğru baktım.

Ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor; kolu önünde, çelik gibi dimdik bir şekilde direksiyonu tutuyor, diğer eliyle de vites kolunu kavıyor. Gözleri lazer gibi piste odaklanmış.

"Durun bir dakika!" diye bağırdı.

Ha?

Sapı sıkıca kavradım, bir sonraki dönüş yaklaşıyordu, ancak hızını yavaşlatmak yerine, olabildiğince iç kısma yakın bir şekilde kase kenarına doğru savruldu ve ileri fırladı.

İçim altüst oldu, tenim karıncalandı ve her şey dün gece tünelde Hawke'ı arkamda hissettiğim zamanki gibi geliyor.

"Dylan..." diye nefes nefese kaldım, ama sonra gülmeye başladım.

Arabaya şiddetli yağmur yağmaya başladı, yanımızdaki araba arkamıza doğru savruldu ve Dylan gülümsedi.

"Sürükleneceğim," diye gülüyor. "Şunu izleyin."

"Ne?"

"Sana söylediğimde, el frenini çek, tamam mı?"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Ne?"

"Hazır?"

"Ne?!" Gözlerimi hızla el frenine çevirdim. Bu da ne? Ne yapıyor bu kadın?

"Yap şunu!" diye bağılıyor.

Panik içinde titriyorum, ama sonra iki elimle freni kavrayıp sertçe çekiyorum. O da sola doğru savruluyor, arabasının arkası dönüyor ve biz de virajı kayarak dönüyoruz, şimdiye kadar biriken yağmuru savuruyoruz.

Çılgılık atıyor ve ağzımdan acı dolu bir inilti ile hıçkırıya benzer bir ses çıkıyor ama gözlerimi kapatmayı reddediyorum.

Diğer araba hızla yanımdan geçti ve ben izledim. "Dylan!"

"Kazanmak umurumda değil," diye kıkırdıyor. "Eğlenceliydi ve babamı da kızdıracak."

Hızla öne doğru ilerliyor, tekrar hızlanıyor, ama önümüzde farlar yanıp sönüyor.

Bir araba hızla üzerimize doğru geldi ve ben nefesimi tuttum, Dylan frenlere bastı, yağmurda kaydık.

Farlar tam üzerimize doğru geliyor. Bu da neyin nesi?

Arabamız savruldu, ben de gösterge paneline tutundum ve yanlamasına kayarak, yolu tıkayan Mercedes'in hemen önünde durduk.

"Bu da ne?" diye haykırdı Dylan.

Sammy Phoung, mavi GTO'suyla engeli çoktan aşmıştı, kule ve kalabalık uzakta kalmıştı. Biz de Mustang'den atlادık, başıma yağmur yağıyordu ve bize çarpmaya kalkışmaları ihtimaline karşı güvenli bir yere geçtik.

Ama sonra aracı tanıdım. Mercedes. Bu beyaz, ama kimin olduğunu biliyorum. Onun siyah olanı o gece parkta hurdaya dönmüştü.

Hugo sırtarak dışarı çıkıyor, ama sonra diğer üç kapı da açılıyor. Nicholas, Axel ve Hugo'nun diğer iki adamı Jonathan ve Alejandro'nun dışarı fırladığını görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Hugo, on yedi yaşındayken çaldığı deri ceketini giymiş. Üç tane iç cebi var. Bıçak ve muşta kesinlikle vardır.

Bir kalabalık bize doğru koşuyordu ve ben Dylan'ın bileğinden tutarak onu arkama ittim.

Hawke yanımda duruyor ve eminim Kade ve tüm arkadaşları da onlarla birlikte.

Hawke telsize, "Henüz kimseyi aramayın," diyor.

"Emin misiniz?" diye soruyor birisi.

Hawke onu görmezden gelerek telsizi birine verdi.

Hepimiz orada durduk, Hugo ve ekibi arabasının önüne gelip beklerken biz de Dylan'ın arabasının önünde birbirimize yaklaştık.

“Hey, bebeğim.” Hugo’nun gözleri bana doğru parıldıyor. “Şimdi Korsanlarla mı takılıyorsun?”

Kesinlikle Korsanlarla takılmıyorum ama etrafım iki Trent ve bir Caruther ile çevrili halde dururken, Green Street'in tüm gözlerinin üzerimde olduğunu, sanki ihanete uğramış gibi hissediyorum.

"Yetiştirdiğim kızın kimsenin onu korumasına ihtiyacı yok," diyor, "ve zengin oğlanların arkasına saklanmıyor."

Yağmur yüzüme damlıyor ve Hawke'un elimi tutmaya çalıştığını hissediyorum ama onu geri çekiyorum.

Evet, Green Street beni doyurdu. Weston benim evim.

Büyürken hiçbir komşum beni korumadı. Yeterince büyüdüğümde ise Hugo beni evden atmaya çalıştı. Onları daha iyi yapan ne? Benim sadakatimi hak ettiklerini mi düşünüyorlar?

Axel ve Jonathan yavaşça öne doğru ilerleyip ellerini ceplerinden çıkardılar ve ben bir an nefesimi tuttum, sonra fark ettim ki henüz hiçbir silah çıkarmamışlardı. Henüz değil.

Ama yumruklarını sıkıyorlar, Axel Kade'e, Jonathan ise Hawke'a bakıyor. Duruşlarını genişletiyorlar, hazırlanıyorlar.

“Seni istemiyorlar.” Hugo bana doğru yaklaşıyor ve Hawke geriliyor. “Peki o seni unuttuğunda nereye gideceksin?”

Hawke'a kısa bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü.

Haklı olduğunu biliyorum. Belki bugün ya da yarın değil, ama haklı. Hayatımın yoluna girmesi için gereken yıldızların hizalanmasını unutmadım. Ailem, borçlarım, sabıka kaydım, şu anda hakkımda çıkarılmış olan tutuklama emirleri, eğitim eksikliğim...

Hawke'ı rezil edeceğim. Bunun bir ilişki olmadığını biliyorum.

Mecburiyetten birlikte saklandık ve aramızda bir bağ oluştu. Onun beni kurtarmaya çalışmasına asla katlanamadım.

"Annen üç gündür eve gelmedi," diyor Hugo bana.

Bakışlarımı ona çevirdim.

Sesi yumuşadı. "Eve gelmen gerekiyor."

Hawke bileğimi tutuyor. "Sakın kıpırdama!"

Hugo, "Çocuk Koruma Servisi'nin gelmesini daha ne kadar engelleyebilirim bilmiyorum," diye tehdit ediyor.

Bu yüzden Bianca telefona cevap vermiyordu. Eğer öğrenirsem eve geleceğimden korkuyordu. Kahretsin.

Axel bir matarayı geriye doğru eğererek içindekini bir çırpıda içti, Alejandro ise dumanı üfledikten sonra solumdaki Korsanlardan birine sigarasını fırlattı.

"Kahretsin." Çocuk gömleğindeki közleri siliyor.

Yeşil Cadde daralıyor, hava değişıyor ve yağmur boynumu serinletirken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Korsanlardan biri, "Hawke, cidden," diyor. "Bu kasabayı yerle bir edecekler. Onu geri ver."

Ama Hawke kıpırdamıyor. Hugo sırtıyor.

İlk kez omzumu çevirip arkama baktım, Hawke'un arkadaşları bana dik dik bakıyorlardı, bazıları sanki tüm bunların sebebi benmişim gibi. Kavga edebilirlerdi ama benim için kavga etmek istemiyorlardı.

Hugo bana bakıyor ve ben de başımı çevirip Hawke'a fısıldıyorum: "Bunlar benim halkım değil."

Beni sıkıca kucakladı. "Hugo seni bahane olarak kullanıyor. Bunu uzun zamandır istiyorlardı."

"Arkadaşların bunu böyle görmeyecekler."

Onu bırakmak istemiyorum ama böyle yaşayamam. Her yere peşinden gidemem. Hayatımın kontrolünü elimde tutmalı ve kendi yolumu çizmeliyim. Bir arkadaş hayatını daha iyi hale getirmeli, daha kötü değil ve Bianca'nın bana ihtiyacı var.

Kendimi kurtarıp Hugo'ya doğru yürüyorum.

Ama Hawke beni geri çekiyor. "Aro..."

"Bütün bu zahmete değmem," diyorum ona, tekrar kendimi kurtararak. "Eve gitmem gerek."

Gözleri keskinleşti ama gitmeme izin verdi. Hugo'nun yanına yürüdüm ve arkamı dönerek Korsanlara baktım.

Hugo gülüyor. Hawke'a, "Birileri Chicana kızlarından hoşlanıyor galiba," diyor. "Hiç sıkıcı değiller, değil mi? Sana bir tane daha ayarlayacağım."

"Şunu istiyorum."

Bakışlarımı hızla Hawke'a çevirdim, sesindeki ani sertlik ona hiç benzemiyordu. Daha önce endişeli ve üzgün görünüyordu. Şimdi öyle değil.

Bana attığı sert bakışların hepsi bana yönelik.

"Bunu alamazsın," diye karşılık verir Hugo. "Ancak, ne olduğunu biliyorsan..."

Ha? Hawke ve Hugo'ya baktım ve bir ara benden habersiz başka bir konuşma daha yaptıklarını fark ettim.

Ama Hawke'un tüm dikkati bende. "Buraya gel," diyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Çenesi kasıldı. "Bütün bu saçmalıkların ne zaman başladığını sana daha önce de sormuştum," diye dişlerini sıktı. "Ve şimdi söylüyorum. Buraya gel."

Hep birlikte böyle bir araya geldiğimiz son zamanı hatırlayarak omurgamı sertleştirdim. Onun evinin önündeki o ilk geceyi.

O beni asla eşit görmedi, hep aşağı gördü. Para ödenmesi, korunması, yönlendirilmesi gereken kişi olarak...

Bir evcil hayvan. Bir proje.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Beni kurtarmak zorunda değilsin, Zengin Çocuk."

Hawke'ın yüz ifadesi değişiyor, kaşları gevşiyor, çenesi kalkıyor ve dün gece ve bu sabah ayak tırnaklarımı boyarken tüm vücudunu saran sıcaklık şimdi bambaşka bir boyuta yerleşiyor.

Hugo sadece gülüyor. "Kendini kötü hissetme—"

Ama Hawke ona sevinme fırsatı vermiyor. Hemen atılıp üvey kardeşimin yüzüne sert bir yumruk indiriyor.

Geri çekildim, ulumalar koptu ve Nicholas, Hawke'ı çekip almak için uçarak geldi, ama çok geçti. Hugo çoktan karşılık vermeye başlamıştı ve Kade koşarak içeri girdi, herkes aklını yitirmişti.

"Öldürün onları!" diye bağırdı Axel tüm gücüyle ve ben kim olduğunu bile görmeden, pembe Chuck Taylor ayakkabılı bir kız örgülerimden birini tutup yüzümü dizine doğru çekti. Yüzümü yanağıma sertçe bastırdı ve bir saniye içinde yüzümde acı yayıldı.

Ama tıpkı bisiklet sürmek gibi. Her kasım bir motor gibi çalışıyor ve ben harekete geçiyorum. Omzumu karnına atıyorum, tutuşunu kaybediyor ve onu geriye doğru iterek poposunun üzerine düşürüyorum.

Hemen arkamı döndüm ve Hawke'ın Axel tarafından tutulurken Hugo tarafından yumruklandığını gördüm. Ona doğru koşmaya başladım ama Hawke bacağını uzatarak Hugo'ya tekme attı ve ardından Axel'in yanına dirseğiyle vurdu.

Onu savuşturunca, Hawke arkasını dönüp bana dik dik bakarken gözleri havai fişek gibi parlıyordu. Ama sonra yüzüne bir yumruk indi ve savrulup yere yığıldı. Sert betona düştükten sonra yanağında kan damlayan bir kesikle takla attı. Hugo'ya baktı ve ben de hemen yanına koşup üzerine atladım.

"Dur!" dedim ona. "Hemen eve git."

Ama beni itti ve tekrar Hugo'ya doğru atıldı. Yağmur üzerimize şiddetle yağıyordu ve ben yüzümdeki suyu silerken bir çığlık duydum. Başımı çevirdim ve Dylan'ın Eva Kissinger'in üzerine oturduğunu, Eva'nın kocaman sahte elmas yüzüğünün elinin içine doğru döndüğünü gördüm. Avucunu geriye doğru çekti, Dylan'a ömür boyu kalacak güzel bir yara izi bırakmaya hazırdı ve ben koşup Dylan'ı kollarının altından yakaladım ve onu üzerinden çektim. Eva onu kıl payı kaçırdı.

Şimşekler gökyüzünü yarıyor, başımın üstünde gök gürlüyor ve herkes yumruklaşıyor, tekme atıyor.

"Polis!" diye bağıyor biri.

Kavgaların bir kısmı yavaşlıyor, insanlar yukarı bakıyor ve ben de Fallstown'ın girişini arıyorum, yanıp sönen ışıklar görüyorum.

Herkes dağılıyor. İnsanlar arabalarına doğru koşarak uzaklaşıyor ve Axel, Hugo'yu Hawke'un üzerinden çekiyor, Hawke da ağzındaki kanı siliyor.

Birbirlerine bakıyorlar, ben de gözlerimi ikisinin arasına gezdiriyorum.

Hawke, Hugo ile bana bakarak homurdandı: "On dakika içinde Aura'nın dükkanında buluşalım. Artık onu istemiyorum ama zamanımı boşa harcadığı için bedelini ödetmek için onu götüreceğim!"

Dişlerimi sıkıyorum ama kalbim bir türlü sakinleşmiyor.

Hawke, arabasının park edildiği tribünlere ve otoparka doğru geri yürüyor.

"Hawke!" diye bağırarak peşinden koştu Kade.

Dylan yanımdan geçerken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Aura'nın dükkanı mı? O dövmeci mi?

Hugo'ya baktım. "Ne halt ettin sen?"

CHAPTER TWENTY-FOUR

Hawke

River City Ink'e (eski adıyla Black Debs) daldım; Aura'nın masayı sildiğini, iki adamın da yanımdan geçip yeni dövmelelerini karşılaştırdığını gördüm. Onlar gittikten sonra ceketimi ve tişörtümü çıkarıp masanın üzerine çıktım. "Dövme yaptırmam gerek."

Bana bakıyor, hayatım boyunca kullandığı aynı sarı dreadlock'ları griye dönmüş, uzun kollu elbisesi de zamanla solmuş. Ama yine de çok havalı görünüyor.

Gözlerini devirerek mırıldandı, "Baban da randevu ayarlama konusunda berbat."

Babam ve amcalarımın ilk dövmelelerini bu yerde yaptırdılar. Aslında hepsinin dövmelelerini burada yaptırdılar.

Dışarıda farları olan bir araba görüyorum ve "Green Street markası mı?" diye soruyorlar. Ona "Buna ihtiyacım var" diyorum.

"HAYIR."

"Aura..."

"Hawke." Bana bakıyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sertlik var. "Neler olup bittiğini bilmiyorum ama babanla konuşmadan o dövmeyi sana asla yapmayacağım."

Hugo ve adamları caddenin karşısına geçiyorlar ve ben de Aro'nun arkalarından geldiğini görüyorum.

"Siz yapmazsanız, onlar yapacak." İçeri giren kalabalığa işaret ediyorum. "Ve en azından sizin pisliğinizin temiz olduğunu biliyorum."

Başını salladı. "Hawke..."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Babamın anlamasını sağlayacağım. Buna ihtiyacım var. Eğer bu kadar endişeleniyorsanız, daha sonra arayabilirsiniz."

Dövmenin sadece bir dövme olmadığını biliyor ve ben de onun yerinde olsam endişelenirdim, ama bana güvenmek zorunda. Reşit yaştayım ve eğer o yapmazsa, başkası yapacak. Zaten bir kere dövme yapmıştı bana.

Ve annemin ısırik izlerini babamın vücuduna dövme yaptırmış, Tanrı aşkına! İşte bu tam bir aptalca dövmeydi.

Hugo ve iki yardımcısı içeri süzülüyordu, kapının üzerindeki zil çalıyordu ve Aro da onları takip etti, gözleri zar zor benimkilerle buluşuyordu. Olan biten konusunda kafası karışık görünmüyordu, bu yüzden Hugo'nun ona her şeyi anlattığını tahmin ediyorum.

Sadece başını salladı ve bana "Yapma" diye fısıldadı.

Çenemi sıktım, ellerimin üzerine yaslanıp Aura hazırlıkları yaparken ona baktım. Green Street dövmesi eski, tarihi sadece bir çete bağlantısı olmaktan çok daha eskiye dayanıyor. Eskiler ve nehir serserileri, buhar ve kömürün su yollarına hükmettiği günlerden kalma bu dövme taşıyorlar. Eminim ki elinde bir şablon vardır.

Kade ve Dylan içeri daldılar ve ben hemen başımı salladım. Kade'in yüzündeki her kas gerildi ve beni mi yoksa onları mı öldürmek istediğinden emin değildim. Üzerimdeki bu mürekkep onu bıçak gibi tükürmeye itecekti.

Aura tasarımı boynuma yerleştirirken Hugo'ya, "Reeves'i aradığını varsayıyorum," dedim. "Aro'yu buradan çıkarın. Onun için endişelendiğinizi biliyorum."

Ona bakmıyorum çünkü onu bu konuşmaya davet etmiyorum. Reeves'le ben başa çıkabilirim. O tek başına başa çıkamaz.

Ancak Hugo, zincirindeki anahtarla tırnaklarını temizlerken başını salladı. "Reeves gelmiyor. Onu aramadım."

Neden mi? Sormuyorum zaten. Bize iyilik yapmanın zevkini yaşamasına izin vermeyeceğim.

Ama neden onu aramadı ki?

Aura şablonu kenara çekip bir ayna tutuyor ama ben onu durduruyorum. "Hadi yap şunu."

Bir iç çekiş duyuyorum, sonra kalemi çalıştırıyor, bir saniye sonra deriyi kesmeye başlıyor.

Çok büyük bir dövme değil. Boynumun yan tarafına dikey olarak "River" kelimesi kazınmış ve ortasından koyu yeşil bir çizgi geçirilmiş.

Yaklaşık yedi dakika içinde işi bitirdi ve sonunda Aro'nun gözlerine baktım, hafif acı devam ederken kendimi daha güçlü hissediyordum.

Dünyalarının nasıl işlediği ne kadar da komik. Bir dövme yaptırırsam, bana bütün bir insanı bırakacaklar. Sanki onun hiçbir söz hakkı yokmuş gibi.

En azından bu, bir süreliğine başımızdan savılmalarını sağlayacak.

Aura kanı silip şeffaf bir bandaj yapıştırıyor. Bana bakım talimatlarını verip, "Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Antibakteriyel sabunla yıkayın ve—" diyor.

Ama dinlemiyorum. Hemen kalkıp tişörtümü ve ceketimi giyiyorum.

"Artık o senin," diyor Hugo bana ve sonra diğerlerine duyuruyor: "Kimse ona dokunamaz."

Aura için masaya biraz para bıraktım ve Asilerin yanına gittim. "Reeves'i neden aramadın?" diye sordum Hugo'ya.

Sadece gülümsüyor. "Trent ve bir Korsan'ın üzerinde o dövmeyi görmek büyük bir karşılık. Onurum iade edildi. Şimdilik."

Evet, eminim. Arkadaşlarım bununla çok eğlenecekler ve o da bunu biliyor.

Ama öne eğilip sesini alçalttı. "Uyuşturucu ve para zaten benim değildi. Aramızdaki husumeti kapattık," dedi bana. "Ve eğer garaja gizlice soktuğun o kameralardan birkaç tane daha bana getirmek istersen..."

Biraz geriye doğru çekiliyorum.

"Onunla ilgili size yardımcı olabilirim," diyor. "Green Street'in özgürleşme zamanı geldi. Yakında konuşacağız."

Aman Tanrım, harika. Şaka yapıyor olmalısın.

O gidiyor, diğerleri de onu takip ediyor ve ben Aro'yu yanıma çekip alıyorum. Green Street ile aynı yatakta olmak istemiyorum artık. Kahretsın.

Kade'ye, "Dylan'ın eve sağ salim dönmesini sağla," dedim.

Ve Aro'yu da yanımda kapıdan dışarı sürüklüyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye sonunda kekeleyerek sordu.

Hafif bir çiseleme başlarken onu arabama doğru götürdüm ve kilitleri kapattım.

"Eğer ona karşı gelirsen, dövmeyi siler, Hawke," diyor. "Bunu nasıl yaptığını biliyor musun?"

Evet biliyorum.

Geri çekiliyor. "Bırak beni."

"Nerede?" Onu arabama doğru itip, dik dik bakarak, "Seni bana geri gönderecek, çünkü sen benimsin. Seni ben besliyorum. Seni ben giydiriyorum. Seni ben koruyorum. O kaybedenler gibi bir adamda istediğin

bu değil miydi?" Onun aradığı bu değil miydi? Sadece Green Street'in ona verebileceği Şey? "İŞte, onu aldın."

"Ben kimseye ait değilim!"

Boynumdaki bandajı hırıldayarak çekip çıkarıyorum, "Tekrar söyle."

Onu zorla arabaya bindiriyorum. Hadi bakalım, cesaretin varsa yap.

Gözleri benimkilerle dövme arasında gidip geliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Bunu onun için yaptım. Bunu onun için yaptım, kahretsın!

Gözleri yaşlarla doluyor ve yapabildiği tek Şey onları kapatmak, ama ben onun bakmasını istiyorum. Boynuma. Yüzüme. Kesik dudağıma ve kanayan gözüme—hepsi onun yüzünden!

Sokakta hareket eden farları fark ettim ve baktığımda, çatının üstündeki farları da gördüm. Polis.

"Arabaya bin," dedim ona.

O da benim gördüğümü görene kadar itiraz edecek gibi görünüyordu, sonra ikimiz de içeri girdik.

Onların geçip geçmeyeceğini beklemeden motoru çalıştırıp yola koyuldum. Yüzüm ağrıyor, boynum sızlıyor ve Şu an çok sinirliyim, bunun zamanı değil. Lütfen beni durdurmayın.

Belki de Hugo, sonuçta Reeves'i aramıştır.

Köşeyi hızla döndüm, dikiz aynasına baktım ve polis arabasının beni takip ettiğini gördüm. Göğsüm sıkıştı. "Kahretsın."

Vitesimi yükseltip bir an tereddüt ederek yüzümü buruşturdum. "Bu gece daha kötü olamaz herhalde."

Boşver.

Hızla uzaklaşıyorum, kalbim yarıştan, kavgadan, onu kaybetmekten geri kazanmaktan ve boynumdaki yeni dövmeden dolayı hâlâ gümbür gümbür atıyor. Kontrolümü kaybediyorum.

Eskiden sakın bir insandım.

Hızla caddede ilerliyorum, sola dönerken silecekleri çalıştırıyorum ve sirenlerin açıldığını görüyorum çünkü kaçtığımı çok belli ettim. Gaza basıp hızla ilerliyorum.

Birkaç sola ve sağa dönüş, hızlı dönüşler ve çeşitli sokaklara ani girişler yaptıktan sonra JT Racing'e geri dönüp arabayı hızla park ettim. Dışarı fırlayıp Aro'nun elini tuttum ve onu binanın diğer tarafına çektim. Polis arabasının otoparka girip Madoc'un arabasını arkadan bloke ettiğini gördüm. Anahtarlarımı taşıyarak Jared'ın eski Boss'unun kilidini açtım ve

içine bindik. Motoru çalıştırdım ve o arka camdan dışarı baktı, arabanın çok gürültülü olması nedeniyle binanın yanından geldiklerini gördü.

Sokağa çıkıyorum, sürüyorum ve birkaç dönüş yaptıktan sonra kimse arkamızda olmadan güvenli bir şekilde otoyola çıkıyoruz.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ben ne yapıyorum böyle? Ona doğru baktım, örgülü saçlarının arasından bana bakan kahverengi gözlerini gördüm ve çok...

Mükemmel.

Saf.

O, yalan hiçbir şey söylemez ve ondan aldığım her şeyin -her sözün, her öpücüğün- gerçek olduğunu her zaman bilirim. Aksi takdirde zamanını boşa harcamazdı.

Bir süre araba sürdüm, hız sınırına yavaşladım ve siyah gökyüzü başımın üzerinde belirirken yağmur tekrar ön cama çarpmaya başladı. Annemle babamın yaz kampının dönüşünü gördüm ve biraz hava almak için sola, çakıllı yola doğru yön değiştirdim. Durmam, gözlerimi kapatmam gerekiyordu.

Kalp atışlarımın hızlanmasını durdurmam gerekiyor.

Ormanın derinliklerine doğru arabayı çekiyorum; boş kulübeler, yemekhane, karanlık göl ve kayıkhaneye ağaçların gölgesinde saklanıyor. Dalların ve yaprakların gölgesine park ediyorum, damlalar tavanı ve kaputu dövüyor.

Arabayı durdurup direksiyona bakıyorum, zihnim tıpkı bir kızla birlikteyken olduğu gibi hızla çalışıyor. O kadar çok şey var ki.

Tekrar doğru yola girmem gerekiyor.

Eve gitmek istiyorum.

Annemi ve babamı özlüyorum.

Onun da orada olmasını istiyorum.

Reeves'le ilgilenmem gerekiyor.

Çünkü artık bunların hiçbirisi onunla ilgili gibi gelmiyor.

Keşke kimseyi istemediğim zamana geri dönebilseydim.

Birini istemek daha kötü.

Ama başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum.

Bana dokunmasına izin verilen tek kişi o.

Onun bana bakışını çok seviyorum...

Gerçeği anlıyor. Artık bunların hiçbirisi Green Street veya Reeves ile ilgili değil. O her şey.

Biraz havaya ihtiyacım var. Sadece nefes almam gerekiyor, sonra da hayatıma geri döneceğim ve yapmam gerektiği gibi okula hazırlanacağım.

Kapıyı açıp arabadan indim, ceketimi çıkarıp içeri fırlattım. Kapıyı sertçe kapatıp arkama yaslandım, gözlerimi kapatıp yağmurun beni serinletmesine izin verdim.

Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Sadece polisin bizi yakalamasını istemedim ve saklandığımız yere geri dönersek ne olacağından korkuyorum. Kavga etmek istiyorum ve orada yalnız kalırsak kavgayı başlatacağımı biliyorum.

Onları seçmek onun için ne kadar kolaydı, sanki o onlarınmış, benim değilmiş gibi, ve ben sadece sakinleşmeliyim çünkü çok sinirliyim ve ona daha fazla bakarsam durumu daha da kötüleştireceğim.

Boynumdan sular akıyor, yeni dövmem yanıyor ve tişörtümün tenime yapışıp erimeye başladığını hissediyorum.

Nefes alıp veriyorum. Onları o seçti.

Ama içten içe biliyorum. Ailesini seçti. Kardeşini ve ablasını, ki bu da doğru bir seçimdi.

Onun hayatı benimkinin tam tersi. Öğrendiği tek şey, güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğu. Birinden yardım istemek çok riskli, benden istemek ise onu incitir. Kendini bir yük olarak görüyor. Benden asla hiçbir şey istemeyecek.

Öfke dindikten sonra kollarım yanlarımda ağırlık gibi sarkıyor, bedenim yorgun düştü.

Yüzümden ve kollarımdan sular damlarken arabaya geri bindim ve o hala orada sessizce oturuyordu. Hiç kıpırdamadığını düşünüyorum.

"Çocuklar annem ve babamda," diye anlatıyorum ona.

Aşağıya bakıyorum ama gözümün ucuyla bana doğru döndüğünü görüyorum. "Ne?" diyor.

Tartışmak istemiyorum. Sadece onların güvende olduğunu bilmesini istiyorum.

"Dövme dükkanına giderken onlarla konuştum," diye mırıldandım. "Bir polis memuruyla gittiler. Annen orada değildi, bu yüzden bulunana kadar benim evimde kalacaklar."

Aro, kolluk kuvvetlerinin durumlarından haberdar olmasından kızabilir, ama akıllıysa, bir komşunun Çocuk Koruma Servisi'ni arayıp çocukların sisteme karışıp kaybolması riskini almaktansa, onları ailemin yanında tutmanın daha iyi olduğunu bilecektir.

“Annemle babam, sabah onları görmeye geleceğinizi söylediler,” diyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve dün gece sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor. Beni nasıl da çok istediğini hatırlıyorum. Başka bir kadının beni elde ettiğini düşündüğünde kıskançlığını görmek ne kadar da güzel bir duyguydu.

Ama bana ihtiyacı yok. En son ihtiyacı olan şey benim. Güvenliğe ve bir eve ihtiyacı var ve ben bencil davranıyorum. "Seni onlara götüreceğim." Arabayı çalıştırıyorum. "Ailem sana yardımcı olacak."

Ama beni durduruyor. Vites kolunu sıkıca kavradığım sırada elimi tutuyor ve ben de artık karşı koyamayacak kadar yorgun olduğum için duruyorum.

Doğrulurken gözlerime baktı ve yavaşça orta konsolun üzerinden tırmanarak kucağıma oturdu.

Göğsüm sıkışıyor, gözlerimi kaçırıyorum; ona dokunmayı çok istiyorum ama bu hali de çok güzel hissettiriyor.

Yüzümü ellerinin arasına aldı, başımı çevirip morlukları ve kesikleri inceledi. Sıcak parmakları küçük yaraların üzerinden geçti ve göz kapaklarım kapandı, artık hiçbir yerde acı hissetmiyordum.

Diğer her şeyi tamamen dışlıyor ve bunun iyi bir şey olup olmadığından emin olmasam da, açıkçası umurumda değil.

Sesim neredeyse fısıltıdan çıkıyor, "Videoyu dün gördüm ama kullanmak istemedim. Sadece..." Sesimi bulmakta zorlanıyorum. "Seninle bir iki gün daha geçirmek istedim. Bitmesini istemedim." Yüzünü ellerimin arasına alıp alnını kendi alnıma yaklaştırıyorum. "Hayatımı mahvediyorsun, kızım." Onu içime çekiyorum. "Ve bundan hoşlanıyorum."

Senden hoşlanıyorum.

Hoparlörlerden "Dark In My Imagination" şarkısı yankılanırken, o yumuşak ve nazik bir şekilde göz kapaklarımı öpüyor, başparmaklarıyla elmacık kemiklerimi okşuyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor kısık bir sesle, yüzümün her yerini öperek. Küçük öpücükler ve bu her şeyden daha iyi hissettiriyor.

Tiştörtümü yukarı çekiyor. "Bunu çıkar."

Kollarımı kaldırdım ve ıslak tiştörtümü üzerimden çıkarmasına izin verdim. Tiştörtü arka tarafa bıraktı ve gözleri, karanlık arabanın içinde vücudumu incelerken ellerinin izini takip ederek etrafta dolaştı.

Tırnakları kaburgalarımındaki fırça yanığına değiyor ve keskin bir nefes alıyorum. Kahretsin. Bunu ancak şimdi hissettim.

Gözlerini bana dikti, ellerini hızla çekti. "Bebeğim." Dudaklarımı, dudak kenarlarını, çenemi öptü... "Başka neresi acıyor?" diye sordu.

Her yerde. Hiçbir yerde. Kafamda. Sinirlerimde. Kalbimde. Lanet olası bağırsaklarımda.

Köprücük kemiğimdeki çizikleri öpüyor. Dilini çıkarıp dudağımdaki kesiği yalıyor ve boynuma en yumuşak dudaklarıyla dokunuyor.

Penisimin sertleştiğini hissederek inledim, kalçalarını kavrayıp onu kendime doğru çektim.

"Aro..." diye fısıldadım, vücudunun sıcaklığı ıslak kot pantolonumdan içeri sızıyordu.

"Yardımcı oldu mu?" Alnımdan öpüyor.

Ama sürtünmeye başlıyoruz ve üzerimde onun olmasından başka hiçbir şey hissedemiyorum. Kalçalarını kavriyorum, vücudunun hareketlerini izlerken büyülenmiş gibiyim. Başka hiçbir şeye bakmak istemiyorum.

Vücudunu bana doğru yuvarladı, alnı tekrar alnıma değdiğinde boynumun arkasını tuttu ve neredeyse ağzının tadını alabiliyordum.

Yüzümü, yanaklarımı, şakaklarımı öpüyor ve ben de başımı geriye doğru eğerek dudaklarını boynuma bastırıyorum. "Orası acıyor," diyorum ona.

Her yerimi öp.

Dilinin ucunu boynumdan kulak mememe kadar hafifçe ısırıp emdi. Ellerimi tişörtünün altına sokup pürüzsüz karnına dokundum.

"Benden hoşlanıyor musun?" Kulağımı o kadar nazıkçe ısırıyor ki, kollarımda ürpertiler beliriyor.

Başımı sallıyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor. "Seni incittiysem, bunu kasten yapmadığıma güveniyor musun?"

Yine başımı sallıyorum. Onları seçerken pistte bana zarar vermek istemediğini biliyorum.

"Bana bak." Alt dudağımı dişlerinin arasından çekiştiriyor. "Pantolonunu aç."

Gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum ve göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılırken nabzım hızlanıyor.

"Pantolonunun paçalarını aç," diye tekrar söylüyor bana.

İşte bu noktada her zaman donakalmaya başlıyorum. Seks mi istiyor? Beni tatmin etmek mi istiyor? Karşılığında ne kadar verebileceğimden emin olmadığım bir şeyi kabul etmemeliyim.

Dudaklarını alnıma bastırıp tenime hafifçe dokundururken göğsümü okşadı. "Pantolonunu aç bebeğim."

Bebek...

Ve ben onunum. Belindeki düğmeleri açıyorum, nefes nefese fermuarı indiriyorum ve elinin içeri kaymasını izliyorum.

Yavaşça kucağımdan kalkıp elini yukarı aşağı hareket ettirerek penisimi okşadı. Kasıklarım kan hücum ederken ensesinden tuttum.

"Bana bakın," diyor.

Gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum, o da yumruğunu benim etrafıma sarıyor. Dar alanda büyümeye çalışırken homurdanıyorum.

"Arkadaşlar mı?" diye fısıldadı.

"Arkadaşlar."

Beni daha hızlı, daha sert okşuyor. "Arkadaşlar böyle yapar."

Evet, kesinlikle. Pantolonumu aşağı doğru çekerken ağzımı onun ağzına kapatıyorum.

"Dün gece beni çok güzel yedin." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Seni de orgazma ulaştırmak istiyorum."

Elini kaldırıp dilini üzerinde gezdiriyor, sonra tekrar kot pantolonumun içine dalıp devam ediyor.

Nefesimi dışarı veriyorum, ağzının penisimdeki sıcaklığı aynı anda hem dayanılmaz hem de inanılmazdı.

"Çok sertsin," diye fısıldadı, kot pantolonumu çıkarıp ayağa kalkmama izin verirken.

"Kahretsin," diye inledim.

"‘Bu iyi, Asi!’ de."

Gülümsedim, kaslarım gerildi. "Bu iyi, Asi."

"Weston kızını seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Çünkü sen vahşi kızlardan hoşlanıyorsun," diye nefes nefese söyledi, dudaklarımı yalarken elini penisimin üzerinde daha hızlı bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyordu. "İyi oğlan ve vahşi kızı..."

Kalçalarını sıkıp onu kendime doğru çekiyorum ve hissediyorum. Vahşi kızım. Gittiği her yerde yangın çıkaran kız. Ondan önce ölmüştüm.

"Ve benden hoşlanıyorsun. Söyle bunu," diye hırladım, elini onun eline doğru iterek.

Ama o başını sallıyor.

Ne kadar da şımarık.

Üzerindeki kapüşonlu kazağı çıkarıyorum, sütyeninin kopçasını açıyorum ve her şeyi yere fırlatıyorum.

Onu direksiyona doğru iterek, ağzımla göğüslerini emmeye başladım. Sırtını kamburlaştırıp bana bastırdı ve ben de meme ucunu dişlerimin arasına alıp ısırdım, öptüm ve yaladım. Bir göğsünden diğerine geçip tekrar tekrar içine girdim. Onu direksiyona doğru bastırırken korna çaldı ama umurumda değildi. Kasıklarım yanıyordu, sertleşmişim ve daha fazlasını istiyordum. Bilmiyorum... Onu tekrar tatmam gerek.

"Tanrım, Weston, tadın çok güzel," diye takılıyorum.

Dilimle meme uçlarına dokunuyorum ve o inleyerek başını geriye atıyor, yağmurlu gecede korna sesi tekrar yankılanıyor.

"Durma," diye fısıldıyor.

Elini uzatıp penisimi bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kot pantolonuna sürterek okşadı.

"Çok sert," dedim ona, penisimi elimle kavrayarak. "Çıkar onları."

Omuzlarıma bastırarak kendini yukarı kaldırıyor ve ben de kot şortunu aşağı doğru itmesine yardım ediyorum, ta ki sadece iç çamaşırıyla kalana kadar. Tekrar üzerime yerleşiyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum, ikimiz de ilişkiye giriyoruz.

Aramızda sadece külotu varken, kalçalarını kıvrıp bana sürtünüyor ve ben de ona eşlik ederek, onunla birlikte hareket edip onu tekrar tekrar içine çekiyorum.

Sırtını kamburlaştırıp hareket ederken bana izleyecek bir şeyler sunarken göğüsleri çok güzel duruyor, ama her şey çok dar. Kot pantolonum. Koltuk. Bacaklarım için hiç yer yok.

"Lanet olsun, arka tarafa geç," diye hırladım fısıldayarak, onu sertçe öperken. "Kahretsın..."

Nefes nefese kalmıştı ve ne kadar yakınımda olduğunu fark etmemiştim. Kahretsın.

"Şimdi!" diye bağırdım, onu iterek.

Konsolun üzerinden sürünerek arka koltuğa geçti ve ben de kapıyı ardına kadar açtım. Arabadan inip koltuğu öne doğru ittim ve arkaya doğru atılarak doğruca ona doğru ilerledim.

O kıpırdanmaya çalıştı ama ben bacaklarından yakalayıp onu aşağı çektim. Gözlerinde şok ifadesiyle "Hawke!" diye bağırdı.

Ama hareket etmem gerekiyor. Sadece hareket edebileceğim bir alana ihtiyacım var. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve üzerine çöküyorum, bacaklarını benim için açmasından zevk alıyorum.

Ona doğru itildim, o bedene aşağıdan bakıyordum ve o da uzanıp kot pantolonumu ve iç çamaşırımı kalçamdan aşağı doğru çekti.

Beni tutuyor, tırnaklarını batırarak yukarı doğru itiyor ve ben de içine girmeden olabildiğince yaklaşıyorum. Külotundan bir ıslaklık sızıyor ve aramıza uzanıp nemli kumaşın üzerinden onu hissederken öpüyorum. Her kıvrımı, her et çıkıntısını hissediyorum. Parmaklarımın içinde olmasını istiyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye inledim. "Daha yakına. Seni üzerimde hissetmeye ihtiyacım var, tamam mı?"

Başını hızla salladı, ağzından hafif bir inilti kaçtı.

Onun narin tenini aşağıda, üzerimde hissetmeye ihtiyacım var. Sadece bu. Başka hiçbir şeye gerek yok.

Külotunu aşağı doğru çekerken altımda kıvranıyor ama bir an önce çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Kendimi ona doğru ittim, bedenlerimiz arasında hiçbir kalkan yoktu ve o kadar yüksek sesle inledi ki neredeyse boşaldım. "Ah, Hawke!" diye inledi, kasılarak.

Nefes nefese kalmış bir halde, bedenine doğru yığılıyorum, tenimiz tenimize yapışıyor ve yüzünü tutarak gözlerinin içine bakıyorum.

Bu da ne böyle? Başım dönüyor, her yer çok sıcak ve bir şey penisimi sıkıyor, ama ellerim onun üzerinde ve onun elleri de omuzlarımda ve...

Aman Tanrım. Titriyorum, başım dönüyor ve vücudumu saran bir şey inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

"Hawke..." Gözlerini sıkıca kapatıp bana doğru eğildi. "Aman Tanrım, Hawke. Ne? Ben..."

Kıvranıyor, alt dudağını ısıırıyor ve acı çekiyormuş gibi görünüyor, ama sorun bu değil. Sorun...

Başım yavaşça bedenime geri iniyor ve bacaklarının iyice açık olduğunu, külotunun hâlâ bir uyluğundan sarktığını hissediyorum.

Ve biliyorum. Bakmadan da biliyorum.

Onun içindeyim.

İsa Mesih. "Aro..."

Bunu yapmak istememiştim. Onu incittim mi?

Ama nefesi kesilmiş, ağızı açık kalmış ve inanılmaz bir şey hissediyor gibi görünüyor ve ben de duramıyorum. Onu öpüyorum, ağızına dalıyorum, inlemesinin boğazımdan aşağı süzöldüğünü hissediyorum.

Aşağıya bakıyorum, geri çekiliyorum ve sonra... tekrar içine giriyorum, dizlerinin daha da yukarı kalktığını hissediyorum.

"Ah," diye inledi. "Aman Tanrım. Evet. Durma. Lütfen."

Başını geriye atıyor ama ben tekrar tekrar içeri girerken kalçalarımın tutuyor. Aman Tanrım, Aro. Hareket eden vücuduna bakıyorum, göğüsleri yukarı aşağı sallanıyor ve sırtındaki ter, her girişimde deriye yapışmasına ve sürtünmesine neden oluyor.

Hızımı artırdıkça nefes nefese, "Hawke," dedi. "Beni beceriyorsun."

Onu öpüyorum. "Bir dakika bekle. Bu benim ilk deneyimim."

Dilini ağızıma sokuyor ve ben de göğsünü kavırıyorum. Tanrım, o ıslak sıcaklık... Çok sıkı. Kalçasını sıkıyorum, onu orada tutarak bacaklarının arasında pompalıyorum, ihtiyaç giderek artıyor. Vücudum patlamak üzere.

"Ah, kahretsin." diye inledi defalara. "Hawke, durma."

Vajinası etrafımda kasılıyor ve bir an nefes alamıyorum, titriyorum. Bu da neyin nesi?

"Daha sert," diye inliyor. "İstersen daha sert gidebilirsin."

Kesinlikle evet.

Emniyet demirine tutunup küçük Asi'ye aşağıdan bakıyorum, onun gelişini izliyor ve etrafımda patlayarak arabanın içini inlemeleriyle doldurduğunu duyuyorum. Saçları yüzüne ve boynuna yapışmış, bacakları daha da açılmış, çünkü her şeyi istiyor.

Orgazmım doruk noktasına ulaşıyor, o kalçalarımın tutuyor ve ben de daha sert ve daha hızlı bir şekilde içine girip çıkıyorum; inlemelerimiz ve homurtularımız arabayı dolduruyor, o da benim boşalmamı bekliyor.

"Hawke, çekilmelisin," diyor bana. "İstemiyorum ama ben hiçbir şey kullanmıyorum."

İnliyorum. Geliyor. Kahretsin.

"Bebeğim," diyorum, tüm kaslarım geriliyor ve orada olduğumu biliyorum.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve kendimi onun bedeninden hızla ayırıp karnının üzerine yığıldım.

Acı ve zevk aynı anda beni sarıyor, kokusu ve sıcaklığı dalgalar halinde üzerime çöküyor ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim,

ama...

Bok...

Orgazm, vücuduma sıvı ısı gibi yayılıyor ve gözlerim kararıyor.

Sersemlemiş bir halde yavaşça geri çekiliyorum, tişörtümü alıp onu temizliyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama bilmiyorum, ben...

Az önce arabada seks yaptım.

"Hawke?" diye seslendiğini duydum. "İyi misin?"

Arkama yaslandım, tişörtü çıkarıp kendimi de temizledim. Üzerimdeki bedenine baktım. "Arabada..." diye mırıldandım.

Bunu ilk kez arabayla yaptım.

Ben cevap vermeyince, doğruluyor ve dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

"Hawke, ben..." Gözümün ucuyla başını salladığını görüyorum. "Böyle olmamalıydı. Duramadım işte. Özür dilerim."

Özür diliyor...

"Kendinizi iyi hissetmiyorsanız üzgünüm." Koluma dokunuyor. "Sadece... Biliyorum, bazı şeyler oldu işte..."

Arabada. Her zaman bunun nerede ve nasıl gerçekleştiğinin önemli olacağını düşünmüştüm.

Ama şu an, hiç umurumda değildi. Önemli olan tek şey nasıl hissettiğimdi ve her şeyi hissediyordum.

Ve ben daha fazlasını istiyorum.

Gözleri dolmaya başlıyor. "Bunun benimle olmaması gerektiğini biliyorum. Her şey çok hızlı oldu. Bu—"

Ona baktım. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Bana dik dik bakarak hareketsiz kalıyor. Ondan daha fazlasını istiyorum. Sorun araba değildi. İkimiz de kaçak durumdayken de doğru zaman değildi.

O sadece o. Hayatımda hiçbir şeyin bundan daha doğru olduğunu hissetmedim. Burada olmam gerekiyor.

"Yani, yapabilir misin?" diye soruyorum. "Tekrar gidebilir misin?"

Kadınların bir süre sonra ağır hissedip hissetmediklerinden emin değildim.

Endişeli yüzü birden inanmaz bir ifadeye büründü ve hafifçe gülümsedi.

"Yapabilir miyim?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yapabilir misin?"

Ve gözleri elimdeki, tekrar sertleşmiş olan penisime takıldı. "Ah."

Onun üstte olmasını istiyorum. Ya da arkadan, tersten, göl kenarındaki boş kulübelerden birinde ya da hâlâ birlikte yapabileceğimiz tüm diğer yollardan herhangi birinde.

Koltuğa yaslanıp onu kucağıma çekiyorum ve öperken onu sıkıca tutuyorum. Onu kaldırıp altına yerleşiyorum, bu sefer daha yavaş ilerlemeye hazırım.

Ama o, sert bakışlarla bana bakarak gülüyor. "Hawke, bu sefer prezervatif kullanman gerekiyor."

Ha, doğru.

Onun arkasına geçip düşmemesi için onu tutuyorum ve orta konsolun içini karıştırıyorum.

Ama tabii ki Jared, yirmi yılı aşkın süredir evli olmasına rağmen prezervatif kullanmaya ihtiyaç duymadı ve ben de hiçbir şey bulamadım.

Başımı onun göğsüne yasladım, neredeyse ağlayacaktım. "Markete gitmemiz gerekiyor."

O sadece gülerek titriyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Aro

Hawke, dudaklarını saçlarıma değdirerek, "Biraz babamla konuşmaya gideceğim," dedi.

Başımı öpüyor ve o giderken yedek yatak odasında derin uykuda olan Matty ve Bianca'ya bakıyorum.

Gece yarısını geçmişti ve ev karanlıktı. Henüz ailesini görmemiştik. Beni hemen üst kata çıkardı, birkaç kapı vardı ama hangi odada olacaklarını biliyor gibiydi. Biraz ergen odasına benziyordu ama Hawke'ın tarzı değildi. Koyu gri duvarlar, lavanta rengi perdeler, beyaz yatak takımları... Duvarlarda birkaç bitki ve fotoğraf vardı. Bir düş kapanı ve düzenli beyaz bir masa. Ahşap zeminler bej rengindeydi ve eminim ki sahte olan bir kürk halı vardı.

Islak kıyafetlerim ve saçlarımla yanlarına doğru ilerliyorum, ama Matty Bianca'ya sarılmış yatıyor; yatak sadece tek kişilik hazırlanmış, ama ikisi de ufak tefek ve sanırım ayrılmak istememişler. Komodinin üzerinde su bardakları ve neredeyse boş bir kasede kalan patlamış mısır taneleri duruyor.

Bianca'ya burada olduğumu söylemek istiyorum ama bu Matty'yi de uyandıracak ve ikisinin de uyuması gerekiyor. Hawke'ın ailesi onu uyuttu ve herkesin dinlenmeye ihtiyacı var.

Odadan çıkıp arkamdan sessizce kapıyı kapatıyorum, yolumda başka bir odayı geçiyorum. Karanlık mekana bakıyorum, yatağı, pencereyi ve dışarıda uçuşan yaprakları görüyorum.

Hawke'un odası. Sanki çok uzun zaman önceydi o ağacın tepesinde durup bana buraya girmemem konusunda uyarıda bulunmuştu.

Kendi kendime gülümsüyorum. Keşke o andan itibaren benimle birlikte olmak zorunda olduğunu bilseydi.

Aşağı kata iniyorum, ay ışığı parıldayan zemine vuruyor ve Hawke'un nerede olduğunu söyleyebilecek sesler duyuyorum.

Ama onu duymuyorum.

Merdivenlerden tereddütle inip çıkıyor, oturma odasına göz atıyor ve pencerelerden dışarı bakmaya çalışıyorum. Hafif yasemin kokusunu içime çekip yavaşça mutfığa doğru ilerliyorum.

Boyası yeni, zeminler yeni sayılır ve ev aletleri hayal edebileceğim en üst düzeyde. Buzdolabı ortalama bir buzdolabının iki katı genişliğinde.

Ama bu evin eski olduğunu biliyorum. Hawke, amcasının burada büyüdüğünden bahsetmişti. Ev onlarca yıldır ailesinin mülkiyetinde.

Mutfaktan geçip arka kapıdan dışarı, verandaya çıkıyorum. Yağmur tente üzerinden damlıyor ve ben gözlerimi kapatıp kalın, serin havayı içime çekiyorum. Yeşil çimen kokusu burnumu dolduruyor ve ilk basamağın tepesinde durup arka bahçeye göz gezdiriyorum.

Sağda bir oyun alanı. Solda açık havada taş şömine ve oturma alanı. Jakuzi veya havuz yok. Sadece geniş açık alan ve takla atmak için bolca yer.

Çitin diğer tarafındaki verandadan, sol tarafa doğru bir ışık yayılıyor. Dylan'ın evi.

Ama sonra onu fark ettim; benden birkaç adım ötede oturan, battaniyeye sarılmış ve ipek pijamasının altından görünen çıplak ayağını sallayan bir kadın.

Arkamı dönüp bir adım geri çekildim.

"Merhaba," diyor.

O bana bakıyor, ben de eve dönüp bakıyorum. Hawke nerede?

Kadına tekrar bakıyorum, gözlerindeki gülümsemeyi ve başını hafifçe yana eğme şeklini fark ediyorum. Hawke babasının ten rengine sahip ama ona benziyor.

"Juliet Chase," diyorum ama mırıldanarak çıkıyor ağzımdan.

Yazar.

Ama o sadece gülümsüyor. "Evde Juliet Trent. Ve sen de Aro'sun."

Evet. Onun beni Hawke'tan mı yoksa başka insanlardan mı tanıdığından emin değilim, ama umarım Hawke'tan tanıyordur.

Biraz zaman alıyor ama görgü kurallarımı hatırlıyorum. Elimi uzatıp "Merhaba" diyorum.

El sıkışıyoruz ama nedenini bilmediğim için çok hızlı bir şekilde geri çekiliyorum. Belli çevrelerde oldukça önemli bir kadın ama aynı zamanda

arabada oğlunun bekaretini de ben aldım ve bana sanki bunu biliyormuş gibi bakıyor, ama nasıl bilebilir ki, değil mi?

Bilmiyorum. Anne babalar bazı şeyleri bilir.

“Bir şey için özür dilemem gerektiğini hissediyorum,” diye geveleyerek konuşuyorum, “ama çok şey oldu ve hangisi olduğunu unuttum, o yüzden gerçekten emin değilim...”

Şaşırtıcı bir şekilde, kahkahaya boğuldu. "Bana birini hatırlattın."

Sessiz kalıyorum.

"Kendim," diye açıklıyor.

Ama ayrıntıya girmiyor. Battaniye omuzlarından aşağı kayıyor ve altında ince askılı, zarif bir bluz giydiğini görüyorum; eminim olduğundan çok daha genç görünüyor. Yaşlı olduğunu sanmıyorum—hiçbir fikrim yok—ama çok güzel.

Bir dakika boyunca orada durdum, başka ne diyeceğimi bilemedim. Yani, verdiğim rahatsızlıktan dolayı üzgünüm. Bu geceki kavganın videolarını izledi mi acaba?

Etrafıma bakındım. "Burası güzel," dedim ona.

Birkaç kez, yarı ünlü bir yazarın ve yan komşusu, sektöründe çok büyük bir isim olan kayınbiraderinin neden hâlâ Fall Away Lane'de yaşadığını merak ettim. Mahalle yeterince iyi, ama daha geniş bir alana, daha büyük evlere, hatta çılgın hayranlarla başa çıkmak için muhtemelen işe yarayacak kapılara ihtiyaçları var.

Ama şimdi anlıyorum. Yan komşuda aile, sessizlik, ağaç, manevi değeri... neredeyse mükemmel.

"Çok fazla sorun çıkardıysam özür dilerim," dedim ona. "Böyle bir niyetim yoktu."

Kuyu...

"Eh, her zaman değil," diye belirtiyorum.

Bazen bunu yapmayı düşünüyorum.

Bayan Trent derin bir nefes alıp battaniyeyi de yanına alarak ayağa kalktı. Yağmur hâlâ sağanak halinde yağarken korkuluğa yaslandı.

"Sorunlarla ilgili öğrendiğim şey şu ki, her şey sonuca bağlı," diyor bana. "Sorun ancak işler yolunda gitmezse kötüdür."

“Ya öyle olursa?”

"Sonrasında her şey eğlenceye dönüştü," diyor. "Tatillerde sevdiklerinizle birlikte anlatıp güleceğiniz bir hikaye."

Gülümsüyorum, çoğu ebeveynin bunu kabul edeceğinden emin değilim. Sorun kötüdür. Risk almak kötüdür. Ama evet... Savaş gibi. Tarih, kazananları haklı olarak hatırlar, tıpkı o tılsımı çalmanın bana Hawke'ı kazandırması gibi. Neyse, tesadüf işte.

Yani, evlerine izinsiz girdiğim için pişman değilim. En azından henüz değilim.

“Onları yanınıza aldığınız için teşekkür ederim.” Ellerimi şortumun ceplerine soktum. “Onlara kendim bakabilirim. Annemle evdeki durum biraz—”

“Biliyorum yapabilirsin.” Sözümü kesiyor. “Biliyorum yapabilirsin, Aro. Ama yapmak zorunda değilsin. Sadece bunu açıkça belirtmek istedim.”

Bana, yetişkinlerin benimle ilgilenmek istediklerinde yaptıkları gibi dönüyor. Gözlerine bakmıyorum.

“Bak, henüz ne olacağını bilmiyorum, tamam mı?” diyor. “Belki annen aklı başına gelir. Belki yardıma ihtiyacı olur ve bir yıl sonra onları almaya gelir. Belki Jax ile ben konuşuruz ve Matty'ye ayak uydurmak için çok mu yaşlı olduğumuzu merak ederiz...” Kendi kendine gülüyor. “Bizim için de epey zaman geçti.”

İçini çekti ve tekrar yağmura baktı.

“Belki Bianca arkadaşlarından bu kadar uzakta kalmak istemez...” diye devam ediyor. “Konuşulacak çok şey var. Bunların hiçbirisi kalıcı veya henüz çözülmüş değil, ama sizi temin ederim ki artık yalnız değilsiniz.” Ve tekrar bana bakıyor, ben de gözlerine bakıyorum. “Onların iyi bakıldığından emin olmanıza yardımcı olabiliriz.”

Onlara benim gibi kimse bakamaz. Kendi çocukları olmayan çocuklara kimse önem vermez.

“Ama şimdi onları aldık – en azından birkaç günlüğüne – ve biraz nefes alabilirsiniz,” diyor. “Biraz düşünmek için zaman ayırın. Size söyleyebilirim; gençken birkaç yıl sonsuzluk gibi gelir, ama çok hızlı geçer. Eğer sonunda onları alırsanız, iki işte birden çalışmak istemezsiniz.”

Evet, Hawke'a benziyor sesi.

“Seni mutsuz görmek istemiyorlar.” Sesi yumuşuyor. “Eğitimini ve geleceğini düşün. Üniversiteden mezun olduğunda Matty hâlâ on yaşında olacak.”

Ve o süre içinde çok şey olabilir. Asi olabilir ve onunla başa çıkamayacaklarına karar verebilirler. Bianca kaçabilir. Yaşlandıkça sesleri

daha da yükselecek. Onları doğru yolda tutabilecek tek kişi benim. Güvende.

Bir ses beni çağırıyor. "Aro."

Kapıya doğru baktığımda Hawke'ı kapı aralığında görüyorum ve gözlerimdeki yorgunluğu fark edip yanıma geliyor. Annesi iyi niyetli ama bilmiyor. Bir çocuğun hayatının ne kadar kolay mahvolabileceğini bilmiyor. Yapacağım her şey onları korumak için olacak. Güvenebileceğim tek kişi benim.

Elimi tutuyor ve annesine bakıyor ama yeni dövmesini görmemesi için dikkatlice arkasını dönüyor. Muhtemelen babasına söylemiştir ve Bayan Trent'e haberi ondan verecektir. "Çocuklar sende mi?" diye soruyor ona.

Başını salladı ve beni uzaklaştırdı.

Mutfaktan geçip koridordan aşağıya, ön kapıya doğru ilerliyoruz ama onu hemen durduruyorum. "Hayır, kalabilir miyiz?"

Biliyorum, saklandıkları yere geri dönmek istiyor. Birlikte yalnız kalmak, böylece anne babası bizi duymasın, ama...

"Onlar sabah uyandıklarında burada olmak istiyorum," diyorum ona. "Matty beni görürse rahatlayacak."

Derin bir nefes veriyor ve birdenbire ne kadar üzgün görüldüğüne gülümsemek istiyorum. "Beni öldürüyorsun."

Anne babasına güveniyor, bu yüzden kardeşlerime bakmaları konusunda endişelenmiyor, ama ben onları tanımıyorum. Ben gitmiyorum.

"Pekala." Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve ben de elimi tişörtünün arkasına doğru kaydırıyorum, ona sarılmayı dört gözle bekliyorum. O her zaman çok sıcak.

Ama beni odasına götürdü, temiz bir tişört çıkardı ve sonra yüzümü tutarak dudaklarımdan sertçe öptü. "Duş solda." Kapıyı işaret etti. "Ve sabah görüşürüz. İyi uyu."

Ne? Tam çıkmaya başlıyor ama elini tutuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Kanepeye gidelim," diyor. "Senden elimi çekemeyeceğim ve bunu onların burnunun dibinde yaparsak, ailem çıldırabilir."

Beni tekrar kendine çekiyor, dudaklarını benimkine bastırıyor, yüzümü tutuyor ve sanki yaşamak için bana ihtiyacı varmış gibi nefesini içine çekiyor. Sıcaklığı ayak parmaklarıma kadar yayılıyor ve ben de kollarımı ona sarıyorum.

Ama geri çekiliyor. "Sabah görüşürüz."

Ve onun gidişini izliyorum, kot pantolonunun birdenbire ne kadar dar göründüğüne gülmemeye çalışıyorum.

İki saat sonra hala uyanığım.

Yani, kardeşim ve ablam uyandığında burada olmak istiyorum ama Hawke ile birlikte Karnaval Kulesi'ne geri dönmeliydim diye düşünüyorum.

Zaten uyuyakalmış olsam da henüz uyuyamazdım, sanırım bu da bir teselli.

Peki neden ona Karnaval Kulesi diyorlar? Bunu hiç açıklamadı. Ve gerçekten bir kule mi? Çatıdan harika bir manzara var ama bilmiyorum...

Kafamı sallıyorum, zihnimi toplamaya, beynimin bir süreliğine çalışmayı bırakmasını sağlamaya çalışıyorum ama aklımdan çıkmayan tek şey yarış, dövüş, dövme...

Araba ve gölde geçirilen saatler.

Duş almış ve temizlenmişim ama yine de onu hissediyorum. Ağırlığını. Dudaklarını. Karnımdaki sıcaklığını. Keşke ilk sevgilim de o olsaydı.

Hak ettiğim sevgiyi alırdım. Düşünceli olmayı, zaman ayırmayı, yoğunluğu... Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Sanki ona sahip olmak zorundaymışım gibi. Gelecekte de bundan daha azını beklememem gerektiğini bilirdim ve umarım onun için de aynı şey geçerli olmuştur.

Yorganı üzerimden atıp yataktan fırladım ve çekmecelerini açıp yeşil ve siyah kareli bir boxer şort buldum. Giydikten sonra birkaç kez katlayıp, bana ödünç verdiği siyah tişörtün üzerinden saçlarımı düzelttim. Kapıyı açıp sessizce koridora çıktım.

Giriş holündeki büyük duvar saati çalışıyor ve ben de tüm kapıları kontrol edip kapalı olduklarından emin oluyorum. Anne babasıyla karşılaşmak istemiyorum.

Sessizce merdivenlerden inerken onu oturma odasında, kanepenin üzerinde uzanmış halde buldum. Siyah pijaması vardı, üzerinde tişört yoktu, sırtüstü yatıyordu, bir ayağı yerde, diğeri kanepenin üzerindeydi. Kolu kenardan sarkıyordu, diğer eli karnının üzerindeydi.

Göğsüm acıyor, vücudum çılgık atıyor. Onu şu an bu kadar savunmasız görmek, yemek masasında sergilenen ve sabırsızlıkla beklediğim bir ziyafet gibi.

Üzerine tırmandım, burnumu karnından göğsüne doğru sürükledim ve meme ucunu dişlerimin arasına aldım.

Nefesi kesildi ve irkildi, ben de hızla doğrulup alnımı onun alnına yasladım. "Seni özledim."

Nefes alışverişi kesildi ama gözleri netleşti ve beni gördü, elleriyle yüzümü kavradı.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp, kasıklarımı ona sürterek, penisinin sert çıkıntısını şimdiden hissetmeye başladım.

"Canın acıyor mu?" diye sordum, parmaklarımı yanağındaki kesiğin üzerinde gezdirerek.

"Hayır." Kalçamı kavrayıp bana doğru hamle yapıyor, ama dizim onunla kanepe arasında bir şeye değiyor ve ben de dönüp bir iPad çıkarıyorum.

Ekran aydınlanıyor. "Bu nedir?" diye soruyorum.

Ona uzanıyor. "Hiçbir şey..."

Ama şimdi meraklanıp geriye çekiliyorum. Ekranı kaydırıyorum ve video duraklatılmış ama görüntü net. Bu da ne demek oluyor?

Oynat tuşuna basıyorum, bir adam kadının kalçalarını kendine doğru çekerek arkadan içine giriyor. Kadın mutfak masasının kenarını kavrarken inlemeler yükseliyor, kalçaları daha hızlı ve daha sert bir şekilde adama çarpıyor.

"Ciddi misin?" diye şaşkınlıkla ona baktım. "Memnun kalmadın mı?"

Arabada üç kez yaptık ve o eve gelip hemen porno izleyerek mastürbasyon yapmaya başladı mı?

"Hayır," diye patladı, iPad'i kapıp videoyu sildi.

HAYIR?

"Yani, evet," diye yanıtlıyor. "Öyle değil. Ben...araştırma yapıyordum."

"Araştırma mı yapıyorsunuz?"

O doğruluyor, ben de arkama yaslanıyorum ama bir saniye bile gözlerime bakmıyor.

Altımda kıpırdanıyor, sanki söyleyecek söz arıyormuş gibi. Sonunda soruyor: "Hiç... böyle yaptın mı?"

Köpek pozisyonu mu? Başımı sallıyorum.

Gözlerini tekrar yere indiriyor ve gerginliğini gizlemek için dudağını ısırma şekline bakıp gülümsemek istiyorum. Boyu 1.85 metre, göğüs kafesi de kocaman. Bir tanrı gibi, ama çok utangaç davranıyor.

"İster misin?" diye sordu bana yumuşak bir sesle.

Omurgamda ürpertiler yayıldı. Şu anda kulede, ikimiz onun yatağında, birlikte pratik yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok...

Ancak...

"Ne?" diye soruyor, cevap veremeyince.

Bunu söylersem kızacağını biliyorum ama söylenmesi gerekiyor.

"Sanırım bazı anıları saklamak isteyebilirsin," dedim ona.

Belki de bu zorlu dönemi atlattığına göre, işler onun için daha kolaylaşacaktır.

Ellerini tekrar üzerine bıraktı, bana bakıyordu ve o yumuşaklık kaybolmuştu.

"Sadece pratik düşünüyorum," diyorum sakın kalmaya çalışarak. "Lise terk birine aşık olmayacaksın. Hiçbir şeyin parasını ödeyemem. Sonunda başka biriyle tanışacaksın. Belki bu maceraların bir kısmını ona saklasan iyi olur—"

"Onunla buluştuğumda ne yaptığımı bilmeyi tercih ederim."

Onun böyle bir şey söylemesini beklemediğim için öylece kaldım. Demek ki benim gibi birine aşık olmayacağını zaten biliyor. Gerçekten sadece pratik yapıyor. Harika.

Beni geriye doğru itiyor ve kanepede uzanırken üzerime eğiliyor. "Bunu iyi yapmak istiyorum."

"Beğeneceksin," diye fısıldıyorum. "Güzel bir penisin var. Bayılacak."

Gülümsüyor ama gülümsemesi buruk. "Seni çok daha önce bulmalıydım. Sanırım Weston kızları hakkında haklılarmış."

"Peki onlar bizim hakkımızda ne diyorlar?"

Elini tişörtümün altına sokup göğsümü yoğurmaya başladı. "Sonsuza dek değil, ama kesinlikle eğlence için."

Pislik. Ama gülüp geçiyorum. "Falls'lı erkekler hakkında söylenenler kadar kötü değil. 'Faturaları ödeyebilirler ama seni gelmeye zorlayamazlar.'"

Geriye doğru çekiliyor, beni kaldırıp döndürüyor ve arkadan kanepenin arkasına doğru bastırıyor. Dizlerim minderlere saplanıyor.

Sırtımı örtüyor ve bir elini iç çamaşırlarımın içine sokup beni okşarken kulağıma fısıldıyor: "Benimle birlikte boşaldın mı?" Bu sözleri tenime fısıldıyor.

Parmakları klitorisime değiyor ve göz kapaklarım titriyor. Elini vajinamın üzerine koyup sıkıca tutuyor ve ben de sadece ona sürtünmek istiyorum.

"Yalan söylemenin bir sebebi yok." Kulağıma öpüyor. "Geldin mi?"

Başımı sallıyorum.

“İyi miydi?”

Tekrar başımı salladım.

Elini çıkarıyor, orta parmağını ağzına sokup ıslatıyor ve sonra tekrar bacaklarımın arasına sokuyor. Giriş yerimle oynuyor ve ben de elini tutarak orada kalmasını sağlıyorum.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyor.

Dizlerimi biraz daha açıyorum. "Hawke..."

Tişörtümü çıkarıyorum, diğer elini göğsüme götürüyorum ve başımı çevirerek dudaklarımı onun dudaklarının üzerine yaklaşıtıyorum.

“Bebeğim...” diye fısıldadı.

"Benim için sertleştin mi?" Kalçamı ona doğru yuvarladım, bunu hissederek.

"Evet..."

"Eğlenceli miyim?" diye takılıyorum.

“Mmm...”

Hızla döndüm, elimi ensesine koydum ve onu kanepeye ittim, üzerine oturdum. Oturdum, gözleri göğüslerimdeydi. "O zaman umarım pantolonunun içinde sertleşmeyi bırakamazsın," dedim ona. "Küçük, pembe sarışınını sinemaya götürdüğünde, arabanın sıcak arka koltuğunda ne kadar eğlendiğini düşünmeden edemezsin." Kalçalarımı üzerinde yuvarladım. "Benim gibi başka hiç kimseyle sevişemeyeceksin."

Elini uzatıp enseme kavradı ve beni dudaklarına çekti, ikimiz de öpüşmenin içinde kaybolduk. Göğüs uçlarım göğsüne sürtünüyordu ve her şey mükemmeldi. Vücudumun onun vücuduna nasıl uyum sağladığı. Sadece çenemi aşağı indirmemle dudaklarım onun dudaklarına ulaşabiliyordu. Onu tutmanın verdiği o muhteşem his.

Onu kızdırdım, o da karşılık verdi ve haklı olsam da, sonunda onun için daha uygun başkalarının olduğunu anlasa da ya da ben onun haklı olduğunu anlasam da, her şeyi olduğu gibi bırakıp nereye gideceğini görsek de umurumda değil. Ona sahip olmalıyım.

Kalçalarımı daha hızlı sallıyorum, dudaklarımı ısırırken inliyorum ve üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkarmak üzereyken merdiven boşluğunun ışığı girişi aydınlatıyor.

Başımı yukarı kaldırıyorum.

"Kahretsin," diye fısıldayarak bağırdı.

Bacaklarımın arasında şişkin bir şekilde duruyor ve ben de üzerinden atlayıp tişörtümü giymeye çalışıyorum. Tişörtümü giyiyorum, iPad'i alıyorum ve kanepeye atlayıp bir şey izliyormuş gibi kıvrılıyorum.

Doğrulup elleriyle başını tutarak nefes nefese kaldı.

Ayak sesleri merdivenlere çarpıyor.

"Hawke," diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Acı çekiyormuş gibi homurdanarak pozisyonunu düzeltti ve koltuğun arkasındaki battaniyeyi alıp ereksiyonunu örttü.

Babası tırabzanın etrafından döner, bizi görür ve durur. Üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon var. Dağınık saçları her yere dağılmış durumda.

"Hawke," diyor başını sallayarak.

Hawke, ağzını zar zor açarak, "Günaydın baba," dedi.

Sonra gözleri birden benimkine takıldı ve ben zoraki bir şekilde gülümsedim, ama o gözlerini kısarak, eğlenmiş bir ifadeyle uzaklaştı.

Çünkü anne babalar aptal değil ve o da bana bunu hatırlatıyor.

Yukarı katta başka bir kapı gürültüyle kapanıyor ve duvar saati altı kez çalarken ayak sesleri duyuyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, hâlâ karanlık ama artık siyah yerine mavi tonları var. Güneş doğuyor.

Ona baktım, iyi olup olmadığından emin değildim. Kızgın mıydı? Aslında bir kavga değildi ama onu anlamakta pek iyi değilim gibi görünüyor. iPad'i yere koydum, kalkmak üzereydim ki o benden önce koltuktan kalkıp merdivenlere doğru yöneldi.

Geriye bakmak yok. Gülümsemek yok. Öpüşmek yok.

O deli.

Sadece dürüst oluyordum. Çok sinirleniyor. Gerçekçi olmak kendini küçümsemek değil. Doğrusunu söylemek gerekirse, o benim seviyemin çok üstünde ve er ya da geç bunu anlayacak.

Öfkelenmeye pek vaktim yok, çünkü merdivenlerde küçük ayak sesleri belirliyor ve Matty'nin her basamağı tek tek atarken tırabzana iki eliyle tutunduğunu görüyorum.

"Aro!" diye ciyaklıyor.

Gülümsemesi her şeyin önüne geçiyor. Ona doğru koşup kollarımı ona doladım ve onu kaldırdım. "İyi uyudun mu?"

"Hı hı!" diye sırtıttı, bembeyaz, düzgün sıralanmış süt dişleri bana parladı. "Orada bir oyun parkı var. Dün gece orada oynadık. Ve hanımefendi bana bazen yaptığınız gibi bir hikaye okudu."

Nadiren de olsa gecem boş olduğunda ve annem ya da üvey babam zaten evde olmadığında.

“Anne nerede?” diye soruyor.

Harika bir soru dostum.

Ama sonra Bay Trent, "Kim krep ister?" diye bağıyor ve Matty'nin dikkati dağılıyor, kollarımın arasından sıyrılıp kurtuluyor.

Bianca, şort ve tişört giymiş halde merdivenlerden aşağı inerken bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama Matty onu mutfığa doğru çekti.

İkisi sandalye çekerken ben de onları takip ettim. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp tezgaha doğru yöneldim. Hawke'ın babasına, "Yapabilirim," dedim.

"Biliyorum." Ama başını kaldırmadı ya da hamur karıştırmayı bırakmadı ve ben de hafifçe güldüm. Karısıyla kesinlikle ruh eşi gibiler.

Juliet içeri giriyor ve ben de yere kadar uzanan, üzerinde altın ejderhalar işlenmiş siyah kadife elbisesine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamıyorum. Asıl bir görünümü var, sanki bir malikanenin yüksek balkonunda süzülüyor ya da bir kalenin perili evi gibi dolaşıyor. Hiçbir şeyi umursamayan bir kadına bayılıyorum.

"Yatağın üzerine birkaç kıyafet koydum," diyor bana. "İhtiyacınız olursa diye, ama tabii ki hiçbirini giymek zorunda değilsiniz."

"Teşekkürler."

Jax tabakları ve çatal bıçakları çıkarıyor ve ben de o beni durduramadan hızla alıp her şeyi masaya koyuyorum ve meyve suyunu döküyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Bianca, sesini alçak tutarak.

"Bence de."

Konuşmamız gerekiyor, ama şimdi değil ve Matty'nin önünde değil.

Ama gözlerini kaçırıyor ve endişesini görüyorum.

"Hey." Gözlerime tekrar bakıyorum. "Ya burada kalacaksın ya da seni eve götüreceğim, eğer eve gidersek de buradan ayrılmayacağım. Bir şekilde hallederiz."

Çok kötü, biliyorum. Sürekli oradan oraya savrulmak, tanıdık şeyleri kaybetmek... Ev hayatınız zor olsa bile, en azından bildiğiniz şeytan o. Çevrenizde kendinizi güvende hissetmediğinizde veya nereye ait olduğunuzu bilmediğinizde her şey karanlık gibi geliyor. Her şey belirsizlik içinde. O hiç koruyucu aile yanında kalmadı. O duyguyu çok iyi biliyorum.

"Bunu bir araştırma olarak düşünün," diyorum kardeşimin yanına otururken.

“Peki, ne üzerine araştırma yapıyorum?”

"Falls'ta senin erkek arkadaşından daha yakışıklı bir çocuk var mı?" diye takılıyorum. "Meraklı zihinler öğrenmek istiyor."

Gözlerini devirdi ama omuzları biraz gevşedi ve yüzünde beliren bir gülümsemeyi fark ettim. Hawke'ın babası arkamdan kıkırdadı ve Juliet önüme bir kupa koydu. "Kahve?"

"Teşekkürler." Onu alıyorum.

Çocuklar yemek yiyor ama ben Hawke'ı bekleyerek koridoru kontrol etmeye devam ediyorum. Belki duş alıyordur.

İçim biraz burkuldu. Söylediklerimden pişman değilim ama onun mutsuz olması beni de mutlu etmiyor. Matty ve Bianca'yı bırakamam ama şimdi saklandığımız yeri özlüyorum.

“Bugün su parkına gidiyoruz,” diye duyurdu Jax. “Eğer sen ve Hawke saat altı civarında burada olmak isterseniz, bu akşam pizza sipariş ederiz.”

"Tamam aşkım."

“Ya da siz de gelebilirsiniz,” diyor. “Davetlisiniz, ama oğlumun yapacak işleri olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden sizin planlarınızın ne olduğundan emin değildim.”

O sırada Hawke, hâlâ tişört giymemiş, eşofman altıyla ve kulaklarında AirPods'larıyla mutfağa girer. Elinde telefonu vardır.

“Hey,” diyor babası.

Hawke bir bardağı suyla doldurup hepsini bir çırpıda içti. Ben de orada oturup bir şey söylemesini bekledim.

Ama o sadece anne babasına, "Koşuya çıkıyorum" diyor.

Ne? Başımı hızla çevirdim, onun koridordan geri yürümesini ve ardından ön kapıyı açıp kapatmasını izledim.

"Eyvah," diye mırıldandı annesi.

"Ne oldu?" diye soruyor babası.

İkisini de inceliyorum.

Annesi başını sallayarak tabakları toplamaya başladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Sorun ne?" diye soruyorum.

Onun neden üzgün olduğunu düşünüyorlar?

“Hawke koşmaktan nefret ediyor,” diye açıklıyor. “Sadece hava almaya ihtiyacı olduğunda koşuyor.”

Harika.

Bir saat sonra herkes gitti ve Hawke hala geri dönmedi. Bulaşık makinesini boşalttım, sonra Juliet'in hazırladığı kıyafetleri karıştırdım; büyük ihtimalle Dylan'ın dünkü kıyafetlerini tekrar giyeceğim diye düşündüm ama...

Aslında birkaç sevimli şey var. Yırtık siyah kot pantolonumu giyiyorum ve kollarımı siyah ve gri bir flanel gömleğe geçiriyorum, aslında flanel değil. Kumaşı hafif ve boyuna kadar düğmelerini ilikliyorum. Dar ve karnımda biraz yukarı doğru kayıyor. Bakmasını istiyorum ama bakması için çabalıyor gibi görünmek istemiyorum.

Çekmecelerini karıştırıyorum, mahremiyetine girmeden önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Eğer saklayacak bir şeyi olsaydı, beni buraya koymazdı. Şapka ve eldivenlerin olduğu bir çekmece bulup siyah bir bere çıkarıyorum. Başımı örtüyorum, saçlarım sırtıma dökülüyor.

"Hey!" diye birinin seslendiğini duyuyorum.

Etrafıma bakındım, gözümün ucuyla çırpınan bir şeyi fark ettim. Dylan, ağacın diğer tarafındaki açık Fransız kapılarının önünde duruyordu.

Yanlarına gidip camı kaldırdım ve eğilerek sordum: "Hey, iyi misin?"

"Evet." Gülümsüyor ve arkasında insanlar görüyorum.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum.

Ama beni geçiştiriyor. "Ölmedim."

Kendi kendime gülüyorum ama sonra odasındaki insanların yüzlerini görüyorum, içlerinden biri Hawke'un eski sevgilisi. Omuzunun üzerinden bakıyor, Dylan dinliyor; Coco, Megan ve tanımadığım başka bir kız kıyafet deniyor ve son ses müzik çalıyor.

Hawke'ın şu an içeri girmesini istememeye çalışıyorum. Onun beni odasında onunla birlikte görmesini istemek sığ ve çocukça bir düşünce.

Her neyse, ikisi birlikte üniversiteye gidecekler.

"Peki, kalıyor musun?" diye sesleniyor Dylan.

"Emin değilim."

Kızlar gülüyor, Dylan ise biraz suçlu görünerek yüzünü buruşturuyor. "Sizi davet ederdim ama kendiliğinden gelişen bir pijama partisiydi ve Hawke'un dün gece dövme dükkanından sonra konuşmak istediğini hissettim."

"Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Peki, bir görüşme yaptınız mı?" diye sordu. "Ama öyle bir görüşme değil. 'GERÇEK BİR GÖRÜŞME'den bahsediyorum."

Ve tırnak içinde söylüyor bunu. Gözlerimi deviriyorum, sanki onunla ya da herhangi biriyle bir şey tartışacakmışım gibi. "Sus artık," diye homurdanıyorum.

Ama sonra birden dik durdu, arkama bakarken yüzü düştü ve bir sonraki an, biri beni pencereden geri çekip yavaşça tekrar kapattı. Omzumu çevirip baktığımda, Hawke'ın beline bir havlu sarmış, çıplak göğsü sırtımı örtüyor olduğunu gördüm. Elini uzatıp perdenin ipini çekti ve ben son bir kez pencereden dışarı baktım, Schuyler'ı Dylan'ın arkasında, perdenin arkasında kayboluşumuzu izlerken gördüm.

Ne zaman geldi?

"Biz sevişirken başka kimsenin sana dokunmasını istemiyorum," diyor arkamdan. "Anladın mı?"

Duraklıyorum.

Ne yapıyor o? Ona da aynı şeyi söyledim ve hemen kabul etti, ama onun bana sorması daha soğuk geliyor.

Üstelik, başka kimseyle uğraşmayacağımı zaten bildiğini söyledi.

"Yatağa çık," diye mırıldandı.

Midem biraz bulanıyor ve nabzım hızlanıyor, ama tereddüt ediyorum. Kelimeleri beğeniyorum. Ama söyleme biçimini beğenmiyorum.

Saçlarıma dokunarak alaycı bir şekilde, "Bunu istediğini sanıyordum," dedi. "Biraz eğlence. Biraz pratik."

Ben sadece cinsel ilişki yaşadığım bir arkadaş istiyordum. O ise arkadaş gibi davranmıyor. Tam bir pislik gibi davranıyor.

"Belki de haklısın." İçini çekti. "Belki de bunların hiçbirisi gerçek değil. Belki de Schuyler'ı sonunda becerebilir miyim diye öğrenmeliyim. Öğrenmeli miyim?"

Umurumda değil.

"Bu gece onu arabamın arka koltuğunda becereyim mi?"

Ellerim titriyor, görüntüler istemsizce aklıma geliyor. İsteddiği herkesi elde edebilirdi. Ve iyiydi de. En azından yeni bakire olmuş biri için.

"Belki de yaramaz küçük Asi kızım beni iyileştirdi," diye fısıldıyor kulağıma. "Aferin kızım. Faydalı oldun."

Defol git. Arkamı döndüm, çenemi öyle sıkı kilitledim ki dişlerim ağrıdı, ama o tek bir hızlı hareketle kollarını uyluklarıma doladı ve beni yukarı kaldırdı.

Dudaklarıma sertçe yaklaşıyor, sanki açlıktan ölüyormuş gibi ağzımın üzerinde geziniyor ve vücudum sıcaklıkla doluyor. Tanrım. Dilimi içeri

sokuyorum ve birbirimizi sıkıca tutarken, onun hırıltısı boğazımdan aşağı iniyor.

Onun yatağına uzanıyoruz, ben onun üzerine oturuyorum ve hızla şapkamı çıkarıp gömleğinin düğmelerini açıyorum.

"Ona dokunma," dedim ona bakarak.

Tişıörtümü kollarımın üzerinden aşağı çekiyor, sonra doğrulup sütyenimin kopçasını açıyor. "Ona dokunmak istemiyorum." Dudaklarımın üzerine sertçe fısıldıyor. "Bana sadece senin dokunmana izin var. Her şeyi seninle yapmak istiyorum."

Kollarımı boynuna doluyorum ve yere düşüyoruz, kot pantolonum ve iç çamaşırım bacaklarımdan aşağı kayıyor ve havlusu da ortadan kayboluyor.

Komodinin çekmecesine uzanıp bir prezervatif çıkarıyor ve bunları ne zaman oraya yerleştirdiğini sormuyorum ama umarım arabasında ve saklandığı yerde de vardır. Ya da en azından olacak.

Biraz yana kayıyorum ve o da onu içeri sokup penisini okşuyor. Onu elinden alıp içime yerleştiriyorum ve o da yukarı doğru kayarak yatak başlığına yaslanıyor ve kalçalarımdan tutarak onu tamamen içime almaya başlıyorum.

"Aro..." diye inledi.

Yavaşlayamam. Şu an değil. Ona doğru sallanıyorum, onu içeri ve dışarı doğru, gittikçe hızlanarak hareket ettiriyorum. Kalçalarım ileri geri sallanıyor ve o da yukarı kalkıp göğüslerimi emiyor. Bir inilti ağzımdan kaçıyor ve kimseye sessiz olmaya çalışmadan izin veriyorum.

"Kahretsin..." diye inledim, penisinin başı derinlere kadar girdi. "Çok sert, bebeğim."

"Kahretsin, kızım," diye homurdanıyor. "Lanet olsun."

Başucu tahtasına arkadan tutunarak öne eğiliyorum ve zıplıyorum, tahta çerçeve duvara çarpıyor. Orgazmım giderek artıyor ve tekrar yuvarlanmaya başlıyorum, o kalçamı tekrar tekrar içeri çekerken ben de orgazmımı kovalıyorum.

"Hawke..." diye inledim. "Geliyorum."

O kadar sertçe sürtünüyorum ki, onu gittikçe daha derine çekiyorum, ta ki orgazm patlayana kadar. Kıvılcımlar karnımdan aşağıya, bacaklarımdın arasına yayılıyor ve ben bunu sonuna kadar yaşıyorum, tekrar tekrar çığlık atıyorum. "Aman Tanrım..." Vücuduna boşalıyorum ve sonra ağzımı onun ağzına bastırıyorum, kalçalarımı iterek ve onun için yavaşlamadan devam ediyorum.

"Aro," diye fısıldıyor homurdanarak. "Tanrım, sakın durma."

Ve yaklaştığını anlayabiliyorum.

Parmaklarını kalçalarımın sokuyor ve karnı kasılıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, donup kalıyor ve ben de üzerinden kalkıp prezervatifi çıkarıyorum.

"Aro!" diye bağıyor.

Ama ben ağzımı onun üzerine indiriyorum, onu boğazıma kadar emiyorum ve yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

"Aman Tanrım..." Saçımın arkasından kavrayıp yukarı doğru itti, ağzımı bir, iki, üç ve... "Siktir!"

Ağzıma boşalıyor ve bir an tereddüt ediyorum, ama sonra... yutuyorum ve emmeye, onu tamamen boşaltmaya devam ediyorum.

Göğsü sertçe inip kalkıyor, ama orgazmı dindikçe kalçaları yavaşlıyor ve saçlarımdaki tutuşu gevşiyor.

"İsa..." diye fısıldadı.

Ona yukarıdan bakıyorum, her kasının nasıl belirgin olduğunu ve ne kadar gergin ve iyi bir şekilde boşaldığını çok beğeniyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan penisini yalıyorum, dilimde nasıl hissettirdiğini zevkle izliyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve hiç de yapmak istememişim. Her şeyi o anda istiyordum. Hala da istiyorum.

Yanına yaklaşıp kollarının arasına kıvrıldım ve bacağıma vücudunun üzerine doladım.

"Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?" diye soruyorum.

Gülmekten titriyor ama o kadar yorgun ki karşılık verecek hali yok.

Çenesinden öpüyorum ve onu tekrar duşa sürüklemeyi önce bir saat daha öyle kalıyoruz. Yine.

CHAPTER TWENTY-SIX

Hawke

Elini tutarak kaldırımda yürürken birkaç kişinin bana baktığını hissettim. Belki de hâlâ polis tarafından arandığımı düşünüyorlardı. Belki de onun bir Asi olduğunu ve Green Street'ten olduğunu biliyorlardı. Belki de bir kız arkadaşım olup olmadığını merak ediyorlardı.

Sanırım artık o benim kız arkadaşım. Bununla ilgili bir sorunum yok aslında. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu öyle düşünmüyorum. Ona ihtiyaç duymak çok güzel bir duygu. Sonunda her şeyi tek bir kişiyle hissetmek ve bunun beklentileri karşıladığını bilmek harika.

Neden birdenbire onda işe yaradı?

Elini elimden çekip durdu. "Bunu yapmak istemiyorum."

Uzandım ve tekrar elini tutarak onu Rivertown'a doğru götürdüm, ama o direndi.

"Annen pizza sipariş ediyor," diye itiraz ediyor.

"Pizza istemiyorum." Onu çekiştirerek yanıma getiriyorum. "Hamburger istiyorum."

"Ama dövmenin benim yüzümden yapıldığını düşünecekler."

Buluşma yerinin kapısını açıyorum. "Bu senin sayende."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onu içeri çekiyorum ve gözler bize çevrilince sesini alçaltıyor.

"Beni bir çeteye üye yapmışım gibi düşünecekler," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Boş bir masa görüyorum ve onu oraya sürüklüyorum. "Önemli değil. Bu bir çete, Aro."

Masalarının yanından geçerken insanlar bizi izliyor ve arkadaşlarım ve eski sınıf arkadaşlarım telefonlarından başlarını kaldırıp yemeklerini bırakarak gözleriyle bizi izlemeye başlayınca o da homurdanıyor.

Bakışları birbirine kenetlenmiş ellerimize indi.

Onun için sandalyeyi çekiyorum ve o da kalçasını sertçe yere bırakıyor, menüyü çıkarırken bacakları fayans zemine sürtünüyor.

Gülmemi zor tutuyorum. Aslında pizzaya da itiraz etmezdim. Ya da onu doğrudan kuleye geri götürüp kendime saklamaya devam edebilirdim, ama Reeves benim onu elde ettiğimi biliyor, bu yüzden peşimizden gelmesi aptallık olurdu. Özgürüz ve onu herkesin görebileceği bir yerde akşam yemeğine götürüyorum.

Oturuyorum ve Annabelle Foy yanımıza gelip bardak altlıklarını masaya koyuyor. "Merhaba Hawke," diyor. "Orta pişmiş, gouda peynirli, soslu?"

Başımı salladım ama Aro ona ters ters baktı. Dudaklarını büzerek menüsünü ketçap şişesiyle peçete tutacağıının arasına sıkıştırdı. "Aynı şey, sanırım," diye mırıldandı.

O an gülümsememi tutamadım. Kıskançlığından hoşlanıyorum.

"İki limonata," dedim Annabelle'e.

Başını sallayıp gitti ve ben de yerime geri oturup, masanın üzerinde duran Aro'nun elini tuttum.

"Artık hamburger siparişimi de biliyorsun," diye takıldım.

"Her neyse."

Aslında bu kadar sahiplenici olmasından hoşlanmamalıyım ama bu, beni kaybetmekten korktuğu anlamına geliyor. Bunu seviyorum çünkü Reeves hakkında kanıtlarım olduğunu bildiğim halde ona her şeyin yolunda olduğunu söylemememin sebebi tam olarak buydu. Onu bir gün daha, belki iki gün daha yanımda tutmam gerekiyordu.

Ellerine hayranlıkla bakarak parmaklarımı onun ellerinin arasına geçirdim. Ne kadar küçük ve pürüzsüzlerdi. Onları kullanma şekline bakınca, sanki kum ve demirden yapılmış gibi olduklarını sandım.

Gri ve siyah flanel gömleğinin kolunun altında kaybolan elinin arkasındaki kabarık deriye dokunuyorum. "Bu nasıl oldu?" diye soruyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Elini çekiyor ve ben onu izliyorum, Annabelle'in limonataları masaya bıraktığını neredeyse fark etmiyorum bile. Aro pipetini ambalajından çıkarıp bardağa sokuyor.

"Hugo, Nicholas ve Axel bunu biliyor mu?" diye soruyorum ısrarla.

Gözlerime bakıyor.

"Seni benden daha iyi kimse tanıyamaz," diyorum ona.

Konuşmak istememesini anlıyorum, ama daha önce de bahsetmişti. Bana anlatmıyor nk hayatıyla ilgili şeyleri bilmemden utanıyor. Evlat edinildiği kardeşleriyle birlikte değildi. Bu olmaz.

Sonunda, “Büyükannem,” diyor. “Babamın annesi. Gmleklerimin sürekli kırışık olmasından bıkmıştı. Bir pazar günü kiliseye gitmeden önce sabrı tükendi ve ben gömleğimi giyerken kolunu tledi.”

Kolunun elinin o kadar aşağısına kadar uzanmadığını bilerek yara izine tekrar bakıyorum. Onu yere yatıran kadını ve Aro'nun ğlıklarını hayal ediyorum.

"Aman Tanrım," diyorum bir yudum su alarak. "Kaç yaşındaydın?"

"Yedi."

Yedi yaşındayken çok üzülmüştüm nk büyükannem ve büyükbabam yoktu. Kan bağı olan yoktu, geri Jared'ın annesi ve Madoc'un babası bu konuda iyi iş çıkardılar.

Babamın annesi o çocukken onu terk etmişti, babası hapisteydi ve annem beni asla annesini yalnız ziyaret etmeme izin vermedi. Kadının dengesiz olduğunu söyledi. şimdi beni korudukları için minnettarım. Bazı ebeveynlerin kötü olduğunu biliyorlardı ve biz onlarsız daha iyiydik.

"Sorun yok," diye beni rahatlatıyor Aro. "Acıyı hâlâ hatırlıyorum ama onu bir daha görmek zorunda kalmadım, bu iyi oldu. Annem o zamanı atlattı." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekliyor: "O srtğe haddini bildirdi."

Gözlerindeki yaşları neredeyse hiç göremiyorsunuz.

"O kadar da kötü değildi," diyor, "ama yara izi zamanla daha da kötüleşti. Bydkğe deri gerildi sanırım. Biraz buruşuk bir hal aldı."

“Baban neredeydi?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Ben bir yaşındayken donanmaya katılmıştı. Ondan sonra birkaç kez gördüğümü söylediler ama hatırlamıyorum. Ben dokuz yaşındayken Hawaii'de sarhoş olup bir trafik kazasında öldü. Orada görev yapıyordu.”

Elini tutuyorum, kuzenlerimle ne kadar şanslı olduğumuzu düşünüyorum. Quinn'in ne kadar şanslı olduğunu. Ama Aro gibi, bizim ebeveynlerimizin de hayatı o kadar iyi değildi. Jared ve babam ihmal edilmiş ve istismara uğramışlardı. Teyzem Tate bir ebeveynini kaybetmişti ve annem çok yalnızdı. Babamı bulmadan önce çok yalnızdı.

Birbirlerini buldukları için yeni bir hayat buldular. İnsanlar insanları kurtarıyor.

"Sana hiç acı veriyor mu?" diye soruyorum ona.

Omuz silkerek, "Sinir hasarı var, bu yüzden bazı kısımları biraz uyuşuk ama yine de sorunsuz kullanabiliyorum," dedi.

"Hayır," diyorum usulca. "Yani, bu sana hiç acı veriyor mu?"

Gözleri benimkine doğru kaydı ve ben de onun bakışlarına karşılık verdim. Ona kafamdaki sorunlardan, kızlardan, birisi yakınlık istediğinde nasıl paniklediğimden ve bunu yapamadığımdan bahsettim. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sadece orada kaldı. Bana dokundu. Hiç zorlamadı.

Her şeyi bilmek istiyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Eskiden sürekli yukarı bakmak zorundaydım. Etrafımdakilerin çoğunu görmek istemezdim." Bana baktı ve eğilerek pipetinden bir şeyler içti. "Şu anki manzarayı seviyorum."

Ve göz kırpmıyor. İçimde bir sıcaklık hissediyorum ve memnuniyetle elini sıkıyorum.

O arkasına yaslandı ve ben de elini bıraktım. "Reeves'in dün gece arabada ne söylediğini bana sormadın," dedi.

Bekliyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana söyleyip söylemeyeceğimi görmek istedin."

"Sana sormam, bana söyleyeceğine güvenmediğim anlamına gelirdi," diye karşılık verdim. "Söyleyeceğini biliyordum."

"Ah, çok sinir bozucu birisin." Gözlerini devirdi. "Bunu yapmadın."

Kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Hugo ortaya çıktığından beri aklımı tamamen sana kaptırdım ve o zamandan beri başka hiçbir şey düşünmedim. Ya beni sinirlendirdin ya da çıplak bıraktın, bu yüzden dikkatim dağıldı."

Yüzü düştü ve yemin ederim yanaklarının kızardığını gördüm.

"Reeves ne dedi?" diye resmi bir şekilde sordum ona.

Ama sonra biri masaya bir sandalye çekti ve Kade sandalyeye ikimizin arasına, kenara oturdu. "Evet, ne dedi?"

Dylan sağ tarafımda belirip oturdu, Annabelle yemeği masaya bıraktı ve Dylan hemen patates kızartmalarımdan birini kaptı.

Aro bana bakıyor, onların önünde konuşmaktan çekiniyor gibi görünüyor ve onu anlıyorum. İkisi de çok hareketli.

Kadın hardalı eline aldı. "Kin Gecesi'nde hepinizin yanında olmamı istiyor." Sonra Kade'ye baktı. "Evinizin kapılarını açmanızı sağlamamı istiyor."

Kade bana ters bir bakış attı.

"Para mı?" diye sordum ona.

"Paraya ihtiyacı yok." Topuzunu kaldırıp üzerine sosu sıkıyor ve ben o geri koymadan önce elinden alıyorum. "Eğer olsaydı, dolandırabileceği daha az tanınmış ve daha düşük teknolojili güvenlik sistemine sahip insanlar olurdu."

Reeves'in düşünce sürecini kafamda tekrarlıyorum. Kamerayı buldu. Dün gece Aro'ya da bunu söylemişti.

"Green Street'te onun görüntülerinin elimizde olduğunu biliyor," diyorum.

Başını salladı.

"Yani, özgürlüğünü güvence altına alacak daha iyi bir şeye ihtiyacı var," diye ekliyor Kade.

Ona bakıyorum. "Baban hakkında kullanabileceği ne gibi bir bilgisi olabilir ki?"

"Hiçbir şey." Kade bana sanki bunu sormamam gerektiğini biliyormuşum gibi bakıyor. "Babam, birileri onu filme alıp da belediye başkanı veya senatör olmaya uygun olmadığı, mülkiyete, arabadaki çocuklara, çevreye veya benzeri şeylere zarar verdiği gerekçesiyle suçlamaya kalkışmasın diye, her seferinde alışveriş arabasını yerine geri koyuyor," diye devam ediyor Kade. "Twitter'dan ölesiye korkuyor. Babam temiz."

"Biliyorum." Bir yudum su içiyorum. "Peki Reeves neden evin içine girmek istiyor?"

Hepimiz bir dakika orada oturup düşünüyoruz. Kade, İntikam Gecesi'nde Kıdemliler Pijama Partisi'ne ev sahipliği yapacak. Bu, daha önce düzenlediği Kıdemliler partisinden farklı. Kıdemliler Pijama Partisi'ne sadece son sınıf öğrencileri değil, okulun tüm öğrencileri katılabilir. Birlikte kalıyoruz. Kalabalıkta güvenlik var, değil mi? Karnaval Kulesi efsanesinin doğuşuyla başlayan bir gelenek.

Marauderlar diye bir şey olmasa da ve Weston hiçbir zaman evlere girmese de, yine de eğlenmek için bir araya geliyoruz. Gerçekmiş gibi davranıyoruz çünkü ortaya çıkabileceklerini düşünmek heyecan verici.

Ama herkes orada olunca ev tıklım tıklım dolu olacak. Aro kolayca orada olabilir, Kade'den kapıları açmasını isteyebilir, ama bu yine de Reeves'in fark edilmeden geçmesi gerektiği anlamına gelir. Herkes yeterince sarhoşsa bu mümkün olabilir, ama...

"Belki de evin içine girmek istemiyor," diyor Aro bana bakarak. "Sana söyleyeceğimi biliyordun. Bana güvenemeyeceğini biliyordun."

Gözlerime bakıyorum, yavaş yavaş gerçeği anlıyorum. "Bir yem..."

"Hı?" Dylan hâlâ anlamamış bir şekilde ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor.

Kade ona, "Ona benim evimde olacağını söyledi, bu yüzden hepimiz evimde onu bekliyoruz ve ne yaptığını göremiyoruz," diyor.

Ağzı açık kaldı. "Ne yapacağız?" diye sordu bana. "İntikam Gecesi yarın gece."

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum. "Green Street görüntülerini teslim ettim. Onu bir saat önce sorguya aldılar."

Masadaki herkes duruyor ve ben de patates kızartmalarımın üzerine bolca ketçap sıkıyorum.

"Dün gece babamla da bu konuda konuştum," dedim Aro'ya. "Elimizde sadece görüntülerden daha fazlası da var."

Gözleri parlıyor ve üçü de birbirlerine, sonra bana, sonra tekrar birbirlerine bakıyorlar.

"Yani, bitti mi?" diye soruyor Aro. "Hiçbir şey bu kadar kolay değil."

O iyi olduğu için kendi kendime gülüyorum. "Green Street de videoda," diye bilgilendiriyorum onları. "Ve Weston kendi adamlarını koruyacak. Kin Gecesi... çirkinleşebilir."

Dylan'ın yüzünde anında bir gülümseme belirliyor ve bunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Hissediyorum. "Gözlerinin neden parladığını anlamıyorum?" diye soruyorum ona.

Kade ve Aro hafifçe gülüyorlar, Aro hamburgerinden bir ısırık alıyor.

"Çocukları, James ve A.J.'yi de dahil olmak üzere, güvenli bir yere yerleştiriyoruz ve hazır oluyoruz. Bizim işimiz bu."

Yemek yedik, Dylan bütün patates kızartmalarımı çaldı ve Kade de yaklaşık bir saat sonra ayrılmadan önce kendine bir hamburger sipariş etti. Dylan'ın telefonundaki notlarda bir planı vardı ve Kade de her ihtimale karşı anne babasının evde olmadığından emin olacaktı.

Kaldırıma çıkıyoruz. "Peki ya son sınıf öğrencileri için pijama partisi? Hâlâ yapmalı mıyız?" diye soruyor Dylan.

Dylan'ın Mustang'inin arkasından kaldırıma geçiyoruz. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Tanrım, hayır."

Ama yukarı baktığımda gülümsüyor, çünkü kötü fikirleri seviyor.

Başımı sallıyorum ama tamam. Eğer biraz eğlenmek istiyorsa, bence bunu elde edecek.

Kade karşıya geçip bize başıyla selam verdikten sonra arabasına bindi ve ben de Aro'yu kendi evime götürerek onu takip ettim. Kardeşlerini kontrol etmeye gideceğiz, ama sonra kuleye geri döneceğiz. Yarın sadece o yanımda olacak, ailem yanımda olmayacak, bu yüzden biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

Ama sonra bir araç beliriyor, caddenin ortasında ani bir frenle duruyor. Dirk ve Stoli'yi zar zor seçebiliyorum, hemen koşup bağırmaya başlıyorlar.

"Kin Gecesi, karpeler!" diye bağılıyor Stoli ve Dirk, Aro'yu yakalayıp üstü açık arabaya sürüklüyor. Aro da onunla birlikte arabaya biniyor ve ben de aceleyle yanlarına gidiyorum ama çoktan hızla uzaklaşıyorlar. Lastik dumanı havayı dolduruyor.

"Şimdi başlıyor!" diye bağılıyor Stoli. "Düşmanla dostluk kurmak yok, Hawke!"

"Ne halt ediyorsun?" diye homurdandım, onu alıp uzaklaşmalarını izlerken.

Dylan ve Kade koşarak yanıma geldiler ve arabanın arka koltuğundan Aro'nun çığlığını duydum.

"Ona çok iyi bakacağız!" diye gürleyen bir ses duyuldu, ardından köşeyi dönüp gözden kaybolurken kahkahalar yavaş yavaş kayboldu.

"Burası Falls'tı." Derin bir nefes alarak cebimden anahtarlarımı çıkardım.

Ve en büyük tehdidin Weston'dan geleceğini düşünmüştüm.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Aro

"Bu hiç komik değil!" diye bağırarak kollarının arasında çırpındım. "Bırakın beni!"

Onlardan biri bileklerimi tutuyordu ve ben kapıya tekme attım, esmer olan gülüyordu. Onu hatırlıyorum. O gece parkta ve daha sonra saklandıkları yerde olan adamlardan biriydi. Stoli miydi neydi?

Yanımda oturan sarışın kız şoföre, "Bizi mi takip ediyor?" diye soruyor ve ben de trafik ışıklarının yanından hız sınırının çok üzerinde bir hızla geçerken etrafa bakıyorum.

Stoli beni kucağına çekiyor, gülüyor ve sürücünün gözleri dikiz aynasında parlıyor. "Elbette, arkamdan geliyor."

"Öyleyse eğlence başlasın!" diye kükredi Stoli geceye doğru.

Yanımdaki adam bileklerime bir şey sardı, ben de çekip aldım ama çok geçti. Kayışı çekip ellerimi kablo bağıyla bağladı ve ben de homurdanarak tekmelemeye ve çırpınmaya başladım. "Kahretsın!"

Saçlarım yüzüme savruldu ve şoförü yakalamak için ileri atılmak üzereydim ki Stoli, her şeye kadir olduğumu tahmin ederek, adeta çelik bir bant gibi kollarını vücuduma sardı.

Birinin araba sürerken ona saldırmak muhtemelen kötü bir fikir, ama ben hiç iyi fikirler üretmekle suçlanmadım, o yüzden...

Son trafik ışığını geçip sola dönerek Weston yönüne doğru otoyola çıktılar.

Ama sonra dönüp baktığımda, sürücünün yanındaki koltukta oturan diğer kişiyi gördüm.

Schuyler, dudak parlatıcısını sürerken ve aynada gözlerime bakarken, "Hey, Aro," dedi.

İrkilerek geri çekildim. Aman Tanrım, bu da ne?

"Sizi eve bırakacağız, tamam mı?"

"Düşünceli."

"Yani, geri gelebilirsin," diyor şoför ve bembeyaz dişlerinin arasından bir gülümseme beliriyor. "Hawke'la sadece şakalaşıyorduk."

Stoli gümüş bir matarayı geriye doğru eğiyor ve ben aşağıya bakıyorum, bacaklarının benimkilerin üzerinden geçtiğini ve beni sıkıştırdığını görüyorum.

Schuyler ona, "Eh, yürümek zorunda kalacak Dirk," diyor. "Nehir farelerinin arabası olmaz."

Kahrolası. Bunu planladı mı? Bu sabah beni ve Hawke'ı odasında görünce biraz sinirlendi mi acaba?

Ama sakinliğimi koruyarak, "Bir gün bir arabam olacak," diye yanıtlıyorum. Ona bakıyorum. "Belki bir işim de olur. Bir kariyerim. Bir ailem. Belki biraz param. Bir Karayip tatili." Duraksıyorum. "Belki bir gemi yolculuğu. Her şey mümkün, değil mi?"

Omuzunun üzerinden gözlerini çevirerek bana bakıyor.

"Ama bunların hiçbirine sahip olmamak mutlu olmak demektir," diyorum ona. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Hawke muhtemelen onun elinden kaçan tek şey oldu. İstedliğini elde etmeye alışkın.

"Anlıyorum," diye devam ediyor. "Hawke senin geçim kaynağın. Senin yerinde olsaydım, onu hedef almanı kınamazdım."

Onu mu hedef alıyorsunuz? Hawke'a ihtiyacım yok. Akli başında her kadın kendi faturalarını ödeyebileceğine güvenmeli. Ve bekar bir anne olarak. En iyisini um, en kötüsüne hazırlan.

"Bazı kadınlar ancak erkekler sayesinde gelişebilir," diye düşünüyor.

Her neyse.

Stoli tekrar matarasını kaldırıyor ve alkol kokusunu alıyorum. "Sana neden Stoli diyorlar?" diye soruyorum.

"Bu bir gizem."

Evet.

Şoför—ona Dirk demişti—hızını artırdı ve ben arkama baktığımda Hawke'ın az önce hızla döndüğümüz virajın ardında gözden kaybolduğunu gördüm.

Bok.

Dirk virajlarda lastiklerin gıcırdamasına neden olarak hızla dönüyor ve ben de dik durabilmek için koltuğunun baş dayanağından tutuyorum.

"Yavaşla!" diye bağıyorum.

Ama Stoli söze giriyor. "Hey, Weston!" diye bağıyor.

Bakıyorum da, elinde telefonunu tutmuş, selfie modunda bize doğrultmuş ve kayıt yapıyor.

"Senin de bir tane var!" diye duyurdu. "Haydi partiyi başlatalım!"

Salak.

Tekrar arkama baktım ama hiçbir şey göremedim. Hawke nerede? Weston'a geri dönemem. Kardeşim ve ablam Shelburne Falls'ta ve eve gidersem kalacak yerim yok.

"Peki, siz bunu yaptınız mı?" diye sordu Schuyler'ın sesini duydum.

Ona bakmıyorum.

"Şaşırmam," diye itiraf ediyor. "Belki de Hawke'ın ihtiyacı olan şey buydu. Biraz sefil bir hayat yaşamak. Sadece seksi bir kadınla birlikte olarak heyecanlanmak."

"Aman Tanrım, Schuyler." Dirk ona bakıp güldü, sonra tekrar yola döndü. "Eğleniyoruz. Surat asma."

Ama o ısrar etmeye devam ediyor. "Eğer sana dokunmadıysa, endişelenme. Muhtemelen ömür boyu bakir kalacak. Cinsel organı bozuk."

Bu sabah ağzımda yeterince sertti.

Ona bunu söylemiyorum. Bunun yerine öne eğiliyorum, hâlâ kelepçeyle bağlı olan yumruklarımı sıkıca sıkıyorum ve çenemi oynatıyorum. "Hey."

Kafasını çevirdi ve ben de tam burnuna yumruk attım.

O çırpınıyor ama ben Stoli'nin kucağından fırlayıp onu ön koltukta yakalıyorum ve araba savrulurken saçlarından tutuyorum.

Çılgılık atıyor ve beni ondan ayırmaya çalışıyorlar.

"Hawke, şimdiye kadar tanıdığın her erkekten yüz kat daha değerli," diye hırıldadım yüzüne. "Ağzından onun hakkında bir daha saçma sapan bir şey duyarsam, yüzünü düzeltmek için ameliyat olman gerekecek."

"Hey!" diye bağıyor Dirk, arabayı sürmeye ve ellerimi ondan ayırmaya çalışarak. Stoli ellerini belime doluyor, beni geriye doğru çekiyor ama ne kadar çekerse, onu da o kadar çok koltuğun üzerinden kendimle birlikte sürüklüyorum.

"Ah!" diye bağırdı ve burnundan damlayan bir kan çizgisini fark ettim.

Araba sağa sola sallanıyor, biz de yuvarlanıyoruz ve ben Dirk'in koltuğunun arkasına tekme atarken onu da çekiyorum.

Ani fren yaptı, direksiyonu yolun kenarına savurdu ve araba gıcırtyla durdu. Herkes dengesini kaybetti ve Stoli tam zamanında elini bıraktı.

Kendimi arabadan dışarı attım ve kollarımı kullanarak düşüşümü yumuşatarak yola düştüm. Nefes nefese ayağı kalktım.

Nerede olduğuma bakmak için beklemiyorum. Eğer o videoyu yayınladıysa ve isyancılar beni Weston'da tekrar görürlerse, beni orada tutacaklardır.

Koşuyorum.

Bileklerim hâlâ önümde bağı ve saçlarım yüzüme savrulurken, hızla yolun karşısına geçip ormana doğru koştım. Yaklaşan farları gördüm ama Hawke olup olmadığına bakmak için durmadım.

"Aro!" diye bağırdı Stoli.

Ayaklarımı yere sağlamca basarak, ağaçların arasından, bir yokuştan aşağı ve toprak bir yoldan olabildiğince hızlı koştım.

"Sizi yakalayacağız!" diye şarkı söyler gibi biri.

"Yakala onu!" diye bir bağırış daha duyuyorum.

Kahretsin. Terden yüzüm ıslanmış ve şapkamı ne zaman kaybettiğimi bilmiyorum ama muhtemelen hâlâ arabanın içinde.

Nefes nefese kalmış bir halde, etrafıma bakarak bir ağaca doğru düşüyorum.

"Aro!" diye bağırdı Stoli. "Votkam var!"

Ve kendime şaşıarak gülüyorum. Şaka yaptıklarını biliyorum—yani, belki Schuyler hariç. Onu iki kez kanattığım için muhtemelen saçlarımın tamamını keserdi.

Ama Weston'a geri dönemem. Hugo ve Reeves ile aramızdaki sorunlar hâlâ çözülmemişken, hele de kız kardeşim ve erkek kardeşim olmadan asla.

İleride bir şey parlıyor ve ağaç gövdelerinin arasından bakarak suyun üzerindeki ay ışığını seçebiliyorum.

Blackhawk Gölü.

Koşarken, henüz kaldırılmamış kanoların sıralandığı yerleri, iskeleyi ve suyun etrafında, ağaçların gölgesinde zar zor görünen karanlık binaları görüyorum.

Kamp. Hawke ve ben dün gece kulübelerin hiçbirine girmedik ve muhtemelen hepsi kilitli, ama yine de onlara doğru koşuyorum. Aralarına saklanabilirim.

Ama tam o sırada, önümden bir figür koşarak çıktı ve Hawke olduğunu fark etmeden önce keskin bir nefes aldım. Gülümsedim ama o çok sinirli görünüyordu. Eğilip beni yakaladı ve omzuna attı. Koşmaya başladı ve ben de inledim, omzu karnıma saplandı.

"Koşabiliyorum, biliyor musun?" diyorum ona.

Bu herif beni neden taşıyor ki?

Küçük bir merdivenden yukarı çıkıyor, bir kilit sesi duyuyorum ve kendimizi bir kapalı alanın içinde buluyoruz; küçük mekânda kamp ateşi ve Axe vücut spreyinin yoğun kokusu var.

Kapıyı sertçe çarparak kapattı ve sanki kabinde tehlike arıyormuş gibi hızla arkasına döndü. Gülmemi tutmaya çalıştım ama yine de kaçtı.

Peşimden geldi.

O her zaman benim için gelir.

Tanrım, onu seviyorum. Ben—

Omuzunda asılı kalmış bir halde donakaldım.

Onu seviyorum...

Kelimeler zihnimde sadece bir nefes gibi, ama kalbim o kadar çok kabarıyor ki acıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kollarım çok boş hissediyor; o yanımda olmadığına her şey boş geliyor bana...

Onun hakkında böyle konuştuğu için o kadını aya kadar tekmelemeye hazırdım. Buna izin veremezdim. Bu asla olmamalıydı. Onun tanınmaya layık değil ve ona dokunmuş olabileceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Onu sevemiyorum.

Ama ben öyle düşünüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"İyi misin?" diye sordu beni duyunca.

Beni tekrar ayaklarımın üzerine dikti ve kafamdaki her şeyi, az önce yaşadığım o aptalca, lanet olası aydınlanmayı bir kenara bıraktım. "Evet, sadece şakalaşıyorlar," diye açıkladım.

Bileklerimi uzattım, o da anahtarlarını çıkarıp plastik bandı kesti. "Saatte doksan mil hızla gidiyordu, Aro. Onları öldüreceğim."

"Dörde karşı iki mi?" diye hatırlattım ona. "Beni Weston'a geri götürmeye çalışıyorlar."

Kaşlarını çatıyor.

Geceleyin bağırışlar duyuyoruz ve Hawke pencereye doğru yürüyor, kış için pencerelere çoktan takılmış olan panjurların aralarından içeri bakıyor. Ay ışığı boynundaki dövme vuruyor ve ben donakalıyorum. Bir gün sildireceğini mi düşünüyordu? Şimdiden pişman mı oldu?

Ya da belki de onu sonsuza kadar saklayacak, her zaman beni hatırlatacak bir hatıra olarak. Bir zamanlar burada birlikteydik.

Sözler yumuşak ama net, kendimi durdurmaya bile çalışmıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona.

Başını pencereden bana doğru çeviriyor, ama tamamen değil.

Ona doğru bir adım attım. "Sakın bir şey söyleme," diye patladım. "Lütfen. Beni sevip sevmediğini bilmek istemiyorum, eğer sevdiğini söylersen de sadece benim söylediğim için söylediğinden endişelenirim. Sadece..."

Birdenbire nefes alamıyorum. Bir hafta önce, ona 'Seni seviyorum' diyen ilk kişi olacağımı düşünmezdim, ama üniversiteye gittiğinde bunun gerçek olduğunu, benim için önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

"Bazen içine girmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bazen görebildiğim ve duyabildiğim tek şeyin sen olmanı istiyorum. Dünyada benim için sadece senin varlığını hissetmek kalsın istiyorum."

Kulübenin yanından bir şey geçiyor—yaprak hışırtısı, koşan biri, bir hayvan—ama ikimiz de saklanacak kadar farkına varmıyoruz.

Hawke yavaşça dönüyor ve gölgelerin arasında mavi gözlerini zar zor seçebiliyorum.

"Korkuyorum, Hawke. Her zaman korkuyorum." Bir adım daha atıyorum. "Henüz görmüyorsun ama hayatın değişecek ve ben sana ayak uyduramayacağım. Bunun biteceğini biliyorum ama inanılmaz olduğunu ve en sevdiğim anım olacağını bilmeni istiyorum. Seni çok özleyeceğim."

Orada öylece duruyorum, midem kasılıyor çünkü ne düşündüğünü öğrenmek için can atıyorum, ama şimdi omuzlarımdan bir yük de kalktı. Her zaman bir şeyler saklıyorum, ama bunu bilmesini istiyordum.

Ama o konuşmuyor.

Bunun yerine bana doğru atıldı ve ben de onu kollarım arasına aldım; ikimiz de birbirimize tutunmaya çalışırken o beni duvara doğru itti.

Dudaklarımı dişlerinin arasına alıyor. Nefes alamıyorum. Hawke...

"Hepsi bu kadar," diye hıçkırdım, gözlerim yaşlarla doldu. "Hepsi sensin ve beynim ne kadar durmamı söylese de duramıyorum."

Beni sıkıca kucaklıyor, bedenlerimizi birbirine çok yakınlaştırıyor ve dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. Kokusunu içime çekiyorum, bu kokuyu sahip olduğum herhangi bir şeyde, asla yıkamadan saklamak istiyorum.

Öleceğimize göre, yaşayalım.

Kollarımı boynuna doladım ve gözlerinin içine baktım. “Dünyaya gelirken de, dünyadan ayrılırken de tekmeleyip çılgılık atıyoruz,” dedim ona. “Ölüm asla huzurlu veya acısız değildir. Çoğu durumda, bunun olduğunu biliyoruz. Korkuyoruz, acı çekiyoruz ve umutsuzuz, çünkü hissedebildiğimiz tek şey ıstırap ve bunun ötesini düşünemiyoruz, çünkü çok korkuyoruz. Gitmek istemiyoruz.”

O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum ve hissettiğim her şeyi hafızama kazıyorum.

“Harika olan her şeyi hatırlayamayacağız,” diye fısıldıyorum. “Bunu düşünmeyeceğiz. Asıl güzel olan aradaki zaman. Doğumla ölüm arasında. Her nefes. Her kalp atışı. Ve hepsi senin içindi.” Alt dudağını hafifçe ısıyorum. “Kollarının beni sarmasını istiyorum, çünkü bir daha asla böyle bir şey olmayacak. Yarının gelip gelmeyeceğini ya da geldiğinde beni hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyorum, bu yüzden şimdi istiyorum. Beni tut. Beni olabildiğince sıkı tut. Seni çok seviyorum.”

Saçlarımı kafa derimden kavradı. "Ve asla durmana izin vermeyeceğim."

Ağzımı tekrar kapatıyor, dışarıdaki arkadaşlarını unutuyor, dilini içeri sokuyor ve o his ayak parmaklarıma kadar ulaşıyor.

İnleyerek onun tişörtünü çıkarıyorum, o da benim kot pantolonumun düğmelerini çözüyor. Pantolonumu bacaklarımdan aşağı doğru itip sıyrılıyorum, o da yüzümü öpüp beni daha sert öpüyor.

“Hawke...” Dilimle üst dudağına dokundum. “Önümüzdeki beş gün boyunca seni hissetmek istiyorum. Beni sertçe becer.”

Homurdanarak beni odanın ortasındaki masaya doğru çekti ve sırtıma çökerek beni zorla ilişkiye zorladı. İnleyerek ve o kadar ıslaktım ki neredeyse eriyordum, ilişkiye girdim.

İç çamaşırımı aşağı çekiyor ve ardından prezervatifin ambalajını açtığını duyuyorum. Dizimi yukarı kaldırıp yanımdaki masanın üzerine koyuyorum.

“Aro...” Bir eliyle saçlarımı kavradı, diğer eliyle de girişimi tamamladı ve kulağıma fısıldadı: “Eğer hoşuna gitmezse bana söyle, tamam mı?”

İçime giriyor, inliyor ve iki saniyeden kısa bir sürede sertçe girip çıkmaya başlıyor.

Başımı geriye doğru eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum, o derinden girerken sadece kendimi ona bırakıyorum. Kalçalarımı sıkıyor ve ben de dirseklerimin üzerinde kendimi destekleyerek

masanın diğerk tarafına tutunuyorum, onun tekrar tekrar içime girdiğini hissediyorum.

"Aro, Tanrım," diye inliyor, ama sesi neredeyse acı çekiyormuş gibi geliyor.

"Durma." Her hamlede inliyorum. "Daha sert ve daha hızlı ol. Lütfen."

Uyandığımda onu hissetmek istiyorum. Yüzümdeki ifadeyi görmesini istiyorum. Onu asla unutmayacağım.

"Weston seni geri alamaz," diyor bana. "Sen benimsin."

Üzerime eğildi, elini masaya koydu ve daha sertçe pompaladı. Çığlık attım, inlemeleri kabini doldurdu ve penisi o kadar derine girdi ki midemde hissettim. Onu resmen tadabiliyorum. Durdurulamazız.

"Çok gürültülü," diye nefes nefese kaldım. "Bizi bulacaklar."

"Umurumda değil."

Tekrar gülümsüyorum ve orgazmın doruk noktasına ulaştığını hissediyorum. "Hawke, Hawke... Geliyorum."

Tekrar tekrar pompalıyor ve ben nefesimi tutarak patlamayı bekliyorum. Karnıma yayılıyor ve tüm vücudumu donduruyor, beni beceriyor ve ben de bunu yaşıyorum, tenimin altında akmasına izin veriyorum.

O beni üstüne bindirirken vücudum zıplıyor. Tanrım, onu çok seviyorum.

Ama sonra birinin sesini duyuyoruz. "Aman Tanrım!"

Başımı yukarı kaldırdım, Hawke durdu ve Stoli'nin kapı aralığında durduğunu gördüm.

Ama bu sadece bir saniye sürdü. Hawke üzerime eğildi, vücudumu ve yüzümü örttü ve sonra Stoli'nin "Özür dilerim, Hawke!" diye bağırdığını duydum.

Ve kapıyı sertçe çarparak kapatıyor.

Stoli'nin birine "Çok meşguller!" diye bağırdığını duyuyoruz. "Çok meşguller!"

"Ciddi misin?" diye sordu Dirk kapının dışında. Ardından bir bağırış geldi: "Aferin Hawke!"

Yapmamaya çalışıyorum ama yine de gülüyorum. Arkadaşları ona çok destek oluyorlar.

Ama Hawke gülmüyor. "Onları öldüreceğim."

Ellerimin üzerine yaslanarak doğruldum ve omzuma doğru baktım. "Yarın," dedim ona, penisinin üzerine doğru geri çekilerek. "Gölde

yıkanmak, sonra buraya geri gelip terleyene kadar seni becermek istiyorum."

Homurdanarak elini boynumun ön kısmına doladı, bu da sırtımın geriye doğru bükülmesine ve kalçamın penisinin üzerine basmasına neden oldu. "Yukarı bak, bebeğim."

Evet, tavan penceresini ve yıldızları görünce. İçimde hareket ediyor, orgazmımın hayaleti hâlâ orada, o da kendi orgazmını kovalıyor.

Onu hissediyorum—sadece onu—her duyum ve her nefesim onunla dolu, çünkü ilk defa tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Ve gökyüzü de bize bakıyor.

"Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Konsola doğru eğildim, burnumu ve ağzımı gömleğinin koluna gömdüm. Ona yukarıdan baktım, her yerinde benim halimin görüntüsüne aşık olmuştum. Boynundaki öpücük izi. Dağınık saçları, çünkü yüzmüştü, suda oynamıştık, sonra sevişmiştik ve tekrar oynamıştık.

Sonra uyandık ve biraz daha oynadık.

Ama o, bir eli direksiyonda, diğer eli benimkini tutarken başını salladı. "Kızım, bana o bakışı atma." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yemek yememiz gerek. Ve duş almam gerek."

İçimden bir ah çektim. Biliyorum. Ben de.

Güneş ağaçların arasından süzülüyor, öğleden sonraki sıcaklık tenime işlerken yavaş yavaş sönüyor. Bütün gün gölde kalmıştık, ikimiz de oradan hiç ayrılmak istemiyorduk.

Bacaklarımda karıncalanma, bacaklarımda arasında zonklayan bir ağrı var çünkü biraz ağrım var ama bunu seviyorum. Onu bedenimle sevmeyi seviyorum. Seks yapmayı seviyorum. Onunla.

Arabayı park edip, kapıdan içeri girerek çatıya sessizce tırmanıyoruz. Sadece birkaç gün geçti ama yer çok farklı görünüyor. Yine de aynı konforlar mevcut. Gizli, sessiz, güvenli.

Beni kucağına alıp duşa taşıyor ve ben de yol boyunca onu öpüyorum, kıyafetlerimizi çıkarmak için sendelerken de gülüyoruz.

Saçımı yıkadım ve duruladım, ikimiz de birbirimizden gözlerimizi alamadık.

Onun için okulun başlamasına az zaman kaldı. Dylan ve Kade birkaç hafta daha dönmeyecekler, ama üniversite daha erken başlıyor. Bana söylediğine göre, ben kuleye taşınmadan önce teyzesi Quinn, Notre Dame'daki dairesine yerleşmek için ayrılmıştı.

"Bütün bunlar bittikten sonra burada kalmam mümkün mü?" diye soruyorum ona.

O sessizliğini koruyor.

"Yani, ne olur ne olmaz diye," diye ağzımdan kaçırđım. "Mesela çocuklar bu bölgede kalırsa ve ben de onlara yakın olmak istersem, belki de kendim ve onlar için bir ev alacak kadar para kazanana kadar?"

Buranın kime ait olduğunu veya Hawke'ın okul tekrar başladığında burasıyla ilgili planları olup olmadığını bilmiyorum, ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacak bir yerimin olması yardımcı olurdu. Soruyorum. O da bunu istedi.

Boynunun arkasına su sürerek arkasını döndü. "Yarın konuşuruz, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum. Neden yarın? Bu o kadar zor değil. Evet mi, hayır mı?

Sormamalıydım, biliyordum.

"Hiçbir şeyi bedava beklemiyorum," diye temin ediyorum onu. "Sadece seçeneklerimi değerlendiriyordum. Boşver."

Arkamı döndüm ama sesini duydum. "GED diplomasıyla ne yapacaksın Aro?"

Ha?

"Daha fazla seçeneğe sahip olmak istemelisiniz," diye açıklıyor.

Bu onun işi mi? Geleceğe dair planlarım mı?

Sabunun geri kalanını duruluyorum. "Ya da belki de sadece seni utandırmayacak bir kız arkadaş istiyorsundur."

Eninde sonunda doktora yapacak. Lise terk birisiyle birlikte olamaz. Arkamı döndüm ama bir an sonra orada belirdi, beni döndürdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunu bir daha asla söyleme."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Onun istediğini istiyorum. Mükemmel bir dünyada, elbette.

Ama bu benim için mümkün değil. Daha önemli şeyler var. Yapamam işte.

Geri çekiliyorum ve yıkanmayı bitiriyoruz, ama daha fazla konuşmuyoruz. Havlumu üzerime sarıp tünele doğru ilerliyorum, ama loş

koridora adımımı atar atmaz Dylan ve Stoli'yi görüyorum.

Hawke arkamdan çıkıp, belinde sadece havluyla arkadaşına doğru koşmaya başladı. Stoli kaçmaya başladı ama Hawke onu tişörtünden yakaladı.

“Dostum...” diye nefes nefese kaldı Stoli. “Hepsi şaka amaçlıydı!”

Hawke onu duvara doğru itiyor.

"Ona bir daha asla dokunmayacağım!" diye bağırdı o aptal, ellerini yüzünün önüne götürerek. "Söz veriyorum! Söz veriyorum!"

Hawke yumruğunu kaldırdı ama vurmadı. Dylan alaycı bir şekilde, siyah şort, önü biraz açık, karnını gösteren uzun kollu, bol siyah bir bluz ve ince siyah tayt giymiş halde bana doğru ağır adımlarla yaklaştı. Topuklu siyah botlar giymişti, bu da onu birkaç santim daha uzun gösteriyordu. "Hazır mısınız?" diye sordu bana.

Odamin içine daldım. "Giynmem gerek."

Çocukları kendi hallerine bırakıyoruz ve o da elinde bir çantayla beni takip ederek içeri giriyor.

Birkaç kıyafet çıkarıp havlunun altına iç çamaşırımı giyiyorum.

“Beğenebileceğin bir şey gördüm.” Çantayı bana uzattı. “Bunu almak zorundaydım.”

"Nedir?"

Ama o sadece gülümsüyor.

Çantayı alıp içine bakıyorum ve ayakkabı kutusuna benzeyen bir şey çıkarıyorum. Çantayı yere bırakıyorum.

Kapağı açtığımda, onunkine benzeyen bir çift bot görüyorum, ancak onunkinin ayaklarının görünmesine izin veren kayışları varken, bunların tamamen kapalı. Topuklu ama tabanı kauçuk. Tokaları ve fermuarı çok beğendim.

“Coco, bazen genç kızlara ilk topuklu ayakkabılarını quinceañera partilerinde verdiklerini söylüyor,” diye anlatıyor bana, “ve senin böyle bir partin olmadığını söyledin, benim de hiç 16. yaş günü partim olmadı çünkü çok eski moda—ama belki bir tane olmasını isterdim—belki...” Duraklıyor ve sonra asıl düşüncesine geri dönüyor. “Neyse, bu akşam topuklu ayakkabı giyebiliriz diye düşündüm.”

Onun ayakkabılarına tekrar baktım, sonra da benimkine, geleneği hatırlayarak. Haklı. Bazen, quinceañera kutlaması ilk ayakkabı çiftini aldığın gündür. Kadın olmanın sembolü, vs.

Aslında daha önce topuklu ayakkabı giydim. Bunlar ilk topuklu ayakkabılarım olmayacak ama... Birini elime alıp inceliyorum. Bunları giyerdim.

Kendi kendime gülümsüyorum. Fena değil.

"Bir noktada kaçmak zorunda kalabiliriz," diye belirtiyorum.

Bu tamamen mümkün.

Bana bakıyor, alt dudağı hafifçe büzülmüş. "Ama topuklu ayakkabı giymek istiyorum."

Gülüyorum. Sanırım tartışmanın bir anlamı yok.

Çantayı eline alıp içine baktı ve benim görmediğim formayı çıkardı.

Mavi ve siyah renkli, Rebel futbol takımının forması. Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunu nereden buldun?"

Ona uzanıyorum ama o elimden alıyor. "Ama topuklu ayakkabı giymen gerekiyor."

Elinden kapıp gözlerimi devirdim. "Ayak bileğimi kıracağım herhalde," diye homurdanarak formayı ve yeni ayakkabılarımı diğer kıyafetlerimle birlikte yatağa götürdüm. "Ama olsun."

Giyiniyorum ve o da çantasından bana biraz makyaj malzemesi veriyor. Saçım kuruyunca, yüksek bir at kuyruğu yapıp kabartıyorum, sanki savaşa zırh giyiyormuş gibi hissediyorum.

Yeni ayakkabılarımı giyip kendime bakıyorum, kot şort ve topuklu ayakkabılarla bacaklarım çok daha uzun görünüyor. Formanın mavisi ten rengimi ortaya çıkarıyor ve Hawke'ın beni biraz daha bakımlı görmesi için heyecanlıyım. O havuz partisinde bana nasıl baktığına bayılmıştım.

Ancak...

Bir şeyler ters gidiyor. Tam olarak yanlış bir şey yok ama benim tarzım değil. Dylan yanımda duruyor, ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve "Bence yer değiştirmeliyiz" diyor.

Oh, çok şükür. Siyah benim rengim.

Kıkırdayarak üzerimizdeki kıyafetleri çıkardık. Bana taytını ve tişörtünü verdi, ben de kot şortumu (ki zaten onundu) üzerine geçirdim. Saçlarımı topladım, biraz daha erik rengi ruj sürdüm ve dışarı çıktığımızda Hawke ve Stoli çoktan büyük salonda bizi bekliyorlardı.

"Dylan, üzerinde ne var böyle?" diye bağırdı Stoli.

İncecik vücudunda bolca duran Weston futbol formasıyla saçlarını atkuyruğu yaparak salınarak yanlarından geçti.

Ama Şimdi gördüğüm tek Şey Hawke, kanepede oturmuş, omzunun üzerinden bana bakıyor. Gözleri yeni topuklu ayakkabılarımdan baŐlayıp yüzüme kadar iniyor.

Őortun darlığını ve tişörtün karnıma sürtünme Şeklini, sanki onun parmaklarıymıŐ gibi hissediyorum.

Ona bakıyorum, saçlarım yüzümün iki yanına dklyor. Gözlerinde bir ateş beliriyor.

"Çıkar Şunu!" diye bağırdı Stoli ona.

"Hayır," diye neşeli bir Şekilde karşılık verdi. "Komik olacak."

Bu sefer fırının içinden geçip n kapıdan çıkıyoruz, güneş çoktan batmış ve High Street akŐamın tüm telaŐına bürünmüŐ durumda. Sokak lambaları parlıyor, arabalar yavaşça geçiyor ve sinemanın önünde bir kuyruk oluşuyor. Dolu restoranlar dışarıdaki masalara müŐterilerini oturtuyor ve ben yukarı bakıyorum, yıldızlar gökyüzünde konfeti gibi saçılıyor.

Kin Gecesi.

Saat daha altı ve güneşin doğmasına daha on iki saat var.

On iki saat.

1982 model bir El Camino yanımdan yavaşça geçti ve Hawke ile Dylan'ın arabadakilerin kim olduğunu bilmediklerini, yolcuların bize baktığını ve bizim de onlara baktığımızı biliyorum, ama içeride Weston çocukları olduğunu biliyorlar. Gözlerime biraz daha uzun süre bakıyorlar, içlerinden biri parmağını boğazının üzerinden geçirirken gülümsüyor.

İsyancılar zaten buradalar.

Hawke'un Dylan'a "Hunter'ı uyardın mı?" diye sorduğunu duyuyorum.

Cevabı kısa ve z: "Mesajı gördü."

Derin bir nefes alıyorum, ılık geceyi her zerremde hissediyorum ve topuklarımda altındaki sıcak betonu da. Dükkan vitrinlerini süsleyen saksı bitkilerinden gelen çiçek kokusu havayı dolduruyor ve kulaklarımda nabzımı duyabiliyorum.

"Hadi gidelim," diyor Hawke.

Ama sonra bir gürültü duydum ve kapılarının kenarlarında pas olan, boyası aŐınmıŐ ve altındaki eski mavi rengi ortaya çıkaran siyah bir araba gördüm.

Hawke'ı yakalayıp durduruyorum. "1972 Dodge Charger," diye fısıldıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor, klasik aracın yavaşça yanımızdan geçtiğini görüyor; renkli camlar içeridekini gizliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve arkamı dönüp saklanma yerinin çatısına baktım. Orada bir silüet duruyordu, yüzü ağaçların arasında gizliydi ama kollarını ve kapüşonunu seçebiliyordum. Bize aşağıdan baktığını biliyordum.

“Yağmacılar...” diyorum, Hawke’un hikayesini hatırlayarak.

Ancak Hawke şu karşılığı veriyor: "Bu hikaye doğru değil. İlham kaynağı oldu ama gerçeği yansıtmıyor."

"Sanırım öyle olabilir," diye yanıtladım sokağa doğru dönerek. "Korsanlar ve isyancılar arasında düşmanlık olmasının bir sebebi var. Ve bir şey onları uyandırdı."

Kulenin yeni sakinleri var ve birileri bunu fark etmiş. Her şey yeniden başlıyor.

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Hawke

"Neden Madoc's?" diye soruyor Aro. "Her yere gidebilirlerdi."

Sağa dönüyorum, Charger'ın düz devam ettiğini görüyorum ve Madoc'un evine giden kestirme yola ulaşmak için hızlanıyorum.

"Reeves'in onları gönderdiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Eğer Madoc'un kendisini koruyabilecek veya Reeves'in koz olarak kullanabileceği bir şeyi varsa, Reeves'in buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak," diyorum ona.

Öfkeli gençleri kendi kirli işlerini yapmaları için kullanmak onun tarzı. Onlar onun yerine suçu üstlenecek kadar aptallar. Bu yüzden Weston'da Green Street'i inşa etti. Oradaki ebeveynlerin bağlantıları olmadığı için genç nüfus çaresiz durumda.

"Eğer sadece eğlenmek için buradalarsa," diye ekliyorum, "Madoc's herkesin takıldığı yer."

Her iki durumda da, eğlence bu akşam Kade'nin evinde.

Stoli ve Dirk arkamdan geliyor, Dylan arka koltukta telefonunda bir şeyler yazıyor, Aro ise yanımda oturmuş, gözlerini diğer arabaya dikmiş durumda. Onlardan önce oraya varmak için gaza basıyorum.

"Onları bağlayın..." diye mırıldanıyor. "Rehin alın... eğer insanlar isterse başka şeyler de yapabilirsiniz..."

Karnaval Kulesi hikayesinden benim sözlerimi tekrarlıyor. Her şeyin doğru olup olmadığını hiç bilemedim. Ailem de pek bir şey bilmiyor gibiydi ve ben doğduğum sıralarda bu hikayeler tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi. En azından araştırmalarım göre. Rekabetler devam etti ama hepsi çok sakın geçti. Şiddet yoktu, hırsızlık yoktu, tehdit yoktu, kesinlikle cinayet yoktu...

Eğer Winslet'in başına gelen buysa...

Aro haklı. Yine bir şeyler oluyor ve Carnival Tower'ın hikayesinin kısmen gerçek olabileceğini görmezden gelmek zor.

Dikiz aynasından içeri baktığımda, Weston formasının hala üzerinde olduğunu görüyorum. "Dylan..."

Ama dudaklarını büzüyor. "Hayır."

Bana bakmıyor bile, sadece başını sallıyor.

"Üzerinden alacaklar," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Çantanda başka kıyafetlerin de var. Biliyorum."

Ama bana bakmayı reddediyor, muhtemelen Kade'ye ve arkadaşlarına büyük bir belanın yolda olduğunu haber vermek için mesaj atıyor.

Bu yıl son sınıfa geçecek ve anlaşılan o ki, yepyeni bir karmaşa yolda.

Ve her seferinde mutlaka belaya doğru koşuyor. Her seferinde.

Onun arkasında durmak için orada olmayacağım ve Kade'nin de onu koruyacağına güvenmiyorum. O sadece onu cesaretlendiriyor.

Aro'ya baktım, o da beni izliyordu. "Peki bu gece kimin tarafındasın?"

Ama bunu hafif bir gülümsemeyle söylüyorum, böylece şaka yaptığımı anlıyor. Bir nevi şaka. Onun evinde Green Street'ten çok daha fazlası var ve burada sahip olduğu tek şey benim. Ne için mücadele etmesi gerektiğinden emin olmak zor.

Ama Falls veya Weston demek yerine sadece "Senin" diyor.

Göğsüm sıkışıyor ve yola geri dönüp bakıyorum, biliyorum ki kenara çekip onu öpüp koklamak için hiç zamanımız yok.

Dün gece bana seni seviyorum dedi. Milyon yılda bile onun ilk söyleyen olacağını hiç düşünmemiştim. O gece yanıma yatağa girip uyuduğu günden beri ben de söylemek istiyordum.

Ertesi sabah uyandı ve hemen kalkıp kahve yapmaya gitti.

Hiç baskı yok.

Hiçbir beklentim yok.

Sadece birbirimiz için oradayız.

Kadınlar her zaman o kadar peşimde değildi ki onları savuşturmak zorunda kalayım, ama o an, hayatımda ona ihtiyacım olduğunu biliyordum - arkadaş olarak ya da gerçekten her şey olarak- çünkü bir daha asla yalnız kalmayacağımı ilk kez o zaman anladım. Yeter ki onu yanımda tutabileyim.

Elbette ailem harika ve her zaman yanımda olacaklar, ama o sabah Aro'yu çok sevdim ve sadece konuşacak birine ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünmesine hayran kaldım. Ona aileme veya arkadaşlarıma asla anlatmayacağım şeyleri anlattım, çünkü biliyordum ki bana gülmezdi.

Onu o planetaryumda, birlikte kahvaltıda pizza yaptığımızda ve üniversitemde tek başına durup diğer öğrencileri izlerken gördüğümde sevmiştim. Acaba o ikinci gece yağmurda yangın merdiveninde bile onu sevmiş olabilir miyim?

Bir daha asla duyamayacağım bir kelime söylemesini istemiyorum.

Ama o bunun biteceğine inanıyor. Hatta okul için yollarımız ayrıldığında bile başarısız olacağına kesin gözüyle bakıyor. Sanki denemek bile istemiyor.

Green Street ile olan geçmişiyle rekabet etmek zor, çünkü orayı sevmemesine rağmen Hugo ve diğerleriyle kendini rahat hissediyor. Nelerle karşılaşacağını biliyor. Hiçbir şey beklenmedik değil. Hepsi aynı şekilde büyüdü; kendini eşit hissediyor.

Ondan neredeyse tüm hayatını değiştirmesini beklemek çok şey istemek olur, ama eğer buna ayak uydurması gerekiyorsa, çünkü onu kaybetmek istemiyorum.

Madoc'un açık kapısından geçerken Dylan'a ve bana, "Burası sadece Weston'la sınırlı kalmayacak," diyor. "Green Street de orada olacak." Ve kısa bir duraksamanın ardından, "Onlar sorumlu olacaklar."

Weston'daki insanların çoğu Green Street ile bağlantılı değil, ama Green Street'teki herkes Weston'dan. Reeves hariç, o asıl patron; eminim Hugo bu durumdan rahatsızdır.

Yine de... isyancıların çoğu çeteye hayranlık duyuyor ve Green Street'in onlara ihtiyacı olduğunda sorun çıkarmalarına yardımcı olmaları için kolayca manipüle ediliyorlar.

Arabalar garaj yolunu ve çimleri doldurmuş, lastik izleri çimleri yırtmış ve çamur birikintileri oluşturmuş. Garaj yolunun ortasındaki çeşme sabun köpüğüyle taşıyor ve içeriden bir gürültü duyuyorum, hoparlörlerden de Trent Reznor'un bir şarkısı son sesle çalıyor.

Diğer iki arabanın arkasına geçip onları sıkıştırıyorum ve telefonumu çıkarıp Kade'i arıyorum. Onu orada bulmak çok uzun sürecek. Onu aramam lazım.

Arabadan indik ve hepimiz arkamızdaki yolda isyancıların farlarının herhangi bir izini aradık.

Müzik son ses çalıyor, telefon kulağımda çınlıyor ve ben başımı sallıyorum. "Kade, telefonu aç. Lanet olsun."

Muhtemelen duyamıyor.

Ne diyorum ben? Muhtemelen yanında bile yok.

Aro'nun elini tutuyorum, Dylan'a bir göz atıyorum. "Gözümün önünden ayrılma." Sonra da Aro'ya, "Yakınımda kal."

Eve doğru yöneldik ve kapıyı hızla açtım, müzik kulaklarıma iğne gibi saplandı. İrkilerek geri çekildim.

İnsanlar girişin etrafında oyalanıyor ve ikinci kata çıkan merdiven boşluğunda bekliyorlar. Jasmine Cavanaugh, Caruther ailesinin fotoğrafının altında duvara yaslanmış, tanımadığım biri tarafından elle taciz ediliyor ve öpülüyor.

Şişme yatakların yere serili olduğu oturma odasının yanından geçiyoruz; öğrencilerin yarısı pijamalarıyla dans ediyor, içki içiyor, gülüyor ve birbirlerine sarılıyor.

Ama sonra ileriye bakıyorum ve duruyorum.

"İsa," diye fısıldadım.

Dylan gülüyor ve yüzünü görmeme gerek yok, ne kadar mutlu olduğunu anlıyorum. Veranda kapılarını iterek açıyorum ve gözlerimi uzun uzun kırpyorum. "Madoc onu öldürecek."

Köpük makineleri havuz kenarına, havuza ve çimlere köpük püskürtüyor; bazı bölgelerde kaya duvarlarına ve çitlere yaslanarak yaklaşık bir ila iki metre yüksekliğe ulaşıyor.

Arkadaşlarımız ve sınıf arkadaşlarımız—hatta tüm okul—burada, dizlerine kadar köpüklere batmış halde dans ediyor, içki içiyor ve köpükle kaplı olduğu için göremedikleri havuza düşüyorlar, tıpkı güverte gibi. Mavi ve yeşil flaş ışıkları her şeyi seçmeyi zorlaştırıyor, diğer tüm ışıklar kapalı.

Madoc bahçe düzenlemesine servet harcıyor ve yarın Kade'nin yerinde olmak istemiyorum, çünkü arkadaşları neye bastıklarını göremedikleri için petunyalarını ezmiş olabilirler.

Etrafi didik didik aradım, sarı saçlarını bulmaya çalıştım.

Ama biri bana "Hawke!" diye sesleniyor.

Gözlerimi hızla çevirip Dirk'in bana doğru geldiğini gördüm. "Kade'i gördün mü?"

"Hayır, dostum. Onu ara."

Ben zaten yaptım.

Sadece "Kade!" diye bağıryorum.

Aro ile birlikte etrafımıza bakındık, sonra Dylan'a, "Git Madoc'un ofisinin kilitli olduğundan emin ol," dedim.

Başını sallayıp koşarak uzaklaştı. Madoc, evinde birçok yabancının olacağını bildiği zamanlarda ofisini güvenli tutar, bu yüzden bu gece de

giriş yasak olmalı.

Ama emin olmamız gerekiyor.

"Bunu durdurmalıyız," diyorum Aro'ya.

Başını salladı. "Hayır. Kalabalık onları yavaşlatacak. Mekanda istedikleri gibi hareket etmelerine izin vermek istemezsiniz. Korsanlar zaten sayıca onlardan fazla."

"Korsanlar bunun tamamen eğlence olduğunu düşünecekler," diye karşılık veriyorum. "Karşı koymayacaklar."

"Sarhoş insanları yola mı çıkarmak istiyorsun?" diye soruyor. "Hawke, onlar burada pijama partisi için bulunuyorlar. Geceyi burada geçirecekler."

"Bunu biliyorum—"

Ama birdenbire ev karanlığa bürünüyor, içerideki tüm ışıklar sönüyor.

Ne oluyor be?

"Ahhh!" diye etrafımızdakiler sevinçle bağıyorlar, ama ben Aro'ya bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Kade nerede Allah aşkına?" diye mırıldandım.

Ve Dylan...

Bok.

Verandadaki her şey hâlâ çalışıyor; dekoratif meşaleler, flaş ışıkları ve köpük makineleri. Bunlar ayrı bir sigortaya bağlı.

Evin içindeki konuşmalar giderek daha da şiddetleniyor, ardından çığlıklar duyuyoruz. Daha hareket etmeye bile başlamadan Aro kolumu kavıyor. "Bu ne?" diye soruyor.

İkimiz de veranda kapılarına bakıyoruz ve evin içinden karanlık figürlerin çıktığını izliyoruz. Kimisi yüz boyası sürmüş, kimisi de kimliklerini gizlemek için hiçbir şey giymemiş. Farrow Kelly'nin de tişörsüz bir şekilde içeri girip dövmelerinin ne kadar havalı olduğunu hepimize göstermek için sarı saçlarının üzerine ters takılmış bir beyzbol şapkası geçirdiğini görüyorum.

O, Weston'ın oyun kurucusu. Eğer Dylan'ı o formayla görürse, bütün gece onu o lanet olası bagajından çıkarmaya çalışarak geçireceğim.

Hugo, Axel, Nicholas ve Green Street'ten birkaç yandaşları içeri girer, ardından T.C. Wills, Farrow'un tarafını tutar ve ellerini ağzının etrafına kapatır. Gece havasına doğru bağıır: "İntikam Gecesi!"

Partideki herkes dönüp kapıda onları fark etti ve ben de Aro ile birlikte daha fazla ilerlemeden yollarını kesmek için yürüdüm. Weston'ın içeri

dalmasını izlerken kimse konuşmadı, müzik sustu ve tüm evi sessizlik kapladı.

Farrow, şüphesiz gelecekteki işvereni Hugo'ya bakıyor. "Bunu sen mi almak istiyorsun?" diye gülümseyerek takılıyor.

Ama Hugo sadece omuz silkip, eğlenmiş bir ifadeyle, "Hadi bakalım, evlat," dedi.

Aro'nun elini tutarak onu arkama çekmeye çalışıyorum ama gitmeyi reddediyor.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" diye soruyorum Farrow'a.

"Diğer insanların nasıl yaşadığını görmek için can atıyoruz."

"Dikkatli olun, yoksa biz de aynı şeyi yapmak için nehri geçebiliriz."

Gözleri parlıyor ve Dirk ile Stoli benim tarafımı tutuyor.

Stoli, "Öncelikle Rolex saatlerimizi çıkarmamız gerekecek," diye ekliyor.

Gülerek başımı çevirdim. "Rolex'in var mı?"

"Dostum, babam boşanmadan beri her şeyi telafi etmeye çalışıyor."

Ah... Gözlerimi tekrar Farrow'a çeviriyorum, ne kadar iyi idare etmeye çalıştığını görüyorum. Bu adam tuğladan daha aptal. Elinde sadece yumrukları var.

Yanımda duran Aro'ya baktı. "Hey, bebeğim. Okulda seni çok özledim."

Nicholas kıpırdanır ve ortam sessizleşir, sanki biri hareket edecekmiş gibi gerilim yoğunlaşır.

Ama sonra Kade'in sesini duyuyoruz. Sonunda elinde bir bardakla aramıza katılan Farrow'a, "Seni özlemiyor," diyor. "Yakışıklı çocuklar iyidir, ama güzellik kalıcı değildir. Kızların, hayatlarının geri kalanında Visa kartlarının parasını ödeyecek birini ararken hep buraya gelirler."

Aro başını Kade'ye doğru çevirdi, bir adım attı ve ben de gözlerimi devirerek uzanıp onu yakaladım. "Şaka yapıyor," dedim ona.

Ona dik dik baktım.

Ondan bahsetmiyordu. Ya da aslında belirli birinden de bahsetmiyordu. Sadece Weston'ı aşağılık hissettirmek için babasının cüzdanını gösteriyordu, bu alçakça bir hareket ama ne yapalım, Kade işte.

Farrow, Aro'ya yaklaşıyor. Tüm kaslarımı geriyorum.

"Videoyu dün gece izledik," diyor.

"İkisi de," diye ekliyor Hugo. "Ve bana hâlâ bir borcun var."

İkisi de. Biri Stoli'nin onu kaçırdıktan sonra paylaştığı, diğeri de Reeves'in kirli bir polis olduğunu kanıtlayan ve polise teslim ettiğim

fotoğraf. O fotoğraf henüz kamuoyuna yansımadı, ama Hugo şimdiye kadar bundan haberdar olmuştur.

"Biliyorsun ki ben bir feministim, Aro," diye belirtiyor. "Seni de tıpkı herhangi bir erkeği sorumlu tuttuğum gibi sorumlu tutacağım."

O, o gece parktaki balık havuzunun yanında bagajda bulduğumuz şeylerden bahsetmiyor. O, Green Street'e ihanet etmesinden bahsediyor. Dövme dükkanında benim olduğumda güvendeydi, ama dün Reeves videosu Green Street'te uyuşturucu ticareti yaptıklarını kanıtlayınca bu durum değişti. Şimdi yine düşmanız.

Aro yanıma doğru kıpırdandı ve ben de onun bakışlarını takip ettim; Weston çocuklarının arasından beyaz ve mavi saçların görüldüğünü fark ettim.

Tommy Dietrich.

O çocuk ne arıyorsa, Green Street ile onu buluyor.

Ama sonra Kade'in kısık sesle ısırdığını duydum. "Tommy..." diye hırıldadı. Sonra başını hızla sallayarak, kalçasını yanına çekmesini işaret etti. "Şimdi!"

Yutkunurken gözleri sürekli ona değil, her yere kayıyordu.

Korkmuş. Gergin. Her zamanki gibi.

Ama sonra...

Çenesi kasıldı, gözlerini kaldırdı ve baş aşağı baktı. "Ya da ne?" diye sordu, gözlerinin içine bakarak. "Ne yapacaksın?"

"Sen Falls'sun."

Ve şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse emirleri yerine getiriyormuş gibi öne doğru adım attı. Ama durdu. "Öyleyse beni eve bırak. Motosikletinle." Çocuk gözünü bile kırpmadı. "Beni eve götür."

Kade tek kelime etmiyor. Sadece ona bakıyor.

"O zaman bir oyun oynayalım mı?" Fallow gülümsüyor. "Sonra da gideriz, tamam mı?"

T.C. ve tanımadığım başka bir adam ellerini havaya kaldırdılar, parmaklarından birkaç çift gümüş kelepçe sarkıyordu.

Farrow kalabalığa bakarak, "Tek yapmanız gereken koşmak," diyor.

"Ahhh," diye arkamızdan biri gülüyor.

Avluda heyecanlı sohbetler yükselmeye başlıyor ve herkes hareket etmeye hazır bir şekilde kıpırdanıyor.

Onları bağlayın, rehin alın. İnsanlar isterse başka şeyler de yapabilirsiniz.

Evet, Trent'leri ve Caruther'ları bağlayın ki, buraya asıl amaçları neyse onu aramalarına engel olmayalım.

T.C. avaz avaz bağıyor: "Yakala onları!"

Çığlıklar kopuyor, telaşlı kahkahalar ve feryatlar duyuluyor ve herkes koşuyor. Aro'ya bakıyorum. "Saklan," diyorum ona.

"Kahretsin!" diye bağırdı Dirk ve ben başımı hızla çevirip birinin onu kelepçelerle yere yatırdığını gördüm, ama ikisi de köpük yığınının içinde kayboldu.

Etrafıma bakındım. "Dylan!"

Ama sonra Dylan eve doğru koşarken mavi bir parıltı gördüm.

"Üzerimden in!" diye bağırdığını duydum Aro'nun.

Bir Weston kızının göğsüne bir yumruk attığını, kızın köpük bulutlarının içine düştüğünü ve ardından bir sıçrama sesi duyduğumuzu gördüm. Havuz olduğu için gülmeden edemedim. Yumuşak bir iniş yaptığı için şükretmeli sanırım.

"Hadi gidelim!" Elini tuttum, çünkü elbette ona söylediğim gibi saklanmaya gitmemiştir. Eve geri koştuk ve Kade'i hiçbir yerde göremedim, ama insanlar koşuşturup gülüyorlardı; isyancılar kızları yakalayıp bağlıyor, erkekleri yere seriyorlardı.

Bu çok saçma.

Ama sonra bir çığlık duydum. "Farrow! Burada bir Korsan'ın üzerinde Asi forması var!"

Nicholas'ın Dylan'ın üzerinde olduğunu, kuzenimin ise onu kelepçelemeye çalışırken Nicholas'la mücadele ettiğini gördüm.

"Kahretsin!" diye çıkıştım.

"Bu tam bir delilik!" diye gülüyor, kadın ona vurup çırpınıırken.

Saçından yakalayıp geriye doğru sürükledim, yere fırlatırken homurdanmalarını duydum.

Çömelerek üzerine eğildim, dizimi boynuna bastırdım ve kelepçelerden birini kendi bileğine takarken diğerini takmaya çalıştım.

Aro beni çekiştiriyor. "Hawke, dur!"

Ama sonra o gitti ve ben de Schuyler'ın kız arkadaşımı üzerimden çekip aldığını gördüm.

Aro onu duvara itti, her iki kızın yüzünde de öfke okunuyordu.

Sanırım bu artık eğlenceli olmaktan çıktı.

"Sürtük!" diye bağırdı Schuyler.

Nicholas'tan umudumu kestim ve kaşlarımı çatarak aşağı indim. "Ona dokunma!"

Ama Aro orada, gülümseyerek onu yerden kaldırıyor.

Aro, onun yanında durarak, "Hawke, rahatla," diyor. "Nicholas iyi bir adam."

Gülümsemesi daha da genişliyor ve kelepçeler hala bir bileğinden sarkarken kolunu onun omzuna atıyor. "Ona güven," diye neşeli bir şekilde söylüyor. "O beni senden çok daha uzun zamandır tanıyor."

Onlara bakakalıyorum, birlikte yaşadıkları gerçeği aklıma geliyor. Hem de onun benimle yaşadığı süreden çok daha uzun bir süre.

Schuyler, "Hawke, bırak onu alsınlar!" diye bağıyor. "O bir hiç!"

Ama onu görmezden geliyorum.

Etrafımızda kaos dönüyor, insanlar kovalıyor ve gülüyor, diğerleri ise çoktan yere yığılmış halde etiketlenmiş durumda. Gözümün ucuyla Weston'dan insanların köpük makinelerini ve küçük su tanklarını getirdiğini fark ediyorum. Köpükler evin içine taşıyor şimdi, ama tek hissettiğim onun kışını tekmelemek ve nehrin karşı tarafına geçmesi için ona bir fırsat vermek, sonra da onu kendi bölgesinde kovalayıp becermek.

"Buraya gel," diyorum ona.

Nicholas yanına geldiğinde doğrulup çenesini yukarı kaldırdı. "Visa kartım yok," dedi.

Burnundan homurdanarak alnını onun omzuna gömdü.

Ama ben sadece gözlerindeki parıltıyı görüyorum. Tanrım, ne kadar da baş belası olduğuna bayılıyorum.

Ortamın nasıl sakinleştiğini zar zor fark ediyorum ki, isyancılar beni yakalayıp bileklerimi birbirine kilitliyorlar ve ben de onun ne yapacağını görmek için onu izliyorum.

Dylan ve Kade emniyet kemeriyle bağlı bir şekilde yakın duruyorlar, Schuyler ise duvara yaslanmış bizi izliyor.

Farrow yaklaşıyor, telefonunu çıkarıp fotoğraf çekiyor. "Bu mükemmel."

Kade kaşlarını çatmayı bırakır ve onlara bu memnuniyeti vermez. "Arkanıza dikkat edin," diye alay eder ama bu bir vaat gibi gelir.

Ama sonra başka biri yaklaşıyor. Weston'la birlikte yürüyorlar ve maske takıyorlar. Başka hiç kimse maske takmıyor.

Ters takılmış bir şapka saçlarını örtüyor ve gözleri karartılmış beyaz bir maske takıyor.

Farrow ona doğru baktı. "Neredeydin?" diye sordu yabancıya.

Her kimse cevap vermiyor. Sadece Kade'nin yanına yürüyor, yanındaki Dylan'a bakıyor ve sonra ikisine de işaret ediyor.

Ekibi ne istediğini biliyor olmalı, çünkü bir sonraki an adamlar Dylan'a bir kelepçe, Kade'e de başka bir kelepçe takıp onları birbirine kilitliyorlardı.

Kade çırpınıyor. "Hayır!"

"Bu da ne?" diye irkildi Dylan, kendini kurtarmaya çalışırken.

Maskeli olan, ki eminim o Reeves'tir, ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Bu adam hapisten nasıl çıktı acaba?

Weston'da kahkahalar yankılanıyordu ve ben başımı sallayarak Aro'ya baktım, o da halkına bu gece yeterince eğlendiğimizi söylemesini bekledim.

Ama Aro, Tommy'yi yakalayıp onu onların yanından çekip uzaklaştırıyor.

"O bize geri dönecek," diyor Hugo.

Ama kızım bunu kabul etmiyor. "Gitmen gerekiyor."

"Peki, neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Çünkü onun fidyesini ödeyebilirim."

Gözlerimi Aro'ya çevirdim. Ransom. Sanki Tommy Dietrich de rehinmiş gibi.

Ama o on üç yaşında ve bu insanlarla birlikte olmamalı.

"Bana ödeme yaparsan, bu sadece bir kerelik olmayacak," diye uyarıyor Hugo ve ben onun ne istediğini biliyorum.

Kelepçelerime karşı direniyorum. Kimse ona dokunamaz.

Aro beni görmezden gelerek ona yaklaştı. "Evet, öyle olacak. Çünkü paran bende."

Aman Tanrım, sakın o parayı ona verme. Ona güvenemeyiz. Ne kadar verirse versin, her zaman ona borçlu olduğunu düşünecek.

"Köprü," diye emretti. "Otuz dakika." Sonra Nicholas'a baktı. "Onunla git."

Yani o koşmuyor...

Weston, Kade'in partisinden ele geçirdikleri içki şişeleri ve yemek tepsileriyle yanlarından geçiyor; adamlardan biri omzunda bir kız taşıyor.

"Bu da bizimle gelmek istiyor," diye duyurdu.

"Coco!" diye bağırdı Dylan.

Omzunun üzerinden sarkan kız başını kaldırıyor ve Dylan'ın arkadaşını tanıyorum. "Ne?" diye sırtıyor. "Partilerini görmek istiyorum."

"Cidden mi?" Dylan, Kade'den kurtulmaya çalışır ama Kade sadece homurdanarak onu geri çeker.

Aro'ya bakarak kaşımı kaldırdım ve Weston'ın bir başka Falls kızını daha yanına alacağı gerçeği ikimizin de gözünden kaçmadı.

Dışarıda motorlarını çalıştırarak ayrılırlar ve Hugo, arkasından kapıyı kapatmadan önce Aro'ya uyarıcı bir bakış atar.

Nicholas araba yoluna doğru yönelirken, Aro arkasını dönüp geri geri gitti ve giderken gözlerime baktı.

Başımı sallayarak onu uyardım.

Ama dudaklarını büzerek o lanet olası gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

Durup yanıma doğru geri döndü, etrafına bakındı ve gözlerini Schuyler'a dikti. Yanına gidip Schuyler'ın saçından bir tel toka aldı, kız kelepçeleriyle oynarken kaşlarını çattı.

Aro iğneyi düzelterip yeniden şekillendiriyor, ama ben onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Bedenini benimkine bastırırken, kokusu burnuma çarptı ve dudakları dudaklarıma değdikçe damarlarımda yoğun bir sıcaklık hissettim. Arkama uzandı ve tel tokanın kelepçemin kilidine girdiğini duydum.

Burnumu onun burnuna sürüyorum.

"Daha önce de gözaltına alındım," diye fısıldıyor odadaki herkes izlerken. "Birkaç kez..."

Neredeyse gülecektim. Aslında yedi kere. Onun kaydını izledim.

Saç tokasını dudaklarımda gezdirirken alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. "Aslında alışınca o kadar da zor değil," diye takıldı.

Başımı salladım. "Yani, söylediğiniz şey şu ki, kelepçeler size işlemez."

Gülümsüyor. "Belki de koli bandı."

Dudaklarımı alnına hafifçe değdirdim, saçlarını ağzımla okşadım ve onu kollarımda tutmak için can atıyordum. "Seni seviyorum," dedim.

"Biliyorum, bebeğim."

Kilit tıkırdıyor, kelepçeler açılıyor ve ben kendimi onlardan kurtarıp yere düşmelerine izin veriyorum.

İğneyi cebine sokup geri çekilirken ben bileklerimi ovuşturuyorum.

Dylan, Kade ile paylaştığı bağları göstererek "Aro," diye sesleniyor.

Ama Aro sadece beni izliyor.

Bir adım atıyorum, onun açık kapıya ve içinde Nicholas ile Tommy'nin beklediği arabaya doğru yaklaşmasını izliyorum.

“Sakin...” diyorum ona. “O nehri geçme.”

Ama o durmuyor.

"Bizi serbest bırakın!" diye emretti Kade.

Aro başparmağı ve işaret parmağını kaldırarak Kade ve Dylan'ı resmin içine alacak şekilde bir çerçeve oluşturdu ve resmi inceledi. "Hımmm, hayır." Ellerini indirdi. "Bu komik olurdu."

"Aro!" diye bağırdı Dylan.

Ardından Kade geldi. "Aro!"

O arkasını dönüp kaçtı ve ben de peşinden koşmaya başladım ama Kade ve Dylan'ı geride bırakamayacağımı bilerek durdum. Aro bekleyen arabaya atlayıp hızla uzaklaştı ve ben de arkamı dönüp Kade'in motosiklet anahtarlarını bulmak için sehpaye uzandım.

CHAPTER TWENTY-NINE

Aro

Nicholas bana, "Plan ne?" diye soruyor.

Tommy arka koltuğa bindi, Nicholas yanıma yolcu koltuğuna oturdu ve ben de onun eski Nova'sının gazına basıp High Street'e doğru hızla geri döndüm.

"Onları şehirden çıkarın," dedim ona, "böylece siz iki aptal tutuklanmazsınız ve bu gece hiçbir Korsan öldürülmez."

Dikiz aynasına baktım, henüz hiçbir ışık görmedim.

Ama yapacağım. Hawke gelecek, beni durdurmaya çalışacak, eminim.

Ağaçların ve karanlık yol ayrımlarının yanından hızla geçiyorum, ileride liselerinin tabelası var, ama direksiyonu aniden sola çevirip şehrin ana bölgesine doğru yöneliyorum.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor Nicholas.

Gülümsememi kendime saklamaya çalışıyorum ama yine de kaçtığını hissediyorum. Nicholas, gerçekten güvendiğim tek "kardeşim". En azından bana asla zarar vermek istemediğine güveniyordum. Axel agresifleştiğinde veya Hugo beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlamaya çalıştığında her zaman endişelenirdi.

Ama o da belli bir ölçüde direndi. Sonuçta söylenenleri yaptı ve ben her zaman yalnız kaldım.

Hawke'a kadar.

"Ne düşünüyorsun evlat?" Dikiz aynasından Tommy'ye baktım. "Falls'lı bir çocuğu sevmeli miyim?"

"Sanırım seni çok istiyor."

İçimdeki sıcaklık ve mutluluk selini bastırmaya çalışarak direksiyonu sıkıyorum. "Öyle, değil mi?"

Sınıf Başkanı benim her şeyim.

Tommy ön koltuğa doğru eğildi. "Eğer köprüye gelirse, onun kız arkadaşı sen olmalısın."

"Bu kadar kolaymış, ha?" Tıpkı 'Beni seviyor, sevmiyor' oyunu oynamak gibi mi?

"Daha zor olmamalı, bundan eminim," diyor.

Yolu izliyorum, sözleri iki hafta öncesine göre daha anlamlı geliyor. Madem öleceğiz, yaşayalım.

Boş ver. Köprüye gelirse, onu her yere takip ederim.

Aynada iki parlak daire beliriyor, ama High Street'e dönünce onları gözden kaybediyorum. Herhangi biri olabilir.

Ancak iş yerleri ve restoranlarla dolu caddede ilerlerken, kasaba saatinin çan sesini duyuyorum, tek duyulan ses çanın yankısı. Sis içeri süzülüyor, sokağı bulutlandırıyor ve Rivertown'ın içinde müşteriler görsem de, kaldırımlar artık açık havada yemek yiyenlerden arınmış ve her şey ürkütücü derecede sessiz.

Arabayı kenara çekip park ettim ve etrafa bakındım. "Sana da bir şeyler ters gidiyor gibi mi geliyor?"

Nicholas ve Tommy etrafa bakındılar ama ikisi de cevap vermedi.

Kapıyı açıyorum. "Burada kalın."

Ama Nicholas kolumu tuttu. "Seninle kalmamı söyledi."

Ani bir hareketle geri çekilip arabadan indim. Hugo'nun ne dediği umurumda değil. "Burada kal."

Kaçacak değilim. Nereye giderdim ki?

Köşeyi dönüp koşarak yukarı sıçradım, merdiveni kaptım ve aşağı çektim. Yangın merdiveninden tırmanıp üç kat yukarı koştum, çıkıntının üzerinden atladım ve karşıya doğru koştum. Ama kapıya gitmek yerine, kenarda durup aşağıya, High Street'e baktım.

Karnaval Kulesi. Hawke'ın bana anlattığı hikâyedeki kişiler kim olursa olsun, ne yaptıklarını biliyorlardı. Özellikle de Weston'dan geliyorlarsa. Rakip bir kasabanın tam ortasında, yaklaşan tehlikeyi görebilecekleri bir gözetleme noktasına sahip bir saklanma yeri.

Burası harika bir yer.

Başımı çevirdiğimde, yaklaşık elli metre ileride, caddenin ortasında sisin içinden silüetler gördüm.

Sokak üzerine asılmış pankartın üzerinden bir şey uçuyor ve boynundan asılmış bir bedenin silüetini görüyorum.

Bu bir maskot. Gerçek gibi görünmesi için içi dolgu malzemesiyle doldurulmuş bir korsan kostümü.

İsyancılar kıkırdarak arabalarına geri atlıyor ve geçen araçlara yumurta atıyorlar. Nicholas'ın arabasının yanından geçip caddede ilerlediklerini izliyorum, ama sonra onu görüyorum.

Kovalar, yolun diğer ucundaki aynı pankartın üzerine asılmıştı.

Her iki taraftan birer korsan direğe tırmanır, iplerini çeker ve katran isyancıların arabasının üzerine dökülür.

Bok.

Polisler gelip çıkışımızı kapatmadan önce köprüye ulaşmam lazım. Bu iş kontrolden çıkacak.

Ama kuleye doğru inmek için döndüğüm anda çok geç olduğunu fark ettim. Kavgalar patlak verirken ve isyancılar arabadan atlarken polisler sokağa döküldü.

Bakışlarımı aniden arabama çevirdim, Tommy ve Nicholas'ın Nova'dan indiğini gördüm ve hemen yangın merdivenine koşup aşağı indim ve High Street'e geri döndüm. Nicholas, Tommy'yi tekrar arabaya itti ve ben de "Onu içeride tut! Lanet olsun!" diye bağırdım.

Ama bana bakıp onaylamaya vakit bulamadan, "Hey! Dur!" diye bağırdığını duydum.

Arkamı döndüğümde, bana doğru gelen bir polisi gördüm.

Hayır, hayır.

"Aro Marquez," diyor, eli belindeki silahın üzerinde.

Adımı nereden biliyor?

Muhtemelen hepsi benim adımı biliyordur. Ya da daha kötüsü, Reeves ile çalışıyordur ve beni arıyordur.

Başımı sallıyorum. Şaka yapıyor olmalısın.

Koşarak Rivertown'a dalıyorum, bu sırada isyancılar korsanları kovalıyor ve polis de beni içeriye kadar takip ediyor.

"Dur!" diye bağırdı.

İmkânsız. Ne yaptıysam yarın beni tutuklayabilirsiniz. Ama bu gece değil.

Kalabalığın arasından iterek mekana koştum, ama dışarıdan gelen bir gürültü herkesin dikkatini çekince bir kargaşa çıktı. İnsanlar yerlerinden fırladılar ve ben de onların arasından geçerek, o beni yakalamadan önce mekanın arka tarafından kaçmaya çalıştım, ama mutfağın nerede olduğunu bilmiyordum.

Bunun yerine, tünelden hızla aşağı iniyorum.

İnsanlar tezgahlarından dışarı fırlayıp, dışarıda neler olup bittiğini görmek için aceleyle geçerken omuzlarıma çarpıyorlar ve ben de arkamı dönüp bakıyorum.

Henüz orada değil.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Gittikçe daha da geriye çekildim, daha da çok insan dışarı çıkıyordu ve sonra onu gördüm. Köşeyi dönerken kel kafasının tepesi, diğerlerinin kalabalığının üzerinden zar zor görünüyordu.

Hayır, hayır, hayır...

Daha fazla ilerleyemeyince duvara çarptım. O kalabalığın arasından sıyrılıp geçiyor, ben de bir çıkış yolu arıyordum ama beni fark edip insanların arasından iterek ilerledi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ama sonra dengemi kaybedip geriye doğru düştüm.

Nefesim kesildi, sanki daha önce hiç yaşamadığım bir şey olmuş gibiydi; biri beni yakaladı, kollarına aldı ve ayna kapanarak bizi polisten ayırdı.

"Ne saçmalık bu?"

Ama bir el ağzımı kapatıyor ve kollarının arasında kıvranarak inliyorum.

Sonra duruyorum.

Polis memuru kalabalığı dağıttı, durdu ve sağa sola bakındı, az önce nerede olduğumu göremedi. Yüzünde şaşkınlık belirdi, çünkü birdenbire ortadan kaybolmuştum ve nasıl olduğunu bilmiyordu.

Beni tutan kişi de benim gibi hareketsiz duruyor, onu izliyor. Kafasında, o karmaşanın içinde onun yanından kayıp gittiğimi kabullenmesini bekliyor.

Aynaya bakıyor ve yaklaşıp inceliyor. Elini yüzeye koyup bastırıyor ve baskıya karşı kilitlerin gıcırdadığını duyuyoruz, ama ayna açılmıyor.

Carnival Tower'dayım.

Hawke?

Ama kulağıma fısıldayan onun sesi değil. "Biliyor musun, buraya neden Karnaval Kulesi diyorlar?" diye soruyor arkamdaki adam alçak sesle.

Kollarımda ürpertiler yayıldı. Bu Hawke'un sesi değil.

"Çünkü burada ucube tipler dolaşıyor," diye yanıtlıyor.

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Aman Tanrım. Kim o?

Polis memuru kaşlarını çattı, etrafına tekrar bakındı ama sonunda arkasını dönüp uzaklaştı. Köşeyi dönüp gözden kayboldu ve ben daha da korkarak bacaklarımı sıktım.

Neredeyse onu geri istiyorum.

Ama sonra arkamdaki adam fısıldayarak, "Rica ederim evlat," dedi.

Ve beni hızla döndürerek kendisinden uzaklaştırdı ve ben de neredeyse düşerek tünelin içine geri sendeledim.

"Ne?" diye nefesimi verdim. "Ben..."

Tam zamanında onu buldum ve solmuş deri ceketli uzun boylu bir figürün aynadan süzülerek geçtiğini, koyu renk saçlarının arkasının hızla Rivertown'dan geçip polisin gittiği aynı köşeyi döndüğünü gördüm.

Gitmiş.

Bu da neydi böyle? Kimdi o? Daha önce buraya gelmiş miydi? Saçlarımı başımın tepesinden tuttum. Kahrolası herif...

Endişelenecek vaktim yok, gitmem gerek. Tünelden aşağı koşarken, sarışının portresinin duvarda olduğu yerde olmadığını fark ettim. Hawke indirmiş olmalı.

Büyük salona daldım ve Hawke ile birlikte mutfak dolabına tıktırdığımız para dolu çantayı çıkardım. Parayla ne yapacağımızdan emin değildik, ama hâlâ elimde olduğuna sevindim.

Çantayı boynuma dolandırırken, içeride başka kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için gözlerimi dört açtım ve fırına doğru koştum. Sanırım korkmamalıyım. Bana yardım etmişti, değil mi?

Bu gerçekten çok ürkütücü. Karnaval Kulesi'nin diğer bekçilerinin hala bir yerlerde olduğuna, anılarının hala saklandıkları yeri perili hale getirdiğine inanmak bir bakıma eğlenceliydi, ama onun istediği zaman girip çıkabileceğini bilmek... Başka bekçiler de var mı acaba?

Büyük salonda çıplaktım. Geçen gece Hawke benimle birlikte olurken kapısı kapalı değildi.

Bok...

Aynanın içinden geçerek mutfaktan koştum, arka kapıdan çıktım ve sokağa fırladım.

"Aro!" diye biri bağırıyor.

Sola baktığımda Dylan ve Kade'i görüyorum. Dylan bana el sallayarak beni durduruyor.

Araba kullandılar mı?

Ara sokağın sonuna kadar koşuyorum, yangın merdivenini geçip High Street'e doğru ilerliyorum. Onlar da peşimden geliyorlar.

Onları Nicholas'ın arabasına götürdüm. "Hawke nerede?" diye sordum.

"Kade'nin bisikletindeydi," diyor Dylan. "Onu kaybettik."

Arabaya bindim ve Kade yolcu tarafındaki kapıyı hızla açtı. Nicholas'a "arka koltuk" dedi.

Üvey kardeşim bana bakıyor ve ben de motoru çalıştırıyorum. "Gitmemiz lazım! Hadi!"

İsa Mesih, bunun için vaktim yok.

Nicholas homurdanır ama dışarı çıkar ve arka koltuğa oturur.

Dylan yanıma yanaştı, ardından Kade geldi, bilekleri hala bağlıydı.

Kaldırımdan uzaklaşıyorum, bir sonraki sağa dönüyorum ve sonra sola doğru yön değiştiriyorum.

"Buraya arabayla geldiniz," diyorum onlara. "Köprüde benimle buluşabilirdiniz."

Ama Kade kollarını yukarı doğru çekiyor. "Kelepçe!"

Burnumdan bir ses çıkardım. Ha, doğru.

Cebimden tel tokayı çıkarıp ona fırlattım. "YouTube'da arat."

Kaşlarını çatarak telefonunu eline aldı ve konsantre olmaya çalıştı.

Dylan bana, "Hawke hızla uzaklaştı," diyor. "Ama biz geçerken bu arabayı gördük, bu yüzden durduk."

Hawke nerede Allah aşkına? Köprüde adamlarla yüzleşmeyi mi düşünüyor, yoksa daha oraya varmadan yollarını mı kesmeyi planlıyor?

Bunu bana bırakmalı. Kendim yapmalıyım.

Green Street'ten özgürlüğümü istiyorum. Hawke'ın bunu benim yerime halletmesine izin veremem.

Farların aydınlattığı, ağaçların gölgesinde kalan, sessiz otoyola hızla çıkıyorum. Bir şey bekliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Sanki bir şeyin olacağını biliyorum.

Sağ tarafta Weston'ın dağınık sokak lambaları beliriyor ve baktığımda nehrin üzerinden beyaz ay ışığının bir süzgecini görüyorum. Biraz yavaşlayıp sağa dönüyorum ve köprüden hızla geçiyorum.

Camı indiriyorum, Nicholas'ın küllüğünden bir kuruş çıkarıp camdan dışarı, kaputun üzerinden ve umarım köprünün kenarından karşıya atıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor Dylan.

Kade, saç tokasını manşetlere takıyor.

Camı tekrar yukarı kaldırıyorum. "Geçiş için ücret ödemeniz gerekiyor."
"Ha?"

"Rekabet Haftası..." diye hatırlatıyorum ona. "Esir takası... Bu hikâyeyi bilmiyor musun?"

Kaşlarını çattı.

Başımı salladım. "Bir gün, nehir yatağındaki çamuru kaldıran çok yağmur yağmadığında ve su gerçekten berrak olduğunda, kenara bak," dedim ona. "Arabayı ta aşağıda göreceksin."

"Araba mı?" diye birden sordu.

Başımı salladım, köprüden çıktım ve sola döndüm.

"Neden bu konuyu gündeme getirmiyorlar?" diye soruyor.

"Çünkü burası onun mezarı."

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve sadece gülüyorum. Orada gerçekten bir araba var ve Weston'daki herkes onun ardındaki efsaneyi biliyor. Onun bilmemesine şaşırdım.

Rekabet Haftası Efsanesi. Tıpkı Karnaval Kulesi gibi, bizim de kendi hikayelerimiz var.

Muhtemelen doğru değil ama. Sadece insanların hayal güçlerine bırakıldığında olan bir şey. Her Ekim ayında düzenlenen Rekabet Haftası, insanların tehlikeliymiş gibi davranmayı sevdiği eğlenceli olaylarla dolu.

Belki bir zamanlar öyleydi. Sonuçta araba orada duruyor.

Ama sonra Dylan soruyor: "Orada durmamız gerekmiyor muydu?"

"O köprü değil," diyorum. "Tren köprüsü."

Kade homurdanarak, sanki daha fazla güç uygulamak işe yarıyormuş gibi, tel tokaları tekrar tekrar saplıyor.

Sanırım bu, video oyunlarını oynama şeklime benziyor.

"Bu köprüden arabayla geçebilir miyiz?" diye soruyor Dylan.

Arka aynadan Nicholas'a bakarak içimden bir ah çektim. O da bana baktı; ikimiz de Hugo'nun o yeri neden özellikle belirttiğini biliyorduk.

"Hayır," diyorum Dylan'a. "Yapamayız."

Yakında başına gelecekleri öğrenecek.

Tren köprüsü, ana köprüye paralel olarak, yaklaşık bir kilometre yukarıda uzanıyor. Yolun kenarları, bakımsız kalmış asfaltla kaplı, çukurlarla dolu ve şelalelerin bulunduğu tarafa göre çok daha bakımsız.

Ama yine de burayı seviyorum. Suda çamur kokusunu alabiliyorsunuz ve bu tür vahşi havayı satın alamazsınız. Yenilebilir bir hava. Kıyametten

elli yıl sonraki bir şehir gibi. Uzun otlarla çevrili harap depolar ve her şey yıkılıyor, çünkü para yok.

Ama her şey canlıdır. Özellikle geceleri. Sonbaharda ve kışta.

Aracı kenara çekip park ettim ve çantayı da yanıma alarak araçtan indim.

"Aro!" diye hırslı bir sesle söylüyor Kade ve biliyorum ki hâlâ kelepçeler konusunda yardıma ihtiyacı var, ama gözlerimi köprüden alamıyorum.

Yürüyorduk ve herkesin arabadan indiğini duydum.

Rayların başlangıcında durdum, köprünün karşısına baktım ve Hugo'yu adamlarıyla birlikte ortada dururken gördüm. Karşı tarafta ağaçlar yükseliyor, farları köprüyü aydınlatıyordu ve Dylan'ın bana verdiği botların topuklarının çakıllara saplandığını hissettim. Ilık Ağustos havası midemi ısıttı. Hawke'ı aradım.

Nerede o? Şu an ona ihtiyacım yok ama eğer burada değilse, bir şey olmuş demektir.

Köprüye çıkıyoruz, her ray arasındaki tahta kalaslar yaklaşık altı inç aralıklarla yerleştirilmiş. Aşağıda toprak görünüyor, ama devam edersem, toprak yerine su olacak. Dalgalanmalar. Önce aydınlık sonra karanlık, çünkü daha derine inecek ve ellerim titriyor. Çantanın askısını iki elimle sıkıca tutuyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor Dylan.

Ağzımı açıyorum, kelimeler yerine safra yükseliyor. Sonunda "Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum.

Ayaklarımı zorla hareket ettirerek bir tahtadan diğerine adım atıyorum ama bakışlarımı Green Street'e ve isyancı arkadaşlarıma dikiyorum. Omuzlarım dik, çenem yukarıda, Hugo'nun bu memnuniyeti yaşamasını istemiyorum. Burayı seçmesinin sebebi, buranın beni korkuttuğunu bilmesi.

Onlardan yaklaşık üç metre uzakta durduk ve Hugo çantayı almak için elini uzattı.

Ama ben ellerimi kayışların etrafına sıkıca kavradım. "Hayır."

Bana bakıyor, bekliyor.

"Sana güvenmiyorum," dedim ona. "Ne istiyorsun?"

Elini indiriyor, Axel, Jonathan, Farrow Kelley ve birkaç kişi daha arkasında kıpırdanıyor. Sayıca bizden fazlalar, dörde sekiz. Nicholas'ın ne kadar benim tarafımda olmak istese de, onu benim tarafımda saymıyorum.

"Parayı istiyorum," diyor.

"Gerçekten ne istiyorsun?"

Kahverengi gözleri parıldıyor. "Ne var sende?"

Özgürlüğüme ihtiyacım var. Böyle yaşamak istemiyorum. Green Street'e geri dönemem. Hawke'ı doğurduktan sonra asla. Onu çok seviyorum.

Hugo'nun beni bırakması gerekiyor.

"Hawke'ın teslim ettiği video sizi mahvetti," diye belirtiyorum. "Polis memuru Reeves'in kendini kurtarmak için tüm operasyonunuzu ele vereceğinden korkuyorsunuz."

"Ve?"

"Ve bu olmayacak," diyorum.

İmkansız görünen şeyi yapacağım, ama bu beni kurtaracak tek şey olacak.

Yardım isteyeceğim.

Hawke'tan beni amcası Madoc Caruthers'a götürmesini isteyeceğim. Reeves'in anlaşma yapmasına izin vermemesini sağlayacağım. Green Street'i korumasını sağlayacağım.

Benim hatırım için.

"Bağlantı kurdun mu kızım?" diye takıldı Hugo. "Şimdiden mi?"

"Sadece 'tamam' deyin."

Bana dik dik bakıyor.

Midem bulanıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. "Tamam de," diye dişlerimi sıkıyorum.

"Pekala." Elini uzattı.

Ama başımı Dylan'a çevirdim. "Saat kaç?"

Telefonunu çıkarıyor. "Dokuzdan biraz sonra."

"Saat tam olarak kaç?"

"Neden?"

Bakışlarımla onu süzdüm.

"Şey..." Telefonu kurcalamaya başladı. "908."

Gözlerimi sertleştirerek tekrar Hugo'ya baktım. "Özgürlüğümü istiyorum," diye hırçın bir şekilde söyledim, hâlâ parayı elimde tutuyordum. "Ve tüm bu insanların önünde sana artık hiçbir şey borçlu olmadığımı dair sözünü istiyorum. Ailemi ve beni rahat bırakacaksın."

"Ailenize dokunmayacağıma söz veriyorum. Ve bana başka hiçbir borcunuz yok."

Ben kıpırdamıyorum. Ona bunu sormadım ki.

“Ama seni yalnız bırakamam, Aro,” diyor. “Sen benim ailemin bir parçasısın. Bunu unutturmana izin veremem.”

Uzaktan tiz bir ıslık sesi yankılanıyor ve ben başımı öne eğiyorum.

"Ya seni özlersem?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Yalan söyleyebilirdi. Yalan söyleyip beni bırakacağını söyleyebilirdi, ama yapmadı. Sanırım en azından bunun için minnettar olmalıyım.

Göğsümde yumruk gibi sıkışmış, bir o yana bir bu yana gevşemiş kalbimle, altımdan akan nehrin kenarından aşağıya doğru adım atıyorum.

Çantayı çıkarıp kenara doğru tutuyorum, dizlerimin titremesini önlemek için onları kilitliyorum.

Bakışları bir an suyun üzerinde asılı duran çantaya takıldı.

"Özgürlüğümü istiyorum!"

Ama o sadece kıkırdıyor. "Bırak şu konuyu Aro. Biz buluruz."

Çantanın içinde hava var. Bir süre havada kalacak.

Beni istemiyor. Ailesinden değilim ve beni sevmiyor. Bu onun gururunun sesi. Birini kaybettiğini herkesin görmesine izin veremez.

Kimsenin gitmesine izin veremez.

Düdük sesi yeniden havayı deliyor ve ileride ne olduğunu bildiğim için raylara bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bak bakalım," dedi Hugo gülümseyerek ve ben de boğazına yumruk atmak istedim. "Weston ile Şelaleler arasında bir yarışma. Köprüden en son ayrılan kazanır."

"Defol git..." diye neredeyse nefes nefese, boğazıma düğümlenen bir hıçkırıkla söyledim. Tanrım, midem bulanıyor. Bunu yapacağını biliyordum.

"Tren gelecek," diye açıklıyor Hugo. "Suya en son atlayan -korsan ya da isyancı- sizi kazanır."

"Herkes mi?" diye soruyor Kade.

Tommy yanlarından geçer, taraf değiştirir ve Hugo'nun yanına durur.

Kade ona dik dik bakıyor. "Kıçını...buraya...geri getir." Her kelimeyi ısırarak söylüyor ama umurumda bile değil. Hiçbirinin bunu benim için yapmasını istemiyorum.

Aşağıya bakıyorum ve rüzgarın aşağıdaki suya doğru esmesiyle trenin titreşimlerini hissetmeye başlıyorum.

Hawke...

Çenem titriyor.

Ama sonra başımı geriye doğru eğip yukarı bakıyorum. Ve yirmi dört saat içinde ikinci kez onu hissediyorum.

Burada olmam gerekiyordu.

"Yüzmeyi bilmiyorsun," diyor Hugo.

Başımı tekrar aşağı eğiyorum. "Ve beni öldüremezsin."

Elime bir el uzandı ve daha bakmadan Hawke olduğunu anladım.

"Arabaya geri dön," diyor bana.

Ona bakıyorum ama bir kasımı bile kıpırdatmıyorum. "Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

Gözleri hafifçe parıldar. "Hangi köprü olduğunu belirtmediniz."

Az kalsın gülecektim.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bunu tahmin etmeliydim. Her zaman gelir.

"Seni kaybetmemek için her gün onunla savaşağım," diye fısıldıyor.

"Biliyorum, başaracaksın."

Ama bunu istemiyorum. Her gün kavga etmek istemiyorum. Onun hayatını daha iyi hale getirmek istiyorum, aksi takdirde ne anlamı var ki?

Hugo, "Hepiniz," diye ilan eder. "Hepimize karşı. Ayakta kalan son kişi."

Tren virajı dönerken köprü sallanıyor, geldiğini haber vermek için çanını çalıyor. Gözümün ucuyla görüyorum. Parlak, büyük ve sarı ışıklar ve Hawke'a bakarken saçlarım uçuşuyor.

Hugo'nun tüm adamları heyecanlı kahkahalar eşliğinde çıkıntıya doğru ilerliyor.

"Git," diye fısıldadım Hawke'a, yalvararak.

Lütfen.

Ama başını salladı. "Hayır."

Bakışlarımı Dylan ve Kade'e diktim. "Gidin. Lütfen."

Kade Dylan'a bakar, ama Dylan sadece suya bakar.

Gerçekten gülümsüyor mu?

Kade onun elini kavradı ve bana bir bakış attı. "Sen Hawke'unsun," dedi. "Hawke'un yanında kalacağız. Kara bayrak altında..."

Tren hızla bize doğru geliyor, herkes rayların diğer tarafına geçiyor ve bacaklarım titriyor.

Çocuğa şöyle bir baktım. "Tommy, sadece zıpla, tamam mı?"

Trenin hızıyla savrulma riskini almak istemiyorum. Hiçbir şey kanıtlamasına gerek yok.

Bunu yaparken kimse ölmedi. Biz rayların dışındayız ve vurulmayacağız, ama yanımızdan geçerkenki -hatta yaklaşırkenki- güç çok fazla. Bunu yapan insanları gördüm.

Köprü sallanıyor ve sonunda herkes dengesini kaybederek aşağıdaki suya düşüyor.

Bahis, hangi mürettebatın ayakta kalan son kişi olacağına dayanıyor.

Platform sallanmaya başladı ve ben de içimden bir çığlık attım.

Hawke elimi kavradı. "Sertçe tekmele. Beni bırakma!"

Tren hızla bize doğru geliyor, köprüye çıkıyor, sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Beni bırakma!" diye tekrar bağırdı Hawke.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Düdük çalıyor, köprü sallanıyor ve ben dengemi korumaya çalışarak bağıyorum.

"Kahretsin!" diye bağıyor Hugo'nun mürettebatından biri. Biri kenardan aşağı uçuyor, dizleri bükülmüş ve kolları havada savruluyor. "Ahhh!"

Suya giriyor ama sıçrama sesini duymuyoruz. Aşağı bakıyorum ve tırnaklarımı Hawke'un elinin arkasına batırdığımı fark ediyorum.

"Bana bakın!" diyor.

Tommy çömeliyor ve ben onun atlayacağını düşünüyorum ama o bunun yerine kirişin üzerine oturuyor. Gözlerini kapatarak sıkıca tutunuyor.

"Bana bakın!" diye tekrar bağırdı Hawke.

İnsanlar kenardan dışarı dökülmeye başlıyor, Hugo dengesini korumak için ellerini uzatıp duruşunu genişletiyor ve ben de gözlerimi Hawke'a çeviriyorum.

Ve gülümsüyor. "Bununla ilgili bir gün mutlaka güleceğiz!" diyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, o ise gülmeye başlıyor.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırdım.

"Seni daha sonra sarhoş ettiğimde olacak!"

Koluna hafifçe vurdum. "Hawke!"

Ne kadar da... Dişlerimi sıkıyorum. Tıpkı annesi gibi. Sorun ancak işler yolunda gitmezse kötüdür. Bla bla bla...

Tren hızla bize doğru geliyor, midem alt üst oluyor ve Jonathan, Axel ve Nicholas'ın hep birlikte kenardan aşağı atladıklarını izliyorum.

Tommy kirişin üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanıyor, ama sonra kendini daha fazla tutamıyor. Devriliyor, yanındaki tahta kalasalara çarpıyor

ve sonra ölü bir ağırlık gibi batıyor.

Kafasını mı çarptı?

Hawke'a bakıyorum. "Birinin onun peşine düşmesi gerekiyor!"

Ama duyduğum kişi Dylan. "O daha bir çocuk!" diye bağıyor Kade'ye.

Kelepçelerden kurtulmaya çalışır ama elbette kelepçeler hâlâ takılıdır ve hiçbir faydası yoktur. Kade sadece suya dik dik bakar. Donmuş halde.

Aşağıya bakıyorum, onu göremiyorum. Atlamak istemiyorum. Hugo'nun kazanmasını istemiyorum ama birileri zarar görürse...

Ama atlamak için vaktim yok. Kade, Dylan'ı kenardan aşağı, suya doğru sürüklüyor ve kızın peşinden gidiyor.

Motor havayı dolduruyor ve ben de bu kuvvetle titremeye başlıyorum, duramıyorum. Topuklu ayakkabı giymemeliydim. Bunu biliyordum.

Hugo, Hawke ve ben trenin kenarında duruyorduk, saniyeler bir ömür gibi geliyordu, tren neredeyse üzerimize doğru hızla yaklaşıyordu. Hugo trene baktı, sonra tekrar bize döndü ve gözlerindeki ışığı görünce o bakışı hemen tanıdım.

HAYIR...

Bize doğru yaklaşıyor, Hawke onu görüyor ama Hugo ikimizi de zorlamak yerine Hawke önce onu yakalıyor ve ikisi de kenara doğru düşüyor. Hugo kurşun gibi düşüyor ama Hawke kırıyı yakalıyor. Ben çılgın atıp yere çömelerek ona yardım etmeye çalışıyorum, o ise orada asılı kalıyor.

Ama onu yukarı çekmemin imkanı yok.

Bana doğru bakıyor ve tren hızla yanımızdan geçiyor.

"Sorun yok!" diye bağırdım. "Bırak beni!"

Gözleri benimkine kenetlenmiş, benim için kalmaya çalışıyor ama düşüyor, suya çarpıyor.

Saçlarım dağıldı ve korkudan çantayı göğsüme bastırdım.

Ama sola ve sağa baktığımda, en sonuncu olduğumu görüyorum.

Ben sonuncuyum.

Zıplayabilirim. Her şey bitti.

Ama yapamam. Aşağıda onları görüyorum, Kade ve Dylan, Tommy'ye Shelburne Şelaleleri kıyısına doğru yüzerken yardım ediyorlar. Hugo ve diğerleri ise Weston kıyısına doğru gidiyorlar.

Ve Hawke orada, sırlıklam ıslak ve suyun içinde çırpınarak beni bekliyordu.

Çok uzak değil. Belki altı metre kadar, ama...

Bu güç beni sendeletiyor ama düşmek istemiyorum. Düşmeyeceğim.

Hugo bu şekilde sonuca varamaz.

"Kahretsın!" diye bağırdım.

Çantam elimde, kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde sıçradım.

Derin bir nefes alıp kendimi nehre attım, hemen bir şeye, herhangi bir şeye uzanıp çırpınmaya başladım çünkü batıyormuş gibi hissediyordum.

Ama Hawke'ın dediğini yapıyorum. Tekme atıyorum. Ve eller beni yakalayana kadar daha da çok tekme atıyorum. Ona sarılıyorum ve o beni yukarı çekiyor. Derin bir nefes alıyorum ama o bir öpücükle nefesimi kesiyor.

Hawke nefes nefese, "Sana gelecek yazdan önce yüzmeyi öğreteceğiz," dedi. "Göldeyken bunu nasıl kaçırdım? Kahretsın!"

Gülüyorum ama soğuk suyun üzerinde yüzümde sıcak gözyaşlarımı hissedebiliyorum.

"Sırtıma çık," diyor. "Ve artık tekmeleme."

Omuzlarından tutarak bizi kıyıya doğru yönlendiriyor. Kade ve Dylan'ın çamurlu kumsalda ayağa kalkmalarını izliyorum, Tommy sırlıklam bir halde uzaklaşıyor ve çalılıkların arasında kayboluyor.

Sıg suya ulaştık ve Hawke çantayı elimden alıp nehre geri fırlatırken ben ayağa kalktım. Karşı kıyıdaki Hugo'ya "Git onu bul, seni şerefsiz!" diye bağırdı.

İsyancılara ve Green Street'e baktım; bazıları gülümsüyor ve bağıırıyordu, diğerleri ise bize orta parmak gösteriyordu.

Ama çok beklememize gerek yok. Uzaktan siren sesleri duyuyorum ve Hawke elimi tutarak beni nehirden çıkarıyor.

Anahtarları Nicholas'a fırlattım, onu şimdi daha da çok seviyordum. Dylan ve Kade ile birlikte benim tarafımı seçmişti. "Onları eve götürür müsün?"

Yorgun ve nefes nefese kalmış bir halde başını salladı.

Kade, yine tel toka kullanarak hem kendisinin hem de Dylan'ın kelepçelerini çıkarmaya çalışıyor.

Yanına gidip elinden alıyorum ve kilidi açıyorum, açıldığını duyuyorum. Kelepçeler açılıyor ve Kade mutluluktan neredeyse homurdanıyor.

"Lanet olsun," diye sızlandı Dylan. "O kadar da kötü değildi."

Kaşını hafifçe kaldırıyor. "Hadi gidelim."

Koşarak uzaklaştılar ve ben ne olduğunu anlamadan Hawke beni kucağına alıp ormanın güvenli ortamına taşıdı.

"Yürüyebilirim," diyorum ona.

Ama o sadece "Bunu yapmak zorunda değilsin" diye yanıtlıyor.

Beni sıkıca kucaklayarak koşuyor.

Özgürüm.

Onun.

Yüzümü onun sıcak boynuna gömüyorum. Bunu yapmayı dört gözle beklediğim milyonlarca anın ilki bu.

CHAPTER THIRTY

Hawke

Tren gözden kayboluyor, raylarda ilerleyip ormanın içine doğru kayboluyor. Nicholas, Kade ve Dylan ile birlikte hızla uzaklaşıyor ve Tommy'yi alıp almadıklarından emin değilim. Muhtemelen çoktan yürüyerek yola çıkmıştır, ama telefonlarımız sıırsıklam olmuş. Eve vardığımızda onu aramayı deneyeceğim.

Aro'yu kendime doğru tutuyorum, ağaçların arasından yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıkları görüyorum. Kondüktör muhtemelen bizim zıpladığımızı görünce polisi aradı.

Siren sesleri havada yankılanıyor ve Aro dudaklarımı öpüyor. "Bebeğim, dur," diyor bana. "Dur."

Onu yere yatırıyorum, polis arabaları yanımızdan hızla geçiyor ve ben onun üzerine çöküyorum. Yüzünü tutuyorum.

"Seni gerçekten çok seviyorum," diye fısıldadı bana bakarak.

Gözlerim yanıyor ve üzgün ya da kırgın değilim, ama yine de nedenini biliyorum. Reeves gitti. Hugo ve Green Street de artık başımızın dertte değil—en azından şimdilik.

O beni seviyor.

Gülümsüyorum. "Biliyorum," diye yanıtlıyorum, tıpkı daha önce Kade'nin evinde yaptığı gibi.

"Neden böyle yaptın?" Bana başını salladı. "Anlamıyor musun? Sonunda seni öldüreceğim. Çok kötü durumdayım."

Gülüyorum. Sonra dudaklarına doğru eğiliyorum, parmaklarımı ıslak saçlarının arasına kaydırarak onu öpüyorum. Yavaş hareket ediyorum ki onu hissedebileyim, tadını çıkarabileyim, nefesini içime çekebileyim...

"Bunu sadece senin yanında hissettim," diyorum.

"Ne?"

Biraz doğrulup ona aşığıdan bakıyorum. "Yaşamak ya da ölmek. Ya sen ya da hiç kimse." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Sana sahip olmalıyım."

Onu tekrar öpüyorum, kontrolü ele alıp dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum.

O inliyor ve ben de vücudumu bacaklarının arasına kaydırıyorum.

"Artık aklını mı kaçırdın?" diye sızlandı. "Sana ne yaptım ben?"

"İşte bu." Sertleşen penisimi bacaklarının arasına sürerken, eli göğsüme değıyor, kalbim içimde gümbür gümbür atıyor. "Bunu bana sen yapıyorsun. Sonunda gerçekten yaşıyorum."

Yaklaşık bir saat sonra Kade'nin evine geri döndük ve Tommy'yi aradım ama cevap vermedi. Çocuğı aramaya gitmek istemedim, çok yorgundum, ama neyse ki, tekrar dışarı çıkmadan önce bana mesaj attı.

Eve güvenli bir şekilde ulaştım.

Ona başparmağımla yukarı kaldırarak onay işareti gönderiyorum, başka bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona Green Street'ten uzak durmasını saatlerce söyleyebilirim ama bu sonbaharda ona bakıcılık yapacak durumda olmayacağım.

Kade de onun yanına yaklaşıyor. Hepimizin başına bir sürü bela geliyor.

Ama ertesi sabah, hepimiz ölmeyi diliyoruz.

En azından bir dakika için.

"Siz küçük pislikler!" diye bağırdığını duydum Madoc'un.

Birden irkildim, kütüphanesindeki kanepede uyandım, Aro kollarımdaydı.

Gözlerimi açtığımda, uyku çantasını merdivenlerden yukarı fırlattığını ve ardından giriş holünde ve mutfakta uyuyan çocuk kalabalığının arasından yolunu bulmaya çalıştığını gördüm.

Kade'i tüm şişme yatakların ortasında yüzüstü baygın halde gördüm.

Kahretsin.

Sis dağılıp noktaları birleştirmek biraz zaman alıyor.

Dün gece geri döndüğümüzde, isyancıların insanları bağlarken köpük makinelerini de getirdiklerini gördük. Ama fark etmeye fırsat bulamadan oradan kaçtık. Geri döndüğümüzde parti hâlâ devam ediyordu, sarhoş insanlar Caruther'ların oturma odasının bir metre köpük altında olmasına aldırmıyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, kimsenin orayı temizleyecek enerjisi yoktu. Makineleri ve tankları attık, şişme yatakları ve kurtarabildiğimiz yatak takımlarını giriş holüne taşıdık ve geceyi geçirmek için birkaç kişiyi merdivenlerin başındaki sahanlığa yerleştirdik. Kade arkadaşlarıyla sarhoş olmak için geç saatlere kadar ayakta kaldı, Dylan tek başına bir misafir odasına gitti ve ben de Aro ile birlikte bir kanepeye kıvrıldım.

Kade'nin ailesi eve gelmeden önce hasarın bir kısmını gidermek için yeterli zamanımız olacağını düşünmüştüm. Dün gece hepimiz çok yorgunduk.

"Biliyorsun..." diye dişlerini sıkarak konuştu Madoc, başkasının çocuğuna basmadan kendi çocuğuna ulaşmaya çalışırken. "Daha kötü bir şey yapamayacağını düşünmeye başladığımda, her seferinde beni şaşırtıyorsun!"

Kade yastığını vücuduna bastırarak mırıldandı, "Ben aşırı hırslı biriyim."

Madoc oğlunun battaniyesini üzerinden çekiyor. "Kalk!"

"Neden?" diye sordu Kade başını kaldırarak. "Kahvaltı hazır mı?"

Madoc'un gözleri alev alev parlıyor ve oğluna doğru atılıyor.

Ama Kade'nin annesi babasını geri çekiyor. Madoc, ondan kurtulmaya çalışırken siyah takım ceketi omuzlarından kayıyor.

Kade'nin büyükbabası Jason (ki o benim için de bir nevi manevi büyükbaba gibidir), büyükanne Katherine ile birlikte yanlarından geçerken kıkırdıyor. Madoc'a, "Sana tıpkı senin gibi bir tane olacağını söylemişim," diyor.

Fallon, pahalı mobilyaların ve halıların su ve köpük kalıntılarıyla lekelenmiş olmasına o kadar da üzülmeden, adamını sakinleştirmeye çalışıyor. "Bir gün bunun da hikayesi olur," diyor, onu hâlâ kendine çekmeye çalışarak. "Sadece bunu unutma. Buna birlikte güleceğiz."

"Bu komik hale gelmeden önce ölmüş olacağım!" diye bağıyor Madoc.

Kendini kurtarıp çocuğunu yakalamak için eğilir, ama Kade güler ve başka bir yatağın üzerinden atlayarak hızla uzaklaşır. Arkadaşlarımızdan

bazıları uyanmaya başlar, diğerleri ise zaten uyanıktır; ya bu manzaraya gülerler ya da akşamdan kalmalıklarını atlatmak için gözlerini ve kulaklarını kapatırlar.

“Hayır!” Kade sürünerek uzaklaştı ve koridorda gözden kayboldu.

"Yakala onu baba!" Kade'in dokuz yaşındaki küçük kız kardeşi A.J., babasını kışkırtıyor.

"A.J., benim tarafımda olman gerekiyordu!" diye bağıyor Kade.

Ama onun güldüğünü duyuyorum. Fallon başını sallıyor, mutfğa doğru yöneliyor ve kocasıyla oğlunun kendi aralarında konuşmasına izin veriyor, ben de Aro'nun saçını öpüyorum, altından sıyrılıyorum. Uyuyor ve ben de Madoc'un peşinden gidip durumu açıklıyorum. Her şey tam olarak Kade'nin suçu değil.

Köpük partisi onun fikriydi gerçi.

“Hayırrr!” diye bağırır Kade, babası sırtına atlayıp yere yığılınca. “Üzerimden in!”

A.J. kıkırdarken yanına durdum.

Sonra Madoc durur.

Başını kaldırıp soldaki ofisine bakıyor.

Pencereden gelen ışık yüzüne vuruyor ve oğlu Kade altında kıvranmaya devam ederken onu yere bastırıyor.

Madoc aniden, "Dizüstü bilgisayarım nerede?" diye sordu.

Yüzüm düştü. Ne?

Açık kapıya doğru yürüdüm ve içeriye baktım; Madoc'un ofisi, yerde birkaç dağınık kağıt dışında, tertemizdi. Genellikle masasında duran dizüstü bilgisayarları orada yoktu.

Ayağa kalkıp içeri giriyor, Kade ayağa kalkarken yüzündeki gülümseme soluyor. O, A.J. ve ben babalarının peşinden gidiyoruz.

"Dizüstü bilgisayarın mı?" diye kekeleyerek sordu Kade.

“Evet.” Babası ona baktı. “Ofis kilitliydi. Arkadaşların içeri girebildiler mi?”

Kade bana bakıyor, ben de ona şöyle bir bakıyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

Haklıydım. Kahrolası yağmacılar. Hepsi bir aldatmacaydı.

"Reeves," dedim Kade'ye. "Onun için dizüstü bilgisayarını almaya geldiler."

Ama Madoc araya giriyor. "Ne demek istiyorsun? Neler oluyor?"

“Drew Reeves,” dedim ona. Aro'dan ne yapmasını istediği konusunda onu uyarmalıydım. “Buraya zorla girmeyi planlıyordu—”

Ama sonra A.J. sözümüzü kesiyor. "Baba, resmin," diyor.

Hepimiz duruyoruz.

“Ne?” Madoc arkasındaki duvara, masasının arkasına doğru baktı.

"Resim açık," diyor ona işaret ederek.

Çerçevelemiş pastoral sahneye hepimiz dikkat kesiliyoruz; çünkü sahne gerçekten de bir tarafında duvardan ayrılmış, bir kapı gibi aralık bırakılmış.

Madoc, resmin ardındaki şeyi gizlemek için bu resmi kullanıyor.

"Kasaya da girmiş olabilirler mi?" diye soruyorum.

Ailedeki herkes onun orada olduğunu biliyor, ama kimsenin bu bilgiyi başkasıyla paylaşacağını sanmıyorum.

Madoc düğmeyi çevirir, kolu çeker ve kasayı açar, içeriye bakarken bir an tereddüt eder.

Sonra elini içeri uzatıp dizüstü bilgisayarını çıkarıyor.

Elindekini kaldırıp Kade'ye bakıyor.

"Ben oraya öyle bir şey koymadım," diyor oğlu.

"Emin misin?"

"Sarhoş değildim baba."

Madoc kaşını kaldırarak bilgisayara baktı. "Şey, annen ve A.J. benimlediler..."

Ve bu şifreyi bilen diğer tek kişi...

“Hunter,” diye fısıldadım kendi kendime. Kade'ye baktım. “O buradaydı.”

Ama ne zaman? Onlar gelmeden önce olmalıydı, ya da... geldiklerinde, zamanında onlardan saklamak için.

Kade'nin korkusu azalıyor ve yüzüne başka bir şey yerleşiyor. Gözleri sertleşiyor ve kaskatı kesiliyor. Dizüstü bilgisayarı alıp kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Bunun için geleceklerini nereden biliyordu?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum. Hiçbir fikrim yok.

"Benimle içeri gelir misin?" diye soruyor Aro.

Maple Room, onun yolcu tarafındaki penceresinin ötesinde yer alıyor ve ben ona doğru bakıyorum.

Keşke bunu sormak zorunda olmadığını bilseydi.

Hugo ile karşılaştığımızdan beri iki gün geçti ve kendimi onun yerine koymaya çalışıyorum. Tüm hayatı şu anda belirsizlik içinde ve ben olsam aynı durumda olmazdım. Şehir değiştirmek, okul değiştirmek, ev değiştirmek... Bunun onun için ne kadar zor olduğunu asla tam olarak anlayamayacağımı düşünüyorum, ama ben her zaman yanında olan tek kişi olmaya çalışıyorum.

Bir hafta içinde Shelburne Falls'ta kendini biraz daha rahat hissedecek.

Bir ay içinde bir rutini olacak.

Ve altı yıl sonra, çaba göstermesine gerek kalmadan hayatından memnun bir şekilde gülümsüyor olacak. Umarım.

Elini sıktım. "Evet."

İçeriye girdiğimizde, ıslak tahta ve sigara kokusu havayı sararken, gündüz içki içenlerle yarı dolu bilardo masalarına göz gezdirdim. Barın sahibi Kevin Hayes barmenlik yapıyordu. Adamın gri at kuyruğu her zaman yağlı görünüyordu ve yemin ederim ki Fort Lauderdale Bahar Tatili tişörtlerinden sonsuz sayıda vardı, çünkü sürekli birini giyiyordu.

Ama iyi bir adam. Hayattaki amacı emekli olup Key West'te plajda tembellik yapmak, bu yüzden bir gün bunun parasını ödeyebilmek için haftanın yedi günü burada çalışıyor.

İçeri girerken bizi süzdü. "Nasılsın evlat?" diye sordu Aro'ya.

Kadın ona başıyla onay verir, ama adam kadının eğlenmek için burada olmadığını anlamış olmalı. Bara doğru bakıp "Carmen," diye seslenir.

Bakışlarını takip ederek Aro'nun annesini buldum. Tanımadığım bir adamın arkasında duruyordu, siyah önlüğü beline bağlıydı ve dar bir bluz ile kot pantolon giymişti. Göbek deliğindeki gümüş takı loş ışıktaki parılıyordu.

Kadın, kocası olmayan adamı üzerinden çekip Aro'ya tereddütle bakıyor.

"İyiyim," diyor Aro öne doğru adım atarak.

Annesi yaklaşıyor, kızının gözlerine sadece kısa bakışlar atıyor. Ben geride kalıyorum.

Aro'nun önünde duruyor.

"Bir dakika konuşma, tamam mı?" diyor Aro ona. "Kavga etmek istemiyorum."

Annesi orada omuzları dik bir şekilde duruyor, çünkü başının belada olmasına alışkın ve kızının burada iyi bir amaç için bulunmadığını biliyor.

Aro, "Onları Bay ve Bayan Trent'e bıraktığınız için teşekkür ederim," diyor. "Bunu onlar için yapmadığınızı biliyorum, ama yine de..."

Her şey hâlâ belirsiz ve hiçbir evrak onaylanmadı, ama eminim ki anne babam çocukları almaya hazır. Aro ve ben de yardımcı olacağız.

"Ya beni özlerlerse?" diye soruyor Carmen.

"Seni hep özlediler. Ama bunu atlatacaklar."

Annesinin gözlerine acı yansıyor.

"Bütün bunların en zor yanı, seni sevmediklerini ve bu yüzden vazgeçtiğini düşünecek olmaları," diyor Aro ona. "Başını sallıyor, sesini yumuşatıyor. "Onları sevdiğini biliyorum anne. Bunu onların da bilmesini sağlayacağım. Sadece bana bir iyilik yap, tamam mı? Altı ay sonra gelip, bir erkek seni terk etti diye ve yalnız kaldığın için onları geri kazanmaya çalışma. Bırak hayatlarına başlasınlar. Anne babaları olsun, krep yesinler, oyun buluşmaları yapsınlar. Matty, Jax'e alıştı."

Buna gülmek istiyorum ama gülmüyorum. Babam bugün çocuğu JT Racing'deki işine götürmek zorunda kaldı çünkü Matty peşini bırakmıyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

Aro ona, "Onları göreceksin," diye güvence veriyor. "Bırak onları kendi hallerinde kalsınlar. Onlara daha iyi bir şey vermediğin sürece geri alma. Lütfen."

Annesi hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri her şeyi anlatıyor. Gözleri yaşıyor, umutsuzluk yanlarından dökülüyor. Annemin gitmesine izin verirken büyükannem de böyle mi görünüyordu? Babamın annesi onu terk ederken ne düşünüyordu acaba?

O hiçbir şey söylemeyince Aro arkasını döner ve biz de ayrılmaya başlarız.

Ama sonra arkamızdan onun sesini duyuyoruz. "Ben asla..."

Aro duruyor ve annesinin tekrar yaklaştığını görüyorum. "Böyle olacağımı hiç düşünmemiştim," diyor kızına.

Aro'nun dudakları titriyor ve üzgün mü yoksa kızgın mı olduğunu bilmiyorum, ama ne olursa olsun, bunu dışa vurmak istemiyor. "Biliyorum anne," diyor sırtı hâlâ dönükken. "Hayat insanlara böyle şeyler yaptırıyor işte."

Otoparka doğru yürüyoruz ve başını öpmeden önce elimi tutmasını bekliyorum.

Babamın annesini çok düşünüyorum, ona hiç yardım etmediği ve başına gelen tüm olaylardan onu korumak için orada olmadığı için ondan nefret ediyorum.

Ama sonra acaba daha da kötü biri mi olurdu diye düşünüyorum. Başka bir istismarcı. Belki babamın onun yokluğuna üzülmeye sebep oldu, ama belki de onu sevip hayal kırıklığına uğramak daha çok acı verirdi.

Kapıyı onun için açtım ve içeri girmeden önce bana baktı. "Anne baban üç tane sokak köpeğini sahiplenmeye gerçekten hazır mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Üç mü?"

Kalacağından emindim ama teyit alamamıştım. Sonuçta on sekiz yaşında, bu yüzden artık herhangi bir yerde bulunma zorunluluğu yok.

Omuz silkerek, "Bu döngüyü kırma zamanı geldi," diyor. "Ve sadece bir yıl için, değil mi? Liseyi bitirmek için bir yıl."

Göğsüm bir şeyle doluyor, ne olduğunu bilmiyorum ama çok fazla ve iyi hissettiriyor.

"Emin misin?" diye sordum ona.

Onun her şeye sahip olmasını istiyorum, ama onun da bunu istemesi gerekiyor. Sadece, eğer bunun için mücadele ederse, istediği her şeye sahip olabileceğini bilmesini istiyorum.

Başını salladı.

Elimle yüzüne dokunuyorum. "Sadece bir yıl," diyorum ona.

Sadece bir yıl.

Ama gözleri öfkeyle parlıyor. "Gerçekten İspanyolca konuşuyor musun?" diye bağıyor.

Gülmemi zor tutuyorum. "Sana çocukluğumun büyük bir kısmını Amerika dışında geçirdiğimi söylemiştim."

Koluma vuruyor. "Hawke!"

Onun saldırısından sıyrılıp kıkırdadım. "Ne?"

Bana 'şerefsiz' dediğinde onu anladığımı biliyordu. Sanırım sadece bazı küfürleri anladığımı, başka hiçbir şey anlamadığımı varsaydı.

"Birinin dilini konuştuğunuzu ona söylemelisiniz!"

"Neden?" Onu arabaya itip kapıyı kapattım. "Sadece ne dediğini anlamamı istemediğin zaman İspanyolca konuştun, bu da kabalık," dedim pencereden. "Bunu hak ettin."

Arabanın etrafından dolaşıp koltuğuma oturdum. Ama bir saniye içinde, hemen üzerime çıktı ve iki eliyle boynumu kavradı.

Bana dik dik bakıyor ama oyun oynadığını anlayabiliyorum.

"Özür dilerim bebeğim." Gülümsedim ve burnuna kendi burnumla hafifçe dokundum. "Seni seviyorum."

"Ne?" diye soruyor.

"Te amo." Dudaklarından önce burnunu dişlerimin arasına alıyorum. "Te amo, Aro Marquez."

Nefes nefese kalmaya başladı ve sonunda dayanamayıp beni öptü. "Ah, bu çok seksi. Biraz daha İspanyolca konuş, Hawke."

Burun kıvırdım. "Kuleye geri döndük. Hadi gidelim."

O kendi koltuğuna geri oturuyor ve ben de saklanma yerine geri dönmek için hız sınırının çok üzerinde bir hızla yarışıyorum. Sadece birkaç gün geçti ama onunla burada olmayı özledim. Keşke daha fazla bela çıkarabilsek de burada kalabilsek diye düşünüyorum.

Çatıdaki girişten aşağı iniyoruz ve o merdivenlerin dibine ulaşır ulaşmaz onu kollarıma alıp kendime doğru çekiyorum.

"Çabuk olmalıyız," diye nefes nefese tişörtümü çıkarırken söyledi. "Matty beni bekliyor olacak."

Kanepeye yığılıyoruz ve ben PlayStation kumandasını kenara fırlatıyorum. Onun askılı tişörtünü çıkarıyorum, o da saçlarını atkuyruğundan çözüyor ve benim şortumun düğmelerini açmaya başlıyor.

Ama üzerinden atlıyorum. "Prezervatif," diye inliyorum.

Kasıklarına hücum eden kanla zaten sertleşmiş bir halde, aceleyle gözetleme odasına koştum. İki gün önce köprüde çekilmiş olabilecek tüm görüntüleri silmek için buraya geldiğimde biraz malzeme bırakmıştım.

Ama Aro, "Sadece bir tane!" diye sesleniyor.

"Belki."

Gülüşünü duyuyorum. Şaka yaptığımı sanıyor. Masanın üzerindeki market poşetini açıp kutuyu çıkarıyorum ve birkaç paket alıyorum. Onları cebime tıktırıp çıkmaya başlıyorum ama çekmecelerden birinin aralık olduğunu görüyorum.

Telefonların bulunduğu çekmece.

Kapağı tamamen açıyorum ve yeni eklenen cihazı hemen fark ediyorum. Diğerlerinin çoğu gibi yirmi yıllık bir Nokia, ancak bu siyah ve biraz güncellenmiş bir 6210 modeli.

Onu elime alıp güç düğmesine bastım. Ekran aydınlandı ve kalbim bir an durdu. "Aro?" diye seslendim. "Buraya gel!"

Telefonun başlatma işleminin tamamlanmasını bekliyorum ve birkaç saniye sonra arkamdan onun ayak seslerini duyuyorum.

Yanımda durdu. "Ne oldu?"

"Bunu buraya sen mi koydun?"

Ona aşağıdan bakıyorum, tişörtümü vücuduna bastırıldığını, şortunun ise hâlâ bağlı olduğunu görüyorum. Telefonu ona gösteriyorum.

"Bu daha önce burada olmayan bir telefon," diye belirtiyorum.

"Hiç görmedim." Ama sonra derin bir nefes aldı. "Burada biri vardı ama. Size söylemeyi tamamen unuttum."

"Ne?"

"Kin Gecesi'nde beni yakaladı, Rivertown'daki aynadan içeri çekti, polis beni yakalamadan önce. Aslında beni kurtardı. İlk başta senin olduğunu sandım."

"Peki, ne olmuş yani?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Ve hiçbir şey olmadı." Başını salladı. "Gitti. Sadece 'Buraya neden Karnaval Kulesi diyorlar biliyor musun? Çünkü burada ucubeler takılıyor.' dedi ve sonra gitti."

Ne oluyor be?

Tekrar telefona bakıyorum. Birileri burada olduğumuzu biliyor. Yani, bunu bir bakıma biliyordum ama biz buradayken sürekli girip çıkıyordu. Yeni bir telefon bırakmış.

Kim olursa olsun, bizimle eğleniyor.

Dün diğer tünelde portrenin olmadığını fark ettiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım. Aro'nun onu yerinden oynattığını varsaydım.

Menüye dokunup Mesajlar'ı buluyorum ve gördüğüm tek mesaj dizisine tıklıyorum.

Sana onun beni her zaman daha çok sevdiğini söylemiştim.

Onu Aro ile aramızda tutuyorum, böylece ikimiz de okuyabiliriz.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye yanıtlıyor telefonun sahibi. "Belki yüzünü beğenmiştir. Belki de aslında sen olmadığını hayal etmiştir."

Aro bana bakıyor ve ben de ne dediklerini anlamaya çalışıyorum. Onun yüzünü beğeniyor. Winslet mi?

Acaba birlikte olduğu kişinin başka biri olduğunu mu sandı?

"İkizler mi?" diyor Aro.

Telefona bakıyorum. Hikayeye göre bir arkadaş öldü, diğeri onun intikamını aldı. Efsaneye göre bir arkadaş intihar numarası yaptı, diğeri de ona katılarak onunla alay etti.

Ama ikisi de yanılıyor.

"Arkadaş değillerdi," diye yüksek sesle söylüyorum. "İkizdiler."

Anlaşılan tıpatıp aynı.

"Bu, seçenekleri daraltacak," diyor Aro bana. "Weston'da kaç tane ikiz çifti oldu?"

Çok az, eminim.

"Onu kulede istiyorum," diyor B kişisi.

Cep telefonunun sahibi, "Ben de öyle düşünüyorum," diye yanıtlıyor. "Ama önce daha iyi bir fikrim var."

Fikirlerinizi her zaman çok beğeniyorum.

Ondan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Kesinlikle evet.

"Onu bana mı vermek istiyorsunuz?" diye soruyor sahibi.

Bunu dört gözle bekliyorum.

Kanım hızla akıyor ama buz gibi soğuk.

Bizim adamımız, "Rekabet Haftası," diyor. Yeni bir gelenek. Rehineler.

Dinliyorum...

"Evde konuşacağız," diyor kardeşine.

Ve konuşma sona eriyor.

Dışarı çıktım, başka bir şey olup olmadığını kontrol ettim ama tek konuşma buydu.

Onu Aro ile birlikte orada dururken çekmeceye geri attım.

"İkizdiler," diye mırıldandım.

Kolayca biri gibi davranan diğeriyle birlikte olabilirdi. Belki de saplantılı çocuk onu sonunda elde etmişti. Karşılıksız bir aşktan intikam almak için kendi intiharını taklit edip, gerçekten istediğı erkek kardeşiymiş gibi davranmaktan daha şeytani ne olabilir ki?

"Ve bu olay Carnival Tower ile bitmedi," diyor Aro.

"Rekabet Haftası..." diye mırıldanıyorum.

Gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor. "Mahkum takası onların fikri miydi?"

"Rehineler," demişlerdi. Bu, her yıl Ekim ayında St. Matt's, Shelburne Falls ve Weston arasında -üç rakip okul- rekabet haftasından önce gerçekleşen esir takasına benziyor.

Çekmecedeki diğer telefonları karıştırıyorum. Hikayenin çok daha fazlası var ve olaya karışan biri bizim burada olduğumuzu biliyor ve şimdi de olaya dahil oluyor.

Ve rekabet haftası yaklaşıyor. "Diğerlerini de halletmemiz gerek," diyorum ona.

EPILOGUE

Aro

"Tek başıma içeri girmeliyim."

Hawke bana yan gözle bakıyor ve düşünce tarzını neredeyse okuyabiliyorum.

Bence bu iyi bir fikir değil. Benimle birlikte olursan daha iyi davranır. Ama anlıyorum.

Sevgilinin arkasına saklanmak istemezsin. Kendini ortaya koymalısın, onun saygısını kazanmalısın. Vesaire, vesaire...

Sonuçta, Jared'ın evine girdim, eşyalarını çaldım ve kasabasını da bir nevi altüst ettim.

Belki de hiç girmemeliyim.

Ama durup başımı sallıyorum. Hayır, sallamalıyım. Hawke ile akraba. Bunu aşmamız gerekiyor.

Hawke içini çekti, emniyet kemerini çözdü ve bana zoraki bir gülümseme verdi. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Yanağına bir öpücük kondurup, elimdeki kağıdı alarak arabadan indim. Otoparkın karşısına doğru yürürken, omzumu çevirip onun da beni izlediğini gördüm. JT Racing'in kapısını açtım.

Kulaklarıma gürleyen bir motor sesi geliyor ve sağdaki arka köşeye bakıyorum; bir teknisyen göz hizasında havada asılı duran bir lastik üzerinde çalışıyor. Etrafıma bakıyorum, alanın geri kalanını tarıyorum. Çalışanlar, kaputları açık iki araba, ardından buzdolabı, tezgah ve arkadaki ofisler. Solda, kırmızı bir merdiven yukarıdaki ofise çıkıyor, pencerelerden atölyenin içine bakılabiliyor. Zemin parlıyor ve elbette, lastik kokusunu her zaman sevmişimdir.

Bir adam yaklaşıyor.

"Jared Trent kadroda mı?" diye soruyorum.

Başını sallayarak, "Jared?" diye bağırdı.

Yukarı baktığımda Trent'in merdivenlerin tepesinde belirlediğini gördüm. Elini bir bezle sildi ve gözlerime bakarak aşağı inmeye başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Muhtemelen yeğenine veya kızına zarar verdiğimi düşünüyor.

Ama ben başımı sallıyorum. "Evet."

Yanıma doğru yürüdü ve ben de özgeçmişimi uzattım. "Yarı zamanlı bir asistan pozisyonunuz açık," diye belirttim.

Kaşları birden yukarı kalktı. "Ve burada çalışmak mı istiyorsun?"

Bu bir soru değil, sadece bir ifade; sanki bana inanmıyor gibi.

"Çalışmak istiyorum," dedim ona.

Burası da diğer yerler kadar iyi bir yer.

Bana dik dik bakıyor, özgeçmişini alıyor ve gülmeye başlamadan önce gözlerinin özgeçmişin üzerinde gezinmesini izliyorum. "Borç tahsilatı." Bana bakıyor ve sonra okumaya devam ediyor. "Satış. Güvenlik. Yatırımlar... Daha önce hiç kimsenin gasp, çalıntı mal satışı, saldırı ve zimmet suçlarını bu kadar güzel kelimelerle söylediğini görmemiştim."

"Benim de hediyelerim var."

"Evet, öyle," diyor, belgeyi biraz daha okuduktan sonra. "Eskiden muhtemelen arkadaş olurduk."

Ama şimdi değil. Bana farklı gözlerle bakıyor ve bunu anlıyorum. Artık kaybedeceği şeyler var ve bir süre boyunca, sahip olduğum her şeyi eninde sonunda kaybedeceğimi varsaymışım. Anlatılanlara bakılırsa, o da bir zamanlar oldukça pervasızca yaşamış.

Açık konuşayım. "Biliyorum, iş çok kolay," diyorum ona. "Akşamları ve hafta sonları. Yemek getir, kahve yap, postaları ayır, temizlik yap... Umurumda değil. Zamanında geleceğim ve ilk seferde doğru yapacağım."

"Ya biri cüzdanını ortalıkta bırakırsa?" diye soruyor bana. "Ya da bir gece arabalarımından birini keyif sürüşüne çıkarmak isterseniz, ya da bir rakip gelip şifrelerimi ve yeni motorumun planlarını çalmanız için size on bin dolar teklif ederse...?"

Başımı çeviriyorum. Evet, anlıyorum.

İş başvurusu, üniversite başvurusu veya kredi başvurusu yaptığım her seferinde bu sorunla karşılaşacağım... Sabıka kaydım var ve bir süre daha orada kalacak. Referanslar yardımcı olacak, ama onları da edinmem gerekiyor.

Yani bir işe ihtiyacım var.

"Senden bir şey çalmayacağım," dedim ona.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Burayı seviyorum," diye açıklıyorum. "Kardeşlerimin bu şehirde, Jax ve Juliet ile birlikte olmasından memnunum. Bunu bozmayacağım."

Başını yana eğdi ama sessiz kaldı. Hayır demedi, bu da evet demek istediği anlamına geliyor. Benim gibi o da biliyor ki, yeğeniyle çıktığım için muhtemelen sık sık karşılaşacağız, ama bana güvenmiyor.

Ona gözlerimi kırpmadan bakıyorum, bu sırada işçiler arkamdaki dükkânda aletleri yere bırakıyor, kapıları çarpıyor ve birbirlerine bağıyorlardı. Boğazımı temizledim. "Güneybatı köşesinde, ölü sineğin yapıştığı, boyayla kapatılmış pencerenin yanında beni izleyen bir kamera var," dedim. "Güneydoğu köşesinde de bir tane daha var, ama ben olsam ona güvenmezdim. Şu anda kırmızı yanıp sönüyor, bu da çevrimdışı olduğunu gösteriyor."

Gözleri hızla yukarı kalktı, arkamdaki çalışmayan kameraya baktı.

"Dükkan da sizden başka yedi görgü tanığı daha var," diye devam ediyorum, "ve arkadaki Mullet Mike'ın kafayı bulduğundan oldukça eminim çünkü göz bebekleri siyah bilyeler kadar büyük, ama diğer dördü içeri girdiğinde benimle doğrudan göz teması kurdu ve beni bugün burada gördüklerini hatırlayacaklar."

Trent'in bakışları bir anlığına titriyor, ama ben ellerim yanlarımda, hareketsiz kalıyorum.

"Şu anda içeri giren, köpeğini taşıyan bir kadın da var," diye belirtiyorum. Az önce Jared'ın arkasındaki cam duvarda onun yansımısını gördüm.

Etrafına bakındı ve yaşlı Mavi Saçlı kadının elinde kahverengi bir chihuahua-cocker-spaniel kırması köpeğiyle dükkana girdiğini gördü. Chihuahua-spaniel mi? Hiçbir fikrim yok.

Hafif bir huzursuzlukla tekrar bana bakıyor.

Ona, "Senden bir şey çalarsam, beni bir daha göremezsin," dedim.

Çenesi kasılıyor.

"Kimse yapmayacak."

Belki bir daha asla suç işlemeyeceğime inanmıyor, ama burada suç işlemeyeceğimden emin olabilir. Bu aptallık olurdu.

Otuz saniye sonra Hawke'a doğru koşuyorum.

"İşi aldım!" diye sevinçle gülümsedim arabasına binerken. "Bu hafta sonu başlıyorum."

“Tebrikler.” Beni yakalayıp öpüyor. “Hadi kutlayalım.” Vitesse geçiyor. “Rivertown.”

Kapıyı sertçe kapatıyorum ama o vitesse geçmeden önce elimi onun eline koyuyorum. Yavaşça yaklaşıp konsolun üzerinden eğiliyorum ve boynunu hafifçe ısırmağa başlıyorum. "Lake."

Kulak memesini ısırıyorum.

"Yarın okul başlıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Lisedeki kız arkadaşınla son dakika eğlencesi yaşamak istemiyor musun?"

Hafifçe gülerek nefes nefese kalıyor, ama elimi bacaklarının arasına sokup zaten sertleşmiş olduğunu hissettiğimde, iki kere sormama gerek kalmıyor.

"Emniyet kemerini tak," diye homurdandı, ikinci vitesse geçip otoparktan hızla çıktı. "Şimdi."

İki Hafta Sonra

Pencereden dışarı bakıyorum, ağacın arasından Dylan'ı yatağında uzanmış görüyorum. Yüzüstü yatıyor, ayakları arkasında sallanırken telefonunda geziniyor ve kulaklıklarıyla müzik dinliyor.

Midem garip bir hisle doluyor. Sinir ve endişe, ama aynı zamanda beklenti ve...

Sıcaklık.

Matty çok mutlu, Jax'e bayılıyor. Bianca ise, erkek arkadaşıyla arasındaki mesafeden şikayet etmesi dışında, artık daha çok uyuyor ve gülümsüyor. Yeni okulumuza uyum sağlamak konusunda endişeli, ama ben yanında olacağım ve umarım herkes bunu bilmeden ona bulaşmazlar.

Hawke'ın eski odasına bakıyorum—ki bana söylendiğine göre burası bir zamanlar babasının, ondan önce de Jared'ın odasıymış—ama pek bir şey değiştirmedim çünkü Hawke'ın kokusunu her şeyde olduğu gibi seviyorum. Biraz ağlamak istiyorum.

Ama yapmayacağım. Çok tuhaf.

Kendime ait bir odam, bir iğim, üniversiteden bir erkek arkadaşım var, Matty ve Bianca iyiler ve karınları doyuyor, ayrıca ilk kız arkadaşımın beni bağlayan bir ağacım var.

Tekrar pencereden dışarı baktım ve Dylan bana baktı, hemen gülümsedi ve komik bir yüz ifadesiyle dilini dışarı çıkardı.

Gülüyorum. Kabul etmekten nefret etsem de, beni okul yılı için heyecanlandırdı. İlk futbol maçı iki hafta sonra. Rekabet Haftası yedi hafta sonra. Son sınıf kayak gezisi ve doğum günü pijama partisi var. Tam anlamıyla banliyö hayatına geri döndüm.

Kapıma birisi vuruyor. "Hazır mısın?" diye soruyorlar.

Hawke içeri giriyor ve ben arkama bakıyorum, midem alt üst oluyor. Özellikle de ailesi evdeyken böyle giyinmesinden nefret ediyorum.

Siyah eşofman altı, tişört yok, çıplak ayak. Sanki artık burada yaşamıyormuş gibi. Yurtlardan ziyarete geldiğinde sırf beni çıldırtmak için bilerek kıyafetlerinin yarısını mı çıkarıyor acaba? Neyse ki, istediğimiz kadar sık gidemesek de, saklanma yerimiz hâlâ var. Okul, iş...

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

O kollarını belime doluyor, ben de onun boynuna sarılıyorum.

"Dylan ve Kade yanında olacak." Bana dik dik bakıyor. "Kimse sana bulaşamayacak."

"Kendime bakabilirim."

"Aynen öyle, ve bunu yapmamayı tercih ederim," diye karşılık verdi. "Sinirini bozan kadınlarla nasıl başa çıktığını biliyorum."

Schuyler'ı ve Dylan'ı nasıl idare ettiğimi hatırlayınca gülüyorum. Aslında bir ara bunun için özür dilemeliyim sanırım.

Ama beni çeğiştiriyor. "Ciddi söylüyorum. Okuldan uzaklaştırılırsan veya atılırsan, daha olgun biriyle çıkmaya başlamak zorunda kalacağım."

Hemen ayağa fırladım ve bacaklarımı ona doladığım anda beni yakaladı. "Bana yapmaktan hoşlandığın tüm o olgunca şeyleri sana hatırlatmam mı gerekiyor, Korsan?" diye kulağına fısıldadım.

Ve bizi hızla döndürüp beni yatağa yatırdı, başımda eğildi. "Onlar hafızama kazındı, Korsan."

"Ah, doğru." Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin."

Artık Falls'luyum. Teknik olarak öyle. Ama siyah bayrak altında yelken açıyoruz. Yaşasın!

"Cidden," diyor ve burnumu öpüyor. "Kendine biraz tolerans göster. Onlara da biraz tolerans göster. Birçok öğrenci senin yaşadığın deneyimleri yaşamadı. Biraz yüzeysel ve cahil olacaklar, ama bir gün senin yaptığın her şeyi anlayacaklar. Onların davranışı senin sorunun değil."

"Tamam aşkım."

Bunu "evet efendim" der gibi söylüyorum. Haklı olduğunu biliyorum, ama beni sinirlendirdikleri anlarda bunu hatırlamak zor olabiliyor.

Her iki durumda da, içini rahatlatacağım. "Zaten sadece bir yıl," diyorum ona.

"O zaman benimle birlikte olacaksın."

Belki. Tabii üniversiteye girebilirim. Şimdilik çok ileriye düşünmemeye çalışıyorum.

Ama zor. Sürekli onun olduğu yerde olmayı, özgürlüğü ve bütün geceyi onunla geçirmeyi düşünüyorum.

"O zamana kadar, fırsat buldukça benimle gizlice vakit geçirmenin tadını çıkaracağım," diyerek onu aşağı çekiyorum.

Beni öpüyor, dili ağzıma giriyor ve vücudumun derinliklerine doğru uzanıyor. İnliyorum.

"Hawke, oyun dışı," diyor biri.

Üzerimden atladı ve ben nefesimi tutarak doğruldum. Annesi kapı eşiğinde durmuş, kapı kolunu tutuyordu.

"Şimdi," diye emretti.

Ama ağzı açık kalmış. "Neden?"

"Yarın okulu var."

"Onu bütün gece uyutmayacağım."

Ona bir bakış attı ve yatmaya hazırlanan çocuklar için sesini alçaltarak, "Buraya ne için geldiğini biliyorum," diye fısıldadı.

Gülümsememi zorla bastırdım, gözlerim Hawke ile annesi arasında gidip geliyordu.

"On sekiz yaşındaydık," diye belirtiyor. "Ve birçok geceyi gözetimsiz bir şekilde saklandığımız yerde yalnız geçirdik."

"Şimdi burada yaşıyor."

"Anne!"

"O bizim gözetimimiz altında, Hawke!" diye bağıyor şimdi. "Hem de lisede okuyor. Oğlum istediği zaman onun odasına girip çıksa nasıl olurdu? Hemen dışarı!"

Kaşlarını çattı ama daha fazla tartışmadı. Eğilip dudaklarımı öptü ve "Yarın seni okuldan alacağım," dedi. Sonra annesine baktı ve yanından geçip kapıdan çıktı. "Eve dönüş yolculuğu birkaç saat sürecek."

Gülmemi zor tutuyorum.

Ayak sesleri merdivenlerde yankılandı, ama Juliet kapıyı kapatmadan önce başını tekrar içeri uzattı. "Yarın seni okuldan alacağım," dedi bana.

"Bence jinekoloğa gitmeliyiz."

"Anne!" diye bağılıyor Hawke.

Ama kapıyı kapatır, sesi hâlâ öte taraftan yankılanır. "Matty ortaokula başlayana kadar beni büyükanne yapmana izin vermeyeceğim, Hawke!"

Yatağa geri yığıldım. Aman Tanrım.

Çok eğlenceli bir yıl olacak.

SON

OceanofPDF.com

Falls Boys'u okuduğunuz için teŖekkürler!
Serinin bir sonraki kitabı Korsan Kızlar.

Rekabet Haftası yaklaşıyor!

OceanofPDF.com

AUTHOR'S LETTER

Sana bu mektubu yazıp yazmamayı çok düşündüm ama sanırım kendim olmak ve içimden geldiği gibi yazmak en iyisi. Eğer bir süredir yazılarımı okuyorsan, bazı konularda oldukça açık sözlü olduğumu biliyorsundur.

Romantik türdeki kahramanlar genellikle daha çok sevgi görür. Hayal kurarız, mest oluruz, onların hayatlarını dolaylı olarak yaşarız, ama dürüst olmak gerekirse, bir yazar olarak benim hikayelerim her zaman kadın kahramanın hikayeleri olmuştur. Kahraman yan karakter değildir elbette, ama kesinlikle onun yolculuğunda bir katalizördür.

Aro da benim için çok özel ve yakın olan kahramanlarımdan biri.

Benzer ortamlarda büyüdük. Ben de en büyüğüm, parçalanmış bir aileden geliyorum ve bağımlı bir baba tarafından büyütüldüm. Çok paramız yoktu ve ne zaman biraz para kazansak da çok çabuk tükeniyordu. Kira her zaman bir sorundu, faturalarımızın hepsini aynı ayda ödeyemiyorduk ve on altı yaşındayken yaklaşık bir ay evsiz kaldık. Para bulmak için çabaladım, marketlerden yiyecek çaldım, haftalarca okula gidemedim...

Şimdi bunu size acıma duygusuyla anlatmıyorum. Birçoğunuz benzer deneyimler yaşadınız. Hepimiz kötü zamanlardan geçtik ve şimdi harika bir hayatım var. Çok şanslıyım.

Bunu size anlatıyorum çünkü Aro'nun ayrılamayacağı hissine kapılmasıyla ilgili mücadelesi pek konuşulmuyor. Yoksulluk bir döngü, çünkü geçim sıkıntısı çeken ailelerin çocuklarından küçük kardeşlerini büyütme bekleniyor. Okulu bırakıyorlar, "ebeveynlik" programlarına uyan işlerde çalışıyorlar ve işte bu kadar. Hayatları böyle geçiyor. Bir yıl beş yıla, beş yıl da çok çabuk on yıla dönüşüyor.

Üniversitedeki ilk yılımı hatırlıyorum; kapısı açık bir odanın önünden geçerken içerideki genç kadınların benim hakkımda konuştuklarını duymuştum. Doğum günüm o haftaydı ve gelenek olduğu üzere, yurt sorumlusu kapımı süslemiş, ev arkadaşlarımdan çoğu henüz on sekiz yaşındayken benim yirmi bir yaşına girdiğimi cesurca duyurmuştu. "Onun bu kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum," dediğini duydum içlerinden birinin.

O zamanlar kendimi kötü hissediyordum çünkü liseden sonra üniversiteye başlamak için üç yıl beklemek zorunda kaldığım için kendimi başarısız hissediyordum, ama geriye baktığımda... Tanrım, oraya ulaşabildiğim için çok şanslıydım, biliyor musunuz? Kolayca memleketimden hiç ayrılmayabilirdim. O döngüye kapılıp gidebilirdim.

Aslında neredeyse ayrılmayacaktım. Annem hayatımın büyük bir bölümünde hastaydı ve küçük kardeşimi neredeyse Aro'nun Matty'ye baktığı gibi ben büyüttüm. Üniversiteye gidersem kardeşime ne olacaktı? Sabahları onunla kim kalkacaktı? Okula gitmesini kim sağlayacaktı? Her gün McDonald's yemek zorunda kalmamasını kim sağlayacaktı?

Büyük kardeşler kendilerini kapana kısılmış hissedebilirler. Ebeveynlerini şikayet etmek istemezler çünkü kardeşlerinin gönderildiği yer daha kötü olabilir. Onların izini kaybedebilirsiniz, bir daha asla göremeyebilirsiniz. Ne olacağını kim bilebilir? Durum ne kadar kötü olursa olsun, ailenizin parçalanmasını istemezsiniz.

Yani, kalıyorsunuz.

Ama sonunda kurtuldum. Onun bensiz başına ne geleceğini bilmemekten nefret ediyordum ve belki de kalmalıydım, ama gitmezsem bana ne olacağını biliyordum. Ve şükürler olsun ki, yardım aldım. Vergi mükelleflerinin ve aile üyelerinin yardımıyla büyüdüm ve üniversiteye krediyle gittim. Mecbur kalmadığınız sürece tavsiye etmem, çünkü öğrenci kredileri berbat, lol, ama bu yardım olmasaydı kurtulamazdım. Bunların hiçbirini yalnız başıma yapmadım.

Yıllar sonra kız kardeşimle birlikte geri döndük ve erkek kardeşimin velayetini aldık. Şimdi yetişkin bir adam oldu ve gayet iyi durumda.

Şimdi, bunu annemi eleştiriyormuş gibi göstermek istemiyorum. Biliyorum ki o farklı bir hayat isterdi, bağımlılık bir hastalıktır ve şu anki hali, çocukken olmak istediği kişi değildi. Onun hikayesini anlatmak bana düşmez, ama onun bir hikayesi var ve bunu biliyorum. Sadece bir çocuğun hayattaki durumunun çoğu zaman koşullara bağlı olduğunu aktarmak istedim. Cahil veya tembel olmalarıyla ilgili bir durum değil. Onlar da hayalperesttir. Sizin istediğinizi isterler. Genellikle sandığımızdan daha karmaşıktır.

Sanırım bu yüzden sürekli bir şeylere karşı savaşılan kadın kahramanlar yazıyorum. Onların ayağa kalkıp imkansızlıkları alt etmelerini izlemeyi seviyorum. Rika, Tate, Fallon, Juliet, Banks, Winter, Emory, Tiernan, Easton, Jordan, Ryen, Clay, Liv, Castel, Alice, Aro, Kat... Zor bir şeyi yeniden yaşama ve çok daha önce olmak istediğim kişi olma fırsatı buluyorum.

Benim için, bir kitapta kahramanın ne yaptığı neredeyse hiç önemli değil. Her zaman kahramanın savaşmak zorunda kaldığı bir durum yaratmak önemlidir, çünkü bunu öğrenmem çok uzun zaman aldı.

Belki de kahramanlarım için, kahramanla çatışmayı gerektirmeyen başka bir yol bulurum. Gelişme yeteneğime tamamen güveniyorum. Ama hepimiz bir yerden başlıyoruz.

Geriye baktığımda, dürüst olmak gerekirse, büyüdüğüm şekilde büyüdüğüm için minnettarım. Katherine ve Quinn gibi, annem bana ne istemediğimi gösterdi. Dolaylı yoldan öğrendim. Elbette, ben de bazı hatalar yaptım ve umarım kızım da benden ders çıkarır.

Umarım bu mektup politik bir tonda gelmemiştir. Amacım bu değildi. Hepimiz kendi deneyimlerimizden yola çıkıyoruz, ancak ben kendi deneyimlerimden bunları öğrendim ve her kitabımda da bunlardan bahsediyorum.

İnsanlar insanları değiştirir.
Ve bazen insanlar sizi kurtarır.
Yardım isteyin. Yardım edebiliyorsanız yardım etmeye de istekli olun. Bu
dünyada sadece bir kez yaşıyoruz.
Ve arada bir de yukarı bakın.

OceanofPDF.com

Okuduğunuz için teŖekkrler, her Ŗey için teŖekkrler!

Sayfayı evirdiğinizde Korsan Kızlar'dan sürpriz bir n izleme
göreceksiniz.

OceanofPDF.com

*Lütfen öncelikle Falls Boys'u okuduğunuzdan emin olun. Bu sahne, Falls Boys'un bitiminden altı hafta sonra geçmektedir.

Kade Caruthers karşıya geçiyor, Ekim ayı olduğu için gece havası artık serinlemişti. Okul bir aydan fazla önce başlamıştı ve haftalardır son sınıftaydılar.

Ama asıl eğlence şimdi başlıyor.

Rekabet Haftası.

Esir Değişimi.

Chicago'nun zengin banliyösü Shelburne Falls, Weston ve St. Matthew's'deki rakip okullar arasındaki birçok gelenekten biri. Topluluklar arasında uyum ve barışı teşvik etmek amacıyla yerleştirilen bu gelenek, öğrencilere rakipleriyle bağ kurma şansı veriyor (ve umarım bu farkındalığı ve yeni kazanılan hoşgörüyü evlerine geri getiriyorlar).

Çok basit. Her biri rehin alıyor, o topluluktaki bir aile "değişim öğrencilerini" ağırlıyor ve öğrenciler iki hafta boyunca rakip okula misafir olarak gidiyorlar.

Ülkeler eskiden barışı garanti altına almak için bunu yaparlardı. Krallar ve imparatorlar, anlaşmayı bozan herkesin annesini, oğlunu veya düşmana rehin olarak verdikleri kişiyi tehlikeye atacağını bilerek aile üyelerini sunarlardı.

"Kade Caruthers." Beck Valencourt, ekibiyle birlikte gülümseyerek yanlarına doğru yürüyor.

Kade, Dylan'a bakar ve Stoli, Dirk ve birkaç kişi daha Korsanlar için birlik olmak üzere etrafına toplandığında Dylan kollarını göğsünde kavuşturur.

"Shitburne Falls'ta işler nasıl gidiyor?" diye soruyor Beck.

Kade gülüyor. "Büyükbabamın kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Cesedini asla bulamazlar."

Beck, Kade'in emekli gangster büyükbabasını ve onunla ilgili hikâyeleri bildiği için ona içten bir gülümseme fırlatır, ancak Kade'in alaycı sözlerine

alışmıştır. Arkadaşlar el sıkışarak kısa bir kucaklaşma için birbirlerine yaklaşırlar.

"Bu yıl sizi pistlerde göreceğiz miyiz?" diye soruyor Beck.

"Kesinlikle." Kade başını salladı. "Demir Dağı."

"Kesinlikle."

Tıpkı Falls'ın Weston'dan biraz daha iyi olması gibi, St. Matthew's de Falls'tan biraz daha varlıklı. Chicago'daki zengin CEO'lar ve borsacılar, şehre yakın ama çok da yakın olmayan güzel, küçük bir vaha yarattılar. Kade'nin anne tarafından dedesi orada yaşıyor ve Kade, hafta sonları kayak merkezinde karşılaştıklarında Beck Valencourt ve arkadaşlarıyla gerçekten iyi anlaşıyor. Hepsi on üç yaşından beri birlikte snowboard yapıyorlardı.

Üniversite işleri dengeleyecekti, ama o zamana kadar kendi liseleri için üzerlerine düşen rolleri oynamak zorundaydılar.

Kade, kırsal yolun ortasına park etmiş arabalara doğru sağa bakıyor, siyah ön camlarda tanıdık bir silüet arıyor.

Beck ellerini uzatarak, "İsteğinizi karşılamaya çalışabilirim," diyor. "Ama kız arkadaşımı alamazsınız."

Kade kıkırdadı. "Aslında ben sadece bir futbolcu istiyorum."

"Senin hakkında bunu biliyordum."

"Sus." Kade sağa doğru baktı, Weston ve Farrow Kelly'ye giden köprüyü ve tüm maiyetini gördü. "Sadece iki haftalığına," dedi Beck'e. "Onu neredeyse aynı durumda geri alacaksınız."

"Trent'i istiyoruz," diyor Dylan'ı işaret ederek. "Bunu kabul ederseniz size bir oyuncu vereceğiz. Onun bizim pistimizde neler yapabileceğini görmek istiyoruz."

Ona sırtarak bakar, ama kız gözlerini devirir. "St. Matt's'e gitmek istemiyorum," der Kade'ye. "Çok kibirliler."

Kadın Beck ve adamlarına ters bir bakış atar ve Beck güler.

Ancak Kade omuz silkerek, "Onu alabilirsin," dedi.

Dylan başını hızla Kade'e çevirdi ve Kade onun bakışlarını hissedebiliyordu.

"Bize Hunter'ı verin yeter," diyor Beck'e. "Hunter buraya gelirse, o da oraya gidebilir."

Dylan gözlerini kaçırıyor.

Ancak Beck, yanındaki arkadaşına ve ardından Kade'ye bakarken kafası karışmış görünüyordu. "Hunter mı? Kardeşin mi?"

Kade ona bakıyor.

Beck, "Hunter haftalar önce okuldan ayrıldı," diye açıklıyor. "Bu yıl St. Matt's'e gitmeyecek."

Kade ona doğru bir adım atar. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet," diyor Beck. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onun yokluğu büyük bir kayıp. Kesinlikle. Üstelik son dakikada bizi koşucu olmadan ortada bıraktı. Ama merak etmeyin." Genişçe gülümsüyor. "Hazır olacağız."

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye patladı Kade. "Nereye gitti o?"

"Onun buraya geri döndüğünü varsaymıştım."

Kade, ne olduğunu anlamaya çalışarak beynini zorluyor. Ne o ne de Dylan hiçbir şey duymamıştı ve ikiz kardeşi kayıp olsaydı büyükbabası ailesiyle iletişime geçerdi.

Anne ve babası, kardeşinin St. Matt's'ten ayrıldığını biliyor muydu?

Neler oluyor Allah aşkına?

"Trent'i hâlâ alabilir miyiz?" diye soruyor Beck.

Kade başını salladı. "Pekala, neyse."

Ama sonra Dylan derin bir nefes alarak Weston takımının kaptanı Farrow Kelly'ye yaklaştı. "Siz bisiklet yarışına katılıyor musunuz?"

Tam zamanlı öğrenci olmasına rağmen Green Street dövmesi çoktan boynuna kazınmış halde, onu baştan aşağı süzerken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet, ama bizim bir pistimiz yok tatlım. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Üstesinden gelebilirim," diye tersledi. "Esiriniz olabilir miyim? Birkaç haftalığına buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Kade'ye bakarak güldü. "Gerçekten bu kadar şanslı mıydım?" Ama cevap beklemeden Dylan'a döndü. "Babam bunu sorun etmeyecek mi, Bebek Trent?"

"Umurunda mı?"

Gözlerinin içine bakıyor, meydan okumaya göğüs geriyor. Kelepçeleri çıkarıp bileklerini önünde bağlıyor; bu sırada sol eline üç gül dövmesi yapılmış genç bir kadın bir parça bant koparıp Dylan'ın ağzına yapıştırıyor. Bütün bunlar, bir mahkum olmanın töreninin bir parçası.

Genç kadın Dylan'a gülümsedi. "Bu hiç eğlenceli olmayacak tatlım. Kendini hazırla."

Dylan'ı köprüden geçirirken, paraların köprüünün kenarından suya uçuşmasını izliyor. Kade başını sallıyor. Eve gidip ailesiyle konuşması gerekiyor.

"O zaman Stoli'yi alalım," diyor Beck. "Siz kimi istiyorsunuz?"

"Umurumda değil."

Hunter olmadan Kade'in tüm planı suya düştü.

Beck birini yere fırlatıyor, herkes arabalarına binip rehinelerin evine giderek kıyafet, kişisel eşya ve telefon şarj aletlerini alıyor, ardından iki hafta boyunca onlara ev sahipliği yapacak aile ve öğrencinin yanına gtrlyorlar.

Kade, tutsaklarıyla birlikte ayrılmak üzereyken, Beck'in koşucu oyuncusu Jaden onu durdurur. "Hunter bir süredir ortalıkta yok," diye uyarır Kade'i. "Hafta sonlarının çoğunu Weston'da geçiriyor. Orada bir kız arkadaşı falan olduğunu düşündük."

"Weston?"

Ama adam arkasını dönüp gitmeye başlıyor, araçlar hızla uzaklaşıyor.

Neden Weston'da vakit geçirsin ki?

Beklemek...

Kade köprüye doğru koşar, karşıya geçer ama yarı yolda durup kenardan aşağıya bakar. Aşağıda, Weston iskelesinde, Dylan'ı parlak, siyah 1950'lerden kalma bir kamyonete yüklediklerini izler. Kamyonet çalışır, farları yanar ve depoların ve barların yanından geri geri gider. Sokaktan aşağı doğru hızla ilerler ve gözden kaybolur.

Ama onlar gittikten hemen sonra, arkadaki sokakta park etmiş arabayı görüyor.

Ve onu görüyor.

Avcı.

Kardeşi, kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiş halde, 1968 model Camaro'sunun kaputuna yaslanmış, Kade'ninkiyle aynı tonda olan sarı saçları rüzgarda savrulurken, içinde Dylan'ın bulunduğu kamyonun uzaklaşmasını izliyor.

Birkaç saniye geçiyor, ama Hunter dönüyor ve Kade'in gözleriyle karşılaşıyor.

Kade, kardeşinin yüzündeki gülümsemeyi göremiyor ama orada olduğunu biliyor.

"Kahretsin," diye hırıldadı Kade.

Köpük partisindeydi. Maskeli olan oydu.

Hunter isyancıların safında.

Ve Dylan, Weston'da iki hafta boyunca tamamen yalnız kalacak.

SIRADA KORSAN KIZLAR VAR!

ACKNOWLEDGEMENTS

Sevgili okurlar—inanılmaz bir yıl oldu. Daha önce hiç kendimi yetersiz hissetmemiştim. Yazdıklarımı seviyorum ve bunları paylaşmaktan ya da ailem ve arkadaşlarımla çalışmalarım hakkında konuşmaktan hiç utanmadım.

Ancak son bir yılda, Booktok ve Bookstagram'ın inanılmaz desteğiyle, çok sayıda yeni okuyucu kazandım ve aldığım ilgi alıştığımından çok daha fazla. Birdenbire, "Bekle, neden benim kitabım Barnes and Noble'da Dune ile aynı rafta?" veya "Cidden ____'dan özür dilemeliyim, çünkü onun kitapları standart ve muhtemelen benimkilerle aynı rafta olmasından nefret ediyor" diye düşünmeye başladım.

Bu kitapların ve yazarların onları harika yapan bir özelliği var ve ben oraya ait değilim.

Ama... hangi şanslı yıldızın altında doğduğuma şükretmeye ve yazmaya devam etmek için ne kadar zamanım olursa olsun en iyi şekilde değerlendirmeye karar verdim. Lol. Yani, teşekkür ederim. Duyulmak ve değerli hissetmek güzel, ve pazarlama konusunda berbat olduğum için, tanıtım, paylaşım, okuma ve yorumlarınız için tekrar teşekkür ederim. Desteğiniz olmadan neredeyse on yıl sonra hala burada olamazdım.

Aileme—sizler muhteşem ve destekleyici insanlarsınız. Bazen kafamda hikayelerle meşgul olduğumu, yazmam gereken konuşmaları mırıldandığımı ve tüm işleri, tadilatları ve çamaşırları size bıraktığımı biliyorum, ama söz veriyorum artık biraz rahatlayabilirim. En azından Motel'in yayınlanmasına hazırlanma zamanı gelene kadar! Sonra tekrar yoğun bir çalışma temposuna gireceğiz. Kusura bakmayın arkadaşlar.

Dystel, Goderich & Bourret LLC'ye—her zaman ulaşılabilir olduğunuz ve her gün gelişmeye yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim Jane ve Lauren. Daha mutlu olamazdım.

Sevgili PenDragons okuyucuları, sizi çok seviyorum! Seride neler olacağına dair teorilerinizi duymak için sabırsızlanıyorum!

Adrienne Ambrose, Tabitha Russell, Tiffany Rhyne, Kristi Grimes, Lee Tenaglia ve Claudia Alfaro'ya, yani muhteşem Facebook grubu yöneticilerine! Okuyucular ve benim için bir topluluk oluşturmak adına gönüllü olarak harcadığınız zaman ve enerji için ne kadar teşekkür etsem azdır. Özverilisiniz, harikasınız, sabırlısınız ve çok gereklisiniz. Teşekkür ederim.

Christine Porter, Elaine York, Ashlee O'Brien, Hang Le ve Cassy Roop'a; harika işler çıkardığınız ve bunları hızla tamamladığınız için ne kadar teşekkür etsem azdır. Biliyorum, benimle çalışmak kolay değil. Genellikle işlerin hızlıca tamamlanmasını ve değişiklikler için geri dönmeyi bekliyorum, bu yüzden esnek olduğunuz için teşekkür ederim ve her zaman olduğu gibi, "Bir sonraki kitabı sizin işinizi yapabilmeniz için çok önceden bitirmeye çalışacağım. Bu sefer gerçekten deneyeceğime söz veriyorum."

Tüm kitap blogcularına, kitapstagramcılara ve kitaptok hesaplarına—çok teşekkürler, çok teşekkürler, çok teşekkürler. Yazarların kendi kitaplarını satmak için en iyi kişiler olduğuna hiç inanmamıştım. Okuyucular, neden kitabımı okumaları gerektiğini bana söylememe güvenmeyecekler. Diğer okuyuculara güvenecekler. Siz oyunun kurallarını değiştirdiniz. Yazarak geçimimizi sağlayabiliyoruz ve siz bağımsız yayıncılık topluluğunun daha önce hiç olmadığı kadar gelişmesine yardımcı oluyorsunuz. Geçtiğimiz yıl boyunca çok şey geldi ve neredeyse her etiketi yanıtlayamadığımı biliyorum, ama takdir edildiğinizi bilmenizi istiyorum. Güzel fotoğraflarınız, harika (veya komik) TikTok'larınız, incelemeler yazmak için harcadığınız zaman... Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum, ama elimden geldiğince tadını çıkaracağım. Teşekkürler!

Tüm yazarlara ve yazar adaylarına—paylaştığınız hikayeler için teşekkür ederim; bunların çoğu beni harika bir kaçış arayan mutlu bir okuyucu ve sizin standartlarınıza ulaşmaya çalışan daha iyi bir yazar yaptı. Yazın ve yaratın, asla durmayın. Sesiniz önemli ve dışarıda birilerinin onu duymaya ihtiyacı var.

ABOUT THE AUTHOR

Penelope Douglas, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın çok satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları on dokuz dile çevrilmiştir ve Fall Away Serisi, Devil's Night Serisi ve bağımsız romanlar Misconduct, Punk 57, Birthday Girl, Credence ve Tryst Six Venom'u içermektedir. Yakında çıkacak olan bağımsız roman Motel'i ve Hellbent serisinin geri kalanını da takip edin!

Yeni bir kitap yayınlandığında haberdar olmak için DOUGLAS yazıp
474747'ye gönderin! (Sadece ABD için)
Sosyal medyadan takip edin!

TikTok: <https://vm.tiktok.com/TTPdSskp6R/>

Instagram: <https://www.instagram.com/penelope.douglas/>

Spotify: <https://open.spotify.com/user/pendouglas>

BookBub: <https://www.bookbub.com/profile/penelope-douglas>

Facebook: <https://www.facebook.com/PenelopeDouglasAuthor>

Twitter: <https://www.twitter.com/PenDouglas>

Goodreads: <http://bit.ly/1xvDwau>

Web sitesi: <https://pendouglas.com/>

E-posta: penelopedouglasauthor@hotmail.com

Pen'in tüm hikayelerinin Pinterest panoları var!

<https://www.pinterest.com/penelopedouglas/>

OceanofPDF.com

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM